C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Higgins_Jack-Orol_pristál.pdb

PDB Name: Higgins Jack - Orol pristál
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.2.2004
Modification Date: 1.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JACK HIGGINS

OROL PRISTÁL

Predslov

Ríšsky vodca SS a náčelník štátnej polície Heinrich Himmler dostal v sobotu 6. novembra 1943, presne hodinu po polnoci, stručnú správu: „Orol pristál.“ Značilo to, že v tej chvíli malý oddiel nemeckých výsadkárov bezpečne prenikol do Anglicka a bol pripravený uniesť britského ministerského predsedu Winstona Churchilla z vidieckej vily v severnom Norfolku, kam prišiel stráviť pokojný víkend pri mori. Táto kniha sa pokúša zrekonštruovať udalosti, čo sprevádzali to úžasné podujatie. Príbeh sa aspoň z polovice opiera o zdokumentované historické fakty. Čitateľ posúdi sám, do akej miery zvyšok vychádza z dohadov či fantázie.

1

Keď som vošiel zastrešenou bránou na cintorín, v rohu ktosi práve kopal hrob. Pamätám sa na to celkom presne, lebo ten výjav akosi navodil všetko, čo nasledovalo.

Z korún bukov pri západnom múre cintorína vzlietlo zo päť či šesť havranov, ponášali sa na uzlíky čiernych handár, a kým som kráčal s vyhrnutým golierom na nepremokavom plášti v šľahajúcom daždi pomedzi náhrobné kamene k jame, zlostne na seba škriekali.
Človek v jame sa polohlasne zhováral sám so sebou. Nebolo mu rozumieť. Podišiel som k čerstvo navŕšenej kope, uhol som pred ďalšou lopatou letiacej hliny a nakukol do hrobu. „Mrcha deň na takú robotu."
Pozrel na mňa a oprel sa o lopatu. Bol to veľmi starý muž v súkennej čiapke, ošúchanom, zablatenom obleku, cez plecia prehodené vrece. Líca mal vpadnuté, tvár zarastenú sivým strniskom. Zaslzené oči hľadeli načisto bezvýrazné.
Skúsil som ešte raz. „Totiž, ten dážď," dodal som.
Akoby mu svitlo. Pozrel na zachmúrenú oblohu a poškrabkal sa na brade. „Tuším sa tak skoro nevyčasí."
„Istotne sa vám zle robí," poznamenal som. Na dne jamy stálo zo desať centimetrov vody.
Chlap štuchol lopatou do náprotivného boku jamy, hlina sa rozďavila, ako keď pukne čosi hnilé, a zosypala sa. „Mohlo by to byť aj horšie. Po toľkých rokoch odpočíva na tomto malom cintoríne toľko ľudí, že tu vlastne už nepochovávame do zeme. Ukladáme mŕtvych do ľudských pozostatkov."
Zasmial sa bezzubými ďasnami, potom sa zohol, prehrabol hlinu pod nohami a zdvihol akýsi prstový koštiaľ. „Chápete, ako to myslím?"
Dokonca aj spisovateľov záujem o nekonečne rozmanité prejavy života zavše narazí na isté hranice, a preto som usúdil, že je čas pobrať sa. „Ak som správne počul, toto je katolícky cintorín, však?"
„Tu žijú samí katolíci," odvetil. „Odjakživa."
„Potom mi hádam pomôžete. Hľadám istý hrob, ba môžbyť dokonca pamätník. Gascoigne - Charles Gascoigne. Námorný kapitán."
„Jakživ som o ňom nepočul," pokrútil hlavou. „A hrobárim tu už štyridsaťjeden rokov. Kedy ho pochovali?"
„Približne roku 1685."
Výraz tváre sa mu vôbec nezmenil. Pokojne poznamenal: „Nuž, vtedy som tu ešte nebol. Viete, páter Vereker - ten by azda mohol niečo vedieť."
„Bude v kostole?"
„Buď tam, alebo na fare. Za múrom, poza tie stromy."
V korunách bukov nad hlavami sa v tej chvíli z nepochopiteľných príčin prebudili k životu a v daždi zakrúžili desiatky vtákov. Povetrím sa rozľahol ich škrekot. Starec zdvihol hlavu a hodil koštialik medzi konáre. A potom povedal čosi, čo znelo až priveľmi nezvyčajne.
„Krikľúni!" zvolal. „Vráťte sa do Leningradu."
Už som sa chcel obrátiť, no v údive som zastal. „Do Leningradu?" spýtal som sa. „Ako to myslíte?"
„Veď stade prilietajú. Aj škorce. V Leningrade ich značkujú krúžkami a v októbri prikvitnú sem. Neznášajú tamojšie tuhé mrazy."
„Naozaj?" nadhodil som.
Zrazu ožil, vytiahol spoza ucha polovičku cigarety a vložil si ju do úst. „Tam sú v zime také mrazy, že aj mosadznej opici by uši odmrzli. V Leningrade zahynula za vojny kopa Nemcov. Nepadli, jednoducho pomrzli."
Stál som ako omráčený. „Kto vám to povedal?" začudoval som sa.
„O tých vtákoch?" spýtal sa a tvár sa mu zrazu načisto zmenila. Vyžarovala z nej ľstivosť a úskočnosť.
„Nuž, Werner mi to povedal. Ten sa veru rozumel do vtákov."
„A kto bol Werner?"
„Werner?" Niekoľko ráz zažmurkal. Na tvári sa mu opäť zjavil prázdny výraz, no vonkoncom sa nedalo povedať, či je úprimný alebo predstieraný. „Werner bol dobrý chlapec. Naozaj. Nemali mu to vykonať."
Sklonil sa nad lopatou, znovu sa pustil do práce a mňa si už nevšímal. Ešte chvíľu som postál, no očividne mi už nemienil nič prezradiť. Váhavo som sa obrátil, lebo som mal silný dojem, že asi ide o zaujímavý príbeh, a vykročil som pomedzi náhrobné kamene k hlavnému vchodu.
Na verande pred kostolom som zastal. Na stene visela vyhlášková tabuľa z tmavého dreva, nápis zlatou

farbou už vybledol. Hore stálo: Kostol Panny Márie a všetkých svätých, farnosť Studley Constable. Pod záhlavím boli vypísané časy omší a spovedí. Celkom dole bol podpis páter Filip Vereker, S. J.
Dvere boli dubové, veľmi staré, obité železnými pásmi prichytenými nitmi. Kľučka v podobe levej hlavy s veľkým kruhom v papuli bola bronzová, a keď som chcel dvere otvoriť, musel som trochu škrípajúci kruh zvrtnúť nabok.
Očakával som, že dnu bude pochmúrne šero, no v skutočnosti som vkročil do malej, prekvapivo priestornej stredovekej katedrály zaliatej svetlom. Arkády lode boli skvostné, veľké normanské piliere sa týčili k nádhernej drevenej povale, bohato zdobenej ľudskými a zvieracími postavami, ktoré boli naozaj obdivuhodne zachovalé. Pod strechou sa po oboch stranách tiahli rady okrúhlych okien a práve nimi vnikalo jasné svetlo, čo ma tak prekvapilo.
Za prekrásnou kamennou krstiteľnicou visela na stene drevená tabuľa s menami všetkých kňazov, ktorí tu slúžili, odkedy kostol stál, počínajúc Rafom de Courcey roku 1132 a končiac Verekerom, ktorý prevzal faru roku 1943.
Vzadu bola malá, tmavá kaplnka. Iba sviece mihotavo osvetľovali obraz Panny Márie, ktorý akoby sa vznášal v prítmí. Prešiel som popri ňom stredom lode pomedzi lavice. Bolo tu nesmierne ticho, iba večné svetlo vrhalo rubínové lúče. Pri oltári bol vysoko zavesený kríž s Kristom z pätnásteho storočia. Na vysoké okná bubnoval dážď.
Zrazu sa za mnou na kamennej dlážke ozvali šuchtavé kroky a suchý, pevný hlas sa spýtal: „Želáte si?“
Obrátil som sa a vo vchode do kaplnky Panny Márie som zazrel stáť kňaza, vysokého, vychudnutého muža v obnosenej čiernej reverende. Oceľovosivé vlasy mal ostrihané celkom nakrátko, oči hlboko zapadnuté, akoby bol práve prekonal chorobu. Tento dojem ešte umocňovala napnutá pokožka na lícnych kostiach. Bola to zaujímavá tvár. Tento muž mohol byť rovnako vojak ako vedec. Vtom som sa rozpamätal na vyhláškovú tabuľu, kde som sa dočítal, že farár je jezuita. Už mi neprichodil čudný. Ale ak som usudzoval správne, bola to aj tvár človeka, ktorého ustavične sprevádza bolesť. Keď vykročil, zbadal som, že sa sťažka opiera o palicu a zakáša ľavou nohou.
„Páter Vereker?“
„Áno.“
„Zhováral som sa s tým starkým, s hrobárom.“
„Ach, áno, to je Laker Armsby.“
„Môžbyť. Bol tej mienky, že by ste mi azda mohli pomôcť.“
Podal som mu ruku. „Mimochodom, volám sa Higgins. Jack Higgins. Som spisovateľ.“
Akoby sa trochu zháčil, kým mi stisol ruku, no na vine bolo iba to, že si musel prehodiť palicu z pravej ruky ďo ľavej. Jednako si zjavne počínal zdržanlivo, aspoň som mal taký dojem. „A ako vám môžem pomôcť, pán Higgins?“
„Píšem totiž sériu článkov pre istý americký časopis,“ odvetil som. „Ide o historickú tematiku. Včera som bol v kostole sv. Margaréty v Cley.“
„Krásny kostol.“ Sadol si do najbližšej lavice. „Prepáčte, v poslednom čase sa hneď cítim unavený.“
„Na tamojšom cintoríne je hrobka,“ pokračoval som. „Možno ju poznáte — leží v nej istý James Greeve...“
Hneď mi skočil do reči: „... ktorý pomohol sirovi Cloudesleymu Shovelovi spáliť lode v prístave Tripolis, v krajine barbarskej, 14. januára 1676.“ Názorne mi dokázal, že sa vie usmiať. „Veď ten nápis je v týchto končinách vychýrený.“
„Ako som zistil, keď bol Greeve kapitánom na lodi Orange Tree, mal prvého dôstojníka, istého Charlesa Gascoigna, ktorý sa neskôr stal námorným kapitánom. Zomrel roku 1683 na dávne zranenie. Greeve ho podľa všetkého dal previezť do Cley a tam ho pochovali.“
„Rozumiem,“ poznamenal zdvorilo, no dosť nezúčastnene. Akoby mu v hlase zazvučala akási netrpezlivosť.
„Na cleyskom cintoríne však po ňom niet stopy,“ pokračoval som, „ba ani vo farských matrikách. Hľadal som aj na cintorínoch vo Wivetone, v Glandforde a v Blakeney, no rovnako bezvýsledne.“
„A vy si myslíte, že by mohol ležať tu?“
„Znovu som si pozorne prezrel poznámky a rozpamätal som sa, že Gascoigna vychovali v katolíckom

náboženstve, a tak mi zišlo na um, či ho náhodou nepochovali podľa jeho viery. Bývam v Blakeney, v hoteli, a keď som sa dal do reči s ktorýmsi tamojším výčapníkom, povedal mi, že tu, v Studley Constable, je katolícky cintorín. Leží trochu od ruky. Hodinu som ho hľadal.“
„A, žiaľ, zbytočne.“ Zaprel sa a vstal. „Pôsobím v tunajšom kostole Panny Márie už dvadsaťosem rokov a môžem vás ubezpečiť, že na nijakú zmienku o Charlesovi Gascoignovi som jakživ nenarazil.“
Bola to vlastne moja posledná nádej a zrejme som dal na sebe znať sklamanie, no jednako som nepopustil. „Viete to celkom naisto? A čo matriky z tých čias? Môžbyť v matrike zosnulých je predsa voľajaký záznam.“
„Náhodou sa osobne zaujímam o dejiny tejto oblasti,“ odvetil trochu pichľavo. „Niet listiny, viažucej sa k tomuto kostolu, ktorú by som dôverne nepoznal, a môžem vás ubezpečiť, že v nijakej sa nijaký Charles Gascoigne nespomína. A teraz ma láskavo ospravedlňte. Čaká ma obed.“
Keď vykročil, palica sa mu pokĺzla. Kňaz sa zatackal a takmer spadol. Zachytil som ho za lakeť, a pritom som mu náhodou stúpil na ľavú nohu. Vôbec nezmraštil tvár.
„Prepáčte,“ ospravedlňoval som sa, „som strašne nešikovný.“
Po druhý raz sa usmial. „Tá ma už, náhodou, nemôže bolieť.“ Poklepkal si palicou po nohe. „Je to síce šľakovite nepríjemné, no ako sa vraví, zmieril som sa s tým.“
Dozaista neočakával nijaký komentár a už vonkoncom ho neprovokoval. Prešli sme spolu uličkou, s ohľadom na jeho nohu pomaly, pričom som nadhodil: „Máte mimoriadne krásny kostol.“
„Áno, a sme naň hrdí.“ Otvoril mi dvere. „Ľutujem, že som vám účinnejšie nepomohol.“
„To nič,“ odvetil som. „Dovolíte, aby som sa ešte poobzeral po cintoríne?“
„Badám, že sa nedáte ľahko odradiť.“ Povedal to bez najmenšieho nádychu zlomyseľnosti. „Prečo nie? Máme tu zopár veľmi zaujímavých náhrobných kameňov. Osobitne vám odporúčam západnú časť. Je zo začiatku osemnásteho storočia. Očividne ide o prácu nejakého miestneho kamenárskeho majstra, ktorý podobné náhrobné kamene vytesával aj v Cley.“
Tentoraz mi podal ruku on. Keď som mu ju stisol, dodal: „Viete, mám dojem, že vaše meno poznám. Nenapísali ste vlani knihu o nepokojoch v Ulsteri?“
„Áno,“ prisvedčil som. „Je to mrzká záležitosť.“
„Každá vojna je mrzká, pán Higgins.“ Tvár sa mu zachmúrila. „Človek sa prejaví v najkrutejšej podobe. Do videnia.“
Zatvoril dvere a ja som vyšiel na verandu. Čudné stretnutie. Pripálil som si cigaretu a vykročil do dažďa. Hrobár medzitým odišiel. Chvíľu som bol v cintoríne celkom sám, pravda, okrem havranov. Leningradské havrany. Opäť mi začali vŕtať v hlave, no potom som myšlienku z nej rázne vypudil. Mám pred sebou prácu. Po rozhovore s pátrom Verekerom som si už síce nerobil veľké nádeje, že hrob Charlesa Gascoigna nájdem, no popravde treba povedať, že inde som ho už hľadať nemohol.
Metodicky som prechádzal cintorínom. Vyšiel som zo západného konca a všímal som si náhrobné kamene, ktoré mi farár bol spomenul. Pôsobili naozaj nezvyčajne. Boli na nich vytesané a vyryté pestré, dosť drsné ornamenty pozostávajúce z kostí, lebiek, okrídlených presýpacích hodín a anjelov. Vyzerali síce zaujímavo, no Gascoigne do tohto obdobia nezapadal.
Trvalo mi hodinu a dvadsať minút, kým som prešiel celé priestranstvo. Naostatok som pochopil, že som v koncoch. Už aj preto, lebo na rozdiel od väčšiny súčasných vidieckych cintorínov tento udržiavali vo veľmi slušnom stave. Tráva bola pokosená, kríky obstrihané. Iba kde-tu rástlo čosi divo, no to zostalo ukryté pohľadu.
Nijaký Charles Gascoigne tu teda neležal. Konečnú porážku som si priznal až vtedy, keď som zastal pri čerstvo vykopanom hrobe. Starý hrobár ho prikryl pred dažďom doskami, no na jednom konci skĺzli. Čupol som si, že ich narovnám. Keď som sa chystal vstať, čosi ma zaujalo.
Asi o dva kroky obďaleč, tesne pri kostolnom múre, pod vežou, zazrel som na zelenej trávnatej mohyle plochý náhrobný kameň. Pochádzal zo začiatku osemnásteho storočia. Bola to ďalšia z prác miestneho kamenára, o ktorých som sa už bol zmienil. Pri hlavách bola skvostná lebka so skríženými hnátmi. Pod doskou ležal obchodník s vlnou Jeremiáš Fuller s manželkou a dvoma deťmi. Kým som čupel pri hrobe, zbadal som, že pod ňou leží ďalšia doska.
Moja keltská nátura nikdy nespí. Zrazu ma premklo nevysvetliteľné vzrušenie, akoby som vycítil, že

stojím na prahu čohosi. Kľakol som si k náhrobnej doske a pokúsil sa vopchať pod ňu prsty, no veľmi sa mi to nedarilo. Ale vtom sa doska pohla.
„Tak poď, Gascoigne," zamumlal som. „Nože sa ukáž."
Doska sa posunula, zvážila nabok a všetko vyšlo na svetlo božie. Myslím, že tento okamih patril medzi najúžasnejšie, aké som zažil. Bol to jednoduchý kameň, v hlavách mal nemecký kríž - poväčšine sa označuje za železný. Pod ním bol nemecký nápis: Hier ruhen Oberstleutnant Kurt Steiner und 13 deutsche Fallschirmjäger, gefallen am 6. November 1943.
Ovládam nemčinu vcelku slabo, najmä preto, že s ňou málokedy prichádzam do styku, no na tento nápis som ešte stačil. Tu leží podplukovník Kurt Steiner a 13 nemeckých výsadkárov. Padli 6. novembra 1943.
Čupel som v daždi a pozorne si skontroloval svoj preklad. Nemýlil som sa, ale zmysel som vôbec nechápal. Už aj preto, lebo som vedel - náhodou som totiž kedysi o tom napísal článok — že keď roku 1967 otvorili v Cannock Chase v Staffordshire nemecký vojenský cintorín, previezli ta telesné pozostatky 4925 príslušníkov nemeckej armády, ktorí zahynuli v Británii v priebehu prvej a druhej svetovej vojny.
Nápis hlásal, že títo padli. Prichodilo mi to načisto absurdné. Akiste si niekto vymyslel rafinovaný žart. Inak to nebolo možné.
Z ďalších úvah ma zrazu vytrhol pobúrený výkrik: „Do pekla, čo si to dovoľujete?"
Pod veľkým čiernym dáždnikom skackal ku mne pomedzi náhrobné kamene páter Vereker.
„Myslím, že vás to bude zaujímať, páter. Objavil som čosi úžasné," zavolal som naňho bodro.
Lež keď sa priblížil, uvedomil som si, že čosi nie je v poriadku. Akiste sa naozaj stalo dačo nepríjemné, lebo tvár mu od rozčúlenia zbledla a celý sa chvel od hnevu. „Ako ste sa opovážili pohnúť tým kameňom? To je svätokrádež - inak to nemožno nazvať."
„Veď dobre," pripustil som. „Prepáčte mi to. Ale pozrite, čo som pod ním objavil."
„Čo ma po tom, čo ste objavili. Zaraz položte tú dosku na miesto."
Zrozpačitel som. Aj ja som sa už začínal cítiť namrzený. „Spamätajte sa. Neuvedomujete si, čo sa tu hovorí? Ak neviete po nemecky, tak dovoľte, preložím vám to. ‚Tu leží podplukovník Kurt Steiner a 13 nemeckých výsadkárov. Padli 6. novembra 1943.' Nemyslíte, že to je naozaj úžasné?"
„Vôbec nie."
„Chcete azda povedať, že ste ten nápis už videli?"
„Nie, samozrejme, že nie." Zrazu vyzeral uštvaný a bezmála zúfalým tónom dodal: „Položíte láskavo ten kameň na pôvodné miesto?"
Neveril som mu ani slova. „Kto bol ten Steiner?" spýtal som sa. „Čo sa tu vlastne stalo?"
„Už som vám povedal, že nemám tušenia," odvetil s ešte uštvanejším výrazom na tvári.
A potom som sa na čosi rozpamätal. „Roku 1943 ste tu už predsa boli, nie? V tom roku ste prevzali faru. Tak to aspoň stojí na tabuli v kostole."
Vybúšil, priam sa rozzúril. „Naposledy sa vás pýtam, vrátite láskavo kameň na miesto, tak ako ste ho našli?"
„Nie," pokrútil som hlavou. „To, žiaľ, nedokážem."
V tej chvíli sa napodiv spamätal. „Ako myslíte," odvetil pokojne. „Ale potom láskavo ihneď odíďte."
Uvedomil som si, že vzhľadom na jeho duševné rozpoloženie nemá význam ďalej sa dohadovať, a preto som iba odvrkol: „Dobre, páter, ako si želáte."
Keď som vyšiel na cestičku, ešte za mnou zavolal: „ A už sa tu neukazujte. Ak sa tu zjavíte, zaraz zavolám miestnu políciu."
Vyšiel som z cintorínskej brány, nasadol do peugeotky a naštartoval. Farárovými vyhrážkami som si vôbec nelámal hlavu. Na to som bol priveľmi vzrušený a zmätený. V Studley Constable ma všetko miatlo. Obec mi prichodila ako jedna z tých, čo sa vyskytujú iba v severnom Norfolku. Jedného dňa takú obec náhodou objavíte, no nikdy viac ju už nenájdete, a napokon zapochybujete, či vôbec jestvuje. Nebola to vlastne obec v pravom zmysle slova. Kostol, stará fara so záhradou obohnanou múrom, pätnásť či šestnásť domčekov roztrúsených popri riečke, starý mlyn s mohutným vodným kolesom a na náprotivnom konci obecnej lúky miestna krčma Studleyský erb.

Zastavil som na kraji cesty pri riečke, pripálil si cigaretu a všetko pokojne uvážil. Páter Vereker luhal. Bol som presvedčený, že ten náhrobný kameň už videl a poznal pozadie celého prípadu. Bola to vlastne náramná irónia osudu. Prišiel som do Studley Constable náhodou, hľadal som Charlesa Gascoigna. Namiesto toho som objavil čosi oveľa zaujímavejšie, ozajstnú záhadu. Šlo však o to, ako s objavom naložím.

Otázku mi takmer v mihu vyriešil hrobár Laker Armsby, ktorý sa zjavil na úzkej cestičke medzi dvoma domcami. Bol ešte zablatený, cez plecia stále prehodené staré vrece. Prešiel cez cestu, a keď zmizol v hostinci, vystúpil som z peugeotky a vošiel za ním.

Tabuľka nad vchodom hlásala, že koncesiu na výčap liehovín vlastní istý George Henry Wilde. Keď som otvoril dvere, ocitol som sa na chodbe s kamennou dlážkou a stenami obloženými drevom. Dvere vľavo boli otvorené, ozývali sa z nich tlmené hlasy a hlaholivý smiech.

Vo veľkej, prívetivej miestnosti nebol síce výčapný pult, no v kamennom kozube horel oheň. Stálo tu niekoľko lavíc s vysokými operadlami a zopár drevených stolov. Sedelo tu zo šesť či sedem hostí, všetci pokročilejšieho veku. Povedal by som, že priemerne mali približne šesťdesiat rokov. V takýchto vidieckych oblastiach sa človek v poslednom čase veľmi často stretá s týmto neradostným javom.

Boli to rýdzi vidiečania s tvárami ošľahanými vetrom, s tweedovými čiapkami na hlavách a gumenými čižmami na nohách. Traja hrali domino, ďalší dvaja sa prizerali a akýsi starec, čo sedel pri ohni, si potichu vyhrával na fúkacej harmonike. Všetci zdvihli pohľad a vážne, so záujmom si ma premerali, ako si všetky zžité skupinky ľudí premeriavajú cudzincov.

„Dobrý deň," pozdravil som.

Dvaja či traja vcelku prívetivo prikývli, iba akýsi kolohnát s čiernou, prešedivenou bradou sa nezatváril mimoriadne milo. Laker Armsby sedel pri stole sám a úporne si šúľal cigaretu. Pred sebou mal pohár piva. Keď si vložil cigaretu do úst, podišiel som k nemu a ponúkol som mu oheň. „Vitajte."

Ľahostajne na mňa pozrel, no potom sa mu tvár rozjasnila. „Och, to ste zasa vy. Našli ste pátra Verekera?"

Prikývol som. „Vypijete si niečo?"

„Nuž, neodmietnem." Vydúchol svoj pohár takmer na glg. „Veľké čierne by mi ohromne ulahodilo. George!"

Obrátil som sa a zistil, že za mnou stojí územčistý, zavalitý chlap v košeli, podľa všetkého krčmár George Wilde. Vekovo zapadal zhruba do kategórie ostatných a pôsobil dosť rozumne, iba jedno bolo na ňom nezvyčajné: ktosi ho kedysi postrelil z tesnej blízkosti do tváre. Spoznal som to naisto, lebo som už videl dosť strelných rán. Strela mu zjazvila ľavé líce a očividne oškúlila aj kosť. Mal náramné šťastie.

Prívetivo sa usmial. „A vy, prosím?"

Objednal som si veľkú vodku s tonikom, čo roľníkov, či čo už boli zač, pobavilo, no mňa to neodradilo, lebo iba tento alkohol mi ako-tak chutí. Laker Armsby čoskoro dofajčil ušúľanú cigaretu, a keď som ho ponúkol zo svojich, rezko sa obslúžil. Keď nám hostinský priniesol nápoje, prisunul som mu pivo.

„Čo ste to vraveli, ako dlho už hrobárite na tunajšom cintoríne?"

„Štyridsaťjeden rokov."

Na dúšok vypil veľké pivo. „Dajte si ešte," navrhol som, „a porozprávajte mi o Steinerovi."

Fúkacia harmonika zrazu stíchla a hovor zmĺkol. Starý Laker Armsby sa na mňa zahľadel ponad pohár a na tvári sa mu opäť zjavil ľstivý, úskočný výraz. „O Steinerovi?" nadhodil. „Nuž, Steiner bol..."

George Wilde mu preťal reč, keď vzal prázdny pohár a utierkou pretrel stôl. „Prepáčte, prosím, záverečná."

Pozrel som na hodinky. Bolo pol tretej. „Mýlite sa," namietol som. „Do záverečnej chýba ešte pol hodiny."

Vzal môj pohárik s vodkou a podal mi ho. „Toto je nezávislá živnosť, pane, a v takej pokojnej dedinke, ako je táto, si zvyčajne robíme to, čo sa nám zapáči, a nik sa nad tým nemá právo rozčuľovať. Keď poviem, že zatvorím o pol tretej, tak aj zatvorím." Prívetivo sa usmial. „Na vašom mieste by som dopil, pane."

Ovzdušie bolo také nabité napätím, že sa priam dalo krájať. Všetci zostali sedieť a uprene sa na mňa zahľadeli. Tváre mali tvrdé a bezvýrazné, oči akoby kamenné. Iba kolohnát s čiernou bradou podišiel k

opačnému koncu nášho stola, oprel sa oň a zagánil na mňa.
„Počuli ste," zavrčal hlbokým, hrozivým hlasom. „Tak pekne dopite a hybajte domov, nech už je to hocikde."
Neprotestoval som, lebo atmosféra bola z minúty na minútu dusnejšia. Vypil som vodku s tonikom a dal som si dosť načas, hoci vlastne neviem, či som chcel niečo dokázať im, alebo sebe, a pobral som sa. Napodiv som sa nenazlostil. Celá tá neuveriteľná záležitosť ma jednoducho fascinovala a už som sa do nej natoľko pohrúžil, že sa nedalo cúvnuť. Musel som nájsť odpovede aspoň na niektoré otázky. Zrazu mi zišlo na um, že sa k nim môžem dostať celkom ľahko.
Nasadol som do peugeotky, prešiel cez most, popri kostole som sa dostal z dediny a pustil sa k Blakeney. Pár sto metrov za kostolom som zabočil na poľnú cestu, nechal tam stáť voz, vytiahol z priečinka malý fotoaparát a pešo som sa vrátil. Nebál som sa. Veď pri istej významnej príležitosti ma v Belfaste odprevádzali z hotela Európa na letisko muži s pištoľami vo vreckách. Dôrazne mi poradili, že ak mi je život milý, mám nasadnúť na najbližšie lietadlo a už sa nevrátiť. Ale vrátil som sa, a nie raz. Dokonca som o svojich zážitkoch napísal knihu.
Keď som sa vrátil na cintorín, našiel som kamennú dosku na hrobe, v ktorom ležali Steiner a jeho ľudia, odhalenú presne tak, ako som ju zanechal. Ešte raz som si prekontroloval nápis, aby som sa ubezpečil, že sa nezosmiešnim, a vyfotografoval ho z niekoľkých strán. Potom som zabehol ku kostolu a vošiel som. Vo veži na prízemí som zočil záves, zašiel som teda zaň. Chlapci z cirkevného spevokolu tu mali na tyči úhľadne povešané červené goliere a biele kamže, stál tu starý okovaný kufor, z temravy nado mnou viselo niekoľko zvonových lán a tabuľa na stene hlásala svetu, že 22. júla 1936 odzvonili v kostole 5580 úderov za Boba Minora. So záujmom som si všimol, že jedným spomedzi šiestich zvonárov bol Laker Armsby.
Ešte zaujímavejší bol riadok dier, ktorými bola tabuľa prevŕtaná. Ktosi ich zapchal gitom a zatrel farbou. Ale diery pokračovali aj v murive a vyzerali ako po dávke z guľometu. No to už bol naozaj smelý dohad. Hľadal som matriku zosnulých, no v tejto miestnosti nebolo po knihách či listinách ani stopy. Vyšiel som spoza závesu a takmer hneď som zbadal v stene za výklenkom malé dvere. Keď som stisol kľučku, ľahko sa otvorili. Vošiel som teda a ocitol sa v malej miestnosti vykladanej dubom, očividne sakristii. Na vešiaku viselo zopár reveriend, kamží a pluviálov, stála tu dubová skriňa a veľký, staromódny písací stôl. Najprv som otvoril skriňu a mal som šťastnú ruku. Na policiach boli úhľadne poukladané všetky možné záznamy. Ležali tu aj tri matriky zosnulých. Rok 1943 bol zachytený v druhom zväzku. Rýchlo som prelistoval stránky, no premkol ma pocit nesmierneho sklamania.
V novembri 1943 boli zaznačené dve úmrtia, v oboch prípadoch šlo o ženy. Náhlivo som preletel stránky až po začiatok roka, potom som zatvoril matriku a opäť ju vložil do skrine. Jedna z ciest, ktorá sa mi videla taká sľubná, sa teda uzavrela. Nech už bol Steiner hocikto, ak ho tu pochovali, v matrike mal byť o tom záznam. V tomto smere je anglický právny poriadok jednoznačný. Dočerta, o čo tu vlastne šlo?
Otvoril som dvere sakristie, vyšiel som a zatvoril ich za sebou. Vtom som zazrel dvoch chlapov z krčmy — Georgea Wilda a chlapa s čiernou bradou — no zároveň ma nepríjemne prekvapilo, že bradáč má v ruke dvojhlavňovú brokovnicu.
„Pamätáte sa, že som vám radil, aby ste sa pobrali, pán môj?" prívetivo nadhodil Wilde. „Prečo ste si nedali povedať?"
„Doparoma, na čo ešte čakáme?" zavrčal bradáč. „Skoncujme to čím prv."
A hoci bol taký zavalitý, prekvapivo svižne ku mne priskočil a schmatol ma za chlopne nepremokavého kabáta. Ale vtom sa za mnou otvorili dvere a zo sakristie vyšiel Vereker. Bohvieodkiaľ sa vzal, no naozaj som sa potešil, že ho vidím.
„Prepánajána, čo sa to tu robí?" spýtal sa dôrazne.
„Len to nechajte na nás, páter," odvetil bradáč. „My to už vybavíme."
„Nič nevybavíte, Artúr Seymour," zahriakol ho Vereker. „Odstúpte."
Seymour sa naňho nerozhodne zahľadel, no nepustil ma. Bol by som ho vyčepčil niekoľkými spôsobmi, no nevidelo sa mi to rozumné.
Vereker opäť precedil: „Seymour!" No teraz znel jeho hlas oceľovo.
Keď ma Seymour pomaly pustil, Vereker dodal: „Už sa tu neukazujte, pán Higgins. Teraz už azda

chápete, že by vám to nešlo na úžitok.“
„Máte pravdu.“
Neočakával som už nijakú výtržnosť, najmä po Verekerovom zásahu, no nevidelo sa mi účelné naďalej sa tu ponevierať, a preto som sa rýchlo vrátil k autu. O celej záhade budem môcť porozmýšľať aj dodatočne.
Keď som odbočil na poľnú cestu, zazrel som Lakera Armsbyho. Sedel na kapote peugeotky a šúľal si cigaretu. Len čo som podišiel bližšie, vstal. „Ach, tu ste,“ ozval sa. „Tak ste im predsa ušli?“
V tvári sa mu opäť zračil známy úskočný výraz. Vytiahol som cigarety a ponúkol ho. „Viete, čo?“ odvetil som. „Mám dojem, že nie ste ani zďaleka taký ťuťmák, ako vyzeráte.“
Ľstivo sa zaceril a vyfúkol do dažďa oblak dymu. „Koľko?“
Zaraz som pochopil, čo má na mysli, no predbežne som sa zatváril, že jeho otázku nechápem. „Ako to myslíte?“
„Koľko je vám to hodno. Vyzvedieť čosi o Steinerovi.“
Oprel sa o auto, zahľadel sa na mňa a vyčkával. Vytiahol som teda peňaženku, vybral päťlibrovú bankovku a chytil ju medzi prsty. Oči mu zažiarili, načiahol sa za ňou. Odtiahol som ruku.
„Ó, nie. Najprv mi dačo porozprávate.“
„Dobre, vážený. Čo vás zaujíma?“
„Kto bol Kurt Steiner.“
Zaceril sa, opäť na mňa ukradomky pozrel, ľstivo a úskočné sa pousmial. „To je predsa jednoduché,“ odvetil. „Bol to Nemec, ktorý sem prišiel so svojimi ľuďmi odstreliť Churchilla.“
Zostal som taký ohúrený, že som naňho iba nehybne civel. Vytrhol mi päťlibrovú bankovku z ruky, zvrtol sa a ťarbavo odbehol.

Niektoré udalosti vyvolajú v živote človeka také ďalekosiahle následky, že ich ledva chápe. Sú ako cudzí hlas v telefóne, ktorý vám oznámi, že ktosi, koho nesmierne ľúbite, práve zomrel. Slová strácajú zmysel, človek sa v duchu na chvíľočku odpúta od skutočnosti, nevyhnutne si musí vydýchnuť, kým sa zmôže na to, aby sa s novou situáciou vyrovnal.
Približne v takom rozpoložení som sa ocitol po omračujúcich slovách Lakera Armsbyho. Nielen preto, že zneli tak neuveriteľne. Ak som sa v živote dačo naučil, tak azda to, že len čo človek označí čosi za nemožné, o týždeň sa to predsa prihodí. Ak Armsby neklamal, vyplývali z toho naozaj také nedozerné následky, že mi rozum v tej chvíli na takú predstavu vonkoncom nestačil.
A jednako tu bola. Podvedome som ju vnímal, no nerozmýšľal som o nej. Vrátil som sa do hotela v Blakeney, pobalil sa, zaplatil a zamieril som domov. Bola to prvá zastávka na ceste, ktorá si mala vyžiadať rok môjho života, hoci vtedy som si to neuvedomoval. Bol to rok vyplnený stovkami obalov na spisy, desiatkami rozhovorov, cestami okolo polovice zemegule. San Francisco, Singapur, Argentína, Hamburg, Berlín, Varšava, ba dokonca - a to bola najväčšia irónia - ulica Falls Road v Belfaste.
Nazdával som sa, že všade jestvuje voľajaká, čo ako nepatrná stopa, ktorá ma dovedie k pravde, a najmä k nejakej informácii, k akémusi objasneniu záhady, ktorou bol Kurt Steiner, lebo on je vlastne ústrednou postavou celého príbehu.

2

V istom zmysle sa všetko začalo v nedeľu 12. septembra 1943, keď Otto Skorzeny uskutočnil jednu z najduchaplnejších a najodvážnejších prepadových akcií druhej svetovej vojny, a tým znovu dokázal - na vrcholnú spokojnosť Adolfa Hitlera — že ako zvyčajne mal on, führer, pravdu a hlavné veliteľstvo ozbrojených síl sa mýlilo.
Zrazu sa Hitler začal zaujímať, prečo nemecká armáda nemá prepadové jednotky podobné anglickým, ktoré od začiatku vojny podnikali úspešné akcie. Aby mu vyhovelo, uznieslo sa hlavné veliteľstvo utvoriť takúto jednotku. V tom čase mladý poručík SS Skorzeny zrážal podpätky v Berlíne, lebo ho práve prepustili do invalidity. Povýšili ho na kapitána a vymenovali za náčelníka nemeckých špeciálnych

jednotiek. Pravda, ani jedno, ani druhé opatrenie vcelku nezavážilo, no práve to vyhovovalo zámerom hlavného veliteľstva.
Žiaľ, Skorzeny dokázal, že je znamenitý vojak, mimoriadne schopný zvládnuť zverené úlohy. A udalosti mu čoskoro poskytli príležitosť.
Tretieho septembra 1943 Taliansko kapitulovalo, Mussoliniho zosadili. Maršal Badoglio ho dal uväzniť a odviezť na neznáme miesto. Hitler nástojil na tom, že niekdajšieho spojenca treba vysnoriť a oslobodiť. Úloha sa zdala nesplniteľná. Dokonca aj slávny Erwin Rommel sa vyjadril, že nápad nepokladá za šťastný a dúfa, že mu túto úlohu nehodia na krk.
Nehodili, lebo Hitler ňou poveril Skorzeného, ktorý sa energicky a odhodlane vrhol do práce. Čoskoro zistil, že Mussoliniho väznia v športovom hoteli na trojtisícmetrovom končiari Gran Sasso v Abruzzách a stráži ho dvestopäťdesiatčlenný oddiel.
Skorzeny priletel s päťdesiatimi výsadkármi na vetroni, prepadol hotel a Mussoliniho vyslobodil. Malým prieskumným lietadlom typu Bocian ho dopravili najprv do Ríma a odtiaľ lietadlom typu Dornier do Vlčieho brlohu, Hitlerovho hlavného stanu na východnom fronte, ktorý si zriadil v Rastenburgu, pochmúrnej, močaristej, husto zalesnenej oblasti východného Pruska.
Týmto kúskom si Skorzeny vyslúžil hŕbu vyznamenaní, vrátane rytierskeho kríža. Tak sa začala jeho kariéra, počas ktorej uskutočnil celý rad podobných odvážnych podujatí, vďaka čomu sa stal ešte za živa legendárny. Lež na hlavné veliteľstvo, ktoré sa k takýmto neregulárnym metódam stavalo rovnako nedôverčivo ako vysokí dôstojníci na celom svete, to neurobilo nijaký dojem.
Pravda, führer zareagoval inak. Bol v siedmom nebi, spitý blaženosťou, tancoval, hoci od pádu Paríža si nezatancoval. V takejto nálade hol ešte aj nasledujúcu stredu večer, po Mussoliniho príchode do Rastenburgu, keď zvolal do konferenčnej chaty poradu, na ktorej mali prediskutovať talianske udalosti a budúcu úlohu duceho.
Miestnosť s mapami pôsobila mimoriadne prívetivo, steny aj povala boli obložené borovicovým drevom. Stál tam okrúhly stôl, pri jednej polovici bolo jedenásť prútených stoličiek, uprostred váza s kvetmi. Na druhom konci miestnosti stál dlhý stôl s mapami. V skupinke mužov, ktorí postávali pri stole a diskutovali o situácii na talianskom fronte, bol sám Mussolini, ríšsky minister propagandy a minister pre totálnu vojnu Josef Goebbels, ríšsky vodca SS, náčelník štátnej polície a tajnej štátnej polície Heinrich Himmler a náčelník vojenskej spravodajskej služby admirál Wilhelm Canaris.
Keď Hitler vstúpil do miestnosti, všetci meravo zastali v pozore. Führer mal dobrú náladu, oči mu žiarili, na ústach mu pohrával úsmev. Prekypoval šarmom, ako iba on zavše vedel. Podišiel k Mussolinimu a srdečne mu potriasol ruku, dokonca mu ju oboma dlaňami stisol. „Dnes večer už vyzeráte lepšie, duce. Rozhodne lepšie."
No podľa mienky ostatných prítomných taliansky diktátor vyzeral veľmi zle. Bol unavený, bez života, takmer všetok niekdajší oheň sa z neho vytratil.
Mussolini sa zmohol iba na mdlý úsmev. Vzápätí Hitler zatlieskal. „Tak, páni, čo by sme mali najbližšie podniknúť v Taliansku? Čo nám chystá budúcnosť? Aký je váš názor, pán ríšsky vodca?"
Himmler si sňal strieborný cviker, a kým odpovedal, punktičkársky si preleštil sklá. „Totálne víťazstvo, mein Führer, čo iné? Už to, že duce je medzi nami, dostatočne dokazuje, ako znamenite ste zachránili situáciu, čo vznikla, keď ten zradca Badoglio podpísal prímerie."
Hitler vážne prikývol a obrátil sa ku Goebbelsovi. „A čo ty, Josef?"
Goebbelsovi zahoreli tmavé, nepríčetné oči nadšením. „Súhlasím, mein Führer. Oslobodenie duceho vyvolalo doma aj v zahraničí veľkú senzáciu. Priatelia i nepriatelia prekypujú obdivom. Vďaka vášmu prezieravému vedeniu sme dosiahli jedinečné morálne víťazstvo."
„A to aj bez pričinenia mojich generálov." Hitler sa obrátil ku Canarisovi, ktorý stál pri mapách a s mierne ironickým úsmevom na tvári si ktorúsi obzeral. „A čo vy, pán admirál? Aj vy to pokladáte za jedinečné morálne víťazstvo?"
V istých chvíľach sa oddá hovoriť pravdu, inokedy nie. V styku s Hitlerom bolo vždy ťažko odhadnúť, čo sa kedy požaduje.
„Mein Führer, talianske vojnové loďstvo kotví pod delami maltskej pevnosti. Museli sme sa stiahnuť z Korziky aj zo Sardínie. Prichádzajú správy, že naši niekdajší spojenci sa už chystajú zúčastniť na bojoch

na protivníkovej strane.“
Hitler smrteľne zbledol, oči sa mu zajagali, na čelo mu vystúpil jemný pot. No Canaris pokračoval: „A pokiaľ ide o novú taliansku socialistickú republiku, ktorú duce vyhlásil,“ pokrčil plecami, „ani jedna neutrálna krajina s ňou dosiaľ nenadviazala diplomatické styky. Dokonca ani Španielsko. Mein Führer, s ľútosťou musíme povedať, že podľa mojej mienky ich ani nenadviažu.“
„Vaša mienka?“ zlostne vybuchol Hitler. „Vaša mienka? Ste práve taký neschopný ako moji generáli. A ako sa to končí, keď ich počúvam? Jedno fiasko po druhom.“ Podišiel k Mussolinimu, ktorý sa zatváril dosť vystrašene, a položil mu ruku na plecia. „Je tu azda duce vďaka hlavnému veliteľstvu? Nie. Je tu, lebo som nástojil na tom, aby utvorili prepadovú jednotku, lebo som intuitívne pochopil, že takú jednotku treba utvoriť.“
Goebbels sa zatváril stiesnene, Himmler bol pokojný a nevyspytateľný ako vždy, no Canaris sa nedal: „Nemienil som kritizovať vás osobne, mein Führer.“
Hitler podišiel k obloku a s rukami zaťatými za chrbtom sa zahľadel von. „Na tieto veci mám inštinkt, vedel som, že taká akcia môže byť úspešná. Hŕstka statočných ľudí odhodlaných na všetko.“ Zvrtol sa a pozrel na ostatných. „Bezo mňa by nebolo nijaké Gran Sasso, lebo bezo mňa by nebol ani Skorzeny.“ Vyhlásil to tak, akoby hlásal Písmo sväté. „Nechcem byť voči vám priveľmi prísny, pán admirál, ale čo ste napokon v poslednom čase dosiahli vy osobne i vaši ľudia v abwehre? Mám dojem, že viete jedine odchovávať zradcov typu Dohnanyiho.“
Pracovníka abwehru Hansa von Dohnanyiho v apríli zaistili pre vlastizradu.
Canaris strašne zbledol, ocitol sa na prinebezpečnej pôde. „Mein Führer, vonkoncom som nemal v úmysle...“ protestoval.
Hitler ho však ignoroval a obrátil sa k Himmlerovi. „A čo vy, pán ríšsky vodca, čo si myslíte vy?“
„Úplne sa stotožňujem s vašou koncepciou, mein Führer,“ odvetil Himmler. „Úplne. No nie som celkom nezaujatý. Veď Skorzeny je napokon dôstojník SS. Na druhej strane som tej mienky, že akcia v Gran Sasse presne zapadá do rámca tých úloh, ktoré údajne majú riešiť brandenburčania.“
Jeho poznámka sa vzťahovala na divíziu Brandenburg, ktorú utvorili na začiatku vojny ako osobitnú jednotku na plnenie mimoriadnych úloh. Jej činnosť malo v rukách druhé oddelenie abwehru, ktoré sa špecializovalo na sabotáže. Napriek Canarisovmu úsiliu bol tento elitný oddiel do značnej miery roztrieštený. Podnikal bleskové záškodnícke akcie za ruskými líniami, ktoré však neboli veľmi účinné.
„Správne,“ prikývol Hitler. „Čo vlastne vykonali tí vaši vzácni brandenburčania? Nič, čo by stálo za reč.“ Opäť sa začínal zlostiť. Pri každej podobnej príležitosti vedel pozoruhodne načrieť do svojej pamäti. „Keď sa brandenburská jednotka sformovala, volala sa Rota pre osobitné úlohy, a pokiaľ sa pamätám, jej prvý veliteľ von Hippel sľuboval svojim chlapom, že až ich vycvičí, unesú aj čerta z pekla. Prichodí mi to ironické, pán admirál, lebo ak ma pamäť neklame, duceho mi nepriviedli. Musel som sa o to postarať sám.“
Hlas sa mu zvýšil, z očí mu sršali iskry, tvár mu zalial pot. „Nič!“ zaškrečal. „Nič ste mi nepriniesli, hoci s takými ľuďmi a s takými možnosťami by ste mi mali byť schopní priviesť aj Churchilla z Anglicka.“
Na chvíľu zavládlo hrobové ticho. Hitler všetkým zaradom pozrel do tváre. „Nie je tak?“
Mussolini sa zatváril naľakané. Goebbels dychtivo prikývol. Himmler prilial olej do ohňa, keď potichu poznamenal: „A prečo nie, mein Führer? Veď naostatok všetko je možné, čo aký zázrak by to bol, ako ste dokázali únosom duceho z Gran Sassa.“
„Celkom správne.“ Hitler sa opäť upokojil. „Abwehr má znamenitú príležitosť ukázať, čo vie, pán admirál.“
Canaris stál ohúrený. „Mein Führer, ak správne rozumiem, máte na mysli...“
„Veď napokon anglická prepadová jednotka zaútočila na Rommelov hlavný stan v Afrike,“ podotkol Hitler, „a podobné skupiny podnikli nejeden výpad na francúzske pobrežie. Chcete mi azda nahovoriť, že nemeckí chlapci na čosi podobné nestačia?“ Potľapkal Canarisa po pleci a bodro dodal: „Postarajte sa o to, pán admirál. Rozhýbte to. Som presvedčený, že niečo vymyslíte.“ Obrátil sa k Himmlerovi. „Súhlasíte, pán ríšsky vodca?“
„Prirodzene,“ bez váhania odvetil Himmler. „Prinajmenšom to vyžaduje štúdiu o možnosti uskutočnenia. Abwehr je predsa schopný ju vypracovať .“

Pousmial sa na Canarisa, ktorý zostal ohromený. Admirál si oblizol suché pery a chrapľavým hlasom odvetil: „Ako rozkážete, mein Führer."
Hitler mu položil ruku na plece. „Výborne. Vedel som, že sa na vás môžem ako vždy spoľahnúť." Vystrel ruku, akoby chcel všetkých potisnúť dopredu, a sklonil sa nad mapu. „A teraz, páni, k talianskej situácii."

Tej noci sa Canaris s Himmlerom vracali lietadlom typu Dornier do Berlína. Zamierili z Rastenburgu na letisko vzdialené štrnásť kilometrov odrazu, no každý v osobitnom voze. Canaris sa o štvrť hodiny omeškal, a keď konečne vystúpil po schodíkoch do dorniera, nebol práve v najlepšej nálade. Himmler bol už pripútaný na sedadle. Canaris najprv zaváhal, no potom si prisadol k nemu.
„Dajaké mrzutosti?" spýtal sa Himmler, keď lietadlo začalo poskakovať po štartovacej ploche a obrátilo sa proti vetru.
„Praskla nám pneumatika." Canaris sa zaklonil. „Mimochodom, veľmi pekne vám ďakujem. Náramne ste mi pomohli."
„Vždy vám ochotne poslúžim," odvetil Himmler.
Medzitým vzlietli, začali stúpať a motor zvučal čoraz hlbšie. „Bože môj, ten bol dnes zasa vo forme," poznamenal Canaris. „Uniesť Churchilla. Počuli ste už čosi také šialené?"
„Všetko sa zmenilo, odkedy Skorzeny uniesol Mussoliniho z Gran Sassa. Teraz führer verí, že zázraky sa naozaj dejú. A preto nás čakajú, vás i mňa, čoraz ťažšie chvíle, pán admirál."
„Mussoliniho prípad bol svojský," odvrkol Canaris. „Nechcem zľahčovať skvelý úspech Skorzeného, no Winston Churchill je predsa čosi celkom iné."
„Och, čo ja viem," mykol plecami Himmler. „Sledujem nepriateľské filmové týždenníky tak ako vy. Dnes je v Londýne, zajtra v Manchestri či Leedse. Chodí si po uliciach s tou hlúpou cigarou v ústach a zhovára sa s ľuďmi. Tak sa mi vidí, že spomedzi všetkých významných predákov na svete je najslabšie chránený."
„Tomu predsa sám neveríte," sucho namietol Canaris. „Nech už sú Angličania hocakí, hlúpi nie sú. Ich tajná služba MI-5 a MI-6 má vo svojich službách desiatky veľmi uhladených mladých mužov, absolventov oxfordskej či cambridgeskej univerzity, ktorí sú odhodlaní vpáliť človeku guľku do brucha, len čo ho zočia. Koniec koncov, aj sám starý Churchill. Akiste nosí vo vrecku pištoľ, a krk dám na to, že je ešte stále prvotriedny strelec."
Sluha priniesol kávu. Himmler podotkol: „Vy teda nemienite v tej veci pokračovať?"
„Obaja predsa vieme, ako sa to vyvinie," odvetil Canaris. „Dnes máme stredu. Do piatka mu tá pochabosť vyfučí z hlavy."
Himmler pomaly prikývol a usrkol si kávy. „Áno, asi máte pravdu."
Canaris vstal. „Napokon, láskavo ma ospravedlňte, trochu si pospím."
Podišiel k ďalšiemu sedadlu, zakryl sa prikrývkou, ktorú mu podal sluha, a pokiaľ sa dalo, pohodlne sa uvelebil na ďalšiu trojhodinovú cestu. Himmler ho uprene pozoroval z druhej strany chodbičky studeným, pevným pohľadom. Tvár mal bezvýraznú. Nebyť toho, že mu na pravom líci ustavične pošklbával sval, bol by ho človek pokladal za mŕtveho.

Už sa rozvidnievalo, kým sa Canaris dostal pred budovu abwehru na berlínskom Tirpitzovom nábreží, číslo 74-76. Šofér, ktorý po admirála prišiel na Tempelhofské letisko, ňu priviezol dva obľúbené jazvečíky, a keď Canaris vystúpil z voza a rezko prešiel popri strážach, tmolili sa mu popod nohy. Admirál zamieril rovno do svojej pracovne. Cestou si rozopol námornícky kabát a podal ho sluhovi, ktorý mu otvoril dvere. „Kávu," požiadal admirál. „Veľa kávy." Keď sa sluha chystal zatvoriť dvere, Canaris naňho zavolal: „Neviete náhodou, či je tu podplukovník Radl?"
„Myslím, že tejto noci spal vo svojej kancelárii, pán admirál."
„Výborne. Povedzte mu, že sa s ním chcem pozhovárať."
Dvere sa zatvorili. Keď admirál osamel, zrazu ho premkla taká únava, že odkvácol na stoličku za písacím stolom. Canaris žil skromne. Pracovňa bola staromódna, dosť strohá, koberec vychodený. Na stene visel Francov portrét s venovaním. Na stole ležalo mramorové ťažidlo s troma bronzovými opicami, čo nič nevidia, nepočujú a nepovedia.

„To som ja," povedal polohlasne a pohladkal opice po hlavách.
Zhlboka sa nadýchol, aby sa vzchopil. V tom šialenom svete sa naozaj pohyboval na ostrí noža. Mal pocit, že o istých veciach by ani on nemal vedieť. Napríklad o tom, že dvaja vysokí dôstojníci sa začiatkom roka pokúsili vyhodiť do vzduchu Hitlerovo lietadlo, čo letelo zo Smolenska do Rastenburgu, i o ustavičnej hrozbe vyplývajúcej z možnosti, že von Dohnanyi a jeho druhovia sa zlomia a začnú hovoriť.
Do pracovne vošiel sluha a priniesol podnos s kanvicou kávy, dvoma šálkami a malým krčiažtekom pravej smotany, ktorá bola v tom čase v Berlíne vzácnosťou. „Položte to sem," pokývol Canaris, „ja sa už obslúžim."
Sluha vyšiel, a len čo Canaris začal nalievať kávu, ktosi zaklopal na dvere. Muž, ktorý vstúpil, mal na sebe takú bezchybnú uniformu, akoby prišiel rovno z vojenskej prehliadky. Bol to podplukovník horských strelcov, mal stužku za zimnú výpravu, strieborný odznak za zranenie a na krku mu visel rytiersky kríž. Dokonca aj páska zakrývajúca pravé oko a čierna kožená rukavička na ľavej ruke vyzerali ako podlá predpisu.
„Vitaj, Max," privítal ho Canaris. „Vypi si so mnou kávu, aspoň sa mi pri tebe vyjasní rozum. Zakaždým, keď sa vrátim z Rastenburgu, mám čoraz silnejší dojem, že potrebujem dozorcu ja, alebo dakto iný."
Max Radl bol tridsaťročný, no v isté dni a za istého počasia vyzeral o desať či pätnásť rokov starší. Roku 1941, počas zimnej výpravy, prišiel o pravé oko a ľavú ruku. Odkedy ho ako telesne chybného odvolali z frontu, pracoval v Canarisovej službe. V tom čase bol náčelníkom tretieho oddelenia, podliehajúceho odboru Z, teda ústrednému odboru abwehru, ktorý viedol sám admirál. Tretie oddelenie bolo zložkou, ktorej zverovali osobitne ťažké úlohy, a preto smel Radl podľa potreby pchať nos do všetkých ostatných oddelení abwehru, za čo ho kolegovia nemali priveľmi v láske.
„Také zlé to je?"
„Ešte horšie," odvetil Canaris. „Mussolini vyzeral ako chodiaci automat, Goebbels ako zvyčajne prešľapoval z nohy na nohu sťa desaťročný školáčik, ktorému sa chce cikať."
Radl sa zahniezdil. Vždy keď admirál hovoril o mocipánoch takýmto tónom, citeľne znervóznel. Dennodenne síce kontrolovali, či v práčovniach nie sú mikrofóny, no človek si jakživ nemohol byť istý. Canaris dodal: „Himmler ako zvyčajne pripomínal ľúbeznú mŕtvolu, a pokiaľ ide o führera..."
Radl mu náhlivo skočil do reči: „Ešte kávu, pán admirál?"
Canaris si opäť sadol. „O inom nehovoril, iba o Gran Sasse. Aká zázračná akcia to bola a prečo vraj abwehr nepodnikne čosi podobne okázalé."
Vyskočil, podišiel k oknu a zahľadel sa pomedzi záclony do sivastého rána. „Vieš, čo od nás chce, Max? Aby sme mu priviedli Churchilla."
Radl sa strhol. „Panebože, to predsa nemyslí vážne."
„Ktovie? Dnes vraví tak, zajtra onak. Vlastne sa ani presne nevyjadril, či ho chce živého, alebo mŕtveho. Ten Mussoliniho prípad mu stúpol do hlavy. Akiste si teraz namýšľa, že možno uskutočniť všetko. ‚Ak bude treba, priveziete mi aj diabla z pekla,' vyhlásil náležite precítene."
„A čo ostatní - ako sa zatvárili?" spýtal sa Radl.
„Goebbels bol ako zvyčajne nadšený, duce vyzeral vystrašený. Najprotivnejší bol Himmler. Vo všetkom führerovi prisviedčal. Vraj prinajmenšom si to máme premyslieť. Doslova povedal, že by sme mali vypracovať štúdiu o možnostiach uskutočnenia."
„Rozumiem, pán admirál." Radl sa zháčil. „Podľa vašej mienky to führer myslí vážne?"
„Samozrejme, že nemyslí." Canaris podišiel k vojenskej posteli, ktorá stála v kúte, odhrnul prikrývky, sadol si a začal si rozväzovať topánky. „Pravdepodobne už na to zabudol. Viem, ako to býva, keď sa dostane do podobného rozpoloženia. Natára kopu somarín." Ľahol si a zakryl sa prikrývkou. „Nie, tak sa mi vidí, že mrzutosti budú iba s Himmlerom. Pasie po mne. Až sa mu to bude dakedy hodiť, pripomenie führerovi tú odpornú vec už iba preto, aby vyvolal dojem, že neplním príkazy."
„Čo mám teda urobiť?"
„Presne to, čo navrhol Himmler. Vypracovať štúdiu o možnostiach uskutočnenia. Úhľadnú, dlhú správu, aby to vyzeralo, že sme sa naozaj pousilovali. Napríklad práve teraz je Churchill v Kanade, však? Pravdepodobne sa vráti loďou. Človek sa predsa môže tváriť, že vážne uvažuje o možnosti vyslať v patričnom čase na patričné miesto nejakú ponorku. Napokon, ako ma pred necelými šiestimi hodinami

führer bol osobne ubezpečil, zázraky sa naozaj dejú, no iba za predpokladu, že je tu potrebná božská inšpirácia. Povedz Krogelovi, nech ma o pol druha hodiny zobudí.“
Stiahol si prikrývku cez hlavu. Radl zhasol a vyšiel. Keď sa vracal do svojej kancelárie, nebolo mu vonkoncom do smiechu. Nie azda preto, že dostal takú pochabú úlohu. Veď podobné veci sa stávali bežne. Sám často označoval tretie oddelenie za odbor absurdít.
Znepokojovalo ho, akým tónom Canaris hovoril. Vzhľadom na to, že Radl patril k tým, čo bývajú sami voči sebe úzkostlivo statoční, chlapsky si priznal, že si nerobí starosti iba pre admirála. V prvom rade myslel na seba a na svoju rodinu.
Nad ľuďmi v uniforme gestapo nemalo takmer nijakú právomoc. Na druhej strane vedel o prípadoch mnohých svojich známych, ktorí jednoducho zmizli z povrchu zemského, a preto tomu neveril. Obludný dekrét, známy ako „Noc a hmla“, na základe ktorého sa veľa nešťastníkov doslova rozplynulo v nočných hmlách, mal sa vzťahovať iba na obyvateľov dobytých území. No Radl veľmi dobre vedel, že presne v tejto chvíli bolo v koncentračných táboroch vyše päťdesiattisíc nemeckých občanov židovského pôvodu. Od roku 1933 ich zahynulo približne dvestotisíc.
Keď vošiel do svojej pracovne, jeho pomocník čatár Hofer prezeral nočnú poštu, čo práve prišla. Bol to tichý, tmavovlasý, štyridsaťosemročný muž, krčmár z Harckého pohoria, skvelý lyžiar, ktorý sfalšoval rok narodenia, aby sa dostal do armády a mohol s Radlom slúžiť v Rusku.
Radl si sadol za písací stôl a pochmúrne sa zahľadel na fotografiu manželky a troch dcér. Boli v bezpečí v bavorských horách. Hofer, ktorý poznal tieto symptómy, podal Radlovi cigaretu a z fľaše courvoisieru, ukrýval ju v dolnom priečinku písacieho stola, mu nalial kalištek koňaku.
„Také zlé to je, pán podplukovník?“
„Také zlé, Karol,“ odvetil Radl, na dúšok vypil koňak a porozprával mu to najhoršie.

Nebyť čudnej zhody okolností, mohla sa celá vec tým skončiť. Dvadsiateho druhého ráno, presne týždeň po rozhovore s Canarisom, sedel Radl za písacím stolom a prehrýzal sa záplavou práce, ktorá sa mu tam nakopila počas trojdňového pobytu v Paríži.
Nebol práve v ružovej nálade, a keď sa otvorili dvere a vošiel Hofer, podmračne naňho pozrel a namosúrené zavrčal: „Preboha, Karol, veď som ťa prosil, aby si ma nechal na pokoji. Čo je zasa?“
„Prepáčte, pán podplukovník. Práve sa mi dostala do rúk istá správa, ktorá vás azda bude zaujímať.“
„Skade je tá správa?“
„Z prvého oddelenia abwehru.“
Toto oddelenie malo na starosti špionáž v zahraničí. Zrazu Radl pocítil, že v ňom skrsol nesmelý, váhavý záujem. Hofer stál a čakal, veľký žltý obal na spisy si pritískal na prsia. Radl si vzdychol a odložil pero.
„Tak dobre, povedz, o čo ide.“ Hofer mu predložil obal a otvoril ho. „Je to najnovšia správa od istého agenta v Anglicku. Má krycie meno Škorec.“
Radl sa načiahol po škatuľke s cigaretami, a pritom pozrel na prvú stranu obalu. Joanna Greyová.
„Pôsobí v severnom Norfolku, neďaleko pobrežia, pán podplukovník. Dedina sa volá Studley Constable.“
„Ach, pravdaže,“ prikývol Radl, akoby zrazu ožil. „Nie je to tá žena, čo zistila podrobnosti o zariadení Hoboj?“ Obrátil prvých pár strán a zamračil sa. „Tá toho napísala. Ako to vôbec robí?“
„Má na španielskom veľvyslanectve znamenitú spojku a tá pribaľuje jej materiály rovno do diplomatickej batožiny. Je to priam také spoľahlivé ako pošta. Zvyčajne už o tri dni tu máme každú zásielku.“
„Pozoruhodné,“ utrúsil Radl. „Ako často posiela hlásenia?“
„Mesačne. Má aj rádiové spojenie, no málokedy ho používa, hoci dodržiava bežnú prax a tri razy do týždňa má hodinu voľnú frekvenciu pre prípad, že by sme ju potrebovali. Z našej strany je jej styčným partnerom kapitán Meyer.“
„Dobre, Karol,“ odvetil Radl. „Prines mi kávu, prečítam si to.“
„Odsek, ktorý vás azda bude zaujímať, som označil červenou ceruzou, pán podplukovník. Nájdete ho na tretej strane. Priložil som aj anglickú generálku tej oblasti,“ dodal Hofer a vyšiel.
Správa bola znamenite koncipovaná, jasná a priam nabitá cennými informáciami. Agentka súhrnne popísala podmienky v oblasti, uviedla, že južne od Wašského zálivu sú umiestené ďalšie dve perute

amerických bombardovacích lietadiel B17 a poblíž Scheringhamu jedna peruť bombardovacích lietadiel B 24. Všetok materiál bol síce dobrý a osožný, no nie mimoriadne vzrušujúci. Ale keď sa Radl dostal na tretiu stranu ku krátkemu odseku podčiarknutému červenou ceruzou, premklo ho také vzrušenie, že sa mu kŕčovite stiahol žalúdok.
Znelo to celkom jednoducho. Britský ministerský predseda Winston Churchill má prísť v sobotu 6. novembra predpoludním na inšpekciu veliteľského stanovišťa bombardovacích zväzov britského kráľovského letectva neďaleko Wašského zálivu. Ešte v ten istý deň má navštíviť továreň v blízkosti obce King's Lynn a predniesť tam krátky prejav k robotníkom.
Potom nasledovala najzaujímavejšia časť. Churchill sa nemá vrátiť do Londýna, lež zamýšľa stráviť víkend v Studley Grange, v dome sira Henryho Willoughbyho, vzdialenom päť míľ od Studley Constable. Ide o čisto súkromnú návštevu, podrobnosti majú zostať v tajnosti. V Studley Constable o pláne dozaista nevie nik okrem sira Henryho, námorného kapitána vo výslužbe, ktorý pravdepodobne neodolal a zdôveril sa Joanne Greyovej. Zrejme bola jeho dôvernou priateľkou.
Radl chvíľu uprene hľadel na správu a zamyslel sa nad ňou. Potom vytiahol generálku, ktorú Hofer priložil, a roztvoril ju. Vo dverách sa zjavil Hofer s kávou. Postavil podnos na stôl, nalial kávu do šálky a s bezvýraznou tvárou čakal.
Radl zdvihol pohľad. „Bodaj ťa čert vzal! Ukáž mi to miesto. Istotne vieš, kde leží."
„Samozrejme, pán podplukovník." Hofer ukázal prstom na Wašský záliv a prešiel ním pozdĺž pobrežia. „Studley Constable leží pri pobreží, tu je Blakeney a tu Cley. Tvoria vlastne trojuholník. Pozrel som si správu, ktorú pani Greyová napísala o tej oblasti ešte pred vojnou. Sú to odľahlé končiny - ozajstný vidiek. Pusté pobrežie, šíre pláže a soľné močariská."
Radl chvíľu upieral zrak na mapu a potom sa rozhodol. „Zavolaj mi Hansa Meyera, chcem si s ním pohovoriť. No nesmieš mu ani naznačiť, o čo ide."
„Samozrejme, pán podplukovník."
Hofer podišiel k dverám. „A, Karol," dodal Radl, „zožeň všetky správy, ktoré pani Greyová dosiaľ poslala. Všetko, čo o tej oblasti máme."
Keď sa dvere zatvorili, premkol ho pocit, že zrazu v miestnosti zavládlo hlboké ticho. Siahol po cigarete. Fajčil iba ruské, dopoly tabak, odpoly dutinka. Podaktorí, čo pobudli na východnom fronte, ich fajčili z pozérstva, no Radlovi chutili. Boli nesmierne tuhé, kašlal po nich. No nedbal na to. Lekári ho už dávno upozornili, že v dôsledku vážnych zranení aj tak nemá výhľad na dlhý život.
Podišiel k obloku a z ničoho nič sa cítil čudne sklesnutý. Bola to vlastne náramná fraška. Führer, Himmler, Canaris - siluety za bielou plachtou ako v čínskom tieňovom divadle. Nebolo nič rukolapné, nič reálne. A navyše tá pochabá záležitosť, tá churchillovská akcia. Kým na východnom fronte zomierajú tisíce statočných mužov, on hrá samé ohavné, hlúpe hry ako napríklad táto, a pritom z nich ani náhodou nič nevzíde.
Cítil sa znechutený sám sebou, hneval sa na seba, hoci nevedel, prečo. Spamätal sa, až keď ktosi zaklopal na dvere. Vošiel muž strednej postavy v tweedovom obleku. Sivé strapaté vlasy a okuliare v kostenom ráme mu dodávali akýsi čudný, neurčitý výraz.
„Ach, to ste vy, Meyer. Ste milý, že idete."
Hans Meyer mal v tom čase päťdesiat rokov. Za prvej svetovej vojny bol veliteľom ponorky, patril medzi najmladších veliteľov v nemeckom vojnovom loďstve. Od roku 1922 sa plne venoval spravodajskej práci a bol oveľa bystrejší, než vyzeral.
„Pán podplukovník," upäto sa uklonil.
„Sadnite si, človeče, sadnite." Radl ukázal na stoličku. „Čítal som najnovšiu správu istej vašej agentky - Škorca. Je priam úžasná."
„Och, áno." Meyer si sňal okuliare a zhúžvanou vreckovkou si ich začal čistiť. „Joanna Greyová. Pozoruhodná žena."
„Porozprávajte mi o nej."
Meyer sa odmlčal a trochu sa zamračil. „Čo vás zaujíma, pán podplukovník?"
„Všetko!" odvetil Radl.
Meyer zaváhal. Očividne mal na jazyku otázku prečo, no zháčil sa. Založil si okuliare a rozhovoril sa.

Joanna Greyová sa narodila v marci roku 1875 vo Vierskope, malom mestečku v Oransku, ako Joanna van Oostenová. Jej otec bol farmár a zároveň pastor holandskej reformovanej cirkvi. Ako desaťročný sa zúčastnil na veľkom putovaní, keď sa v rokoch 1836-1838 asi desaťtisíc búrskych farmárov, čo utekali pred britskou nadvládou, vysťahovalo z Kapskej kolónie na novú pôdu severne od rieky Orange. Dvadsaťročná sa vydala za farmára Dirka Jansena. Dcéra sa jej narodila roku 1898, teda rok predtým, čo vypukli konflikty s Britmi známe ako búrska vojna.
Joannin otec zorganizoval jazdecký prepadový oddiel a v máji roku 1900 neďaleko Bloemfonteinu padol. Vtedy sa vojna prakticky skončila, no z celého konfliktu boli práve nasledujúce dva roky pre Joannu najtragickejšie. Dirk Jansen totiž bojoval spolu so svojimi rodákmi ďalej, v malých skupinkách viedli neľútostnú záškodnícku vojnu. Úkryt a pomoc im poskytovali iba na odľahlých farmách.
Britská jazdecká hliadka, ktorá 11. júna 1901 vpadla na usadlosť Jansenovcov, hľadala Dirka Jansena. Bolo iróniou osudu, že Jansen už pred dvoma mesiacmi podľahol v istom horskom tábore zraneniam, čo, pravda, jeho manželka nevedela. Doma boli iba Joanna, jej matka a dcérka. Keď Joanna odmietla odpovedať desiatnikovi na jeho otázky, odviedli ju na výsluch do stodoly a dva razy ju znásilnili.
Veliteľ oblasti jej ponosu zamietol. V tom čase sa Briti pokúšali čeliť záškodníckym jednotkám tak, že vypaľovali farmy, evakuovali celé oblasti a sústreďovali obyvateľov do zariadení, ktoré čoskoro začali označovať za koncentračné tábory.
Život v táboroch bol strašný, hoci nešlo o zámernú zlovôľu, skôr o neschopnú správu. Čoskoro v nich prepukli choroby a v priebehu štrnástich mesiacov pomrelo vyše dvadsaťtisíc ľudí - medzi nimi aj matka a dcéra Joanny Jansenovej. Najväčšou iróniou bolo, že ani Joanna by nebola vyžila, keby sa o ňu nebol pozorne staral anglický lekár, istý Charles Grey, ktorého vyslali do tábora v úsilí zlepšiť tamojšiu situáciu. Keď sa totiž v Anglicku rozchýrilo, aké pomery v táboroch vládnu, verejná mienka sa začala búriť.
Medzitým Joanna priam chorobne a na celý život znenávidela Angličanov. No keď ju Grey požiadal o ruku, vydala sa zaňho. Mala síce iba dvadsaťosem rokov, no život ju načisto zlomil. Stratila manžela a dieťa, na celom svete jej nezostal jediný príbuzný, bola bez haliera.
Grey Joannu nepochybne ľúbil. Bol od nej o pätnásť rokov starší, nebol veľmi náročný, zhováral sa zdvorilo a láskavo. Časom skrsla v Joanne voči nemu istá náklonnosť, no zároveň ju sprevádzali podráždenosť a netrpezlivosť, aké človek cíti k svojhlavému dieťaťu.
Grey vstúpil do služieb istej londýnskej náboženskej spoločnosti a niekoľko rokov pôsobil ako lekár a misionár v Rodézii i Keni a napokon medzi Zulmi. Joanna jakživ nepochopila, ako sa jej manžel môže natoľko venovať takým ľuďom, no zmierila sa s tým, ba aj s úmornými učiteľskými povinnosťami, ktorými mu musela vypomáhať.
Grey zomrel v marci roku 1925 na porážku, a keď sa doriešili jeho majetkové veci, zostalo Joanne čosi vyše stopäťdesiat libier, s ktorými sa mala ako päťdesiatročná pretĺkať životom. Osud jej zasadil ďalší krutý úder, no nevzdala sa a nastúpila ako vychovávateľka v rodine istého anglického štátneho úradníka v Kapskom Meste.
V tom čase sa Joanna začala zaujímať o búrske nacionalistické hnutie. Chodila na zhromaždenia, ktoré pravidelne usporadúvala istá extrémistická organizácia usilujúca sa vymaniť južnú Afriku z Britského impéria. Na ktoromsi z týchto zhromaždení spoznala Nemca, inžiniera Hansa Meyera. Bol síce o desať rokov mladší od nej, no jednako spolu prežili krátku ľúbostnú epizódu, pri ktorej k nemu pocítila takú úprimnú telesnú príťažlivosť, akú od čias svojho prvého manželstva nepoznala.
Meyer bol v skutočnosti agent spravodajskej služby nemeckého námorníctva a v Kapskom Meste mal získať čo najviac informácií o námorných zariadeniach v Juhoafrickej Únii. Zhodou okolností zamestnávateľ Joanny Greyovej pôsobil na admiralite. Vychovávateľka mala možnosť bez mimoriadneho rizika vyberať zo sejfu v jeho dome isté zaujímavé dokumenty, ktoré si Meyer zakaždým odkopíroval a zasa vrátil.
Robila to s radosťou, lebo bola doňho úprimne zaľúbená. No šlo ešte o čosi viac. Po prvý raz v živote škodila Anglicku. Bola to akási odplata za všetko, čo vytrpela.
Meyer sa vrátil do Nemecka, no písal jej. A keď roku 1929 Európu zachvátila hospodárska kríza a väčšine ľudí sa zosypal svet rovno pod nohami, Joannu po prvý raz v živote postretlo šťastie.

Dostala od istej norwičskej advokátskej kancelárie list, v ktorom jej oznamovali, že ktorási teta nebohého manžela zomrela a odkázala jej domček neďaleko dedinky Studley Constable v severnom Norfolku a dôchodok vyše štyroch tisíc libier ročne. Vec však mala háčik. Stará pani na dome sentimentálne lipla a testament prísne ukladal Joanne Greyovej, aby sa doň nasťahovala.
Má žiť v Anglicku. Už pri myšlienke na to jej behali zimomriavky po chrbte. Ale čo iné jej zostávalo? Má azda ďalej žiť ako biela otrokyňa a na staré kolená živoriť? V knižnici si vypožičala knihu o Norfolku a pozorne si ju prečítala. Najmä tú časť, kde sa písalo o oblasti severného pobrežia.
Už miestne názvy ju miatli. Stiffkey, Morston, Blakeney, Cley-next-the-Sea, soľné močiare, štrkové pláže. Zostala načisto bezradná, a tak napísala Hansovi Meyerovi a zdôverila sa mu so svojím problémom. Meyer jej ihneď odpísal. Nástojil na tom, aby odišla do Anglicka, a sľúbil jej, že len čo bude môcť, príde ju pozrieť.
Urobila najrozumnejší krok v živote. Ako sa ukázalo, domček bol vlastne pôvabnou georgiánskou vilkou s piatimi izbami a štvrťhektárovou záhradou obohnanou múrom. Norfolk bol v tom čase najvýraznejším vidieckym grófstvom v Anglicku. Od devätnásteho storočia sa takmer nezmenil. V dedinke Studley Constable ju pokladali za zámožnú ženu a významnú osobnosť. A zažila čosi naozaj nezvyčajné. Zistila, že ju soľné močiare a štrkovité pláže priťahujú. Zaľúbila sa do tejto končiny a cítila sa taká šťastná ako nikdy v živote.
Meyer prišiel do Anglicka na jeseň toho istého roku a niekoľko ráz ju navštívil. Chodievali spolu na dlhé prechádzky. Všade ho vodila - po nekonečných plážach rozprestierajúcich sa do nedozerná, po soľných močiaroch i po dunách pri Blakeneyskom myse. Meyer ani slovom nespomenul obdobie v Kapskom Meste, keď mu pomáhala zadovažovať potrebné informácie, a ona sa ho jakživ nespýtala, čo v súčasnosti robí.
Písali si a roku 1935 ho Joanna navštívila v Berlíne. Ukázal jej, ako národný socializmus mení Nemecko. Všetko, čo videla, ju priam opájalo. Obrovské zhromaždenia, na každom kroku uniformy, švárni chlapci, usmiate, šťastné ženy a deti. Bezvýhradne uverila, že je to nový poriadok. Tak by to malo byť.
A jedného večera, keď sa vracali po Unter den Linden z predstavenia v opere, kde videla v lóži samého führera, Meyer jej pokojne povedal, že teraz pôsobí v abwehre, a spýtal sa jej, či by bola ochotná pracovať pre jeho službu ako agentka v Anglicku.
Bez rozmýšľania privolila. Celé telo sa jej rozochvelo takým vzrušením, aké v živote nepoznala. Táto anglická dáma, ktorú pokladali za príslušníčku horných vrstiev, žena s prívetivou tvárou, čo chodievala v svetri a tweedovej sukni na prechádzky do prírody s čiernym aportérom v pätách, sa teda v šesťdesiatke dala na špionáž. Milá, bielovlasá dáma mala v tesnej kutici za dreveným obložením svojej pracovne vysielačku a prijímač a udržiavala spojenie so španielskym vyslanectvom v Londýne, ktoré odosielalo objemnejšie materiály v diplomatickej batožine do Madridu, kde ich odovzdávali nemeckej spravodajskej službe.
Joanna mala dobré výsledky. Pri plnení povinností vyplývajúcich z členstva v Ženskej dobrovoľnej službe dostala sa do mnohých vojenských zariadení, takže mohla poskytnúť podrobné údaje o väčšine bombardovacích základní britského letectva v Norfolku a ďalšie závažné informácie. Najvýznamnejší ťah sa jej podaril roku 1943, keď britské letectvo zaviedlo dve nové zariadenia na bombardovanie neviditeľných cieľov. Pomocou nich sa mala značne zvýšiť účinnosť nočnej bombardovacej ofenzívy proti Nemecku.
Najdôležitejšie z týchto zariadení, známe ako Hoboj, fungovalo tak, že udržiavalo spojenie s dvoma pozemnými stanicami v Anglicku. Jedna z nich, umiestená v Doveri, bola známa ako Myš a druhá, umiestená v Cromeri pri severonorfolskom pobreží, sa volala Mačka.
Bolo priam neuveriteľné, koľko informácií ochotne poskytoval personál britského letectva prívetivej dáme zo Ženskej dobrovoľnej služby, ktorá vydávala v knižnici knihy a ponúkala šálku čaju. Počas niekoľkých návštev v zariadení Hoboj v Cromeri dokonca šikovne využila jeden zo svojich miniatúrnych fotoaparátov. A potom už stačilo iba zatelefonovať seňorovi Lorcovi, úradníkovi na španielskom vyslanectve, ktorý bol jej spojkou, odísť na deň vlakom do Londýna a stretnúť sa s ním v Green Parku.
Neuplynulo ani dvadsaťštyri hodín a informácia o Hoboji opustila Anglicko v španielskej diplomatickej pošte. Neuplynulo ani tridsaťšesť hodín a rozžiarený Hans Meyer ju položil na písací stôl v pracovni na

Tirpitzovom nábreží samému Canarisovi.

Keď Hans Meyer skončil, Radl odložil pero, ktorým si zapisoval stručné poznámky. „Úžasná dáma," poznamenal. „Naozaj pozoruhodná. Povedzte, aký výcvik vlastne dostala?"
„Primeraný, pán podplukovník," odvetil Meyer. „V rokoch 1936 a 1937 bola v ríši na dovolenke. Pri každej príležitosti dostala inštruktáž o istej problematike. Šifrovanie, rádiové spojenie, práca s fotoaparátom, základné techniky sabotáže. Pripúšťam, v ničom nedosiahla mimoriadnu úroveň, azda s výnimkou Morseovej abecedy, ktorú ovláda znamenite. Na druhej strane sme nikdy nerátali s tým, že by sme ju využívali predovšetkým na fyzické akcie."
„Chápem. A čo narábanie so zbraňami?"
„V tom smere nebolo veľa treba. Vyrástla totiž v transvaalskej divočine. Už ako desaťročná na sto krokov zasiahla srnu do oka."
Radl prikývol, a keď sa zamračene zahľadel do neurčitá, Meyer podotkol : „Ide o niečo špeciálne, pán podplukovník? Možno by som vám vedel pomôcť."
„Zatiaľ ešte nie," pokrútil Radl hlavou, „no v blízkej budúcnosti vás asi budem potrebovať. Dám vám vedieť. Nateraz postačí, ak postúpite všetky materiály o Joanne Greyovej mojej kancelárii a až do ďalšieho rozkazu s ňou nebudete udržiavať nijaké rádiové spojenie."
Meyer zostal taký ohúrený, že sa nevedel ovládnuť. „Prosím vás, pán podplukovník, ak Joanne hrozí nebezpečenstvo..."
„Vôbec nie," potriasol hlavou Radl. „Verte mi, chápem váš záujem, no teraz vám naozaj nemôžem prezradiť viac. Ide o tajnú vec, Meyer."
Meyer sa natoľko spamätal, že sa stihol ospravedlniť: „Prirodzene, pán podplukovník. Prepáčte mi, ale ako dávny priateľ tej dámy..."
A odišiel. O chvíľočku vstúpil z vedľajšej kancelárie Hofer s niekoľkými obalmi na spisy a zvinutými mapami pod pazuchou. „Informácie, ktoré ste si želali, pán podplukovník. A priniesol som aj dve mapy britskej admirality, kde je zachytená pobrežná oblasť - číslo 106 a 108."
„Požiadal som Meyera, aby nám odovzdal všetko, čo o Joanne Greyovej má, a dal som prerušiť rádiové spojenie," odvetil Radl. „Odteraz všetko prevezmeš ty."
Načiahol sa za ďalšou z nespočetných ruských cigariet a Hofer vytiahol zapaľovač vyrobený zo sovietskej nábojnice kalibru 7,62 milimetra. „Tak sa do toho dáme, pán podplukovník?"
Radl vyfúkol oblak dymu a zahľadel sa do povaly. „Poznáš Jungove spisy, Karol?"
„Pán podplukovník predsa vie, že pred vojnou som iba čapoval počestné pivo a víno."
„Jung hovorí o čomsi, čo nazýva synchrónnosťou. Udalosti sa totiž zavše odohrávajú v časovej zhode a z toho vyplýva pocit, že ide o hlbšiu motiváciu."
„Ako, prosím, pán podplukovník?" zdvorilo sa spýtal Hofer.
„Napríklad toto. Führerovi, nech ho nebesá ochraňujú, preskočí v hlave a vyrukuje so smiešnym a absurdným návrhom, aby sme pretromfli Skorzeného akciu v Gran Sasse a uniesli Churchilla, hoci nepovedal presne, či živého, alebo mŕtveho. A potom synchrónnosť vytrčí svoju mrzkú hlavu v bežnej správe abwehru, Iba stručná zmienka o tom, že Churchill strávi víkend iba sedem či osem míľ od pobrežia, v odľahlej vidieckej vile, v najpokojnejšej končine krajiny, akú si možno predstaviť. Chápeš, ako to myslím? Za iných okolností by správa pani Greyovej zostala celkom bezvýznamná."
„Tak sa do toho dáme, pán podplukovník?"
„Zdá sa, že tu zasiahol osud, Karol," prikývol Radl. „Čo si to vravel, ako dlho idú správy pani Greyovej španielskou diplomatickou poštou?"
„Tri dni, pán podplukovník, ak niekto v Madride čaká a prevezme ich. Aj za sťažených okolností nanajvýš týždeň."
„A kedy má najbližší termín rádiového spojenia?"
„Dnes večer, pán podplukovník."
„Výborne. Pošli jej tento odkaz." Radl opäť pozrel do povaly a zamyslel sa. Usiloval sa vyjadriť svoje myšlienky čo najstručnejšie. „Veľmi nás zaujíma váš návštevník šiesteho novembra. Chceme k nemu vyslať zopár priateľov v nádeji, že ho presvedčia, aby sa vrátil s nimi. Pošlite čím prv zvyčajnou cestou

svoje pripomienky a všetky závažné informácie.“
„To je všetko, pán podplukovník?“
„Myslím, že áno.“

V tú stredu, keď sa toto odohralo, v Berlíne pršalo. No keď druhý deň ráno páter Filip Vereker krívajúc vykročil z brány cintorína Panny Márie a všetkých svätých v Studley Constable do dediny, svietilo slnko a príroda prežívala najkrajšie chvíle. Dokonalý jesenný deň.
Filip Vereker bol v tom čase vysoký, vychudnutý tridsiatnik a v čiernej reverende ešte väčšmi vynikala jeho kostnatá postava. Keď krivkal, sťažka sa opierajúc o palicu, tvár mal napnutú a strhanú od bolesti. Iba pred štyrmi mesiacmi ho prepustili z vojenskej nemocnice.
Bol mladším synom chirurga, ktorý mal ordináciu v chýrnej londýnskej Harley Street. Študoval so znamenitým prospechom v Cambridge a črtala sa mu mimoriadne sľubná budúcnosť. Lež vtedy sa na veľké sklamanie svojej rodiny rozhodol pre kňazské povolanie. Odišiel na anglické kolégium do Ríma a vstúpil do Spoločnosti Ježišovej.
Roku 1940 ho povolali do britskej armády ako vojenského kňaza. Časom ho pridelili k výsadkárskemu pluku, no zúčastnil sa iba na jedinej akcii v Tunisku, keď v novembri 1942 zoskočil s jednotkami Prvej výsadkárskej brigády, ktoré mali dobyť letisko Oudna ležiace desať míľ od Tunisu. Jednotky však museli za ustavičného boja ustupovať vyše päťdesiat míľ nekrytým terénom, kde ich na každom kroku ostreľovali nepriateľské lietadlá a prenasledovali pozemné jednotky.
Zachránilo sa sotva stoosemdesiat mužov. Dvestošesťdesiat ich padlo. Vereker patril k tým, čo mali šťastie. Pravda, strela mu prevŕtala ľavý členok a roztrieštila kosť. Kým sa dostal do poľného lazaretu, mal už otravu krvi. Amputovali mu ľavú nohu a prepustili ho ako telesne chybného z armády.
V tom čase sa Verekerovi neveľmi darilo tváriť prívetivo. Neprestajne ho sužovali bolesti. No keď sa priblížil k vilke Park a zazrel Joannu Greyovú, ako vychádza spoza domu, tisnúc bicykel a so psom v pätách, predsa sa zmohol na úsmev.
„Čo stále robíte, Filip?“ zavolala naňho. „Dávno som vás nevidela.“
Mala na sebe tweedovú sukňu, sveter s vyhrnutým golierom, žltý nepremokavý kabát a na bielych vlasoch hodvábnu šatku. S pleťou, ešte vždy bronzovou od juhoafrického slnka, vyzerala veľmi pôvabne.
„Och, všetko ide normálne,“ odvetil Vereker. „Po troške hyniem, najmä od nudy. Ale predsa mám čosi nové, odkedy sme sa nevideli. Týka sa to mojej sestry Pamely. Pamätáte sa, spomínal som vám ju. Je odo mňa o desať rokov mladšia. Teraz je desiatničkou v Ženskom leteckom pomocnom zbore.“
„Pravdaže sa pamätám,“ ubezpečila ho pani Greyová. „A čo je s ňou?“
„Preložili ju na bombardovaciu základňu v Pangbourne, iba pätnásť míľ odtiaľto. Budem ju teda častejšie vídať. Tento víkend ma príde pozrieť. Zoznámim vás.“
„Už sa teším.“ Joanna Greyová vyskočila na bicykel.
„Zahráme si večer šachy?“ spýtal sa s nádejou v hlase.
„Prečo nie? Príďte o ôsmej, povečeriame spolu. Teraz už musím ísť.“
Stúpila na pedále a pustila sa popri riečke, aportér Fľak sa hnal za ňou. Zrazu zvážnela. Rádiová depeša, ktorú dostala včera večer, ju načisto vyviedla z rovnováhy. Dokonca až tri razy ju dešifrovala, aby sa presvedčila, že sa nikde nepomýlila.
Spala málo, do piatej ráno takmer oka nezažmúrila. Ležala a počúvala anglické bombardovacie lancastery, čo odlietali za more, do Európy, a o pár hodín sa vracali. Napokon predsa zadriemala a zobudila sa o pol ôsmej, napodiv čerstvá a čulá.
Mala pocit, že po prvý raz musí vyriešiť skutočne závažnú úlohu. Bolo to naozaj neuveriteľné. Uniesť Churchilla, uchmatnúť ho tým, čo ho údajne budú strážiť, rovno spred nosa.
Hlasno sa zasmiala. Och, veruže to tým prekliatym Angličanom nebude po chuti. Vonkoncom im to nebude po chuti. A celý svet užasne.
Keď sa spúšťala úbočím na hlavnú hradskú, začula za sebou klaksón. Potom ju predbehlo malé auto a zabočilo ku krajnici. Muž za volantom mal mohutné biele fúzy a rumennú pleť ako každý, kto denne holduje whisky. Bol oblečený v rovnošate podplukovníka domobrany.

„Dobré ráno, Joanna!“ zvolal bodro.
Šťastnejšie stretnutie si ani nemohla želať. Vlastne jej ušetrilo cestu do vily v Studley Grange, kam by bola musela ešte v ten deň zájsť. „Dobré ráno, Henry,“ odvetila a zoskočila z bicykla.
Podplukovník vystúpil z auta. „V sobotu večer sa u nás zíde zopár ľudí. Na bridge a podobne. Potom bude večera. Nič mimoriadne. Jean zišlo na um, či by ste nechceli prísť.“
„To je od nej naozaj ohromne milé. Rada prídem,“ prisľúbila Joanna Greyová. „Istotne má plnú hlavu starostí s prípravami na takú veľkolepú udalosť.“
Sir Henry na ňu stiesnene pozrel a tlmeným hlasom sa spýtal: „Však ste sa o tom pred nikým nezmienili?“
Joanna Greyová sa stihla zatváriť náležite pohoršene. „Samozrejme, že nie. Ak sa pamätáte, upozornili ste ma, že ide o dôvernú vec.“
„Vlastne som to vôbec nemal povedať, no viem, že vám môžem dôverovať, Joanna.“ Objal ju okolo drieku. „V sobotu večer o tom nesmiete ani muknúť, moja, už len kvôli mne, hej? Keby tá spoločnosť zavetrila, čo sa chystá, hneď by sa to roznieslo po celom Norfolku.“
„Veď viete, že pre vás urobím všetko,“ odvetila pokojne.
„Naozaj, Joanna?“ zachrčal, a keď si pritisol stehno k jej, Joanna pocítila, že sa mierne zachvel. Zrazu sa odtiahol. „Tak ja už musím bežať. Idem do Holtu, na schôdzku oblastného veliteľstva.“
„Akiste máte riadnu trému,“ podotkla, „keď si pomyslíte, že k vám príde» ministerský predseda.“
„Veru mám. Je to ohromná česť.“ Sir Henry zažiaril. „Chce trochu maľovať. A viete predsa, aká utešená scenéria je okolo Grange.“ Otvoril dvierka auta a nasadol. „Mimochodom, kam máte namierené?“
Čakala, že sa jej to spýta. „Och, ako zvyčajne, pozorovať vtáctvo. Možno zájdem do Cley alebo k močariskám. Ešte naisto neviem. O tomto čase tam bývajú všakové zaujímavé sťahovavé vtáky.“
„Len si dávajte čertovský pozor.“ Tvár mu zvážnela. „A pamätajte na to, čo som vám povedal.“
Keďže bol veliteľom domobrany, mal plány všetkých opatrení dotýkajúcich sa obrany pobrežia v tamojšej oblasti vrátane podrobných nákresov všetkých zamínovaných pláží, a čo bolo ešte dôležitejšie, aj pláží iba údajne zamínovaných. Priam prekypoval starostlivosťou o Joanninu bezpečnosť a pri istej príležitosti jej dve hodiny na mapách podrobne vysvetľoval, kam nemá chodiť pozorovať vtáky.
„Viem, že situácia sa neprestajne mení,“ prikývla. „Príďte ma niekedy pozrieť aj s mapami a urobiť mi ďalšiu prednášku.“
Oči akoby mu zmútneli. „Naozaj chcete?“
„Samozrejme. Mimochodom, popoludní budem doma.“
„Prídem hneď po obede,“ sľúbil. „O druhej,“ dodal, povolil ručnú brzdu a odfrčal.
Joanna Greyová opäť nasadla na bicykel a zamierila dole úbočím k hlavnej hradskej. Fľak bežal za ňou. Chudák Henry, skutočne ho mala celkom rada. Bol ako dieťa, dalo sa s ním tak ľahko manipulovať.
O pol hodiny odbočila z cesty vedúcej popri pobreží a pustila sa po hrádzi pomedzi pusté močiare, ktoré tu volali Chasníkova špica. Bol to nezvyčajný, čudesný svet úzkych morských zátočín, bahnísk a obrovských sivastých šachorinových bariér vyšších od chlapa, kde žili iba vtáky krivonosy a poštolky a kam prilietali zo Sibíri prezimovať na močaristých plytčinách divé husi.
Na polceste po hrádzi chúlil sa za rozpadávajúcim sa kamenným múrom domček zaclonený niekoľkými riedkymi borovicami. Vyzeral vcelku majetné, za ním stáli hospodárske staveniska a veľká stodola, no okenice na oblokoch boli zatvorené a celá usadlosť pôsobila bezútešné. Bola to hájovňa, no od roku 1940 boli močariská bez hájnika.
Joanna sa pustila ďalej k pretiahnutému pahorku zarastenému borovicami. Zoskočila z bicykla a oprela sa o strom. Za pahorkom sa tiahli piesočné duny a za nimi sa rozprestierala rovná pláž, čo pomedzi prílivom a odlivom vybiehala štvrť míle do mora. Na druhej strane morského ramena zazrela v diaľke výbežok zahnutý ako veľký ukazovák. Uzatváral oblasť kanálikov, piesočných dún a presypov, ktorá bola za prílivu asi rovnako nebezpečná ako všetky končiny na pobreží Norfolku.
Vybrala fotoaparát a urobila z rozličných uhlov toľko záberov, koľko sa len dalo. Keď skončila, pes priniesol a opatrne jej položil k nohám palicu, aby mu ju hodila. Zohla sa k nemu a pomädlila mu uši.
„Áno, Fľak,“ povedala potichu. „Myslím, že toto je naozaj výborné miesto.“
Hodila palicu rovno pred seba poza ostnatý drôt, ktorým bola pláž ohradená, a Fľak vybehol ako blesk popri stĺpe s výstražnou tabuľou Pozor, míny! Vďaka Henrymu Willoughbymu naisto vedela, že na pláži

nijaké nie sú.
Naľavo stál betónový bunker s guľometným hniezdom, očividne spustnutý, aj protitanková priekopa v prieseku medzi borovicami bola zaviata pieskom. Pred troma rokmi, po fiasku, čo Angličania utrpeli pri Dunkerku, tu bolo vojsko. Ešte pred rokom tu bola domobrana, no aj tú už stiahli.
V júni 1940 vyhlásili pásmo medzi Wašským mysom a Rye, siahajúce dvadsať míľ do vnútrozemia, za obrannú oblasť. Miestnym obyvateľom z toho nevyplývali nijaké obmedzenia, no kto prišiel z iných končín, musel presvedčivo zdôvodniť, prečo je tu. Lež odvtedy sa všetko podstatne zmenilo a teraz, o tri roky neskôr, už v skutočnosti nik na dodržiavaní predpisov nenástojil. Jednoducho to už nebolo treba.
Joanna Greyová sa sklonila a znovu pomädlila psovi uši. „Vieš, čo to značí, Fľak? Angličania totiž už nijaký vpád neočakávajú."

3

Hlásenie Joanny Greyovej došlo na Tirpitzovo nábrežie v utorok nasledujúceho týždňa. Hofer ho už vopred označil za nanajvýš súrne. Ihneď ho odniesol Radlovi, ktorý obálku otvoril a pozorne si prezrel jej obsah.
Boli v nej fotografie močiarov v Chasníkovej špici a ciest vedúcich na pláž lokalizované iba šifrovanými poukazmi na mapu. Radl podal písomné hlásenie Hoferovi so slovami: „Nanajvýš súrne. Daj to dešifrovať a počkaj na hotový text."
Práve v tom čase abwehr začal používať nový šifrovací prístroj Sonlar. Umožňoval vyriešiť v priebehu niekoľkých minút úlohu, ktorá dovtedy vyžadovala hodiny práce. Prístroj mal klávesnicu ako normálny písací stroj. Stačilo jednoducho naklepať šifrovanú správu, stroj ju automaticky dešifroval a vyhodil na zalepenej páske. Text depeše nezazrel ani pracovník, ktorý prístroj obsluhoval.
Hofer sa vrátil o necelých dvadsať minút a mlčky čakal, kým si podplukovník prečíta hlásenie. Radl s úsmevom zdvihol pohľad a prisunul text Hoferovi. „Prečítaj si to, Karol, len si to prečítaj. Znamenité, naozaj znamenité. Je to jedinečná žena."
Pripálil si ďalšiu z cigariet a netrpezlivo čakal, kým Hofer dočíta. Konečne naňho čatár pozrel. „Vyzerá to celkom sľubne."
„Sľubne? Toto ty pokladáš iba za sľubné? Človeče, veď tu sa ukazuje jasná možnosť, skutočne reálna možnosť."
Už mesiace nebol taký vzrušený, čo, pravda, škodilo najmä jeho srdcu, tak strašne vyčerpanému po ťažkých zraneniach. V prázdnej očnej jamke pod čiernou páskou pocítil chvenie, hliníková ruka v rukavici akoby ožila, všetky šľachy mal napäté sťa tetivy. Začalo ho tak zadúšať, že sa celý schúlil v kresle.
Hofer bleskove vytiahol z dolného priečinka fľašu courvoisieru, nalial z neho za pohárik a pridržal ho podplukovníkovi pri perách. Radl sa zhlboka napil, rozkašlal sa, no potom sa očividne pozviechal.
Kyslo sa usmial. „Čosi podobné by som si nemal pričasto dovoľovať, však, Karol? Už máme iba dve fľaše. V poslednom čase je koňak bezmála taký vzácny ako tekuté zlato."
„Pán podplukovník by sa nemal tak rozrušovať," pripomenul mu Hofer a bez obalu dodal: „Naozaj si to nemôžete dovoliť."
Radl si opäť odpil dúšok koňaku. „Viem, Karol, viem. No nechápeš? Dosiaľ to bol žart. Führer v stredu v zlosti čosi utrúsil a do piatku sa na to už malo zabudnúť. Himmler navrhol vypracovať štúdiu o možnostiach uskutočnenia iba preto, lebo chcel admirálovi podkúriť. Admirál ma požiadal, aby som hodil niečo na papier. Hocičo, len aby bolo vidieť, že na tom pracujeme."
Vstal a podišiel k obloku. „Ale teraz to vyzerá celkom inak, Karol. Už to nie je žart. Dalo by sa to uskutočniť."
Hofer nehybne stál pred písacím stolom, nedal na sebe znať nijaké vzrušenie. „Áno, pán podplukovník, myslím, že by sa dalo."
„A také výhľady ťa vôbec nevyvedú z miery?" Radl sa zachvel. „Panebože! Ale zároveň ma to ľaká. Podaj mi tie mapy admirality a generálku."

Hofer rozprestrel mapy na písacom stole. Radl si našiel Chasníkovu špicu a pomocou fotografií ju študoval. „Čo viac si možno želať? Dokonalý priestor na zoskok výsadkárov. A keď v ten istý víkend za úsvitu nastane príliv, zmyje všetky stopy."
„Ale aj malá jednotka sa musí presunúť dopravným alebo bombardovacím lietadlom," pripomenul Hofer. „Viete si predstaviť, že by sa v súčasnosti taký dornier či junkers mohol dlho presúšať nad norfolským pobrežím, keď tam majú toľko bombardovacích základní, ktoré v noci chránia pravidelne hliadkujúce stíhačky?"
„Uznávam," pripustil Radl, „je to naozaj problém, no nie neriešiteľný. Ako vysvitá z mapy spomínanej oblasti, kde má naša luftwaffe poznačené ciele, práve v tejto časti pobrežia nemajú nijaký radar na nižšie polohy, a to značí, že ak budeme nalietať vo výške do dvesto metrov, nič nezistia. Napokon, taká podrobnosť v tomto okamihu nezaváži. Musí sa vyriešiť neskôr. V tomto štádiu potrebujeme iba štúdiu o možnosti uskutočnenia, Karol. Pripúšťaš teda, že teoreticky možno vysadiť na tom pobreží prepadovú skupinu?"
Hofer odvetil: „Uznávam, že taká možnosť tu je. Ale... ako ich stadiaľ dopravíme nazad? Ponorkou?"
Radl sa zadíval na mapu a vzápätí potriasol hlavou. „Nie, to by nebolo veľmi praktické. Na to by bola prepadová skupina priveľká. Viem, že by sa všetci voľajako napratali do ponorky, no stretnutie by sa muselo uskutočniť dosť ďaleko od pobrežia. S prepravou toľkých ľudí by boli problémy. Musí to byť jednoduchšia, priamejšia cesta. Azda protiponorkový čln. V tej oblasti sa pozdĺž pobrežných námorných ciest večne mocú nejaké protiponorkové člny. Prečo by taký čln neprekĺzol pomedzi pobrežie a výbežok? Pôjdu za prílivu. Podľa hlásenia prieplav nie je zamínovaný, čím by sa všetko značne zjednodušilo."
„Ale pri takej akcii by muselo poradiť námorníctvo," obozretne poznamenal Hofer. „Pani Greyová totiž v hlásení neuvádza, či tie vody sú nebezpečné."
„Veď práve na také vody máme zdatných námorníkov. Čo sa ti ešte nepozdáva?"
„Prepáčte, pán podplukovník, no tak sa mi vidí, že tu hrá úlohu časový faktor, ktorý by v rozhodujúcej miere mohol ovplyvniť úspech celej akcie. Úprimne povedané, neviem, ako sa s ním vyrovnať." Hofer ukázal na generálke Studley Grange. „Tu je cieľ - približne osem míľ od priestoru zoskoku. Ak uvážime, že prepadová skupina bude v neznámom teréne a za tmy, cesta jej potrvá hádam dve hodiny, a nech by bola návšteva čo ako krátka, prinajmenej rovnako dlho pôjde nazad. Teda podľa môjho odhadu celá akcia potrvá šesť hodín. Ak vychádzame z toho, že zoskok by sa z bezpečnostných príčin musel uskutočniť asi o polnoci, značí to, že stretnutie s protiponorkovým člnom by prichodilo do úvahy na úsvite, ba možno ešte neskôr. Lenže to bude asi celkom vylúčené. Protiponorkový čln musí odplávať tak, aby ho aspoň dve hodiny kryla tma."
Radl sedel zaklonený, s hlavou vyvrátenou k povale, oči zatvorené. „Ohromne jasne si to vystihol, Karol. Robíš pokroky." Vzpriamil sa. „Máš úplnú pravdu, a preto by sa zoskok musel uskutočniť o dvadsaťštyri hodín prv."
„Ako, prosím, pán podplukovník?" vyhŕkol Hofer s užasnutým výrazom v tvári. „Nechápem."
„Je to celkom jednoduché. Churchill príde do Studley Grange šiesteho popoludní alebo večer a prenocuje tam. Naša skupina zoskočí predchádzajúcej noci, teda piateho novembra."
Hofer sa vážne zamyslel. „Áno, uznávam, že by to bolo výhodné, pán podplukovník. Keby mali časovú rezervu, v prípade nepredvídaných okolností by sa im ľahšie manévrovalo."
„A zároveň by to značilo, že by už neboli nijaké problémy s protiponorkovým člnom," dodal Radl. „Mohol by ich vziať na palubu už v sobotu o desiatej či jedenástej." Usmial sa a vybral zo škatuľky ďalšiu cigaretu. „Pripúšťaš teda, že aj to sa dá uskutočniť?"
„Vážnym problémom zostáva, ako sa v sobotu ukryť," pripomenul Hofer. „Najmä ak to bude väčšia skupina."
„Isteže, máš pravdu," prisvedčil Radl, vstal a opäť sa začal prechádzať po miestnosti. „Ale mám dojem, že tu sa ponúka priam rukolapná odpoveď. Karol, si predsa starý lesák, nuž sa ťa na niečo spýtam. Ak chceš ukryť borovicu, kam ju ukryješ najbezpečnejšie?"
„Azda v borovicovom háji."
„Správne. V takej odľahlej a izolovanej oblasti je cudzinec, hocaký cudzinec, nápadný ako boľavý prst.

A najmä za vojny. Nezabúdaj, že na dovolenku nik nechodí. Angličania podobne ako Nemci sedia počas dovolenky doma. Pomáhajú tak viesť vojnu. A jednako, Karol, ako uvádza pani Greyová v správe, týždeň čo týždeň sa premelie na cestách i v dedinách kopa cudzincov a nik sa nad tým nepozastavuje.“ Hofer sa zatváril zmätene a Radl pokračoval: „Sú to vojaci na cvičeniach a pri bojových hrách, navzájom sa naháňajú pomedzi kríky.“ Vzal z písacieho stola hlásenie Joanny Greyovej a prelistoval ho. „Napríklad tu na tretej strane píše o akomsi kaštieli, volá sa Meltham House a leží osem míľ od Studley Constable. V priebehu vlaňajšieho roka tam usporiadali štyri výcvikové kurzy prepadových jednotiek. Dva razy tam boli britské prepadové jednotky, známe commandos, raz podobný oddiel zložený z Poliakov a Čechoslovákov, pravda, pod velením anglických dôstojníkov, a raz Američania.“
Podal Hoferovi správu a čatár sa do nej začítal.
„Postačí, ak si oblečú anglické uniformy, a budú sa môcť bez ťažkostí pohybovať po okolí. Dajaká poľská prepadová jednotka by ta znamenite zapadla.“
„Rozhodne by sa tým vyriešil rečový problém,“ pripustil Hofer, „Lenže poľskej jednotke, ktorú spomína pani Greyová, velili anglickí dôstojníci, a nie takí, čo sa iba naučili po anglicky. Nech mi pán podplukovník láskavo prepáči, no v tom je predsa rozdiel.“
„Áno, máš pravdu,“ súhlasil Radl. „Dokonca priepastný rozdiel. Keby bol veliaci dôstojník Angličan alebo sa aspoň mohol za Angličana vydávať, celá vec by vyzerala vierohodnejšie.“
Hofer pozrel na hodinky. „Dovolím si pripomenúť, pán podplukovník, že presne o desať minút sa začne v kancelárii pána admirála týždenná schôdza náčelníkov oddelení.“
„Ďakujem, Karol.“ Radl si pritiahol opasok a vstal. „Vidí sa mi teda, že naša štúdia o možnostiach uskutočnenia je prakticky hotová. Tuším sme na nič nezabudli.“
„Zostáva už iba najdôležitejší bod, pán podplukovník.“
Radl, ktorý bol už na polceste k dverám, zastal. „Tak von s tým prekvapením, Karol.“
„Ide o veliteľa takého podujatia, pán podplukovník. Musí to byť človek s mimoriadnymi schopnosťami.“
„Druhý Otto Skorzeny,“ prikývol Radl.
„Veru tak,“ odvetil Hofer. „No od tohto človeka sa požaduje ešte čosi navyše. Musí vedieť vystupovať ako Angličan.“
Radl sa milo usmial. „Nájdi mi ho, Karol. Dávam ti na to štyridsaťosem hodín.“ Náhlivo otvoril dvere a vyšiel.

Zhodou okolností musel Radl na druhý deň nečakane odcestovať do Mníchova a vo svojej pracovni na Tirpitzovom nábreží sa zjavil až v stredu popoludní. Bol nesmierne unavený, lebo predchádzajúcej noci v Mníchove takmer oka nezažmúril. Britské bombardovacie lancastery sa totiž nezvyčajne kruto sústredili práve na toto mesto.
Hofer mu hneď priniesol kávu a nalial koňak. „Mali ste dobrú cestu, pán podplukovník?“
„Vcelku áno,“ odvetil Radl. „Najzaujímavejšie bolo vlastne včerajšie pristátie. Popri našom junkersovi prefŕčala americká stíhačka mustang. Namojveru, riadne nás to naplašilo. Ale potom sme zbadali, že má na chvoste hákový kríž. Zrejme musela nepoškodená pristáť, luftwaffe ju dala do poriadku a práve ju skúšala.“
„To je naozaj zaujímavé, pán podplukovník.“
Radl prikývol. „Ale pri tej príležitosti mi čosi zišlo na um, Karol. Totiž, v súvislosti s problémom, ktorý si nadhodil. Či sa môžu dorniery alebo junkersy odvážiť na norfolské pobrežie.“ Vtom zbadal na stole nový zelenkastý obal na spisy. „Čo je to?“
„Splnil som váš príkaz, pán podplukovník, ohľadne dôstojníka, ktorý by sa mohol vydávať za Angličana. Verte mi, bola to drina, kým som ho vysnoril. Navyše som musel vyžiadať spisy z akéhosi pojednávania pred vojenským súdom. Popoludní by mali byť tu.“
„Spisy z vojenského súdu?“ vyhŕkol Radl. „To sa mi vonkoncom nepozdáva.“ Otvoril obal. „Kto je to vôbec?“
„Volá sa Steiner, podplukovník Kurt Steiner,“ odvetil Hofer. „Ale teraz vás nechám na pokoji, aby ste sa oboznámili s jeho osudom. Je to zaujímavý príbeh.“

Príbeh bol dokonca nesmierne zaujímavý, priam fascinujúci.
Steiner bol jediným synom generálmajora Karola Steinera, ktorý bol v súčasnosti veliteľom bretónskej oblasti. Narodil sa roku 1916, v čase, keď bol jeho otec majorom delostrelectva. Jeho matka bola Američanka, dcéra bohatého obchodníka s vlnou v Bostone, ktorý sa s ohľadom na svoje podnikanie presťahoval do Londýna. V tom istom mesiaci, čo sa jej narodil syn, zahynul jej pri Somme jediný brat, kapitán yorkshirského pešieho pluku.
Pokým bol Kurtov otec vojenským pridelencom na nemeckom vyslanectve, chlapec vyrastal v Londýne. Päť rokov chodil do exkluzívnej strednej školy sv. Pavla a hovoril plynné po anglicky. Keď mu roku 1931 matka tragicky zahynula pri automobilovom nešťastí, vrátil sa s otcom do Nemecka. No až do roku 1938 pravidelne navštevoval príbuzných v Yorkshire.
Otec mu umožnil začas študovať aj výtvarné umenie v Paríži, no vopred sa dohodli, že ak sa v tomto odbore neosvedčí, bude z neho vojak. A tak sa aj stalo. Krátko slúžil ako podporučík delostrelectva, a keď roku 1936 prišla výzva, aby sa hlásili dobrovoľníci na výsadkársky výcvik, odišiel do Stendhalu najmä preto, lebo si chcel spestriť nudný vojenský život.
Tu sa čoskoro prejavili jeho vlohy na pirátske vojenčenie. Zúčastnil sa na bojoch v Poľsku a počas výpravy proti Nórsku ho vysadili v Narviku. Roku 1940, v čase veľkého náporu na Belgicko, už ako poručík havaroval s vetroňom vezúcim skupinu, ktorá obsadila Albertov prieplav, a utrpel zranenie na ruke.
Nasledovalo Grécko - Korintský prieplav - a potom ďalšie peklo. V máji roku 1941 bol už kapitánom a pri veľkej výsadkárskej operácii na Kréte utrpel v tuhých bojoch o letisko Maleme vážne zranenie. Potom sa zúčastnil na zimnej výprave. Zrazu Radl pocítil, že už pri zmienke o tejto výprave ho zamrazilo v kostiach. Panebože, budeme vládať my, čo sme tam boli, spytoval sa sám seba, na Rusko dakedy zabudnúť?
Steiner ako major velil osobitnej tristočlennej údernej skupine dobrovoľníkov, ktorú v čase obliehania Leningradu vysadili za noci, aby nadviazala styk s dvoma divíziami a vyviedla ich z obkľúčenia. Z tejto akcie si odniesol strelu v pravej nohe, na ktorú mierne kríval, rytiersky kríž a chýr odborníka na podobné vyslobodzovacie operácie.
Zverili mu ďalšie dve podobné akcie, za čo ho povýšili na podplukovníka. Vzápätí ho poslali do Stalingradu, kde padla polovica jeho ľudí, no odvelili ho niekoľko týždňov pred koncom, pokým ešte fungovalo letecké spojenie. V januári ho vysadili so stošesťdesiatimi siedmimi mužmi, čo zvýšili z pôvodnej údernej skupiny, neďaleko Kyjeva, kde mal opäť nadviazať kontakt s dvoma pešími divíziami a vyviesť ich z obkľúčenia. Akcia sa skončila takmer štyristokilometrovým bojovým ústupom, a keď Kurt Steiner došiel v poslednom aprílovom týždni k nemeckým líniám, zostalo mu z pôvodnej údernej skupiny sotva tridsať mužov.
Steinera ihneď vyznamenali dubovými listami k rytierskemu krížu, nasadili ho spolu s jeho mužstvom na prvý vlak a poslali do Nemecka. Prvého mája predpoludním prechádzal vlak Varšavou. V ten istý večer Steiner so svojimi mužmi na príkaz brigadeführera SS a generálmajora polície Jürgena Stroopa vystúpil z vlaku a všetkých zaistili. O týždeň ho postavili pred vojenský súd. Podrobnosti v spise neboli, ležal v ňom iba rozsudok. Steinera a členov jeho skupiny odsúdili na službu v trestnej jednotke v rámci operácie Mečúň na Alderney, teda na jeden z ostrovčekov v Lamanšskom prieplave, ktoré mali Nemci obsadené.
Radl ešte chvíľu hľadel do spisov, potom ich zatvoril, a len čo stisol tlačidlo, vošiel Hofer.
„Prosím, pán podplukovník?“
„Čo sa vlastne odohralo vo Varšave?“
„Neviem presne, pán podplukovník. Dúfam, že spisy z pojednávania pred vojenským súdom dostanem popoludní.“
„Výborne,“ pochválil ho Radl. „Čo vlastne robia na tých ostrovoch v Lamanšskom prieplave?“
„Pokiaľ som vedel zistiť, pán podplukovník, na operáciu Mečúň nasadili akúsi jednotku samovrahov. Majú za úlohu ničiť nepriateľské lode v Lamanšskom prieplave.“
„A ako ich ničia?“
„Chlap podľa všetkého sedí na torpéde, z ktorého vybrali nálož, pán podplukovník, pričom ho chráni

akási sklená kupola. Naspodu je privesené ostré torpédo, ktoré má jazdec počas útoku uvoľniť a sám v poslednom okamihu odbočiť.“
„Bože všemohúci,“ zdesene vydýchol Radl. „Nečudo, že na čosi také museli nasadiť trestnú jednotku.“ Odmlčal sa a chvíľu hľadel na obal so spismi. Hofer zakašlal a obozretne sa spýtal: „Máte dojem, že by mohol prísť do úvahy?“
„Prečo nie?“ pokrčil plecami Radl. „Mám dokonca dojem, že nech by robil hocičo, vždy to bude lepšie ako to, čo práve robí. Nevieš náhodou, či je tu admirál?“
„Hneď to zistím, pán podplukovník.“
„Ak je tu, dohovor mi láskavo schôdzku na popoludnie. Je načase, aby som ho poinformoval, ako ďaleko sme sa dopracovali. Napíš mi krátky súhrn, jasný a stručný, na jednu stranu, a osobne ho naklep. Nechcem, aby dakto o tejto veci niečo zavetril. Ani v mojom oddelení.“
Presne v tom čase trčal podplukovník Kurt Steiner po pás v mrazivej vode Lamanšského prieplavu. V živote nebol taký premrznutý, dokonca ani v Rusku, a keď sedel učupený za sklenou kupolou svojho torpéda, chlad sa mu priam zahrýzal do mozgu.
Mal stanovište približne dve míle na severovýchod od prístavu Braye Harbour na ostrove Alderney a severne od menšieho ostrovčeka Burhou, no zahaľovala ho taká hustá hmla, že súdiac podľa viditeľnosti, mohol byť aj na konci sveta. Ale aspoň nebol sám. Po oboch stranách sa strácali v hmle záchranné konopné laná pripomínajúce pupočné šnúry. Ľavé ho spájalo s čatárom Ottom Lemkem, pravé s nadporučíkom von Neumannom.
Sprvoti Steinera prekvapilo, že ho v to popoludnie vysielajú do akcie. Ešte čudnejšie údaje vyplynuli z radarového spojenia. Podľa nich sa loď dostala do tesnej blízkosti pobrežia, hoci pri plavbe hore prieplavom hlavná trasa viedla oveľa ďalej na sever. Ako dodatočne vysvitlo, osemtisíctonová loď typu Liberty Joseph Johnson, vezúca z Bostonu do Plymouthu náklad prudkých trhavín, utrpela pred troma dňami v silnej búrke neďaleko mysu Land’s End poruchu na kormidle. Práve tieto ťažkosti spolu s hustou hmlou zavinili, že loď vybočila z kurzu.
Severne od Burhou Steiner pribrzdil motor torpéda a mykol lanami, čím upozornil svojich spoločníkov. O chvíľočku sa obaja vynorili z hmly a zamierili k nemu. Neumannovi zmodrela tvár od zimy pod čiernou gumenou kapucňou. „Už ju máme tu, pán podplukovník,“ poznamenal. „Zreteľne ju počujem.“
Čatár Lemke sa k nim pomaly priblížil. Lemke si náramne zakladal na čiernej kučeravej brade, ktorú mu Steiner výnimočne povolil vzhľadom na to, že mu akási prirýchla ruská strela mrzko dochrámala bradu. Lemke bol nesmierne vzrušený, oči mu iskrili. Zjavne pokladal celé podujatie za veľké dobrodružstvo.
„Aj ja ju počujem, pán podplukovník.“
Steiner ho pohybom ruky umlčal a načúval. Tlmené dunenie motorov sa ozývalo už celkom blízko, lebo Joseph Johnson napredoval veľmi vyrovnane.
„To bude ľahký prípad, pán podplukovník.“ Lemkemu síce od zimy drkotali zuby, no jednako sa zaceril. „Tak nablízko sme dosiaľ ešte ani jednu nemali. Ani si nestihnú uvedomiť, čo ich zasiahlo.“
„To si myslíš ty, Lemke,“ odvrkol von Neumann. „Jedno som sa vo svojom krátkom a neradostnom živote naučil, totiž to, že človek sa nikdy nemá vopred tešiť a že osobitne podozrievavo treba pristupovať ku všetkému, čo sa mu naoko rukolapne ponúka.“
Zrazu zadul vietor a akoby chcel potvrdiť jeho slová, roztrhol oponu hmly. Za nimi sa črtala sivozelená kontúra ostrova Alderney, z Brayc Harbouru vybiehal starý tisícmetrový vlnolam admirality pripomínajúci vytrčený žulový ukazovák a v diaľke bolo jasne vidieť viktoriánske námorné opevnenie vo Fort Alberte. Necelých stopäťdesiat metrov od nich postupoval Joseph Johnson vyrovnanou rýchlosťou ôsmich až desiatich uzlov severozápadným smerom k otvorenému prieplavu. Posádka lode ich nepochybne čochvíľa zazrie, a preto sa Steiner rýchlo rozhodol. „Tak poďme, priamo vpred, vo vzdialenosti päťdesiatich metrov vypustíme torpéda a bleskovo uvrzneme. A nijaké husárske kúsky, Lemke. Pamätaj, že v trestných oddieloch nedávajú medaily. Iba rakvy.“
Zvýšil obrátky torpéda, vyrútil sa vpred, a keď sa mu nad hlavou začali lámať vlny, učupil sa za kupolou. Všimol si, že vpravo sa von Neumann drží približne na jednej čiare s ním, no Lemke sa vrhol vpred ako strela a bol už pätnásť či dvadsať metrov pred nimi.
Pankhart spochabený, pomyslel si Steiner, myslí si, že útočí s ľahkou jazdou?

Z mužstva, ktoré stálo pri zábradlí lode Joseph Johnson, mali dvaja chlapi v rukách pušky a z kormidelníckej kajuty vyšiel dôstojník, zastal na mostíku a spustil paľbu z Thompsonovho samopalu s bubnovým zásobníkom. Loď naberala rýchlosť a predierala sa riedkym oparom. No zrazu začala hmla opäť hustnúť. O chvíľu im loď dozaista celkom zmizne. Strelcom pri zábradlí sa ťažko delilo, lebo paluba sa knísala a terč bol prinízko na vode. Ich výstrely šli veľmi ďaleko od neho. Paľba z Thompsonovho samopalu, ktorý nie je ani za priaznivých okolností veľmi presný, nebola o nič úspešnejšia. V skutočnosti zostalo iba pri hlučnom praskote.
Keď sa Lemke priblížil na vzdialenosť päťdesiatich metrov od lode, bol už o niekoľko dĺžok pred svojimi druhmi, no hnal sa ďalej. Steiner mu v tom nemohol zabrániť. Strelci na palube sa pomaly zastrieľali. Zrazu sa od povrchu torpéda pred kupolou odrazila strela.
Steiner sa obrátil a pokývol Neumannovi. „Teraz!“ zvolal a odpálil torpédo. Keď sa torpédo, na ktorom sedel, zbavilo príťaže, podskočilo, akoby ožilo. Steiner rýchlo zabočil pozdĺž pravého boku lode a pustil sa voľným oblúkom za Neumannom, aby boli čím prv preč.
Aj Lemke, ktorý bol teraz nanajvýš dvadsaťpäť metrov od lode, sa už obracal. Muži pri zábradlí naňho strieľali, pokiaľ stačili. Ktorýsi z nich ho podľa všetkého predsa len zasiahol, hoci Steiner to naisto nevedel. Naisto vedel iba to, že ešte pred sekundou Lemke sedel obkročmo prikrčený na torpéde a unikal z nebezpečnej zóny. O sekundu neskôr ho už nebolo.
O ďalšiu sekundu zasiahlo jedno z troch torpéd loď priamo pri korme, kde v podpalubí ležali stovky ton prudko výbušných bômb určených pre lietajúce pevnosti bombardovacej skupiny Prvej leteckej divízie ôsmeho amerického leteckého zväzu v Británii. Len čo sa loď stratila v hmle, explodovala. Ozvena z ostrova výbuch niekoľkonásobne vrátila. Steiner sa prikrčil pred jeho tlakom, a keď rovno pred ním čľapol do mora obrovský kus skrúteného kovu, bleskove sa uhol.
Navôkol pršali trosky, hmýrili sa v povetrí. Neumanna čosi zasiahlo do hlavy. Skríkol a rozhodil rukami. Torpédo ho vrhlo horeznačky do mora, šiblo ponad najbližšiu vlnu a zmizlo.
Neumann bol síce v bezvedomí, pokožku na hlave mal nepekne rozťatú a čelo zakrvavené, no záchranná vesta ho držala na hladine. Steiner prirazil s torpédom k nemu, prevliekol mu koniec lana popod záchrannú vestu a pustil sa smerom k vlnolamu a k Braye. Keď sa k ostrovu opäť začala valiť hmla, celkom sa v nej stratil.
Odliv bol rýchly, Steiner daromne s ním zápasil. Uvedomil si, že ani náhodou nedopláva do prístavu Braye, lebo prúd ich napokon nevyhnutne odnesie ďaleko do prieplavu, skade niet návratu.
Zrazu zbadal, že von Neumann sa prebral a uprene naňho hľadí. „Pusťte ma!“ vydýchol zomdlene. „Odrežte ma. Sám sa budete schopný vrátiť.“
Steiner sprvoti neodpovedal, sústredil sa na torpédo, s ktorým chcel zabočiť doprava. Kdesi tým smerom ležal v nepreniknuteľnej prikrývke hmly ostrov Burhou. Môžbyť ich ta odliv predsa zaženie. Bola to chabá šanca, no lepšie než nijaká.
Pokojne precedil: „Neumann, ako dlho to už spolu ťaháme?“
„Veď to čertovsky dobre viete,“ odvetil nadporučík. „Po prvý raz som vás zazrel v Narviku, keď som sa bál zoskočiť z lietadla.“
„Už si spomínam,“ prikývol Steiner. „Vtedy som vás nakoniec uhovoril, aby ste zoskočili.“
„Aj tak sa to dá povedať,“ vzdychol Neumann. „Jednoducho ste ma vyhodili z lietadla.“
Zuby mu drkotali, bol strašne premrznutý, no Steiner sa pomaly načiahol a skontroloval lano. „Áno, osemnásťročný berlínsky sopliak, čerstvý maturant. Vo vrecku nohavíc ste večne nosili básnickú zbierku. Ale keď som to chytil pri Albertovom prieplave, tento profesorský synček sa ku mne plazil s lekárničkou päťdesiat metrov v paľbe.“
„Mal som vás nechať tak,“ odvrkol Neumann. „Len sa pozrite, do čoho ste ma vtiahli. Najprv Kréta, potom dôstojnícka hodnosť, po ktorej som vôbec netúžil, Rusko a teraz toto. Ohromné.“ Zatvoril oči a potichu dodal: „Prepáčte, Kurt, ale nemá to budúcnosť.“
Zrazu ich zachytil mocný prúd a hnal ku skaliskám pri L’Equete na výbežku ostrova Burhou. Stála tam loď, či presnejšie povedané, polovica lode, vrak francúzskej príbrežnej lode, čo začiatkom roka v búrke narazila na skaliská. Zvyšok zadnej paluby bol ponorený v hĺbke. Vlna ich zahnala k lodi, a keď sa torpédo na vlne vzopälo, Steiner skĺzol z neho, jednou rukou schmatol zábradlie a druhou držal

Neumanna na záchrannom lane.
Vlna opadla a odplavila torpédo. Steiner sa postavil a vydriapal po naklonenej palube k napoly rozpadnutej kormidelníckej kajute. Vtisol sa vylomenými dverami dnu a potom vtiahol do kajuty aj svojho druha. Keď sa učupili v škrupine kajuty, ktorá už nemala strechu, začalo mrholiť.
„Čo teraz?“ spýtal sa vysilene Neumann.
„Zostaneme tu,“ odvetil Steiner. „Len čo sa hmla trochu roztrhne, Brandt vypláva so záchranným člnom a začne nás hľadať.“
„Fajčil by som,“ vydýchol Neumann, no vtom zmeravel a ukázal prstom na prázdnu zárubňu. „Pozrite.“
Steiner podišiel k zábradliu. Odliv bol prudký. Voda rýchlo opadala, vírila a omývala útes i skaly, unášala vojnový odpad - plávajúci koberec trosiek, ktoré zvýšili z lode Joseph Johnson.
„Tak sme ju predsa dostali,“ poznamenal Neumann a pokúsil sa vstať. „Kurt, tam dole pláva akýsi muž v žltej záchrannej veste. Pozrite pod kormu.“
Steiner skĺzol po palube do vody, vliezol pod kormu a dal sa predierať naplavenými doskami k mužovi, ktorý ležal na hladine so zvrátenou hlavou a zatvorenými očami. Bol mladučký, na hlave mal prilipnuté plavé vlasy. Steiner ho schmatol za záchrannú vestu, a keď ho začal ťahať do bezpečia na dodrúzganú kormu, mládenec otvoril oči a meravo sa naňho zahľadel. Potom potriasol hlavou a pokúsil sa čosi povedať.
Steiner chvíľočku plával vedľa neho. „Čo ste chceli povedať?“ spýtal sa po anglicky.
„Prosím vás,“ zašepkal mládenec, „nechajte ma.“
Opäť zatvoril oči a Steiner s ním doplával ku korme. Neumann, ktorý pozoroval výjav z kormidelníckej kajuty, zazrel, ako Steiner ťahá chlapca na naklonenú palubu. Zrazu sa Steiner zháčil a potom ho opatrne spustil nazad do vody. Chlapca schytil prúd, odniesol poza útes a napokon im zmizol z očí. Steiner sa malátne vyštveral na palubu.
„Čo mu bolo?“ zomdlene sa spýtal Neumann.
„Obe nohy mal od kolien odťaté.“ Steiner si obozretne sadol a zaprel sa nohami o zábradlie. „Ako to bolo v tej Eliotovej básni, ktorú ste večne recitovali pri Stalingrade? V tej, čo mi tak nešla pod nos?“
„Myslím, že sme v potkanej uličke,“ odvetil Neumann, „kde mŕtvi postrácali kosti.“
„Teraz jej už rozumiem,“ precedil Steiner. „Teraz už presne viem, ako to myslel.“
Sedeli mlčky. Ochladilo sa, dážď zosilnel a hmla sa rýchlo rozplývala. Asi o dvadsať minút začuli dunenie motora. Zjavne nebol veľmi ďaleko. Steiner vytiahol z vrecka na pravej nohavici malú signálovú pištoľ, nabil ju vodotesným nábojom a vystrelil raketu.
O chvíľočku sa z hmly vynoril záchranný čln, spomalil a zvoľna sa približoval k nim. Na prove stál rotný Brandt, v ruke držal pripravené lano. Bol to chlapisko vysoký vyše meter osemdesiat a primerane plecnatý, no zarážajúco pôsobil najmä jeho žltý nepremokavý plášť s nápisom Royal National Lifeboat Institution na chrbte, ktorý pôvodne patril anglickej záchrannej službe. Posádku tvorili napospol Steinerovi ľudia. Pri kormidle stál čatár Sturm a slobodník Briegel s vojakom Bergom tvorili mužstvo. Brandt skočil na naklonenú palubu vraku, a keď sa Steiner s Neumannom zošmykli po nej dolu, práve uväzoval lano o zábradlie.
„Skvelý zásah, pán podplukovník. A čo je s Lemkem?“
„Hral sa ako zvyčajne na hrdinu,“ odvetil Steiner. „Ale tentoraz prehral. Dávajte pozor na nadporučíka Neumanna, má na hlave škaredú ranu.“
„Na druhom člne je čatár Altmann s Riedelom a Meyerom. Možno ho niekde zazrú. Ten chlap má predsa z pekla šťastie.“ Brandt zdvihol Neumanna ponad zábradlie ako pierko. „Odneste ho do kajuty.“
Ale Neumann sa vzoprel a schúlil sa na palube, chrbtom opretý o zábradlie na korme. Steiner si prisadol k nemu. Keď motorový čln vyplával, Brandt im ponúkol cigarety. Zrazu Steinera premohla únava. Už veľmi dávno sa necítil taký unavený. Päť rokov vojny. Zavše mával dojem, že okrem vojny už nič iné neexistuje, ba jakživ ani neexistovalo.
Obišli koniec vlnolamu admirality a držali sa ho približne tisíc metrov, pokým nedoplávali do Braye. V prístave kotvilo napodiv mnoho lodí. Boli to poväčšine francúzske pobrežné plavidlá. Privážali z pevniny stavebný materiál na nové opevnenia, ktoré budovali na celom ostrove.
Malé prístavisko rozšírili. Kotvil tu protiponorkový čln, a keď sa záchranné plavidlo priblížilo, námorníci

na palube ho privítali bujarým pokrikom. Mladý, bradatý poručík v huňatom svetri a čiapke zafŕkanej soľou sa frajersky postavil do pozoru a zasalutoval.
„Čistá robota, pán podplukovník.“
Steiner prekročil zábradlie a odzdravil. „Vďaka, Koenig.“
Vykročil hore schodíkmi vedúcimi na prístavisku. Brandt šiel za ním a pevne podopieral Neumanna. Keď vystúpili nahor, na prístavisko práve zabočila veľká čierna limuzína - bol to starý wolseley - a prudko zastala. Vodič vyskočil a otvoril zadné dvierka.
Prvý vystúpil plukovník delostrelectva Hans Neuhoff, ktorý bol v tom čase veliteľom ostrova. Podobne ako Steiner absolvoval zimnú výpravu pri Leningrade a utrpel zranenie na hrudi, z ktorého sa neuzdravil. Mal pľúca zasiahnuté tak, že sa nedali vyhojiť. V črtách sa mu ustavične zračila rezignácia. Bola to tvár človeka, ktorý vie, že po troške umiera. Za ním vystúpila z auta jeho manželka.
Ilsa Neuhoffová mala vtedy dvadsaťsedem rokov, bola štíhla, plavovlasá, aristokratického výzoru, s širokými, plnými perami a ušľachtilými lícnymi kosťami. Ľudia sa za ňou často obracali nielen preto, že bola krásna, lež mnohým prichodila známa. Bola úspešnou filmovou hviezdičkou spoločnosti UFA v Berlíne. Patrila k tým zriedkavým jedincom, ktorých si každý musí obľúbiť. Celý berlínsky spoločenský život sa krútil okolo nej. Udržiavala priateľské styky s Goebbelsom, ba i sám führer ju obdivoval.
Za Hansa Neuhoff a sa vydala, lebo voči nemu cítila úprimnú náklonnosť, presahujúcu hranice sexuálnej lásky, ktorú jej napokon manžel už teraz nemohol poskytnúť. Keď sa Neuhoff vrátil z Ruska, ošetrovala ho, pokým sa opäť nepozviechal. Podporovala ho na každom kroku a uplatnila všetok svoj vplyv, aby mu zabezpečila terajšie postavenie. Ba dokonca na Goebbelsov zásah dostala priepustku, aby ho smela navštíviť. Uzavrela s manželom dohodu - úprimnú, vzájomnú dohodu - a práve preto mohla podísť k Steinerovi a verejne ho pobozkať na líce.
„Báli sme sa o teba, Kurt.“
Neuhoff mu potriasol ruku, bol naozaj natešený. „Skvelý kúsok, Kurt. Ihneď to oznámim do Berlína.“
„Preboha, len to nie,“ protestoval s predstieraným úľakom Steiner. „Ešte si čosi zmyslia a zasa ma pošlú do Ruska.“
Ilsa ho vzala pod pazuchu. „Keď som ti naposledy vykladala karty, nič také mi v nich nevyšlo. No ak chceš, večer sa na to ešte raz pozriem.“
Pod nimi zaburácal veselý hlahol, a keď podišli k okraju prístaviska. zbadali, že sa vracia druhý záchranný čln. Na zadnej palube ležalo nehybné telo zahalené prikrývkou. Z kormidelníckej kajuty práve vyšiel ďalší zo Steinerových ľudí čatár Altmann. „Pán podplukovník,“ zavolal a čakal na rozkazy.
Steiner iba pokývol hlavou a Altmann na okamih odtiahol prikrývku. Neumann, ktorý stál vedľa Steinera, trpko poznamenal: „Lemke. Kréta, Leningrad, Stalingrad - tak sa to končieva po toľkých rokoch.“
„Tak to býva, keď je človeku súdená strela,“ precedil cez zuby Brandt.
Steiner sa obrátil a pozrel do zronenej tváre Ilsy Neuhoffovej. „Chúďatko Ilsa, radšej tie karty ani nevyťahuj. Ešte zopár takýchto popoludní, a otázka už nebude znieť, či človeka stihne to najhoršie, lež kedy ho to stihne.“
Vzal ju pod pazuchu a s veselým úsmevom ju odviedol k autu.

Canaris sedel celé popoludnie na schôdzke s Ribbentropom a Goebbelsom, a preto prijal Radla až o šiestej. Po spisoch vojenského súdu o pojednávaní proti Steinerovi nebolo ani stopy.
Päť minút pred šiestou zaklopal Hofer na dvere Rádiovej pracovne a vstúpil. „Došli už tie papiere?“ spýtal sa nedočkavo Radl.
„Žiaľ, nie, pán podplukovník.“
„Prečo, preboha?“ zlostne vyhŕkol Radl.
„Incident vlastne nevyvolala ponosa SS, preto sú spisy v ulici princa Albrechta.“
„Napísal si ten súhrn, o ktorý som ťa bol požiadal?“
„Nech sa páči, pán podplukovník, tu je.“ Hofer mu podal úhľadne naklepanú stránku.
Radl si ju v rýchlosti prečítal. „Skvelé, Karol. Naozaj skvelé.“ Usmial sa a napravil si uniformu, ktorá na ňom aj tak sedela ako uliata. „Už máš voľno, nie?“
„Radšej by som vyčkal, kým sa pán podplukovník vráti,“ odvetil Hofer.

Radl sa usmial a potľapkal ho po pleci. „Dobre, tak poďme do toho."

Keď Radl vošiel, sluha práve nalieval admirálovi kávu. „Ach, tu si, Max," privítal ho veselo. „Vypiješ si so mnou?"
„Ďakujem, pán admirál."
Sluha nalial ďalšiu šálku, zatiahol zatemňovacie závesy a vyšiel. Canaris si vzdychol, pohodlne sa uvelebil v kresle, potom načiahol ruku a pomädlil jednému zo svojich jazvečíkov uši. Vyzeral vyčerpaný, oči a ústa prezrádzali napätie.
„Vyzeráte unavený," poznamenal Radl.
„Aj ty by si vyzeral, keby si bol celé dopoludnie zatvorený s Ribbentropom a Goebbelsom. Tí dvaja sú čoraz zaslepenejší. Max, podľa Goebbelsa ešte stále vyhrávame. Počul si už čosi absurdnejšie?" Radl vskutku nevedel, čo na to odpovedať. Admirál mu však ušetril odpoveď, lebo hneď pokračoval : „Ozaj, o čom si sa chcel so mnou zhovárať?"
Radl položil súhrn, ktorý vyhotovil Hofer, na písací stôl a Canaris sa doň začítal. O chvíľu zdvihol pohľad. „Prepánakráľa, čo je to?"
„Štúdia o možnosti uskutočnenia, ktorú ste si boli želali, pán admirál. Churchillovská vec. Uložili ste mi, aby som vám niečo hodil na papier."
„Ach, áno." Admirálovi zjavne svitlo. Opäť pozrel na papier. Vzápätí sa usmial. „Áno, Max, je to výborné. Pravda, je to čira absurdnosť, no na papieri naozaj vyzerá tak, že v nej je akási šialená logika. Maj to poruke, keby Himmler náhodou pripomenul führerovi, aby sa ma spýtal, čo v tej veci podnikáme."
„A to je všetko, pán admirál?" spýtal sa Radl. „Nemám v tom pokračovať?"
Canaris už medzitým otvoril akýsi obal a teraz očividne začudovaný pozrel na Radla. „Milý Max, myslím, že ti ešte kadečo nie je jasné. V tejto hre platí zásada, že čím absurdnejšiu myšlienku nadriadený vysloví, tým horlivejšie ju treba prijať, nech by bola čo ako šialená. Do návrhu sa treba oduševnene vložiť. Pravda, iba očistom. Časom treba dovoliť, aby sa odkryli ťažkosti, a potom šéfovia pomaličky sami zistia, že to vlastne nepôjde. A keďže sa každý, pokiaľ môže, fiasku radšej vyhne, na celý návrh sa diskrétne zabudne." Pousmial sa a zľahka ďobol prstom do súhrnu. „Nezabúdaj, že dokonca aj führer by musel byť vo veľmi výnimočnom rozpoložení, aby si myslel, že takým šialeným kúskom možno niečo dosiahnuť."
Radl si dodatočne uvedomil, že namietol: „Ale predsa by sa to dalo uskutočniť, pán admirál. Dokonca som už našiel na tú úlohu vhodného človeka."
„Verím ti, Max. Istotne si postupoval aspoň tak dôkladne ako inokedy." Znovu sa pousmial a odtisol súhrn. „Vidím, že si celú vec vzal priveľmi vážne. Azda som ťa znepokojil poznámkami o Himmlerovi. Ale, ver mi, sú to zbytočné obavy. Ja si s ním už poradím. A keby na to prišlo, už čo máš na papieri, ich uspokojí. Teraz sa môžeš venovať iným problémom - je ich celá hŕba a sú naozaj dôležité."
Na rozlúčku pokývol Radlovi hlavou a vzal do ruky pero. Lež Radl neodbytne namietol: „Ale, pán admirál, ak si führer želá..."
Canaris šmaril pero na stôl a zlostne vybuchol: „Pane na nebi, človeče, zabiť Churchilla, keď sme už aj tak prehrali vojnu? V čom by nám to pomohlo?"
Vyskočil, rukami sa oprel o stôl a naklonil sa dopredu. Radl meravo stál v pozore a uprene hľadel do neurčitá ponad admirálovu hlavu. Canaris očervenel. Uvedomil si, že zašiel priďaleko, že sa svojimi rozhorčenými slovami vlastne dopustil vlastizrady a že ich už nemôže odvolať.
„Pohov," precedil cez zuby.
Radl sa postavil do pohovu. „Rozkaz, pán admirál."
„Max, poznáme sa už roky."
„Áno, pán admirál."
„Tak mi teraz dôveruj. Viem, čo robím."
„Rozkaz, pán admirál," odsekol Radl.
Ustúpil, cvakol podpätkami, obrátil sa a vyšiel. Canaris zostal nehybne stáť, rukami opretý o stôl. Zrazu vyzeral vychudnutý a starý. „Panebože," zašepkal. „Ako dlho ešte?"

Keď si sadol a načiahol sa za kávou, ruka sa mu tak chvela, že šálka zaštrngala o tanierik.

Keď Radl vošiel do svojej pracovne, Hofer mu práve urovnával na písacom stole listiny. Čatár sa nedočkavo obrátil, no hneď postrehol výraz na Rádiovej tvári.
„Admirálovi sa to nepozdávalo, pán podplukovník?“
„Povedal, že v tom je istá šialená logika, Karol. Vcelku sa na tom celkom dobre zabavil.“
„A čo ďalej, pán podplukovník?“
„Nič, Karol,“ zomdlene vydýchol Radl a sadol si za písací stôl. „Požadovaná štúdia o možnosti uskutočnenia akcie, na ktorú sa môžbyť jakživ nikto nespýta, je na papieri. Viac od nás nechceli. Pustíme sa do niečoho iného.“
Načiahol sa za ruskou cigaretou a Hofer mu ju pripálil. „Želáte si niečo, pán podplukovník?“ spýtal sa súcitne, no obozretne.
„Nie, Karol, ďakujem. Choď už domov. Ráno sa uvidíme.“
„Rozkaz, pán podplukovník.“ Hofer zrazil podpätky, no nehýbal sa.
Radl naliehavo dodal: „Tak maj rozum, Karol, choď už. A ďakujem ti.“
Keď Hofer vyšiel, Radl si unavene pretrel tvár rukou. Prázdna očná jamka ho pálila, chýbajúca ruka ho rozbolela. Občas mával dojem, že keď ho zliepali, akosi chybne ho pospájali. Sám žasol nad tým, že sa cíti taký sklamaný. Bol presvedčený, že utrpel ozajstnú osobnú prehru.
Možno je to tak lepšie, utešoval sa v duchu. Akiste som bral celú tú prekliatu vec privážne.
Otvoril obal so spismi Joanny Greyovej a začítal sa doň. O chvíľu sa vystrel za generálkou a dal sa ju rozkladať. Vtom sa zháčil. Zrazu sa mu zbridila tesná pracovňa i celý abwehr. Vytiahol spod stola aktovku, vopchal do nej spisy aj mapu a zvesil kožený kabát spoza dverí.
Na nálety britského letectva bolo ešte priskoro. Keď vyšiel hlavným vchodom, prichodilo mu mesto nezvyčajne tiché. Rozhodol sa, že využije pokojnú chvíľu, zaobíde sa bez štábneho auta a zájde do svojho malého bytu pešo. Aj tak mu trešťala hlava a drobný dážď ho občerstvoval. Zišiel dolu schodami, odzdravil strážnemu a na dolnom konci schodišťa prešiel popod začlenenú pouličnú lampu. Kdesi obďaleč na Tirpitzovom nábreží vyštartovalo auto a zastalo pri ňom.
Bola to mercedeska, limuzína, rovnako čierna ako uniformy dvoch gestapákov, ktorí vyskočili z predného sedadla, zastali a vyčkávali. Keď Radl zazrel na manžete toho, čo stál bližšie, označenie príslušnosti, akoby mu srdce zamrelo. RFSS. Reichsführer SS. Takéto stužky nosili na manžetách pracovníci Himmlerovho osobného štábu.
Mladý muž, ktorý sa zdvihol zo zadného sedadla, mal na sebe mäkký klobúk a čierny kožený kabát. Usmieval sa tak bezočivo pôvabne, ako sa usmievajú iba neúprimní ľudia. „Podplukovník Radl?“ spýtal sa. „Som nesmierne rád, že sme vás zastihli, ešte kým ste odišli. Pán reichsführer vás dáva pozdravovať. Bol by vám vďačný, keby ste sa na chvíľočku unúvali k nemu.“ Šikovne vzal Radlovi aktovku z ruky. „Dovoľte, odnesiem vám ju.“
Radl si oblizol suché pery a dokonca sa zmohol na úsmev. „Ale, samozrejme,“ prikývol a spustil sa na zadné sedadlo mercedesky.
Mladý muž si prisadol k nemu, ďalší dvaja sa usadili vpredu a pohli sa. Radl zbadal, že muž sediaci vedľa vodiča má na kolenách policajný samopal Erma. Začal zhlboka dýchať, aby potlačil strach, čo sa v ňom vzopäl.
„Cigaretu, pán podplukovník?“
„Ďakujem,“ povedal Radl. „Mimochodom, kam ideme?“
„Na ulicu princa Albrechta.“ Mladý muž mu pripálil a usmial sa. „Na hlavné veliteľstvo gestapa.“

4

Keď Radla uviedli do pracovne na prvom poschodí budovy v ulici princa Albrechta, zazrel za veľkým písacím stolom, na ktorom ležala kôpka obalov so spismi, sedieť Himmlera. Mal na sebe uniformu reichsführera SS. V tlmenom svetle pripomínal v čiernom diabla, a keď pozrel na Radla, pôsobila jeho

tvár so strieborným cvikrom chladne a neosobne.
Mladý muž v čiernom koženom kabáte, ktorý Radla priviedol, pozdravil nacistickým pozdravom a položil aktovku na stôl. „Podlá rozkazu, pán reichsführer."
„Ďakujem, Rossman," odvetil Himmler. „Počkajte vonku. Asi vás ešte budem potrebovať."
Rossman vyšiel a Radl čakal, kým Himmler punktičkársky odsunul spisy nabok, akoby chcel mať stôl čistý na nadchádzajúcu akciu. Pritiahol si aktovku a zamyslene sa na ňu zahľadel. Radlovi sa napodiv vrátila odvaha, ba ozval sa v ňom aj svojský čierny humor, ktorý mu v minulosti neraz pomohol zachovať dôstojnosť.
„Dokonca aj na smrť odsúdený má právo na poslednú cigaretu, pán reichsführer."
Himmler sa usmial. Bolo to uňho čosi výnimočné, lebo s obľubou prejavoval odpor k tabaku. „Prečo nie?" pokývol rukou. „Počúvam, že ste si počínali veľmi udatné, pán podplukovník. Za zimnú výpravu ste dostali rytiersky kríž?"
„Áno, pán reichsführer." Radl jednou rukou vytiahol tabatierku a zručne ju otvoril.
„A odvtedy pôsobíte u admirála Canarisa?"
Radl mlčky fajčil, dával si záležať, aby mu cigareta vydržala čo najdlhšie, a Himmler sa opäť zadíval na aktovku. V prítmí pôsobila miestnosť naozaj príjemne. V kozube horel oheň. Nad ním visela v pozlátenom ráme führerova podobizeň s venovaním.
Himmler nadhodil: „V poslednom čase sa na Tirpitzovom nábreží stane iba málo vecí, o ktorých by som sa nedozvedel. Prekvapuje vás to? Viem napríklad, že dvadsiateho druhého tohto mesiaca vám predložili pravidelné hlásenie agentky abwehru v Anglicku istej pani Joanny Greyovej, kde sa spomína magické meno Winston Churchill."
„Neviem, čo na to povedať, pán reichsführer," odvetil Radl.
„Ešte zaujímavejšie bolo, že ste si vyžiadali z prvého oddelenia abwehru všetky jej spisy a kapitána Meyera, ktorý bol dlhé roky spojkou tejto dámy, ste uvoľnili z jeho povinností. Údajne ho to nesmierne znepokojilo." Himmler položil ruku na aktovku. „No tak, pán podplukovník, sme dospelí ľudia, nebudeme sa predsa navzájom naťahovať. Viete, o čom hovorím. Tak čo mi odpoviete?"
Max Radl bol realista. V tomto prípade mu jednoducho nezostávalo iné východisko. „Pán reichsführer," odvetil, „v aktovke nájdete s výnimkou jediného spisu všetko, čo treba o veci vedieť."
„S výnimkou spisu o pojednávaní pred súdom proti podplukovníkovi Kurtovi Steinerovi z výsadkárskeho pluku." Himmler vzal z kôpky na kraji písacieho stola horný obal so spismi a podal ho Radlovi. „Niečo za niečo. Hádam by ste si to mohli prečítať vonku." Otvoril aktovku a začal z nej vyťahovať obsah. „Pošlem po vás, až vás budem potrebovať."
Radl bezmála zdvihol ruku k nacistickému pozdravu, no posledný zanovitý záchvev sebaúcty mu v tom zabránil. Preto iba rezko zasalutoval. Zvrtol sa na podpätku, otvoril dvere a vyšiel do čakárne.
Rossman sedel rozvalený v kresle a čítal akýsi časopis wehrmachtu. Začudovane zdvihol pohľad. „Už odchádzate?"
„Také šťastie nemám," odvetil Radl, hodil obal so spismi na nízky konferenčný stolík a začal si rozopínať opasok. „Dostal som čosi na čítanie." Rossman sa prívetivo usmial. „Pokúsim sa zohnať dajakú kávu. Nazdávam sa, že tu chvíľu pobudnete."
Ked vyšiel, Radl si pripálil ďalšiu cigaretu, sadol si a otvoril obal.

Devätnásteho apríla malo varšavské geto načisto zmiznúť z povrchu zemského. Hitler mal totiž dvadsiateho apríla narodeniny a Himmler dúfal, že ak mu oznámi túto radostnú správu, bude to vhodný darček. No keď veliteľ operácie oberführer SS von Sammern-Frankenegg vpochodoval so svojimi jednotkami do geta, židovská odbojová organizácia, na čele ktorej stál Mordechai Anielewicz, ich opäť vyhnala.
Himmler veliteľa ihneď odvolal a na jeho miesto vymenoval brigadeführera SS a generálmajora polície Jürgena Stroopa. Ten sa za pomoci pozbieraného oddielu zloženého z jednotiek SS a poľských i ukrajinských renegátov vážne pustil do zverenej úlohy - nenechať kameň na kameni a ani jediného žida nažive - aby mohol Himmlerovi osobne oznámiť, že varšavské geto už neexistuje. Zápasil s touto úlohou dvadsaťosem dní.

Steiner so svojimi mužmi pricestoval do Varšavy v sanitnom vlaku, čo išiel z východného frontu do Berlína, trinásteho. Vlak musel na hodinu či dve zastať. Čakalo sa totiž na to, až opravia poškodené chladiace zariadenie na rušni. Miestny rozhlas podchvíľou upozorňoval, že nik nesmie opustiť stanicu. Pri vchodoch stáli príslušníci vojenskej polície, ktorí dozerali na to, aby sa zákaz dodržal.
Väčšina mužov zostala vo vozni, no Steiner vystúpil, lebo sa chcel poprechádzať. Von Neumann sa pridal k nemu. Steiner mal deravé čižmy, kožený kabát pamätal lepšie časy. Na krku mal uviazanú zafúľanú bielu šatku a na hlave lodičku. Takto vystrojení chodievali zvyčajne poddôstojníci, no málokedy dôstojníci.
Príslušník vojenskej polície, ktorý stál pri hlavnom vchode, pritískajúc si pušku oboma rukami krížom cez prsia, drsne precedil: „Nepočuli ste rozkaz? Hybajte nazad!“
„Ktovie, prečo nás tu chcú držať na uzde, pán podplukovník,“ poznamenal Neumann.
Príslušníkovi vojenskej polície ovisla brada a skočil do pozoru. „Prosím o prepáčenie, pán podplukovník. Nezazrel som vašu hodnosť.“
Za nimi sa ozvali rýchle kroky a akýsi drsný hlas sa spýtal: „Čo sa robí, Schultz?“
Steiner a von Neumann nedbali na otázku a vyšli zo stanice. Nad mestom sa vznášal mrak čierneho dymu, v diaľke bolo počuť rachot a rapotanie ručných zbraní. Zrazu schytila Steinera za plece akási ruka, zvrtla ho a vtom zazrel pred sebou majora v bezchybnej uniforme. Na krku mal retiazku s lesklým mosadzným štítkom vojenskej polície. Steiner si vzdychol, sňal z krku bielu šatku, takže bolo vidieť nielen golier s dištinkciami, ale aj rytiersky kríž s dubovými listami.
„Steiner,“ predstavil sa. „Výsadkársky pluk.“
Major zdvorilo zasalutoval, no iba preto, že mu to povinnosť kázala. „Ľutujem, pán podplukovník, ale rozkaz je rozkaz.“
„Ako sa voláte?“ spýtal sa Steiner.
Lenivo sa usmieval, no v hlase mu zazvučal ostrý tón, ktorý veštil, že pravdepodobne dôjde k menším mrzutostiam. „Otto Frank, pán podplukovník.“
„Výborne, to by sme mali. Môžete mi láskavo vysvetliť, čo sa tu vlastne robí? Pokiaľ sa pamätám, poľská armáda kapitulovala už v tridsiatom deviatom, nie?“
„Demolujú varšavské geto,“ odvetil Frank.
„Kto?“
„Osobitný oddiel. Jednotky SS spolu s ďalšími skupinami pod velením brigadeführera Jürgena Stroopa. Sú to židovskí banditi, pán podplukovník. Bojujú o každý dom, v pivniciach aj v kanáloch, už trinásť dní sa to vlečie. Tak sme ich začali vykiadzať. Vši sa inak nedajú vykántriť.“
Cez zdravotnú dovolenku, ktorú Steiner dostal po zranení pri Leningrade, zašiel do Francúzska pozrieť otca, a pritom zistil, že starý pán sa strašne zmenil. Generál už dosť dávno pochyboval o novom poriadku. Pred pol rokom navštívil koncentračný tábor v poľskom Osvienčime.
„Kurt, tamojší veliteľ, akýsi Rudolf Hoess, je ozajstná sviňa. Vieš si predstaviť, vrah odsúdený na doživotie, v dvadsiatom ôsmom prepustený z väzenia na základe amnestie. Vraždí tisíce židov v osobitne skonštruovaných plynových komorách a mŕtvoly spaľuje v obrovských peciach. Pravda, najprv ich oberie o zlaté zuby a podobné maličkosti.“
Starý generál už bol síce podpitý, ale nie spitý. „Za to bojujeme, Kurt? Aby sme chránili také svine, ako je Hoess? A čo povie svet, až príde k rátaniu? Že sme všetci vinní? Že Nemecko je vinné preto, lebo sme im pomáhali? Že slušní a čestní Tudia sa nečinne prizerali a ani prstom nepohli? Prisámbohu, ja s tým nechcem mať nič spoločné! Sám sebe by som sa nemohol podívať do očí.“
Táto spomienka zavírila Kurtovi Steinerovi v hlave, keď stál pri vchode do varšavskej stanice. Na tvári sa mu zjavil taký výraz, že major o pár krokov ustúpil. „Správne,“ precedil Steiner, „a bol by som vám vďačný, keby ste sa vyparili.“
Major Frank sa najprv zatváril začudovane, no keď Steiner s Neumannom prešli popri ňom, zlostne zagánil. „Len pokojne, pán podplukovník, len pokojne,“ šepol Neumann.
Za koľajnicami na nástupište skupina esesákov zaháňala k stene zástup otrhaných, špinavých ľudských bytostí. Vôbec sa nedalo rozpoznať, kto je muž a kto žena, a kým ich Steiner pozoroval, všetci sa začali vyzliekať.

Pri okraji nástupišťa stál príslušník vojenskej polície a takisto sa prizeral. Steiner sa ho spýtal: „Čo sa to tam robí?“
„Židia, pán podplukovník,“ odvetil policajt. „Dnešný úlovok z geta. Prevezú ich do Treblinky a tam ich ešte dnes zlikvidujú. Musia sa vyzliecť, aby ich mohli prezrieť, najmä ženy. Podaktoré mali v nohavičkách nabité pištole.“
Spoza koľajníc sa ozval surový chechot. Ktosi bolestne vykríkol. Steiner sa znechutene obrátil k Neumannovi a vtom zbadal, že nadporučík uprene hľadí na posledný vozeň sanitného vlaku, čo stál na opačnom konci nástupišťa. Pod ním čupelo štrnásť či pätnásťročné dievča. Bolo strapaté, tvár malo zafúľanú od sadzí, oblečené v krátkom mužskom kabáte previazanom motúzom. Podľa všetkého ušlo zo skupiny na druhej strane koľajníc. Očividne zamýšľalo pokúsiť sa o útek - keď sa sanitný vlak pohne, zavesí sa na podvozok.
Vtom zazrel dievča aj príslušník vojenskej polície, ktorý stál pri okraji nástupišťa. Spustil poplach, zoskočil na koľajnice a schmatol ho. Dievča zvriesklo, vytrhlo sa mu, vyštveralo sa na nástupište a utekalo k vchodu, no vbehlo rovno do rúk majorovi polície Frankovi, ktorý práve vyšiel zo svojej kancelárie.
Major ho schytil za šticu a zatriasol ním ako potkanom. „Suka židovská, špinavá! Ja ťa naučím móresom.“
Steiner vykročil. „Pán podplukovník, nerobte to!“ vyhŕkol Neumann, bolo však neskoro.
Steiner schmatol Franka za golier, až sa major zatackal a takmer spadol, chytil dievča za ruku a sotil ho za seba.
Major Frank sa pozviechal, tvár mal od zlosti zmraštenú. Mykol rukou k pištoli, ktorú mal v puzdre na opasku, no vtom Steiner vytrhol z vrecka koženého kabáta bubienkový revolver a pritisol ústie majorovi medzi oči. „Len to skúste,“ zavrčal, „a odstrelím vám hlavu. Vlastne by som tým ľudstvu urobil láskavosť.“
Konečne sa odkiaľsi vyhrnulo zo šesť príslušníkov vojenskej polície -podaktorí mali samopaly, iní pušky - a zastali v polkruhu tri či štyri metre od skupinky. Vysoký čatár zacielil puškou, no Steiner schmatol Franka za blúzu, pritiahol si ho k sebe, a pritom zvŕtal palcom druhej ruky bubienok revolvera.
„To by som vám neradil.“
Stanicou práve prechádzal osem či desaťkilometrovou rýchlosťou rušeň s dlhou súpravou vozňov naložených uhlím. Steiner nepozrel na dievča, no spýtal sa: „Ako sa voláš, dcérka?“
„Brana,“ odvetila. „Brana Lezemnikovová.“
„Nuž, Brana,“ pokračoval Steiner, „ak si aspoň odpoly taká srdnatá, ako sa mi vidíš, ulepíš sa na niektorý uhliak a nepustíš sa, pokým odtiaľto nezmizneš. Inak ti pomôcť nemôžem.“ Dievča sa ozlomkrky rozbehlo a Steiner hlasnejšie dodal: „Ak na ňu niekto vystrelí, dostane to aj major.“
Dievča vyskočilo na nákladný vozeň, pevne sa chytilo a pretiahlo sa pomedzi dva uhliaky. Vlak pomaly vyšiel zo stanice. Zavládlo mŕtve ticho.
Frank zavrčal: „Na najbližšej stanici ju zoberú. Osobne sa o to postarám.“
Steiner ho odsotil a zastrčil revolver do vrecka. Príslušníci vojenskej polície sa v mihu zhŕkli okolo nich, no von Neumann ich okríkol: „Len pomaly, páni.“
Steiner sa zvrtol a vtom zbadal, že nadporučík zviera v rukách samopal. Za ním stáli všetci jeho muži ozbrojení až po zuby.
V tom okamihu sa mohlo zomlieť hocičo, nebyť toho, že sa pri hlavnom vchode rozľahol lomoz. Na nástupište sa vyrútila skupina esesákov s odistenými puškami v rukách a z dvoch strán obstali skupinu. O chvíľu vošiel brigadeführer SS a generálmajor polície Jürgen Stroop v sprievode troch či štyroch dôstojníkov SS rozličných hodností, všetci s pištoľami v rukách. Stroop mal na sebe poľnú uniformu a na hlave lodičku. Vyzeral prekvapivo bezvýrazne.
„Čo sa tu robí, Frank?“
„Spýtajte sa jeho, pán brigadeführer,“ odvetil Frank s tvárou zmraštenou od zlosti. „Tento človek, dôstojník nemeckej armády, práve umožnil útek židovskej teroristke.“
Stroop si premeral Steinera. Všimol si jeho dištinkcie aj rytiersky kríž s dubovými listami. „Kto ste?“ spýtal sa.

„Kurt Steiner, výsadkársky pluk," odvetil Steiner. „A kto ste vy?"
Nik sa nepamätal, že by bol Jürgen Stroop dakedy vzkypel. Odvetil pokojne: „Pán podplukovník, nehovorte so mnou takýmto tónom. Veľmi dobre viete, že som generálmajor."
„To je aj môj otec," odvrkol Steiner, „takže ma tým veľmi neohúrite. Ale keď ste to už nahryzli - vy ste brigadeführer Stroop zodpovedný za tunajšie jatky?"
„Áno, som tu veliteľom."
Steiner zmŕštil nos. „Vlastne som si to myslel. Viete, čo mi pripomínate?"
„Nie, pán podplukovník," odvetil Stroop. „Ale povedzte mi."
„Čosi, čo sa mi zavše nalepí na čižmu v kanáli," odvetil Steiner. „Za horúcich dní to býva veľmi nepríjemné."
Jürgen Stroop zostal mrazivo pokojný, iba vystrel ruku. Steiner si vzdychol, vytiahol z vrecka revolver a podal mu ho. Ponad plece pozrel na svojich ľudí. „Hotovo, chlapci, dajte si pohov." Opäť sa obrátil k Stroopovi. „Neviem prečo, no chlapci ku mne prechovávajú akýsi pocit oddanosti. Možno azda dúfať v to, že sa uspokojíte so mnou a prehliadnete ich úlohu v tejto príhode?"
„V to vôbec nedúfajte," odvetil brigadeführer Jürgen Stroop.
„Myslel som si to," odvrkol Steiner. „Zakladám si na tom, že v okamihu poznám každého dokonalého pankharta."

Keď Radl dočítal spis o priebehu pojednávania pred vojenským súdom, ešte hodnú chvíľu sedel s obalom na kolenách. Steiner mal šťastie, že unikol poprave. Pravda, otcov vplyv by mu dozaista bol pomohol a napokon aj on, aj jeho muži boli vojnoví hrdinovia. Morálke by istotne neosožilo, keby odstrelili človeka vyznamenaného rytierskym krížom a dubovými listami. A pri operácii Mečúň poblíž ostrovov v Lamanšskom prieplave skôr či neskôr všetkých stihne rovnaký koniec. Ktosi to geniálne vyriešil.
Rossman sedel rozvalený v kresle oproti Radlovi, mäkký klobúk stiahnutý na očiach. Zjavne spal, no len čo pri dverách zablikalo svetlo, hneď vyskočil. Bez zaklopania vošiel do kancelárie a vzápätí sa vrátil. „Volá vás."
Reichsführer ešte stále sedel za písacím stolom. Pred sebou mal rozprestretú generálku. Zdvihol pohľad. „Tak čo poviete na ten varšavský kúsok nášho priateľa Steinera?"
„Pozoruhodný príbeh," obozretne odvetil Radl. „Je to - je to výnimočný človek."
„Tuším patrí medzi najstatočnejších ľudí, akých v živote stretneme," pokojne poznamenal Himmler. „Je mimoriadne inteligentný, odvážny, tvrdý, znamenitý vojak - a romantický blázon. Viem si to vysvetliť iba tak, že sa v ňom prejavila tá jeho americká polovica." Reichsführer potriasol hlavou. „Rytiersky kríž z dubovými listami. Po tej akcii v Rusku prejavil führer želanie osobne ho poznať. A on? Všetko odhodí - kariéru, budúcnosť, všetko - pre akúsi židovskú suku, ktorú jakživ nevidel."
Pozrel na Radla, akoby čakal odpoveď. Radl nepresvedčivo nadhodil: „Priam neuveriteľné, pán reichsführer."
Himmler prikývol, no vzápätí si pomädlil ruky, akoby definitívne uzavrel tému, a sklonil sa nad mapu. „Tá Greyová posiela naozaj znamenité hlásenia. Skvelá agentka." Sklonil sa ešte hlbšie, oči mal tesne nad mapou. „Podarí sa to?"
„Myslím, že áno," bez zaváhania odvetil Radl.
„A čo admirál? Čo si o tom myslí?"
Radl horúčkovité hľadal vhodnú odpoveď. „To je ťažká otázka."
Himmler sa zaklonil a založil si ruky. Radla na okamih premkol neskutočný pocit, že opäť stojí v krátkych nohaviciach pred svojím starým dedinským učiteľom.
„Nemusíte mi odpovedať, viem si domyslieť. Obdivujem lojálnosť, no v tomto prípade by ste mali pamätať na to, že na prvé miesto patrí lojálnosť voči Nemecku, voči nášmu führerovi."
„Prirodzene, pán reichsführer," vyhŕkol Radl.
„Žiaľ, sú aj takí, čo s tým nesúhlasia," pokračoval Himmler. „V každej vrstve našej spoločnosti sa nájdu podvratné živly. Dokonca aj medzi generálmi na hlavnom veliteľstve. Prekvapuje vás to?"
Radl v úprimnom úžase namietol: „Ale, pán reichsführer, neviem si predstaviť..."

„Že by sa tak hanebne správali muži, ktorí führerovi odprisahali osobnú vernosť?“ Takmer zarmútene pokyvkal hlavou. „Mám dôvodné podozrenie, že vysokí dôstojníci wehrmachtu položili v marci tohto roku do führerovho lietadla bombu - mala vybuchnúť počas letu zo Smolenska do Rastenburgu.“
„Panebože,“ zhrozil sa Radl.
„Ale bomba nevybuchla, a zainteresované osoby ju neskôr odstránili. Samozrejme, človek si o to nástojčivejšie uvedomuje, že nesmie zlyhať, že musíme dosiahnuť konečné víťazstvo. Führera očividne zachránil zásah božej prozreteľnosti. To ma, pravda, vôbec neprekvapuje. Vždy som bol presvedčený, že za prírodou sa skrýva akási vyššia bytosť. Nemyslíte?“
„Samozrejme, pán reichsführer,“ prisvedčil Radl.
„Áno, keby sme to neuznávali, neboli by sme o nič lepší ako marxisti. Nástojím na tom, aby všetci príslušníci SS verili v boha.“ Na okamih si sňal cviker a prstom si jemne pohladil koreň nosa. „Všade sú teda zradcovia. V armáde aj vo vojnovom loďstve, dokonca i na najvyšších miestach.“
Opäť si založil cviker a pozrel na Radla. „Tak vidíte, Radl,“ pokračoval Himmler, „veľmi závažné dôvody ma utvrdzujú v presvedčení, že admirál Canaris váš plán zrejme odmietol.“
Radl sa zahľadel naňho a zostal ani zarezaný. Krv mu zamrela v žilách. Himmler pokojne dodal: „Nezlučovalo by sa to s jeho základným cieľom, a ubezpečujem vás, že tým cieľom nie je vojnové víťazstvo nemeckej ríše.“
Že by náčelník abwehru podkopával štát? Táto myšlienka prichodila Radlovi obludná. Ale potom sa rozpamätal na admirálov ostrý jazyk. Na jeho utŕhačské poznámky o vysokých štátnych činiteľoch, ba zavše aj o samom führerovi. Na jeho dnešnú reakciu. Prehrali sme vojnu. A tak hovorí náčelník abwehru.
Himmler stisol tlačidlo a v okamihu vošiel Rossman. „Musím si vybaviť súrny telefonát. Povoďte tu pána podplukovníka a o desať minút sa vráťte.“ Obrátil sa k Radlovi: „Vy ste ešte nevideli naše pivnice, však?“
„Nie, pán reichsführer.“
Mal chuť dodať, že vonkoncom netúži vidieť pivnice gestapa v ulici princa Albrechta. Uvedomil si však, že ich jednako uvidí, či chce, alebo nie, a z úsmevu na Rossmanových ústach vyčítal, že všetko bolo vopred pripravené.

Na prízemí prešli chodbou vedúcou do zadnej časti budovy. Pri železných dverách strážili dvaja gestapáci v oceľových prilbách, so samopalmi.
„Pripravujete sa na vojnu, či čo?“ spýtal sa Radl.
Rossman sa zaceril. „Povedzme, že na zákazníkov to náležité zapôsobí.“
Keď im odomkli dvere, Rossman zišiel popredu do pivnice. Dolná chodba bola jasne osvetlená, steny z neomietnutých tehál boli vybielené, napravo aj naľavo dvere. Navôkol panovalo nesmierne ticho.
„Začneme hádam tu,“ ozval sa Rossman, otvoril najbližšie dvere a zažal.
Miestnosť vyzerala ako zvyčajná vybielená pivnica, iba na náprotivnej stene bola betónová omietka. Povrch bol napodiv drsný a husto pokrytý ryhami. Kúsok od steny pod povalou bolo brvno, z ktorého viseli reťaze zakončené náramnicami so spružinami.
„V poslednom čase sa to vraj ohromne osvedčuje,“ poznamenal Rossman, vytiahol škatuľku cigariet a ponúkol Radla. „Hoci osobne si myslím, že je to nanič. Podľa mňa nemá veľký význam dohnať človeka k šialenstvu, keď ho treba priviesť k reči.“
„A čo sa tu vlastne robí?“
„Podozrivého zavesia do týchto náramníc a potom jednoducho zapnú elektrický prúd. Na betónovú stenu chrstnú zopár vedier vody, aby zvýšili vodivosť. Má to úžasné účinky. Prizrite sa bližšie a pochopíte, ako to myslím.“
Keď Radl podišiel k múru, zistil, že povrch omietky nie je drsný, ako sa bol nazdal, ale že to sú vlastne sčerneté odtlačky rúk na surovom betóne, ktorý obete v mukách dodriapali.
„Inkvizícia by na vás bola hrdá.“
„Nebuďte taký prísny, pán podplukovník, neoddá sa to. Aspoň nie tu. Videl som tu už generálov, čo na kolenách prosíkali.“ Rossman sa bodro zasmial. „No neuvidíte to ani tu, ani tam.“ Podišiel k dverám.
„Tak čo vám ešte ukážem?“

„Ďakujem, už nič," pokrútil hlavou Radl. „Názorne ste mi všetko objasnili, a o to predsa šlo, nie? Už ma môžete odviesť nazad."
„Ako si želáte, pán podplukovník." Rossman pokrčil plecami a zahasil svetlo.

Keď sa Radl vrátil do Himmlerovej pracovne, reichsführer čosi usilovne zapisoval do spisu pred sebou. Zdvihol pohľad a pokojne podotkol: „Dakedy treba robiť strašné veci. Osobne sa mi to bridí. Neznášam násilenstvo. Je kliatbou veľkosti, pán podplukovník, že pri plodení nového života musí ísť cez mŕtvoly."
„Čo odo mňa chcete, pán reichsführer?" otvorene sa spýtal Radl.
Himmler sa pousmial, i keď mdlo, no vyzeral o to zlovestnejšie. „Veď je to naozaj veľmi prosté. Ide mi o tú churchillovskú vec. Chcem, aby sa doviedla do konca."
„Ale admirál to nechce."
„Do istej miery rozhodujete o svojej práci sám, nie? Ste šéfom oddelenia. Často cestujete. Iba za posledné dva týždne ste boli v Mníchove, v Paríži a v Antverpách." Himmler mykol plecami. „Prečo by ste to nezvládli tak, aby sa admirál nedozvedel, čo sa vlastne robí? Väčšinu opatrení, ktoré treba uskutočniť, možno spojiť s inými povinnosťami."
„Ale, pán reichsführer, prečo sa to musí uskutočniť práve takto?"
„Po prvé, preto, lebo si myslím, že admirál má na celú vec totálne mylný názor. Za priaznivých okolností by sa váš plán dal realizovať podobne ako Skorzeného akcia v Gran Sasse. Ak sa to vydarí, ak Churchilla usmrtíme alebo unesieme - osobne by som ho radšej videl mŕtveho - bude to svetová senzácia. Nepredstaviteľné bojové víťazstvo."
„Ale keby admirál presadil svoje stanovisko, jakživ by sa to neuskutočnilo," dodal Radl. „Už chápem. Ďalší klinec do jeho rakvy."
„Chcete azda povedať, že si ho za takýchto okolností nezaslúži?"
„Čo na to povedať?"
„Má sa takému človeku čosi podobné prepáčiť? Radl, želáte si také čosi vy, lojálny nemecký dôstojník?"
„Ale pán reichsführer musí predsa chápať, v akom chúlostivom postavení sa ocitám," odvetil Radl. „Môj vzťah voči admirálovi bol vždy znamenitý." Žiaľ, až dodatočne mu zišlo na um, že v tejto situácii nemal čosi podobné zdôrazniť, a preto náhlivo dodal: „Samozrejme, o mojej osobnej lojálnosti vonkoncom nemožno pochybovať, no o aké splnomocnenie sa budem môcť pri takom podujatí oprieť?"
Himmler vytiahol z priečinka písacieho stola veľkú žltú obálku. Otvoril ju, vybral z nej list a bez slova ho podal Radlovi. List mal v záhlaví nemeckého orla so zlato vytlačeným železným krížom.

VODCA A RÍŠSKY KANCELÁR PRÍSNE TAJNÉ

Podplukovník Radl vybavuje na môj priamy a osobný príkaz vec, ktorá je pre ríšu vrcholne dôležitá. Je zodpovedný výlučne mne. Všetok vojenský aj civilný personál, bez ohľadu na hodnosť a postavenie, mu poskytne každú pomoc, o akú požiada.
Adolf Hitler

Radl onemel od úžasu. V živote nemal v ruke taký dokument. Takýto kľúč otváral človeku všetky dvere v štáte, nik nemohol nič odoprieť. Po chrbte mu prebehol mráz, premklo ho čudné vzrušenie.
„Ako vidíte, kto by chcel o tomto dokumente zapochybovať, musí rátať s tým, že bude mať do činenia so samým führerom." Himmler si energicky pomädlil ruky. „To je teda vybavené. Tak ujmete sa úlohy, ktorú vám führer zveruje?"
Na túto otázku sa nedalo odvetiť inak ako jednoznačne. „Samozrejme, pán reichsführer."
„Výborne." Himmler bol očividne spokojný. „A teraz k veci. Je správne, že navrhujete Steinera. Na túto úlohu je to najsúcejší človek. Mali by ste ho ihneď vyhľadať a pohovoriť si s ním."
„Zišlo mi na um," opatrne nadhodil Radl, „že vzhľadom na nedávne zážitky azda nebude mať o také poslanie záujem."
„Nebude mať na výber," odvetil Himmler. „Pred štyrmi dňami mu zaistili otca pre podozrenie z

vlastizrady.“
„Generála Steinera?“ vyhŕkol užasnutý Radl.
„Áno. Ten starý blázon sa podľa všetkého zaplietol s naskrze pochybnými ľuďmi. Práve ho prevážajú do Berlína.“
„Do... do ulice princa Albrechta?“
„Presne tak. Môžete Steinerovi pripomenúť, že ak sa v tejto chvíli plne postaví do služieb ríše, nebude to iba v jeho vlastnom záujme. Môžbyť taký dôkaz oddanosti spolurozhodne aj o tom, ako sa skončí otcov prípad.“ Radla pochytil údes, no Himmler už pokračoval: „A teraz zopár faktov. Bol by som rád, keby ste rozpracovali otázku maskovania, ktorú spomínate v súhrne. Zaujíma ma to.“
Radl si uvedomil, že mu všetko prichodí načisto neskutočné. Nik nie je bezpečný, nik. Poznal ľudí, dokonca aj celé rodiny, no po návšteve gestapa zmizli. Pomyslel si na manželku Trudu, na svoje tri dcéry, ktoré zbožňoval, a opäť v ňom skrsla rovnako neskrotná odvaha, aká mu pomohla prežiť zimnú výpravu. Pre nich, pomyslel si, pre nich musím zostať nažive. Za hocakú, za každú cenu.
Keď prehovoril, sám sa začudoval, ako pokojne mu znie hlas. „Ako dozaista pán reichsführer vie, Angličania majú veľa prepadových plukov, no azda najúspešnejšiu jednotku utvoril istý britský dôstojník, volá sa Stirling. Táto jednotka mala operovať za našimi líniami v Afrike. Nazývajú ju Osobitná letecká služba.“
„Ach, áno, toho človeka volajú major Fantóm. Rommel mal o ňom nanajvýš lichotivú mienku.“
„V januári tohto roku padol do zajatia, pán reichsführer. Myslím, že teraz je v Colditze. No Angličania nielen pokračujú v tom, čo Stirling začal, lež ešte to rozvinuli. Podľa našich terajších informácií sa do Británie má čoskoro vrátiť prvý a druhý pluk Osobitnej leteckej služby a tretí a štvrtý francúzsky výsadkársky prápor. Pravdepodobne sa budú pripravovať na inváziu do Európy. Majú dokonca aj nezávislú poľskú parašutistickú rotu.“
„A čo tým mienite?“
„Konvenčné zložky armády vedia o takýchto jednotkách veľmi málo. Všeobecne sa uznáva, že plnia tajné poslania, a preto je veľmi nepravdepodobné, že ich niekto pristaví.“
„Zamýšľate, aby sa naši muži vydávali za Poliakov z tejto jednotky?“
„Presne tak, pán reichsführer.“
„A čo uniformy?“
„Príslušníci jednotky nateraz poväčšine nosia do akcie maskovacie blúzy a nohavice, ktoré sa dosť ponášajú na uniformy SS. A červené barety ako anglickí výsadkári s osobitným odznakom. Je na ňom okrídlená dýka s nápisom Kto sa odváži, vyhrá.“
„To znie náramne dramaticky,“ sucho poznamenal Himmler.
„Abwehr má hojnú zásobu takého oblečenia od Angličanov zajatých v akciách, ktoré Osobitná letecká služba podnikla na gréckych ostrovoch, v Juhoslávii a v Albánsku.“
„A čo výzbroj?“
„S tou nebudú nijaké problémy. Vedenie britských osobitných operácií ešte stále nemá predstavu o tom, do akej miery sme prenikli do holandského odbojového hnutia.“
„Teroristického hnutia,“ opravil ho Himmler. „Ale pokračujte.“
„Takmer každú noc zhadzujú ďalšie zásoby zbraní, sabotážnu výzbroj, vysielačky na bojový styk, ba dokonca aj peniaze. Dodnes nevedia, že všetky rádiové depeše posiela abwehr.“
„Bože môj,“ pokrútil hlavou Himmler, „a jednako stále prehrávame.“ Vstal, podišiel ku kozubu a začal si zohrievať ruky. „Nosenie nepriateľských uniforiem je nesmierne chúlostivá otázka. Ženevská konvencia to zakazuje. Na to je jediný trest - popravčia čata.“
„To je pravda, pán reichsführer.“
„Nazdávam sa, že v tomto prípade by bolo únosné kompromisné riešenie. Prepadová skupina bude mať pod anglickými maskovacími úbormi naše uniformy. Budú teda bojovať ako nemeckí vojaci, nie ako gangsteri. Krátko pred vlastným útokom preoblečenie zhodia. Súhlasíte?“
Radl si v duchu vravel, že v živote nepočul taký neslýchaný nápad. Uvedomil si však, že by daromné protirečil. „Ako myslíte, pán reichsführer.“
„Výborne. Tak sa mi vidí, že všetko ostatné je už iba otázkou organizácie. Pokiaľ ide o prepravu, o

luftwaffe a námorníctvo, s tým nebudú nijaké ťažkosti. Führerov poverovací list vám otvorí všetky dvere. Chcete ešte niečo prediskutovať?“
„Pokiaľ ide o samého Churchilla,“ nadhodil Radl, „majú ho priviesť živého?“
„Ak to pôjde,“ prikývol Himmler. „Ak nie, tak mŕtveho.“
„Rozumiem.“
„Výborne. Môžem teda všetko pokojne prenechať na vás. Kým odídete, Rossman vám dá osobitné telefónne číslo. Budete ma denne informovať, ako pokračujú prípravy.“ Vložil správu a mapu do aktovky a prisunul ju Radlovi.
„Ako si želáte, pán reichsführer.“
Radl poskladal vzácny list, vložil ho do obálky a zasunul si ju do vnútorného vrecka na blúze. Vzal aktovku a kožený kabát a vykročil k dverám.
Himmler, ktorý sa opäť dal čosi písať, ho zadržal: „Pán podplukovník.“
Radl sa obrátil. „Prosím, pán reichsführer?“
„Pamätáte sa, čo ste odprisahali ako nemecký vojak svojmu führerovi a štátu?“
„Samozrejme, pán reichsführer.“
Himmler zdvihol pohľad. Tvár mal studenú, nepreniknuteľnú. „Zopakujte mi to.“
„Prisahám pred bohom túto posvätnú prísahu. Budem zachovávať bezpodmienečnú poslušnosť führerovi nemeckej ríše a nemeckého ľudu, hlavnému veliteľovi ozbrojených síl Adolfovi Hitlerovi a budem vždy pripravený položiť za túto prísahu život ako udatný vojak.“
Znovu pocítil v pravej očnej jamke páľavu, nejestvujúca ruka ho rozbolela. „Výborne, pán podplukovník. A na jedno nezabúdajte. Neúspech je príznakom slabosti.“
Himmler sklonil hlavu a zasa začal písať. Radl rýchlo otvoril dvere a vytackal sa von.

Rozhodol sa, že sa do svojho bytu nevráti. Požiadal Rossmana, aby ho zaviezol na Tirpitzovo nábrežie, vošiel do svojej kancelárie a ľahol si na úzke poľné lôžko, čo mal v pracovni na podobné nepredvídané prípady. Nedarilo sa mu zaspať. Keď otvoril oči, zakaždým zazrel strieborný cviker a studený pohľad, začul pokojný, suchý hlas vraviaci obludnosti.
Jedno je isté, povedal si asi o piatej nadránom, keď konečne kapituloval a siahol po fľaši courvoisieru. Musí tú vec dotiahnuť do konca nie kvôli sebe, ale kvôli Trude a deťom. Väčšinu ľudí nadostač lákalo už to, keď sa dostali pod dohľad gestapa. Ale mne, povedal si, keď opäť zahasil svetlo, mne sa musí privesiť na päty sám Himmler.
Napokon zaspal. O ôsmej ho zobudil Hofer s kávou a teplými rožkami. Radl vstal, a obhrýzajúc rožok, podišiel k oknu. Ráno bolo sivé a husto pršalo,
„Aký bol nálet, Karol?“
„Nie najhorší. Údajne sme zostrelili osem lancasterov.“
„Siahni do náprsného vrecka na mojej blúze, nájdeš tam obálku,“ pokračoval Radl. „Prečítaj si list, čo je v nej.“
Chvíľku hľadel do dažďa, potom sa obrátil. Hofer zízal na list, očividne ho ohúril. „Ale o čo vlastne ide, pán podplukovník?“
„O tú churchillovskú vec, Karol. Bude sa v nej pokračovať. Führer si to želá. Sám Himmler mi to včera večer oznámil.“
„A čo admirál, pán podplukovník?“
„Nesmie sa nič dozvedieť.“
Hofer, úprimne zmätený, sa naňho zahľadel, stále držiac list v ruke. Radl mu ho vzal a zdvihol ho. „Karol, my dvaja sme iba drobní ľudia, čo uviazli v ozrutnej pavučine. Musíme byť náramne opatrní. Máme tu direktívu, viac nepotrebujeme. Príkaz od samého führera. Chápeš?“
„Myslím, že áno.“
„A dôveruješ mi?“
Hofer skočil do pozoru. „Jakživ som o vás nezapochyboval, pán podplukovník. Jakživ.“
Radla zalial hrejivý pocit náklonnosti. „Výborne. Budeme teda postupovať tak, ako som ti práve naznačil, pričom všetko zostane prísne tajné.“

„Rozkaz, pán podplukovník."
„Výborne, Karol. A teraz mi prines všetok materiál. Všetko, čo tu máme. Znovu si to preberieme."
Podišiel k obloku, otvoril ho a zhlboka sa nadýchol. V povetrí sa vznášal štipľavý pach po nočných požiaroch. Časti mesta, čo videl pred sebou, premenili sa na bezútešné rumoviska. Cítil sa čudne vzrušený.

„Potrebuje chlapa, Karol."
„Prosím?" spýtal sa Hofer.
Nakláňali sa nad stolom, pred sebou rozložené hlásenia a mapy. „Pani Greyová," vysvetlil Radl. „Potrebuje chlapa."
„Rozumiem, pán podplukovník," prikývol Hofer. „Dajakého svalovca, paholka?"
„Nie." Radl sa zamračil a zo škatuľky na stole vybral ďalšiu cigaretu. „Ten chlap musí byť zároveň bystrý. To je totiž dôležité."
Hofer mu pripálil. „Taký sa ťažko nájde."
„Isteže. Koho má teraz prvé oddelenie v Anglicku? Možno by nám niekto z nich pomohol. Ale musí to byť naskrze spoľahlivý človek."
„Do úvahy by prichádzali siedmi či ôsmi agenti. Napríklad Snehulienka. Už dva roky pracuje v pobočke ministerstva námorníctva v Portsmouthe. Pravidelne od neho dostávame cenné informácie o konvojoch v severnom Atlantiku."
Radl netrpezlivo potriasol hlavou. „Nie, takého nie. Ide o dôležitú úlohu, pri ktorej neslobodno riskovať. Musia, preboha, existovať ešte aj iní."
„Aspoň päťdesiat." Hofer pokrčil plecami. „Žiaľ, britský protišpionážny odbor MI-5 mal v poslednom roku pozoruhodne šťastnú ruku."
Radl sa zdvihol a podišiel k obloku. Zastal a podupkával nohou. Nezlostil sa, bol skôr ustarostený. Joanna Greyová je predsa šesťdesiatosemročná žena, a nech by bola čo ako oddaná, čo ako spoľahlivá, bez muža sa nezaobíde. Ako bol Hofer výstižne poznamenal, potrebuje paholka. Bez neho môže celé podujatie stroskotať.
Neexistujúca ľavá ruka ho opäť rozbolela, čo neklamné signalizovalo, že je vyčerpaný, a hlava mu trešťala. „Neúspech je príznakom slabosti, pán podplukovník," povedal Himmler, a pritom ho prevŕtaval mrazivými tmavými očami. Radl sa mimovoľne zachvel, a keď sa rozpamätal na pivnice v ulici princa Albrechta, od strachu sa mu zovreli črevá.
Hofer úctivo nadhodil: „Pravda, je tu ešte írska sekcia."
„Čo vravíš?"
„Írska sekcia, pán podplukovník, írska republikánska armáda."
„Tá je úplne nanič," odvrkol Radl. „Všetky spojenia s ňou sme už dávno prerušili. Veď vieš, aké fiasko utŕžil Goertz a ostatní agenti. Celé podujatie načisto skrachovalo."
„Nie celkom, pán podplukovník."
Hofer otvoril jednu z registračných skríň, náhlivo sa v nej poprehraboval, potom vytiahol obal so spismi a položil ho na stôl. Radl si sadol, podmračne pozrel na obal a roztvoril ho.
„Veď pravdaže... a je ešte tu? Na univerzite?"
„Pokiaľ viem, je. Keď treba, zavše robí aj drobné preklady."
„A akože sa teraz volá?"
„Devlin. Liam Devlin."
„Zožeň ho!"
„Hneď, pán podplukovník?"
„Počul si. O hodinu nech je tu. Pre mňa za mňa, obráť naruby celý Berlín. Zavolaj hoci aj gestapo."
Hofer zrazil podpätky a náhlivo vyšiel. Radl si roztrasenými prstami pripálil ďalšiu cigaretu a zahĺbil sa do čítania.

Čo Radl pred chvíľou povedal, nebolo veľmi ďaleko od pravdy, lebo všetky pokusy o dohodu s írskou republikánskou armádou, ktoré Nemci od začiatku vojny podnikli, vyšli nazmar. Celá akcia bola

pravdepodobne najžalostnejším prípadom v archívoch abwehru.
Ani jeden z agentov, ktorých vyslali do írska, nedosiahol nič, čo by stálo za reč. Iba jeden zostal dlhší čas na slobode. Bol to kapitán Goertz, ktorý v máji roku 1940 zoskočil padákom z heinkela nad Meathským grófstvom. Podarilo sa mu síce zostať devätnásť mesiacov na slobode, no nič viac.
írska republikánska armáda bola podľa Goertzovho úsudku typicky ochotníckou organizáciou a vonkoncom si nedala v ničom poradiť. Ako bol poznamenal o niekoľko rokov neskôr, tí ľudia vedeli za Írsko umierať, ale nevedeli zaň bojovať. A tak sa nemecké nádeje, že Íri budú podnikať pravidelné útoky na britské vojenské zariadenia v Ulsteri, rozplynuli.
Hoci to Radl všetko vedel, jednako ho zaujímal človek, ktorý sa volal Liam Devlin. Abwehr totiž Devlina naozaj zosadil padákom v írsku a Devlin nielenže nezahynul, lež naostatok sa mu podarilo vrátiť do Nemecka, čo bolo samo osebe obdivuhodné.
Liam Devlin sa narodil v júli 1908 v Lismore v severoírskom Downskom grófstve. Bol synom maloroľníka, ktorého roku 1921, v čase anglicko-írskeho konfliktu, popravili, lebo slúžil v prepadovom oddieli írskej republikánskej armády. Chlapcova matka odišla do Belfastu, aby viedla domácnosť svojmu bratovi, katolíckemu kňazovi, ktorý mal faru v okolí Falls Road. Ten vymohol synovcovi prijatie do istej jezuitskej internátnej školy v južnom írsku. Po jej skončení sa Devlin zapísal na Kolégium sv. Trojice v Dubline, kde s vynikajúcim prospechom vyštudoval odbor anglickej literatúry.
Uverejnil zopár básní, lákalo ho novinárstvo a bol by sa azda stal úspešným spisovateľom, nebyť jediného incidentu, čo zmenil priebeh celého jeho života. Keď roku 1931, v čase vážnych sektárskych nepokojov, prišiel na návštevu domov do Belfastu, na vlastné oči videl, ako protestantský dav spustošil ujcov kostol. Staručkého kňaza tak surovo zbili, že prišiel o oko. Od tej chvíle venoval Devlin celý svoj život boju za írsku republiku.
Pri prepade banky, čo uskutočnili roku 1932 v Derry s cieľom získať peniaze pre hnutie, strhla sa prestrelka s políciou, pri ktorej Devlina zranili. Neskôr ho odsúdili na desať rokov väzenia. Roku 1934 ušiel z väznice v Crumlin Road a roku 1935, kým sa skrýval, organizoval počas nepokojov v Belfaste obranu katolíckych oblastí.
O rok neskôr ho vyslali do New Yorku, kde mal odstrániť udavača, ktorého polícia v záujme jeho bezpečnosti nasadila na loď idúcu do Ameriky. Udavač totiž predal polícii informáciu, na základe ktorej zatkli a obesili mladého dobrovoľníka írskej republikánskej armády Michaela Reillyho. Devlin splnil poslanie tak úspešne, že hoci bol už legendárny, jeho reputácia ešte väčšmi vzrástla. V tom istom roku uskutočnil podobné podujatia v Londýne a opäť v Amerike; dejiskom akcie bol tentoraz Boston.
Roku 1936 odišiel do Španielska, kde slúžil v Lincolnovej a Washingtonovej brigáde. Bol ranený a zajali ho talianske jednotky, no neodstrelili ho, ba ani vlas na hlave mu neskrivili, lebo dúfali, že ho vymenia za niektorého svojho dôstojníka. Výmena sa neuskutočnila, no Devlin jednako prežil vojnu, ibaže Francova vláda ho napokon odsúdila na doživotné väzenie.
Na popud abwehru ho na jeseň roku 1940 prepustili na slobodu a previezli do Berlína v nádeji, že ho využije nemecká spravodajská služba. V tomto štádiu došlo k nepríjemným komplikáciám. Podlá záznamov Devlin síce neprekypoval sympatiami voči komunistom, no v priebehu výsluchov nadostač jasne vysvitlo, že jeho zmýšľanie je jednoznačne protifašistické. Pokladali ho za priveľmi riskantný prípad. Zverovali mu len bezvýznamné preklady a nechali ho vyučovať angličtinu na berlínskej univerzite.
Zrazu sa však situácia zásadne zmenila. Abwehr sa niekoľko ráz pokúsil prepašovať do írska Goertza. Všetky pokusy však zlyhali, írska sekcia, nevidiac iného východiska, pozvala si Devlina a požiadala ho, aby s falošnými dokladmi zoskočil padákom v írsku, nadviazal spojenie s Goertzom a portugalskou či inou neutrálnou loďou ho prepašoval do írska. Osemnásteho októbra 1941 Devlina vysadili padákom v Meathskom grófstve, no írsky Osobitný oddiel o niekoľko týždňov Goertza zaistil, a tak Devlin ani nestihol nadviazať s ním kontakt.
Devlin sa musel ukrývať, prežil niekoľko strašných mesiacov, na každom kroku ho zrádzali - írska vláda totiž väčšinu prívržencov írskej republikánskej armády zaistila - a tak mu zvýšila iba hŕstka spoľahlivých kontaktov. Keď ho v júni 1942 na istej farme v Kerrskom grófstve obkľúčila polícia, Devlin postrelil dvoch policajtov. No potom ho zasiahla strela do čela a stratil vedomie. Ušiel z nemocničného lôžka, pretĺkal sa až do Dun Laoghaire, odkiaľ sa mu napokon podarilo odcestovať brazílskou loďou do

Lisabonu. Stade ho prepravili zvyčajnými kanálmi naprieč Španielskom a naostatok sa opäť zjavil v budove na Tirpitzovom nábreží.
Odvtedy abwehr pokladal Írsko za slepú koľaj. Liam Devlin sa pokorne vrátil k prekladom, a ako si už život s človekom zahrá, opäť mal prednášať na berlínskej univerzite anglickú literatúru.

Hofer sa zjavil v kancelárii až krátko pred obedom. „Mám ho, pán podplukovník."
Radl odložil pero a zdvihol hlavu. „Devlina?" Vstal, podišiel k oknu, napravil si blúzu a v duchu sa pripravoval na to, čo mu povie. Musí to zvládnuť. Lež voči Devlinovi treba postupovať obozretne. Koniec koncov, je občanom neutrálnej krajiny. Vtom cvakla kľučka, dvere sa otvorili a Radl sa obrátil. Liam Devlin bol šťúplejší, než si myslel - nanajvýš meter šesťdesiatpäť vysoký. Mal tmavé zvlnené vlasy, bledú tvár a neuveriteľne jasné belasé oči. Radl také v živote nevidel. Kútik úst sa mu ustavične dvíhal v ironickom úsmeve. Súdiac podľa výzoru, tento človek pokladal život za nepekný žart, na ktorom sa možno iba smiať. Mal oblečený čierny nepremokavý plášť s opaskom. Na ľavej sluche sa mu jasne črtala škaredá hrboľatá jazva po strele, ktorú si bol priviezol z posledného „výletu" do írska.
„Pán Devlin," privítal návštevníka Radl, obišiel písací stôl a podal mu ruku, „volám sa Radl - Max Radl. Ste veľmi láskavý, že ste prišli."
„Veľmi ma teší," odvetil Devlin bezchybnou nemčinou. „Mal som totiž dojem, že z takého pozvania sa nemožno vyzuť." Pokročil dopredu a rozopol si plášť. „Tak toto je tretie oddelenie, kde sa pripravujú veľké veci?"
„Prosím, pán Devlin." Radl mu prisunul stoličku a ponúkol ho cigaretou.
Devlin sa naklonil a pripálil si. Len čo vdýchol drsný cigaretový dym, rozkašlal sa, až ho zadúšalo.
„Preboha, pán podplukovník, zažil som už kadečo, no čosi takéto príšerné ešte nie. Čo je v nich - alebo je to nevhodná otázka?"
„Sú ruské," odvetil Radl. „Prišiel som im na chuť za zimnej výpravy."
„Chápem," prikývol Devlin. „Iba tieto vám nedali zaspať v snehu."
Radl sa usmial. Pomaly sa rozohrieval. „Asi." Vytiahol fľašu courvoisieru a dva poháriky. „Koňak?"
„Ste ohromne milý," prikývol Devlin, vzal pohárik, na dúšok ho vypil a na okamih zatvoril oči. „írska whisky to síce nie je, no dá sa to vydržať. Kedy prejdeme k nepríjemným otázkam? Keď si ma naposledy pozvali na Tirpitzovo nábrežie, požiadali ma, aby som zoskočil za tmavej noci z dorniera z výšky tisícšesťsto metrov nad Meathom. A ja strašne trpím na závrat."
„Ako si želáte, pán Devlin," odvetil Radl. „Ak budete chcieť, naozaj máme pre vás prácu."
„Veď ja už prácu mám."
„Na univerzite? Ale, prosím vás, človek vášho druhu sa musí cítiť ako dostihový kôň zapriahnutý do mliekárskej káry."
Devlin zvrátil hlavu a hlasno sa zasmial. „Ach, pán podplukovník, hneď ste mi vyhmatali slabinu. Samoľúbosť, samoľúbosť. Ešte chvíľu ma hladkajte - a začnem priasť ako starý kocúr môjho ujca Seana. Chcete mi šetrne naznačiť, že ma mienite vyslať do írska? Ak áno, láskavo to pusťte z hlavy. V terajšej situácii tam nemám najmenšiu šancu, aspoň nie nadlho. A netúžim presedieť päť rokov v base. Do smrti mám kriminálov po krk."
„Írsko je predsa neutrálna krajina. De Valéra jasne vyhlásil, že sa neprikloní ani na tú, ani na onú stranu."
„Áno, viem," prikývol Devlin. „A práve preto slúži stotisíc Írov v britskej armáde. A navyše, ak je dajaké britské vojenské lietadlo prinútené núdzovo pristáť v írsku, o pár dní odsunú posádku nazad do Anglicka. Koľko nemeckých pilotov vám v poslednom čase poslali?" Devlin sa zaceril. „Majú totiž masla a smotany, čo hrdlo ráči, a pekné dievky, nuž si to nechcú rozhádzať."
„Nie, pán Devlin, nechceme vás poslať do írska," odvetil Radl. „Aspoň nie za takých okolností, ako si myslíte."
„Čo teda, dočerta, chcete?"
„Dovoľte najprv otázku. Ste ešte prívržencom írskej republikánskej armády?"
„Som jej vojakom," opravil ho Devlin. „U nás totiž platí, pán podplukovník, že kto raz vstúpi, jakživ nevystúpi."
„Vaším konečným cieľom je teda víťazstvo nad Anglickom?"

„Ak máte na mysli zjednotené, slobodné a samostatné Írsko, potom nadšene prisvedčím. Ale upozorňujem vás, že uverím, až to uvidím na vlastné oči. Prv nie.“
Radl sa v ňom ani trochu nevyznal. „Tak prečo teda bojujete?“
„Panebože, čo sú to za otázky?“ Devlin pokrčil plecami. „Je to rozhodne zaujímavejšie ako sobotné bitky v krčme. Alebo možno ma tá hra iba baví.“
„A akáže je to hra?“
„Chcete azda povedať, že neviete, o čo ide - hoci pracujete v tomto odbore?“
Radla sa zrazu zmocnila čudná stiesnenosť, a preto náhlivo nadhodil: „Vám teda nie je po chuti napríklad to, čo robia vaši rodáci v Londýne?“
„Ponevierať sa po Bayswateri a miešať v rajnici pani domácej sivú omáčku?“ uškrnul sa Devlin. „To podľa mňa nie je nijaká zábava.“
„Sivú omáčku?“ nechápavo sa spýtal Radl.
„To sa tak vraví zo žartu. Chlapci totiž volajú výbušniny, ktoré sami vyrábajú, sivá omáčka. Dáva sa do toho chlorečnan draselný, kyselina sírová a ešte zopár vyberaných dobrôt.“
„To je naozaj nevypočitateľná kaša.“
„Najmä ak človeku vybuchne rovno do tváre.“
„A tá bombová kampaň, ktorú vaši ľudia začali v januári 1939, keď poslali britskému ministerskému predsedovi ultimátum...“
Devlin sa zasmial. „A mysleli si, že svet spadne z nôh vrátane Hitlera, Mussoliniho a siamského cisára.“
„Siamského cisára?“
„To bol iba žart,“ odvetil Devlin. „Je to už moja slabosť, jakživ som nič nebral priveľmi vážne.“
„A prečo, pán Devlin? To by som naozaj rád vedel.“
„Prosím vás, pán podplukovník,“ odpovedal Devlin. „Svet je predsa nechutný žart. Hospodin si ho vymyslel, keď nemal čo robiť. Mám vážne podozrenie, že sa v ten deň necítil v svojej koži. Ale čo ste chceli povedať v súvislosti s tou bombovou kampaňou?“
„Pokladali ste ju za správnu?“
„Nie. Nemám rád, keď sa útočí na neurčité terče. Na ženy, deti a náhodných chodcov. Ak chce človek bojovať, ak je o svojej veci presvedčený a ak je to spravodlivá vec, potom nech bojuje chlapsky.“
Zbledol, v tvári sa mu zračilo napätie, jazva po strele sa mu leskla ako vypálené znamenie. Zrazu sa však uvoľnil a zasmial. „Vidíte, prebúdzate vo mne najušľachtilejšie city. A pritom je ešte privčas na to, aby bol človek vážny.“
„Ste teda moralista,“ poznamenal Radl. „Angličania by s vami nesúhlasili. Noc čo noc bombardujú srdce našej ríše.“
„Nevravte tak, lebo ma rozplačete. Nezabúdajte, že v Španielsku som bojoval na strane republikánov. Došľaka, čo si myslíte, že vystrájali nemecké šťuky, ktoré pomáhali Francovi? Počuli ste dakedy o Barcelone či Guernice?“
„Prekvapujete ma, pán Devlin. Očividne nás odsudzujete, hoci som bol presvedčený, že nenávidíte Angličanov.“
„Angličania?“ zasmial sa Devlin. „Veď tí sú takrečeno vaši vzdialení príbuzní. Naostatok by ste sa s nimi celkom dobre znášali. Nie, moja nenávisť neplatí Angličanom, nenávidím iba to prekliate Britské impérium.“
„Chcete teda slobodné Írsko?“
„Áno.“ Devlin si vzal ďalšiu Rádiovú ruskú cigaretu.
„Ale potom azda uznáte, že z vášho hľadiska by bolo najvýhodnejšie, keby Nemecko túto vojnu vyhralo.“
„A jedného pekného dňa sa možno svine naučia lietať,“ odvrkol Devlin. „No pochybujem o tom.“
„Prečo teda zostávate v Berlíne?“
„Pokiaľ viem, nemám na výber.“
„Ale máte na výber, pán Devlin,“ pokojne odvetil podplukovník Radl. „Môžete odísť do Anglicka a niečo mi tam vybaviť.“
Devlin sa naňho užasnuto zahľadel. Po prvý raz v živote zostal ohúrený. „Panebože, zľutuj sa, veď ten

človek sa zbláznil.“
„Nie, pán Devlin. Ubezpečujem vás, že som celkom normálny.“ Radl mu prisunul flašu courvoisieru a vedľa nej položil obal na spisy.
„Napite sa ešte, prečítajte si toto a potom si podebatujeme.“
Vstal a vyšiel.

Prešlo dobrej pol hodiny, no Devlin sa neohlásil. Preto sa Radl odhodlal vrátiť do svojej pracovne. Devlin sedel s nohami na písacom stole, v jednej ruke držal hlásenia Joanny Greyovej a v druhej pohárik s courvoisierom. Z fľaše značne ubudlo.
Pozrel na Radla. „Tu ste? Už som si myslel, či sa vám niečo nestalo.“
„Tak čo o tom súdite?“ spýtal sa Radl.
„Pripomína mi to príbeh, ktorý som za mladi počul,“ odvetil Devlin. „Prihodilo sa to za vojny proti Angličanom v dvadsiatom prvom roku. Tuším v máji. Šlo o istého Emmeta Daltona. Neskôr sa stal generálom v armáde Slobodného írskeho štátu. Počuli ste o ňom?“
„Žiaľ, nie,“ odpovedal s netajenou netrpezlivosťou Radl.
„My Íri by sme ho označili za milého človeka. Celú vojnu slúžil ako major v britskej armáde, za udatnosť ho vyznamenali vojenským krížom. Potom sa pridal k írskej republikánskej armáde.“
„Prepáčte, pán Devlin, je to naozaj také závažné?“
Devlin poznámku prepočul. „V mountjoyskej väznici v Dubline sedel ďalší milý človek, istý McEoin. A jednako mu hrozila šibenica.“ Opäť si nalial courvoisieru. „Lež Emmet Dalton si čosi vymyslel. Ukradol britské obrnené auto, hodil na seba starú majorskú uniformu, preobliekol niekoľko chlapcov za Angličanov, podfukom sa dostal do väzenia a hybaj - rovno do guvernérovej kancelárie. Verili by ste to?“
V Radlovi sa mimovoľne prebudil záujem. „A zachránili toho McEoina?“
„Na nešťastie, práve v ten deň mu odmietli žiadosť o rozhovor s guvernérom.“
„A čo tí muži - čo sa s nimi stalo?“
„Och, trošku sa strieľalo, ale vyviazli so zdravou kožou. No aj tak to bola neslýchaná bezočivosť.“ Zaceril sa a mávol hláseniami Joanny Greyovej. „Podobná tejto.“
„Myslíte si, že by sa to mohlo podariť?“ dychtivo sa spýtal Radl. „Myslíte si, že sa to dá?“
„Je to nadostač nehanebné.“ Devlin pohodu hlásenia na stôl. „A ja som sa nazdal, že jedinými šialencami sú Íri. Vytiahnuť veľkého Winstona Churchilla uprostred noci z postele a ufujazdiť s ním.“ Hlasno sa zasmial. „To by teda bol cirkus. Celý svet by zostal zmätený.“
„A to by vám vyhovovalo?“
„Prirodzene, bol by to náramný ťah.“ Devlin sa zaceril a s úsmevom dodal: „Pravda, treba si uvedomiť, že priebeh vojny by to ani v najmenšom neovplyvnilo. Angličania jednoducho vymenujú na jeho miesto Attleeho, v noci sem budú lietať lancastery a vo dne lietajúce pevnosti.“
„Teda ste pevne presvedčený, že vojnu jednako prehráme?“ spýtal sa Radl.
„Kedykoľvek na to stavím päťdesiat mariek.“ Devlin sa zazubil. „Na druhej strane by som si nerád dal ujsť taký výlet. Totiž, ak to myslíte vážne.“
„Ste teda ochotný ísť?“ Radl už vôbec nič nechápal. „Prečo? Vonkoncom sa vo vás nevyznám.“
„Viem, že som blázon,“ mykol plecami Devlin. „Pozrite, čo tomu obetujem. Príjemné, bezpečné miesto na berlínskej univerzite, nočné nálety britského letectva a denné amerického, čoraz skromnejšie prídely potravín, rúcajúci sa východný front.“
Radl sa zasmial a zdvihol ruku. „Dobre, už sa na nič nepýtam. Íri sú očividne šialenci. Už som to síce počul, ale teraz tomu verím.“
„Nič lepšie si nemôžem želať. Pravda, nesmieme zabudnúť na to, že do istej ženevskej banky, ktorú vám označím, vložíte na číslovaný účet dvadsaťtisíc libier.“
Radl pocítil hlboké sklamanie. „Tak, pán Devlin, aj vy teda máte svoju cenu ako my ostatní?“
„Hnutie, ktorému slúžim, je odjakživa vychýrené núdzou o peniaze.“ Devlin sa zazubil. „Poznám prípady, pán podplukovník, keď sa revolúcie začali aj s menšou sumou, ako je dvadsaťtisíc libier.“
„Dobre,“ prikývol Radl. „Hneď to vybavím. Kým odídete, dostanete výpis z účtu.“

„Výborne," odvetil Devlin. „Na čom zostaneme?"
„Dnes je prvého októbra. Máme teda presne päť týždňov."
„A aká úloha pripadne mne?"
„Pani Greyová je síce prvotriedna agentka, no má šesťdesiatosem rokov. Potrebuje muža."
„Výpomoc na hrubú robotu? Akéhosi vybehávača?"
„Uhádli ste."
„A ako ma ta dostanete? Azda mi nechcete nahovoriť, že ste o tom ešte nerozmýšľali?"
Radl sa usmial. „Musím sa priznať, že som o celej veci až priveľmi rozmýšľal. Čo by ste povedali na toto. Ste írsky štátny občan, ktorý slúžil v britskej armáde. Po vážnom zranení vás zo zdravotných dôvodov prepustili. Tá jazva na čele poslúži ako dôkaz."
„A ako sa ulepím na pani Greyovú?"
„Pani Greyová je dávna známa vašej rodiny. Našla vám v Norfolku zamestnanie. Musíme jej to dať na uváženie a vyčkať, čo navrhne. Potom to doplníme, vyhotovíme vám všetky potrebné doklady - od írskeho cestovného pasu až po potvrdenie o prepustení z armády. Čo o tom súdite?"
„Znie to celkom prijateľne," odvetil Devlin. „Ale ako sa ta dostanem?"
„Vysadíme vás nad južným írskom, čo najbližšie k severnej hranici. Cez tú sa údajne prechádza celkom ľahko. Ani cez colnicu sa nechodí."
„S tým nebudú nijaké ťažkosti," prikývol Devlin. „A potom?"
„Nočnou loďou z Belfastu do Heyshamu a stade vlakom do Norfolku. Nijaké finty, nijaké skrývačky."
Devlin vytiahol generálku a zadíval sa na ňu. „Dobre, to mi vyhovuje. A kedy odídem?"
„O týždeň, najneskôr o desať dní. Nateraz musíte prísne dbať o to, aby akciu nič neohrozilo. Na univerzite dáte výpoveď a odsťahujete sa z terajšieho bytu. Načisto zmiznete. Hofer sa vám postará o náhradné ubytovanie."
„A potom?"
„Zájdem za človekom, ktorý pravdepodobne bude veliteľom prepadovej skupiny. Zajtra či pozajtra, podľa toho, ako si stihnem vybaviť let na ostrovy v Lamanšskom prieplave. Koniec koncov, mohli by ste ísť so mnou. S veliteľom budete mať ešte veľa do činenia. Súhlasíte?"
„A prečo nie, pán podplukovník? Veď naostatok všetky cesty vedú do pekla, nie?" A nalial si zvyšok courvoisieru.

5

Alderney je najsevernejší z ostrovov v Lamanšskom prieplave a leží najbližšie k francúzskemu pobrežiu. Keď sa nemecká armáda v lete roku 1940 nezadržateľne valila na západ, ostrovania sa rozhodli, že odídu. Keď 2. júla 1940 pristálo na malom trávnatom letisku medzi útesmi prvé lietadlo luftwaffe, ostrov bol vyľudnený, úzke dláždené uličky v mestečku St. Anne mátožné pokojné.
Na jeseň roku 1942 tu bola približne trojtisícová posádka zložená z jednotiek armády, vojnového loďstva a luftwaffe. V niekoľkých táboroch Todtovej organizácie sa lopotili na otrockých prácach ľudia z pevniny, ktorí budovali v reťazi nových opevnení masívne betónové estakády pre delá. Bol tu aj koncentračný tábor, kde vykonávali dozor príslušníci SS a gestapa, jediné zariadenie tohto druhu, aké kedy jestvovalo na britskej pôde.
Radl s Devlinom prileteli na Alderney z ostrova Jersey v nedeľu krátko popoludní prieskumným lietadlom bocian. Cesta trvala iba pol hodiny, a keďže bocian nebol vyzbrojený, pilot letel celú cestu nad morskou hladinou a do výšky dvesto metrov sa vzniesol až v poslednej chvíli.
Keď bocian zabočil nad obrovský vlnolam, Alderney sa pred nimi rozprestrel ako mapa. Brayský záliv, prístav St. Anne, bujne zelený ostrov dlhý zo päť kilometrov a široký zo dva kilometre. Na jednej strane čneli ozrutné útesy, na druhej sa voľne zvažoval a končil niekoľkými piesčitými zálivmi a zátočinami. Bocian sa obrátil proti vetru a pristál na jednej z trávnatých rozjazdových dráh letiska medzi útesmi. Bolo to jedno z najmenších letísk, aké Radl v živote videl, ba azda si také označenie ani nezasluhovalo. Stála tu malá kontrolná veža a zopár prefabrikovaných budov, no ani jediný hangár.

Pri kontrolnej veži čakal zaparkovaný čierny wolseley. Keď Radl s Devlinom vykročili k nemu, vodič, čatár delostrelectva, vyskočil, otvoril im zadné dvierka a zasalutoval. „Pán podplukovník Radl? Pán veliteľ vás dáva úctivo pozdravovať. Mám vás zaviezť rovno na veliteľstvo."
„Výborne," prikývol Radl.
Nasadli, vodič vyštartoval a čoskoro zabočil na poľnú cestu. Bol nádherný deň, teplý a slnečný, pripomínal skôr jar ako skorú jeseň.
„Asi sa tu žije veľmi príjemne," podotkol Radl.
„Komu ako," precedil Devlin a kývol hlavou doľava, kde holo v diaľke vidieť stovky robotníkov Todtovej organizácie, ktorí sa lopotili na čomsi, čo sa ponášalo na obrovské betónové opevnenie. Domy v St. Anne boli zmesou francúzskej vidieckej a anglickej georgián-skej architektúry. Ulice boli dláždené. Vysoké múry chránili záhradky pred ustavičným vetrom. Všade bolo vidieť stopy vojny - betónové bloky, ostnaté drôty, guľometné hniezda. A dole v prístave zasa stopy po bombardovaní. Ale Radla jednako fascinoval anglický ráz celého prostredia. Priam rušivo naňho zapôsobilo, keď zazrel vo vojenskom aute zaparkovanom na Connaughtskom námestí dvoch esesákov a potom vojačika letectva, ktorý pod tabuľkou hlásajúcou Kráľovská pošta pripaľoval cigaretu inému vojakovi.
Veliteľstvo 515, nemecká civilná správa ostrovov v Lamanšskom prieplave, sídlilo v niekdajších miestnostiach Lloydovej banky na Viktóriinej ulici. Keď auto zastalo pred budovou, vo vchode sa zjavil sám Neuhoff.
Vykročil im v ústrety s vystretou rukou. „Podplukovník Radl? Hans Neuhoff, dočasný miestny veliteľ. Veľmi ma teší."
Radl poznamenal: „Tento pán je môj kolega."
Bližšie Devlina nepredstavil. Neuhoffovi hneď blysol v očiach akýsi nepokoj, lebo Devlin pôsobil v civilnom obleku a čiernom vojenskom koženom plášti, čo mu zadovážil Radl, naozaj kuriózne. Bez ťažkostí sa dalo usúdiť, že je gestapák. Už počas cesty z Berlína do Bretónska a potom ďalej na ostrov Guernsey zazrel Ír na nejednej tvári rovnako ostražitý výraz. Nachádzal v tom isté zlomyseľné uspokojenie.
„Pán plukovník," uklonil sa, no ruku mu nepodal.
Neuhoff ešte väčšmi znervóznel a náhlivo ich upozornil: „Tadiaľto, prosím, páni."
V miestnosti pri mahagónovej prepážke pracovali traja úradníci. Za nimi na stene visel najnovší plagát ministerstva propagandy - nad zvučným heslom Spejeme k víťazstvu! sa hrdo týčil orol s hákovým krížom v pazúroch.
„Bože môj," vzdychol si Devlin, „podaktorí ľudia zjavne uveria hocičomu."
Pri dverách do miestnosti, ktorá akiste bývala pracovnou riaditeľa, stál na stráži príslušník vojenskej polície. Neuhoff šiel popredu. Miestnosť bola skromne zariadená a naozaj vyzerala iba ako pracovňa. Plukovník prisunul hosťom dve stoličky. Radl si sadol, no Devlin si pripálil cigaretu, podišiel k oknu a zostal stáť.
Neuhoff s neistým úsmevom pozrel naňho. „Smiem vám niečo ponúknuť, páni? Ražnú alebo koňak?"
„Úprimne povedané, rád by som čím prv vybavil služobné veci," odvetil Radl.
„Prirodzene, pán podplukovník."
Radl si rozopol vojenskú blúzu, vytiahol z vnútorného vrecka obálku a vybral z nej list. „Prečítajte si to láskavo."
Neuhoff vzal list, trochu sa zachmúril a preletel pohľadom text. „Führerov osobný rozkaz?" Užasnuto pozrel na Radla. „Ale nechápem. Čo si vlastne želáte?"
„Vašu bezvýhradnú spoluprácu, pán plukovník Neuhoff," odvetil Radl. „A to bez ďalšieho vypytovania. Pokiaľ viem, máte tu trestnú jednotku, však? Operácia Mečúň."
Devlin opäť postrehol, že v Neuhoffovom pohľade sa mihol ostražitý výraz. Plukovník zmeravel. „Áno, pán podplukovník, máme tu takú jednotku. Velí jej podplukovník Steiner z výsadkárskeho pluku."
„Viem," prikývol Radl. „Podplukovník Steiner, nadporučík Neumann a dvadsaťdeväť výsadkárov."
Neuhoff ho opravil: „Podplukovník Steiner, nadporučík von Neumann a štrnásť výsadkárov."
Radl naňho prekvapene pozrel. „A kde sú ostatní?"
„Mŕtvi, pán podplukovník," prosto odvetil Neuhoff. „Viete, čo je operácia Mečúň? Čo tí ľudia robia?

Sedia na torpédach a...“
„Všetko viem.“ Radl vstal, vzal führerov list a vložil ho do obálky. „Sú nadnes plánované dajaké operácie?“
„To závisí od toho, čo ukáže radar.“
„Nijaká ďalšia akcia sa nepodnikne,“ vyhlásil Radl a zdvihol obálku. „To je môj prvý príkaz v zmysle tejto direktívy.“
Neuhoff sa usmial. „Taký príkaz veľmi rád splním.“
„Chápem,“ precedil cez zuby Radl. „Podplukovník Steiner je váš priateľ?“
„Pokladám si to za česť,“ otvorene priznal Neuhoff. „Keby ste ho poznali, pochopili by ste. Ale ide aj o to, že tak mimoriadne nadaný človek väčšmi osoží ríši živý ako mŕtvy.“
„Práve preto som prišiel,“ podotkol Radl. „Kde ho nájdem?“
„Kúsok od prístavu je krčma. Steiner so svojou jednotkou si tam zriadili hlavný stan. Zaveziem vás ta.“
„Netreba,“ odmietol Radl. „Chceme s ním byť osamote. Je to ďaleko?“
„Pol kilometra.“
„Výborne, zájdeme ta pešo.“
Neuhoff vstal. „Viete, ako dlho sa tu asi zdržíte?“
„Objednal som bociana, aby po nás prišiel hneď ráno,“ odvetil Radl. „Rozhodne musíme byť najneskôr o jedenástej na letisku na Jersey. Vtedy má totiž odletieť naše lietadlo do Bretónska.“
„Postarám sa vám a vášmu... vášmu priateľovi... o nocľah.“ Neuhoff pozrel na Devlina. „A čo keby ste dnes prišli ku mne na večeru? Manželka by sa potešila. A možno príde aj podplukovník Steiner.“
„Znamenitá myšlienka,“ prikývol Radl. „Už sa teším.“
Keď kráčali dolu Viktóriinou ulicou popri obchodíkoch so stiahnutými roletami a prázdnych domoch, Devlin poznamenal: „Čo vás to pochytilo? Správali ste sa silácky, nemyslíte? Vari vám nestupia sláva do hlavy?“
Radl sa trochu zahanbene usmial. „Len čo vytiahnem ten prekliaty list, premkne ma taký čudný pocit. Akoby sa vo mne zrazu prebudila neznáma sila. Cítim sa ako biblický stotník, ktorý prikázal, aby urobili to, a oni to naozaj urobili, aby šli ta, a oni ta naozaj šli.“
Keď zabočili do Brayskej ulice, prefrčalo popri nich vojenské auto. Za volantom sedel čatár delostrelectva, ktorý ich viezol z letiska.
„Plukovník Neuhoff posiela výstrahu,“ podotkol Radl. „Práve som uvažoval, či ich upozorní, že ideme.“
„Myslím, že ma pokladal za gestapáka,“ uchechtol sa Devlin. „Bál sa.“
„Možno,“ pripustil Radl. „A čo vy, pán Devlin? Vy sa nikdy nebojíte?“
„Pokiaľ sa pamätám, nie.“ Devlin sa neveselo zasmial. „Prezradím vám čosi, čo som dosiaľ nikomu nepovedal. V okamihu, keď mi hrozí vrcholné nebezpečenstvo - a ako je boh nado mnou, prežil som už dosť takých okamihov - ba aj keď hľadím smrti rovno do očí, zakaždým ma premkne náramne čudný pocit. Akoby sa mi žiadalo podať smrti ruku. Počuli ste už dakedy čosi také smiešne?“

Nadporučík Neumann v čiernej koženej kombinéze sedel obkročmo na torpéde pripútanom k prvému záchrannému člnu a opravoval na ňom motor, keď na prístavisku prifrčalo vojenské auto a zastalo. Neumann zdvihol hlavu, záclonu si pred slnkom oči a vtom zbadal rotného Brandta.
„Kam sa tak náhlite?“ zvolal Neumann. „Vari sa už skončila vojna?“
„Mrzutosti, pán nadporučík,“ odvetil Brandt. „Z Jersey priletel akýsi štábny dôstojník. Podplukovník Radl. Prišiel po nášho podplukovníka. Práve nám poslali správu z veliteľstva.“
„Štábny dôstojník?“ začudoval sa Neumann, preliezol zábradlie záchranného člna a vzal si uterák, ktorý mu podával vojak Riedel. „Skade?“
„Z Berlína,“ namrzene odvetil Brandt. „A prišiel s ním ešte ktosi. Vyzerá ako civilista, no rozhodne to civilista nie je.“
„Gestapák?“
„Tak sa zdá. Práve idú sem - a pešo.“
Neumann si obul čižmy a vyliezol po rebríku na mólo. „Chlapci to už vedia?“
Brandt prikývol a divo zagánil. „Vôbec sa mi to nevidí. Ak chlapci zistia, že prišiel nášho podplukovníka

domŕzať, založia mu, aj tomu jeho kamošovi, na členky tridsaťkilovú reťaz a sotia ich z móla do mora.“
„To je pravda,“ prikývol Neumann. „Zaraz zabehnite do krčmy a zadržte ich. Vezmem si voz a zoženiem podplukovníka. Šiel sa prejsť s pani Neuhoffovou.“
Steiner zašiel s Ilsou Neuhoffovou až na koniec vlnolamu. Ilsa sedela na hrádzi, hompáľala dlhými nohami a vietor dujúci od mora jej čuchral plavé vlasy a drmal sukňu. Práve sa usmievala na Steinera, ktorý sedel pod ňou, keď zabrzdilo vojenské auto. Steiner sa obrátil.
Neumann sa vyštveral z voza, a len čo mu Steiner zazrel tvár, trpko sa zasmial. „Taký nádherný deň, Neumann, a vy mi nesiete zlú správu.“
„Hľadá vás akýsi štábny dôstojník z Berlína, podplukovník Radl,“ podmračne oznámil Neumann. „Je s ním vraj akýsi gestapák.“
Správa Steinera vôbec nevyviedla z miery. „Nebude to teda nezaujímavý deň.“
Vystrel ruky, chytil Ilsu, ktorá zoskočila z hrádze, a na okamih si ju pritisol. V tvári sa jej zračila obava.
„Preboha živého, Kurt, ty nevieš byť vážny?“
„Akiste nás prišiel iba zrátať. Už sme mali byť všetci na druhom svete. Páni v ulici princa Albrechta sú zrejme strašne namosúrení.“

Stará krčma stála pri ceste vedúcej do prístavu, zadným traktom obrátená k piesčinám Brayského zálivu. Keď sa k nej Radl s Írom priblížili, vládlo tam čudné ticho.
„V živote som nevidel takú rozkošnú krčmu,“ poznamenal Devlin. „Čo myslíte, nájde sa tam ešte dajaká kvapka?“
Radl stlačil kľučku na vchode. Dvere sa otvorili a návštevníci sa ocitli v tmavej chodbe. Za nimi cvakli dvere. „Tadiaľto, pán podplukovník,“ oslovil ich tichý, kultivovaný hlas.
Čatár Hans Altmann sa opieral o vchodové dvere, akoby im chcel zahatať východ. Radl si všimol, že má stužku za zimnú výpravu, železný kríž prvej a druhej triedy, strieborný odznak za zranenie - dostávali ho iba tí, čo boli ranení aspoň tri razy - odznak za pozemný protiletecký boj a na manžete stužku s nápisom Kréta. Toto vyznamenanie si výsadkári najväčšmi cenili, lebo sa ním hrdili tí, čo sa v máji 1941 zúčastnili ako predvoj pri invázii na Krétu.
„Ako sa voláte?“ stroho sa spýtal Radl.
Altmann neodvetil, iba nohou potisol dvere s označením „Výčap“. Dvere sa otvorili a Radl, akoby čosi zašípil, s vysunutou bradou vstúpil do miestnosti.
Nebola veľmi veľká. Vľavo stál výčapný pult, za ním prázdne police, na stenách viselo zopár zarámovaných fotografií starých vrakov a v kúte stál klavír. V miestnosti sa ponevieralo zo desať výsadkárov; všetkým priam sršala z očí nevraživosť. Radl si ich chladne premeral. Chlapi mu imponovali. V živote nevidel pokope ľudí s toľkými vyznamenaniami. Nebol medzi nimi jediný, čo by nemal železný kríž prvej triedy, a odznakov za zranenie a za zneškodnenie tankov bolo ako maku.
Radl zastal uprostred miestnosti s aktovkou pod pazuchou, s rukami vo vreckách, golier na kabáte vyhrnutý. „Chcem podotknúť,“ ozval sa mierne, „že nejeden už skončil za takéto správanie pred popravčou čatou.“
Miestnosťou zaburácal smiech. Čatár Sturm, ktorý stál za pultom a čistil si bubienkový revolver, odvetil: „To je naozaj skvelé, pán podplukovník. Čosi vám poviem, schuti sa zasmejete. Keď nás sem pred desiatimi týždňami odvelili, bolo nás tridsaťjeden vrátane podplukovníka. Teraz nás je pätnásť, a pritom sme ešte mali náramné šťastie. Čo horšie nám môžete aj s tým poondiatym gestapákom ponúknuť?“
„Mňa do toho nezaťahujte,“ namietol Devlin. „Ja som neutrál.“
Sturm, ktorý od svojho dvanásteho roku pracoval na člnoch v Hamburgu a privykol si hovoriť bez obalu, pokračoval: „Dobre počúvajte, lebo to poviem iba raz. Náš podplukovník nikam nepôjde. Ani s vami, ani s nikým iným.“ Potriasol hlavou. „Viete, máte náramne peknú čiapku, pán podplukovník, no akiste už pridlho leštíte zadkom stoličku v Berlíne, takže ste pozabudli, ako zmýšľajú ozajstní vojaci. Ak čakáte, že vám zaspievame Horst Wessel, Lied, ste na nesprávnej adrese.“
„Znamenité,“ odvetil Radl. „Lenže vy si vysvetľujete túto situáciu naskrze nesprávne, čo prezrádza nedostatok dôvtipu. A u človeka vašej hodnosti to pokladám za poľutovaniahodné.“
Šmaril aktovku na pult, zdravou rukou si rozopol kabát a zhodil ho zo seba. Keď Sturm zazrel rytiersky

kríž a stužku za zimnú výpravu, odkvácla mu brada. Radl sa postavil do pozoru.
„Pozor!“ zreval. „A každý sa postaví.“ Zrazu sa všetci rozhýbali. Vtom sa rozleteli dvere a vbehol Brandt. „To platí aj pre vás, rotný,“ zavrčal Radl.
Zavládlo také ticho, že by aj ihlu bolo počuť padnúť. Všetci meravo stáli v pozore a Devlin, ktorý sa nesmierne zabával na nečakanom zvrate udalostí, sa vyšvihol na pult a pripálil si cigaretu.
„Myslíte si, že ste nemeckí vojaci,“ spustil Radl. „Je to omyl a možno ho pochopiť vzhľadom na to, že nosíte nemecké uniformy. Ale mýlite sa.“ Zaradom prešiel od chlapa k chlapovi, pri každom zastal, akoby si chcel jeho tvár vštepiť do pamäti. „Mám vám povedať, čo ste?“
A povedal im to prosto a priamo, že ešte aj Sturm vyzeral popri ňom ako začiatočník. Keď sa Radl na chvíľu odmlčal, aby sa nadýchol, ozvalo sa vo dverách zdvorilé zakašlanie, a keď sa obrátil, zazrel Steinera a za ním Ilsu Neuhoffovú.
„Sám by som to nebol lepšie povedal, pán podplukovník. Môžem len dúfať, že budete ochotný pripísať všetko, čo sa tu odohralo, nemiestnemu nadšeniu a necháte celú vec plávať. Sľubujem vám, že ich tak dám do laty, že nebudú vedieť, čí sú.“ Podal Radlovi ruku a neuveriteľne šarmantne sa usmial. „Kurt Steiner,“ predstavil sa.
Radl na toto prvé stretnutie nikdy nezabudol. Zo Steinera vyžarovalo čosi, čím sa napospol vyznačujú príslušníci výsadkárskych oddielov - akási spupná sebestačnosť, vyplývajúca z rizika, ktoré výsadkára sprevádza. Steiner mal na sebe belaso-sivú leteckú blúzu so žltými výložkami, na nich vence s krídlami označujúce hodnosť, výsadkárske nohavice a na hlave lodičku, ktorú s obľubou nosili starí mazáci. Keďže dostal všetky vyznamenania, aké len existovali, pôsobilo všetko nesmierne jednoducho. Na manžete mal stužku s nápisom Kréta. Mal aj stužku za zimnú výpravu, strieborný a zlatý výsadkársky odznak. Rytiersky kríž s dubovými listami zakrývala hodvábna šatka, voľne uviazaná na krku.
„Ak mám byť úprimný, pán podplukovník Steiner, vcelku mi ulahodilo, že som mohol tých vašich galganov schladiť.“
Ilsa Neuhoffová sa zasmiala. „Ak dovolíte, pán podplukovník, počínali ste si skvele.“
Steiner predstavil Ilse hosťa a Radl jej pobozkal ruku. „Je mi veľkým potešením, pani Neuhoffová.“ Zamračil sa. „Nestretli sme sa už náhodou?“
„Celkom iste,“ odvetil Steiner a pritiahol von Neumanna, ktorý sa v mokrej gumenej kombinéze ponevieral vzadu. „A toto, pán podplukovník, nie je zajatý atlantický tuleň, hoci tak možno vyzerá, lež nadporučík von Neumann.“
„Pán nadporučík.“ Radl pokývol von Neumannovi hlavou, a pritom sa rozpamätal, že pre proces pred vojenským súdom návrh na jeho vyznamenanie rytierskym krížom stiahli. Vzápätí mu zišlo na um, či o tom von Neumann vôbec vie.
„A tento pán?“ Steiner sa obrátil k Devlinovi, ktorý zoskočil z pultu a podišiel dopredu.
„Tu ma zrejme kdekto pokladá za dobrotivého gestapáka,“ odvetil Devlin. „Nazdávam sa, že to nie je veľmi lichotivé.“ Podal Steinerovi ruku. „Som Devlin, pán podplukovník. Liam Devlin.“
„Pán Devlin je môj kolega,“ rýchlo dodal Radl.
„A vy?“ zdvorilo sa spýtal Steiner.
„Som z hlavného veliteľstva abwehru. A teraz, ak dovolíte, rád by som s vami dôverne predebatoval nanajvýš dôležitú vec.“
Steiner sa zamračil. V miestnosti opäť zavládlo hrobové ticho. Obrátil sa k Ilse: „Neumann ťa odprevadí domov.“
„Nie, radšej by som počkala, kým si s podplukovníkom Radlom vybavíš, čo treba.“
Na očiach jej bolo vidieť, že je ustarostená a zúfalá. Steiner chlácholivo dodal: „Hádam to nepotrvá veľmi dlho. Postarajte sa o ňu, von Neumann.“ A obrátil sa k Radlovi: „Tadiaľto, pán podplukovník.“
Radl pokývol hlavou Devlinovi a obaja vyšli za Steinerom.
„Tak pohov!“ zavelil von Neumann. „Blázni mizerní.“
Napätie povolilo. Altmann si sadol ku klavíru a spustil populárnu pesničku. Jej text ubezpečoval, že časom sa všetko zlepší. „Pani Neuhoffová,“ zvolal, „nezaspievate si?“
Ilsa si sadla na starú barovú stoličku. „Nie je mi do spevu,“ zavrtela hlavou. „Viete, čo, chlapci? Mám už tej prekliatej vojny po krk. Po ničom tak netúžim ako po slušnej cigarete a dobrom dúšku. Ale to by sa

asi musel stať zázrak.“
„Och, možno nie, pani Neuhoffová,“ odvetil Brandt, naklonil sa ponad pult a zahľadel sa jej do tváre. „Pre vás všetko - napríklad aj cigarety, aj londýnsky gin.“
Siahol pod pult a vytiahol kartón cigariet Gold Flake a fľašu ginu Beefeater.
„A teraz nám zaspievate, pani Neuhoffová,“ zvolal Altmann.

Devlin s Radlom sa opierali o múrik a hľadeli do čistej, hlbokej vody, prežiarenej bledými slnečnými lúčmi. Steiner sedel na nízkom stĺpiku na konci móla a prehrýzal sa obsahom Radlovej aktovky. Na výbežku na druhej strane zálivu sa týčila pevnosť Fort Albert. Útesy pod ňou boli zafŕkané vtáčím trusom. Nad nimi sa vznášali veľké kŕdle morských vtákov - čajok, kormoránov a aliek.
„Pán podplukovník,“ zvolal Steiner.
Radl podišiel k nemu. Aj Devlin vykročil, no pár metrov od neho zastal a oprel sa o múrik. „Prečítali ste si to?“ spýtal sa Radl.
„Áno.“ Steiner vložil papiere nazad do aktovky. „Akiste to myslíte vážne.“
„Samozrejme.“
Steiner sa načiahol a ukazovákom ďobol Radlovi do stužky za zimnú výpravu. „Potom môžem povedať iba jedno - tá ruská zima vám ošľahla mozog, priateľko.“
Radl vytiahol z vnútorného vrecka veľkú obálku a vybral z nej führerov príkaz. „Hádam by ste si mali pozrieť aj toto.“
Steiner si prečítal list. Nebolo na ňom badať nijaké vzrušenie. Mykol plecami a vrátil ho Radlovi. „No a?“
„Podplukovník Steiner,“ oslovil ho prísne Radl, „ste nemecký dôstojník. Zložili sme rovnakú prísahu. Toto je führerov priamy, osobný príkaz.“
„Tak sa mi vidí, že vám ušla nesmierne závažná okolnosť,“ odvetil Steiner. „Slúžim v trestnej jednotke. Mám na krku podmienečný rozsudok smrti, oficiálne som upadol do nemilosti. Hodnosť mi ponechali iba vzhľadom na to, že svoju úlohu plním za takých čudných okolností.“ Vytiahol zo zadného vrecka zhúžvaný balíček a vopchal si do úst francúzsku cigaretu. „Napokon, Adolfa nemám v láske. Škrieka a páchne mu z úst.“
Radl poznámku ignoroval. „Musíme bojovať. Nemáme iného východiska.“
„Až do posledného muža?“
„Čo iné?“
„Vyhrať aj tak nemôžeme.“
Radl zaťal zdravú ruku. Premklo ho horúčkovité vzrušenie. „Ale môžeme ich prinútiť, aby zmenili názor. Aby uznali, že je lepšie voľajako sa dohodnúť, ako sa večne katovať.“
„A pomôže nám, ak odbachneme Churchilla?“ zjavne skepticky odvrkol Steiner.
„Aspoň by sa presvedčili, že ešte vždy máme zuby. Pozrite sa, aký rozruch vyvolal Skorzeny, keď uniesol Mussoliniho z Gran Sassa. Bola to svetová senzácia.“
„Pokiaľ som počul, mali v tom prsty aj generál Student a zopár výsadkárov,“ precedil Steiner.
„Prepánaboha,“ netrpezlivo vyhŕkol Radl, „len si predstavte, ako by vyzeralo už to, že nemeckí vojaci zoskočia v Anglicku. A navyše si vezmú na mušku takú osobnosť. Ale vy si asi myslíte, že sa to nedá uskutočniť.“
„Prečo by sa nedalo?“ pokojne odvetil Steiner. „Ak sú tie listiny, čo som si práve pozrel, presné, a ak všetko dôkladne pripravíte, mohlo by to celé fungovať ako švajčiarske hodinky. Naozaj by sme mohli Angličanov zaskočiť. Prísť ta a zmiznúť prv, kým vôbec zistia, čo sa stalo. Lež o to nejde.“
„A o čo teda?“ spýtal sa načisto bezradný Radl. „Je vám dôležitejšie dumať nad führerom pre ten proces pred vojenským súdom? Alebo nad tým, že ste tu? Steiner, ak tu zostanete, čaká vás smrť. Vás aj vašich chlapov. Pred dvoma mesiacmi vás bolo tridsaťjeden. Koľko vás zvýšilo? Pätnásť? Už s ohľadom na svojich ľudí, aj na seba, musíte využiť poslednú šancu a zachrániť si život.“
„A položiť ho v Anglicku.“
Radl mykol plecami. „Najkratšou cestou ta, najkratšou nazad. Tak by to predsa šlo. Sám ste sa vyjadrili, že by to mohlo fungovať ako švajčiarske hodinky.“

„Lenže tie hodinky majú strašnú vlastnosť. Ak vypovie službu najnepatrnejšia súčiastka, prestanú fungovať," vložil sa do reči Devlin.
„Presne tak, pán Devlin," prikývol Steiner. „Povedzte, prečo ta vlastne idete vy?"
„Jednoducho preto, že sa ta ide," odvetil Devlin. „Som posledný z veľkých dobrodruhov."
„Skvelé," spokojne sa zasmial Steiner. „To viem pochopiť. Zahrať si, zasiahnuť do najväčšej partie všetkých čias. Ale ani tým ma nepresvedčíte," pokračoval. „Podplukovník Radl tvrdí, že musím brať ohľad na svojich ľudí. Len tak možno uniknúť pred istou smrťou, ktorá nás čaká. Ale ak mám byť úprimný, myslím, že nemusím brať na nikoho nijaké ohľady."
„Ani na svojho otca?" poznamenal Radl.
Zavládlo ticho, iba more pod nimi obmývalo skaliská. Steiner zbledol, pokožka na lícnych kostiach sa mu napäla, oči potemneli. „Tak vravte."
„Má ho gestapo v ulici princa Albrechta. Podozrenie z vlastizrady."
Steiner sa rozpamätal na týždeň, ktorý prežil v štyridsiatom druhom roku u otca na hlavnom veliteľstve vo Francúzsku, i na otcove slová a v okamihu uveril.
„Ach, už chápem," ozval sa potichu. „Ak budem dobrý a vykonám, čo sa mi uloží, pomôžem otcovi."
Zrazu sa mu výraz tváre zmenil, a keď pomaly načiahol ruku a schmatol Radla, vyzeral hrozivo. „Ty naničhodník! Všetci ste naničhodníci."
A stisol Radlovi hrdlo. Devlin priskočil k Steinerovi. Hoci bol silný, mal čo robiť, aby mu Radla vytrhol.
„Blázon! On za to nemôže. Po ňom šliapu takisto ako po vás. Ak už chcete voľakoho odbachnúť, tak odbachnite Himmlera. Ten má všetko na svedomí."
Radl prudko dychčal. Oprel sa o múrik. Zrazu vyzeral strašne chorý. „Prepáčte," ospravedlnil sa Steiner a úprimne ustarostený mu položil ruku na plece. „Neuvedomil som si to."
Radl zdvihol protézu. „Vidíte ju, Steiner? A to oko? Ešte všeličo mám doráňané, len to nevidno. Pripravili ma na to, že ak budem mať šťastie, vydržím zo dva roky. Ale o mňa nejde. Ide o moju ženu a dcéry. V noci sa prebúdzam spotený, ked si pomyslím, čo ich môže postihnúť. Preto som tu."
Steiner pomaly prikývol. „Áno, samozrejme, rozumiem. Všetci ideme tou istou tmavou uličkou a hľadáme východisko." Zhlboka sa nadýchol. „Tak dobre, poďme nazad. Predložím to chlapcom."
„Ale nesmiete spomenúť, o koho ide," upozornil Radl. „V tomto štádiu ešte nie."
„Treba aspoň povedať, kam sa pôjde. To sa musia dozvedieť. A pokiaľ ide o ostatné - zatiaľ to prediskutujem iba s Neumannom."
Keď vykročil, Radl dodal: „Steiner, musím vám to povedať naskrze čestne." Steiner sa obrátil. „Bez ohľadu na to, čo som hovoril, aj ja si myslím, že to stojí za pokus. Ako vraví Devlin, či už dostaneme Churchilla živého, alebo mŕtveho, vojnu nevyhráme, no možno to Angličanov predsa zlomí. Možno uvážia, či by nemali rokovať o mieri."
„Milý Radl," odvrkol Steiner, „ak tomu naozaj veríte, potom uveríte hocičomu. Poviem vám, čo si touto akciou u Angličanov vyslúžite, aj keby sa vydarila. Celkom nič!"
Zvrtol sa a vykročil po móle.

Vo výčape bolo nadymené. Hans Altmann hral na klavíri. Muži sa zhŕkli okolo Ilsy, ktorá sedela pri pulte s pohárikom ginu v ruke a rozprávala trochu nechutný príbeh. Dotýkal sa ľúbostného života ríšskeho maršala Hermanna Goeringa, nech už bol hocaký, a svojho času sa na ňom zabávala vznešená spoločnosť. Keď vošiel Steiner s Radlom a Devlinom v pätách, miestnosťou zaburácal smiech. Steiner ju užasnuto preletel pohľadom a hneď postrehol zbierku fliaš na pulte.
„Došľaka, čo sa tu robí?"
Muži sa odtiahli od pultu a von Neumann, ktorý stál s Brandtom za pultom, odvetil: „Pán podplukovník, Altmann dnes predpoludním objavil pod tou starou rohožkou za pultom padacie dvere. Vedú do pivnice, o ktorej sme dosiaľ nevedeli. Dva balíky cigariet, ešte nenačaté. V každom po päťtisíc kusov." Kývol rukou na pult. „Dva druhy ginu, dva druhy whisky." Vzal fľašu a lámanou angličtinou prečítal: „Bushmills Irish Whiskey."
Liam Devlin blažené zvýskol a vytrhol mu fľašu. „Odstrelím každého, kto sa jej dotkne," vyhlásil. „Prisahám. Je len moja."

Všetci sa zasmiali, ale Steiner ich pohybom ruky umlčal. „Tak už dosť, treba niečo predebatovať. Služobne.“ Obrátil sa k Ilse Neuhoffovej: „Prepáč, láska moja, no je to prísne tajné.“
Ilsa si už zvykla na život manželky dôstojníka, a tak neprotirečila. „Počkám vonku. Ale ten gin nespustím z očí.“ Vyšla, v jednej ruke fľašu ginu, v druhej pohárik.
Vo výčape zavládlo ticho. Zrazu všetci vytriezveli a čakali, čo im Steiner povie. „Je to celkom prosté,“ začal. „Máme príležitosť vyviaznuť stadiaľto. Osobitné poslanie.“
„A o čo by šlo, pán podplukovník?“ spýtal sa čatár Altmann.
„O tvoje staré remeslo. O to, na čo ťa vycvičili.“
Všetci v mihu ožili, miestnosťou zašumelo. Ktosi zašepkal: „Tak teda zasa ideme skákať?“
„Presne tak,“ prikývol Steiner. „Ale pôjdu iba dobrovoľníci. Každý sa rozhodne sám.“
„Do Ruska, pán podplukovník?“ spýtal sa Brandt.
Steiner potriasol hlavou. „Ta, kde nemecký vojak dosiaľ nikdy nebojoval.“ Pozrel zaradom na tváre. Všetky boli zvedavé, napäté, nedočkavé. „Koľkí z vás vedia po anglicky?“ spýtal sa potichu.
Všetci onemeli od úžasu, iba von Neumann sa pozabudol a chrapľavým hlasom vyhŕkol: „Preboha, Kurt, vy akiste žartujete.“
Steiner pokrútil hlavou. „V živote som nehovoril tak vážne. Prirodzene, to, čo vám teraz poviem, je prísne tajné. Skrátka, približne o päť týždňov by sme mali v noci zoskočiť na odľahlom úseku anglického pobrežia, pri Severnom mori poblíž Holandska. Ak pôjde všetko podľa plánu, nasledujúcej noci nás zasa odvezú.“
„A ak to nepôjde podľa plánu?“ spýtal sa Neumann.
„Budete nebožtík, to je jasné, a potom už na tom čerta starého záleží.“ Poobzeral sa navôkol. „Sú ešte otázky?“
„Môžete nám prezradiť cieľ tej akcie, pán podplukovník?“ spýtal sa Altmann.
„Vykonať to isté, čo Skorzeny a mládenci z výsadkárskeho výcvikového pluku v Gran Sasse. Viac vám nemôžem povedať.“
„To mi stačí.“ Brandt si pochmúrne premeral ostatných. „Ak pôjdeme, možno zahynieme, ak zostaneme tu, naisto zahynieme. Ak pôjdete vy, pôjdeme aj my.“
„Súhlasím,“ vyhŕkol von Neumann a postavil sa do pozoru.
Zrazu stáli v pozore všetci chlapi v miestnosti. Steiner chvíľu mlčal, akoby uprene hľadel na utajený bod vo vlastnej mysli, a potom prikývol. „Nech je tak. Tuším tu ktosi spomenul akúsi whisky.“
Všetci sa rozbehli k pultu. Altmann si sadol ku klavíru a spustil Ideme proti Anglicku. Ktosi po ňom hodil čiapku a Sturm zvolal: „Nechaj si tie somariny! Zahraj niečo, čo sa dá počúvať.“
Dvere sa otvorili a v nich sa zjavila Ilsa Neuhoffová. „Už smiem?“
Celá skupina zvýskla a Ilsa v mihu sedela na pulte. „Spievať!“ skandovali.
„Dobre,“ privolila so smiechom. „Čo chcete počuť?“
Steiner prenikavo zvolal: „ Všetko je pochabé.“
Zrazu zavládlo ticho. Ilsa zbledla a pozrela naňho. „Naozaj?“
„Je to nanajvýš aktuálne,“ prikývol. „Ver mi.“
Hans Altmann precítene zahral úvodné akordy. Ilsa sa pomaly prechodila po výčape, rukami si podopierala boky a spievala čudnú, melancholickú pieseň, ktorú poznal každý, kto slúžil počas zimnej výpravy.

Čo tu robíme? Čo to značí? Všetko je pochabé. Všetko je pochabé. Všetko je v pekle.

Do očí je vhŕkli slzy. Rozpriahla ruky, akoby chcela všetkých objať, a zrazu sa k nej všetci pridali, pomaly, hlbokými hlasmi, všetci pozerali na ňu - Steiner, Neumann, dokonca aj Radl.
Devlin vyjavené kĺzal zrakom z tváre na tvár, potom sa zvrtol, otvoril dvere a vybehol. „Som šialený ja, alebo oni?“ zašepkal.

Na terase bola tma, lebo obloky boli zatemnené, no Radl so Steinerom si ta po večeri vyšli vyfajčiť cigaretu najmä preto, aby mohli byť sami. Spoza ťažkých závesov na sklených dverách počuli Devlinov

hlas a veselý smiech Ilsy Neuhoffovej a jej manžela.
„Pozoruhodne šarmantný človek," nadhodil Steiner.
Radl prikývol. „Navyše sa vyznačuje ešte všeličím iným. Keby bolo takých ako on viacej, Angličania by už pred rokmi vďačne boli odtiahli z írska. Dúfam, že ste si popoludní plodne podebatovali, keď som vás nechal osamote."
„Azda sa dá povedať, že si rozumieme," odvetil Steiner. „Spoločne sme veľmi pozorne preštudovali mapu. Verte mi, ohromne nám pomôže, keď tam budeme mať Devlina ako predvoj."
„Ešte niečo zaujímavé?"
„Áno. Mladý Werner Briegel už bol v tej oblasti."
„Briegel?" začudoval sa Radl. „Kto je to?"
„Slobodník, dvadsaťjedenročný mládenec. Slúži už tri roky. Pochádza od Baltického mora, z dedinky Barth. Vraví, že tamojšie pobrežie sa dosť ponáša na norfolské. Šíre, pusté pláže, piesočné duny a hŕba vtákov."
„Vtákov?" spýtal sa Radl.
Steiner sa usmial do tmy. „Ponajprv vám musím vysvetliť, že vtáky sú Wernerovou vášňou. Pri Leningrade sme sa raz zachránili pred partizánskym prepadom iba preto, že vyplašili obrovský kŕdeľ škorcov. Zostali sme s Wernerom hodnú chvíľu trčať na nechránenom teréne, naokolo sa strieľalo, a my sme ležali na bruchu v blate. Werner mi zatiaľ urobil prednášku o tom, že tie škorce na zimu pravdepodobne odtiahnu do Anglicka."
„Úžasné," ironicky poznamenal Radl.
„Och, len sa smejte, ale nám tak pomerne rýchlo prešla nepríjemná polhodinka. Mimochodom, práve preto si v tridsiatom siedmom roku urobil s otcom výlet do severného Norfolku. Pre vtáky. Celé tamojšie pobrežie je vychýrené svojím vtáctvom."
„Nuž," mykol plecami Radl, „každý má voľajakú záľubu. A pokiaľ ide o znalosti angličtiny? Čo ste zistili?"
„Nadporučík Neumann, čatár Altmann a mladý Briegel hovoria celkom slušne po anglicky. Pravda, s nemeckým prízvukom. Za Angličanov sa rozhodne vydávať nemôžu. Z ostatných Brandt a Klugl rozprávajú lámanou angličtinou. Ako-tak sa dohovoria. Mimochodom, Brandt za mladi slúžil na nákladnej lodi, čo premávala medzi Hamburgom a Hullom."
Radl prikývol. „Mohlo by to byť aj horšie. Ozaj, Neuhoff sa vás na nič nespytoval?"
„Nie, no očividne je náramne zvedavý. A chudinka Ilsa je od strachu celá bez seba. Musím jej dohovoriť, aby sa nesplašila a nebežala s celou vecou za Ribbentropom v presvedčení, že ma musí zachrániť pred niečím, o čom nevie."
„Dobre," prikývol Radl. „Tak zatiaľ pokojne čakajte. Do týždňa či desiatich dní vás odvelia. Záleží na tom, ako rýchlo sa mi podarí nájsť v Holandsku vhodnú základňu. Ako viete, Devlin odíde do Anglicka asi o týždeň. Hádam by sme sa už mali vrátiť dnu."
Steiner mu položil ruku na plece. „A čo bude s mojím otcom?"
„Nebolo by čestné nahovárať vám, že mám na to nejaký vplyv," odvetil Radl. „Všetko závisí od Himmlera. Môžem urobiť iba jedno - a to rozhodne urobím - vysvetliť mu, ako mi vo všetkom ochotne idete poruke."
„A povedzte na svoju česť, nazdávate sa, že to postačí?"
„A vy sa nazdávate?" odvetil Radl.
Steiner sa neveselo zasmial. „Himmler nemá pochop o tom, čo je česť."
Radla táto čudná, staromódna poznámka prekvapila. „A vy?" spýtal sa. „Vy o tom máte pochop?"
„Možno nemám. Možno je to privznešené slovo na to, čo pod tým rozumiem. Pre mňa sú to prosté veci. Napríklad dodržať dané slovo, zastať sa priateľa, nech sa robí čokoľvek. A keď sa všetko zráta, dozvieme sa, čo je česť?"
„Neviem, priateľ môj," pokrútil hlavou Radl. „Ale verte mi, môžem naisto vyhlásiť, že vás je škoda pre reichsführera a jeho svet." Položil Steinerovi ruku na plece. „A teraz by sme hádam naozaj mali ísť dnu."
Ilsa, plukovník Neuhoff a Devlin sedeli okolo malého okrúhleho stolíka pri kozube. Ilsa držala v ľavej ruke hŕbku karát a sústredene vykladala „keltský kruh".

„Tak čím ma ohúrite?“ spýtal sa Devlin.
„Vy azda neveríte kartám, pán Devlin?“ podpichla ho.
„Taký slušný katolícky chlapec ako ja? Hrdý odchovanec najlepšej jezuitskej školy, pani Neuhoffová?“ zaceril sa. „Tak čo poviete?“
„Že ste strašne poverčivý, pán Devlin.“ Devlinovi zamrel úsmev na perách. „Viete,“ pokračovala Ilsa, „som totiž mediálny typ. Na kartách vôbec nezáleží, sú iba nástrojom.“
„Tak začnite.“
„Výborne. Jediná karta vám odhalí celý osud, pán Devlin. Bude to siedma karta.“
Rýchlo odrátala karty a siedmu obrátila. Bola na nej smrtka s kosou a ležala hore nohami.
„Nie je utešená?“ poznamenal Devlin sileným, neosobným tónom, no nevyznelo to presvedčivo.
„Áno, smrť,“ prikývla Ilsa, „ale keď je hore nohami, značí čosi iné, nie to, čo si myslíte.“ Dlhú chvíľu hľadela na kartu a potom vyhŕkla: „Budete mať dlhý život, pán Devlin. Čoskoro sa vám začne dlhšie obdobie nečinnosti, ba dokonca stagnácie, a potom, na konci života, vás čaká revolúcia, azda aj násilná smrť.“ Pomaly naňho pozrela. „Spokojný?“
„Ten dlhý život sa mi celkom pozdáva,“ bodro odvetil Devlin. „Ostatné prenechám náhode.“
„Smiem sa pripojiť, pani Neuhoffová?“ spýtal sa Radl.
„Nech sa páči.“
Odrátala karty. Tentoraz bola na siedmej karte obrátená hviezda. Ilsa sa opäť na ňu na chvíľu zahľadela.
„Máte podlomené zdravie, pán podplukovník.“
„To je pravda,“ prikývol Radl.
Pozrela naňho a úprimne dodala: „Myslím, že viete, čo vás čaká.“
„Ďakujem, myslím, že viem,“ odvetil s pokojným úsmevom. Zrazu zavládlo trochu stiesnené ovzdušie, akoby všetkých ovanul chlad. „A čo povieš mne, Ilsa?“ ozval sa Steiner.
Načiahla sa po kartách, akoby ich chcela pozbierať. „Nie, Kurt, teraz nie. Nadnes to už stačilo.“
„Hlúposti,“ namietol. „Mňa neodradíš.“ Zdvihol karty. „Nech sa páči. Podám ti ich ľavou rukou, tak sa to predsa robí, nie?“
Ilsa rozpačito vzala karty, pozrela na Steinera, akoby mu pohľadom dohovárala, no potom predsa začala rátať. Bleskové obrátila siedmu kartu, takže ju okrem nej nik nezazrel, a opäť ju položila na kôpku.
„Kurt, akiste máš šťastie aj v kartách. Vyšla ti sila. Čaká ťa veľké šťastie, premôžeš príkoria a dosiahneš nečakaný úspech.“ Veselo sa usmiala. „A teraz ma, páni, láskavo ospravedlňte. Urobím kávu,“ dodala a vyšla z miestnosti.
Steiner sa načiahol a obrátil vrchnú kartu. Bol na nej obesenec. Zhlboka si vzdychol. „Ženy vedia byť zavše náramne pochabé,“ poznamenal. „Nemyslíte, páni?“

Ráno bolo hmlisté. Neuhoff zobudil Radla hneď na úsvite a pri káve mu oznámil nepríjemnú novinu.
„Žiaľ, s hmlou tu večne máme mrzutosti,“ podotkol. „Ale nedá sa nič robiť. A ani dlhodobá predpoveď nevyzerá ružovo. Vôbec nemožno dúfať, že do večera stadiaľto niečo odletí. Môžete tak dlho čakať?“
Radl pokrútil hlavou. „Večer musím byť v Paríži. Rozhodne musím chytiť lietadlo, čo odlieta o jedenástej z Jersey. Ďalšie spojenie mám totiž z Bretónska. Čo mi teda radíte?“
„Ak vám na tom tak záleží, dám vás odviezť protiponorkovým člnom,“ odvetil Neuhoff. „Ale upozorňujem vás, bude to dosť riskantný zážitok. V tejto oblasti nám totiž robí väčšie ťažkosti anglické vojnové loďstvo než letectvo. No ak máte byť v St. Helieri načas, mali by ste hneď a zaraz ísť.“
„Skvelé,“ prikývol Radl. „Prosím, vybavte to láskavo. Ja zatiaľ zobudím Devlina.“

Krátko po siedmej ich Neuhoff osobne odviezol služobným vozom do prístavu. Devlin sa chúlil na zadnom sedadle. Všetko nasvedčovalo, že mu náramne pľuští. Protiponorkový čln čakal pri dolnom móle. Keď zišli po schodíkoch, zazreli Steinera v gumených čižmách a modrom námorníckom kabáte. Nakláňal sa ponad zábradlie a zhováral sa s mladým, bradatým námorným poručíkom v huňatom svetri a čiapke zafŕkanej soľou.
Steiner sa obrátil a zvítal sa s nimi. „Máte utešené ráno na takú cestu. Práve som vysvetľoval Koenigovi, aby si uvedomil, aký vzácny náklad povezie.“

„Pán plukovník," zasalutoval poručík.
Devlin stál ani kôpka nešťastia, ruky hlboko vrazené vo vreckách. „Azda sa necítite dobre, pán Devlin?" spýtal sa Steiner.
„Víno je otrava a pálenka jed," zaskuvíňal Devlin.
„Tak týmto sa vám nezavďačím?" Steiner zdvihol fľašu. „Brandt objavil ďalšiu írsku whisky."
Devlin mu vytrhol fľašu z ruky. „Ani náhodou nepripustím, aby takáto pijatika ublížila niekomu inému tak ako mne." Podal Steinerovi ruku. „Dúfam, že vás uvidím, až sa budete hompáľať vo vzduchu." Preliezol zábradlie a usadil sa na korme.
Radl podal Neuhoffovi ruku a obrátil sa k Steinerovi: „Čoskoro sa vám ozvem. A pokiaľ ide o tú ďalšiu vec, urobím všetko, čo bude v mojich silách."
Steiner mlčal. Akosi sa nemal k tomu, aby Radlovi podal ruku. Radl zaváhal, potom preliezol zábradlie.
Koenig sa vyklonil z okienka kormidelníckej kajuty a vydal niekoľko strohých povelov. Len čo uvoľnili kotvové laná, protiponorkový čln vkĺzol do hmly zahaľujúcej prístav.

Keď obišli koniec vlnolamu, nabrali rýchlosť. Radl sa so záujmom obzeral navôkol. Členovia posádky vyzerali drsne, spolovice boli bradatí. Všetci mali na sebe vlnené košele alebo huňaté rybárske svetre, cajgové nohavice a gumené čižmy. Vlastne sa takmer vôbec neponášali na príslušníkov vojnového loďstva. A keď sa Radl prizrel bližšie, ani sám čln, ovešaný čudnými anténami, vonkoncom nepripomínal protiponorkové člny, ktoré bol dosiaľ videl.
Vyšiel na mostík, kde zastihol Koeniga skloneného nad stolíkom s mapami. Pri kormidle stál zavalitý námorník s čiernou bradou. Mal oblečený vyblednutý modrý námornícky kabát a na golieri poddôstojnícke dištinkcie. V zuboch mu trčala cigara. Radlovi zišlo na um, že ani jeho výzor veľmi nezodpovedá predstavám o vojnovom námorníctve.
Koenig zdvorilo zasalutoval. „Ach, tu ste, pán podplukovník. Všetko v poriadku?"
„Dúfam." Radl sa sklonil nad mapy. „Ako ďaleko to je?"
„Asi päťdesiat míľ."
„Stihneme to?"
Koenig pozrel na hodinky. „Odhadujem, že do St. Helieru prídeme krátko pred desiatou, pán podplukovník. Pravda, ak sa nám nepripletie do cesty anglické loďstvo."
Radl vyzrel z okienka. „Pán poručík, vaša posádka večne nosí tie rybárske háby? Pokiaľ viem, protiponorkové člny sú pýchou nemeckého vojnového loďstva."
Koenig sa usmial. „Ale toto nie je protiponorkový čln, pán podplukovník. Iba ho tak oklasifikovali."
„Došľaka, a čo je to teda?" nechápavo vybuchol Radl.
„Vlastne ani sami nevieme, však, Müller?" Poddôstojník sa zaceril a Koenig pokračoval: „Ako vidíte, pán podplukovník, je to delový čln. Pôvodne ho Angličania postavili pre Turkov, no potom ho prevzalo britské vojnové loďstvo."
„A ako ste sa k nemu dostali vy?"
„Za odlivu uviazol na piesčine v Bretónsku, neďaleko Morlaix. Kapitán ho nevládal uvoľniť. Opustil ho a dal podpáliť demolačnú nálož."
„A potom?"
„Nálož nevybuchla, a kým sa stihol vrátiť na palubu a odstrániť chybu na náloži, zjavil sa anglický protiponorkový čln a vzal ho aj s posádkou na palubu."
„Chudák," poznamenal Radl. „Vlastne ho ľutujem."
„Ale to najzaujímavejšie ešte len príde, pán podplukovník," pokračoval Koenig. „V poslednej depeši kapitán oznámil, že čln opustil a vyhodil ho do vzduchu. Britská admiralita to, prirodzene, prijala ako hotovú vec."
„A preto sa slobodne potulujete medzi ostrovmi na plavidle, ktoré vlastne patrí britskému vojnovému loďstvu. Už chápem."
„Presne tak. Pred chvíľou ste si prezerali vlajkovú žrď a istotne vás prekvapilo, že vidíte bielu zástavu britského kráľovského loďstva. Máme ju stále pripravenú, len ju rozvinúť."
„A už ste sa tak zachránili?"

„Nie raz. Vztýčime anglickú zástavu, pozdravíme a ideme ďalej. Zatiaľ sme nemali nijaké komplikácie.“
Radl pocítil, že ním opäť prebehlo mrazivé vzrušenie. „Povedzte mi ešte niečo o tom člne,“ vyzval Koeniga. „Je rýchly?“
„Pôvodne dosahoval najvyššiu rýchlosť dvadsaťpäť uzlov za hodinu, no v lodeniciach nášho loďstva v Breste sa s ním trochu pohrali a zvýšili ju na tridsať uzlov. Na protiponorkový čln je síce trochu pomalý, ale nie je to najhoršia rýchlosť. Je vyše tridsaťpäť metrov dlhý. Výzbroj pozostáva z jedného šesťfuntového a jedného dvojfuntového dela, z dvoch paralelných guľometov kalibru dvanásť a pol milimetra a dvoch paralelných protilietadlových diel kalibru dvadsať milimetrov.“
„Výborne,“ skočil mu do reči Radl. „Je to teda ozajstný delový čln. A aký má akčný rádius?“
„Pri rýchlosti dvadsaťjeden uzlov urazí tisíc míľ. Pravda, spotreba je väčšia, lebo má na výfukoch tlmiče.“
„A čo tie haraburdy?“ Radl ukázal na antény rozvešané po člne.
„Niektoré sú navigačné, ostatné umožňujú spojenie. Máme totiž krátkovlnnú vysielačku na dvojstranné spojenie medzi loďou a základňou na pevnine. Naše nie sú ani zďaleka také dokonalé. Očividne sa pomocou nej orientovali agenti pred vylodením. Donekonečna tú vysielačku vychvaľujem nášmu námornému veliteľstvu na Jersey, už ma to samého omŕza. Ale nik o to nedbá. Nečudo, že...“
Zháčil sa práve včas. Radl pozrel naňho a pokojne nadhodil: „A na akú vzdialenosť funguje to pozoruhodné zariadenie?“
„Keď máme dobrý deň, až na vzdialenosť pätnásť míľ. Pravda, ak má byť spojenie naozaj spoľahlivé, treba vzdialenosť skrátiť na polovicu. No potom je také kvalitné ako telefonát.“
Radl sa odmlčal. Dlhú chvíľu stál zamyslený, potom zrazu prikývol. „Ďakujem vám, Koenig,“ povedal a zišiel z mostíka.
Devlina zastihol v Koenigovej kajute. Ležal vystretý na chrbte, oči zatvorené, a v rukách stískal fľašu whisky. Radl sa zamračil. Pocítil odpor, ba dokonca aj isté pobúrenie. Vtom zbadal, že uzáver na fľaši je neporušený.
„Všetko v poriadku, milý pán podplukovník,“ ozval sa Devlin, no oči neotvoril. „Ešte som nepodal diablovi prst.“
„Máte moju aktovku?“
Devlin sa zamrvil a vytiahol ju spod seba. „Chránim ju vlastným životom.“
„Výborne,“ pochválil ho Radl a podišiel k dverám. „V kormidelníckej kajute majú vysielačku. Kým pristaneme, rád by som si ju pozrel.“
„Vysielačku?“ zavrčal Devlin.
„Och, teraz si tým nelámte hlavu,“ chlácholivo odvetil Radl. „Neskôr vám to vysvetlím.“
Keď sa vrátil na mostík, Koenig sedel na otáčavej stoličke sklonený nad mapami a popíjal kávu z cínového krčaha. Müller stál pri kormidle.
Koenig, očividne prekvapený, vstal a Radl sa spýtal: „Ako sa volá veliteľ námorných síl na Jersey?“
„Námorný kapitán Hans Olbricht.“
„Aha. Trúfate si dôjsť do St. Helieru o pol hodiny prv, ako ste si naplánovali?“
Koenig pochybovačné pozrel na Müllera. „Naisto vám to nemôžem sľúbiť, pán podplukovník. Ale môžeme to skúsiť. Je to také dôležité?“
„Nanajvýš dôležité. Musím totiž vybaviť s Olbrichtom vaše preloženie.“
Koenig naňho užasnuto pozrel. „Preloženie, pán podplukovník? A pod čie velenie?“
„Pod moje.“ Radl vytiahol z vrecka obálku a vybral z nej führerov príkaz. „Prečítajte si to.“
Netrpezlivo sa obrátil a pripálil si cigaretu. Keď znovu pozrel na Koeniga, poručík naňho vyjavene civel.
„Bože môj!“ šepol.
„Myslím, že führer do veci vôbec nezasiahne.“ Radl vzal od Koeniga list a opäť ho vložil do obálky. Pokývol hlavou k Müllerovi. „Možno tomu kolohnátovi dôverovať?“
„Na smrť, pán podplukovník.“
„Výborne,“ povedal Radl. „Pár dní zostanete na Jersey. Medzitým sa vybaví definitívny rozkaz. Potom vyplávate popri pobreží do Boulogne a počkáte tam na moje smernice. Spájala by sa taká cesta s nejakými problémami?“

Koenig potriasol hlavou. „Myslím, že nie. Takýto čln sa ľahko udrží v pobrežných vodách.“ Zaváhal. „A čo potom, pán podplukovník?“
„Och, presuniete sa na severoholandské pobrežie, do blízkosti Den Helderu. Ešte nemám vhodné miesto. Poznáte to tam?“
Müller si odkašlal a zamiešal sa: „Ráčte prepáčiť, pán podplukovník, no poznám to pobrežie ako vlastnú dlaň. Býval som prvým dôstojníkom na holandskom záchrannom člne v Rotterdame.“
„Skvelé, skvelé.“
Radl zišiel na palubu, zastal na prove vedľa šesťfuntového dela a pripálil si cigaretu. „Ide to,“ zašepkal si. „Ide to.“ A mal pocit, akoby mu vzrušenie načisto vyhlodalo žalúdok.

6

V stredu 6. októbra krátko predpoludním vybrala Joanna Greyová z výtlačku denníka The Times, ktorý jej nechala na lavičke v Green Parku spojka zo španielskeho vyslanectva, veľkú obálku.
Len čo ju prevzala, vykročila k stanici King’s Cross a nasadla na prvý expres idúci na sever. V Peterboroughu prestúpila na osobný vlak do King’s Lynnu, kde bola odstavila auto. Zvýšil jej totiž prídel benzínu, ktorý dostávala vzhľadom na svoje povinnosti v Ženskej dobrovoľnej službe.
Bolo už takmer šesť hodín, keď zabočila na dvor za vilkou Park. Cítila sa veľmi ustatá. Vošla kuchyňou, kde ju nadšene privítal Fľak a oddane ju odprevadil do obývacej izby. Tam si naliala riadnu dávku škótskej. Vďaka sirovi Henrymu Willoughbymu jej mala hojnú zásobu. Potom vyšla po schodoch do malej pracovníčky vedľa spálne.
Obloženie z tmavého dreva a skryté dvere v kúte si nedala zriadiť Joanna, všetko patrilo k pôvodnému vybaveniu. Svojho času dvere spravidla upravovali tak, aby sa ponášali na obloženie. Kľúčom, čo nosila na retiazke okolo hrdla, si odomkla dvere. Zopár drevených schodov viedlo do kutice v podkroví, kde mala krátkovlnnú vysielačku. Sadla si k starému drevenému stolíku a vytiahla zásuvku. Odsunula nabitý bubienkový revolver, našla ceruzu aj šifrovacie tabuľky a pustila sa do práce.
Keď sa o hodinu vystrela, tvár mala napätú od vzrušenia. „Bože môj!“ vydýchla. „Myslia to vážne. Naozaj to myslia vážne.“
Potom sa zhlboka nadýchla, vzchopila sa a zišla dolu. Fľak trpezlivo čakal pri dverách a odcupkal za ňou do obývacej izby. Joanna zdvihla telefónne slúchadlo a vykrútila číslo Studley Grange. Ohlásil sa jej sám sir Henry Willoughby.
„Henry,“ oslovila ho, „tu je Joanna Greyová.“
Hneď odvetil nesmierne srdečne: „Vitajte, moja milá. Dúfam, že nevoláte preto, aby ste odriekli dnešný bridž či čosi podobné. Vari ste zabudli? O pol deviatej.“
Zabudla, no neprezradila sa. „Samozrejme, že som nezabudla, Henry,“ odvetila. „Ale musím vás poprosiť o malú láskavosť a rada by som to s vami predebatovala medzi štyrmi očami.“
Hlas mu preskočil do nižšej tóniny. „Tak von s tým, moja. Urobím všetko, čo je v mojich silách.“
„Nuž, ozvali sa mi istí známi nebohého manžela, sú to Íri. Požiadali ma, či by som nepomohla ich synovcovi. Posielajú ho totiž ku mne. Má prísť o pár dní.“
„A čo tu bude robiť?“
„Volá sa Devlin, Liam Devlin. Henry, toho úbožiaka vo Francúzsku ťažko ranili. Slúžil totiž v anglickej armáde. Prepustili ho z nej ako telesne chybného. Takmer rok sa liečil a už sa natoľko pozviechal, že by rád pracoval. No mala by to byť dajaká práca v prírode.“
„A vy si myslíte, že by som sa oňho mohol postarať,“ bodro poznamenal sir Henry. „To je predsa maličkosť, moja. Veď viete, ako ťažko sa teraz zháňajú pracovné sily na veľkostatok.“
„Sprvoti asi veľa neuvládze,“ pokračovala. „Vlastne mi zišlo na um, či by nemohol robiť hájnika na Chasníkovej špici. Už dva roky nemáte hájnika, však? Odkedy Tom King narukoval, hájovňa je prázdna. Bolo by dobre, keby sa ta niekto nasťahoval. Usadlosť totiž strašne rýchlo pustne.“
„Myslím, Joanna, že je to dobrý nápad. Podrobne to predebatujeme. Ale nemali by sme tak urobiť pri bridži, keď tu budú hostia. Ste zajtra popoludní voľná?“

„Áno, som," odvetila. „Ste naozaj veľmi láskavý, že mi tak pomáhate, Henry. V poslednom čase vás večne unúvam svojimi problémami."
„Hlúposti," protestoval prísne. „Na to som predsa tu. Každá žena potrebuje mužskú pomocnú ruku."
Hlas sa mu zachvel.
„Tak ja už končím," odvetila. „Veď sa čoskoro uvidíme."
„Zbohom, moja milá."
Zložila slúchadlo, pohladila Fľaka po hlave, a keď vykročila po schodoch, pes sa opäť rozbehol za ňou.
Sadla si k vysielačke a na frekvencii Holandského Zobáka, ktorý jej správu ihneď odovzdal ďalej do Berlína, odvysielala stručnú depešu. Potvrdila, že smernice dostala v poriadku, a krycím heslom oznámila, že vyriešila otázku Devlinovho zamestnania.

V Berlíne bolo daždivo a temravo. Sychravý vietor, ktorý akiste dul až od Uralu, hnal mestom studený dážď. V čakárni pred Himmlerovou pracovnou v ulici princa Albrechta sedeli oproti sebe Max Radl s Devlinom. Už vyše hodiny čakali.
„Došľaka, čo to značí?" zašomral Devlin. „Tak prijme nás, alebo nie?"
„Zaklopte a spýtajte sa," navrhol Radl.
V tom okamihu sa otvorili dvere z chodby a vošiel Rossman. Striasal si z mäkkého plsteného klobúka vodu, z kabáta mu crčalo. Veselo sa usmial: „Ešte ste tu?"
Devlin sa obrátil k Radlovi: „Je náramne vtipný, však?"
Rossman zaklopal na dvere a vstúpil. Ani sa neunúval zatvoriť za sebou. „Mám ho, pán reichsführer."
„Výborne," začuli Himmlerov hlas. „Teraz mi pošlite Radla a toho Íra."
„Došľaka, ako si to predstavuje?" zahundral Devlin. „Azda si nás chce vziať na povel?"
„Držte zobák," poradil mu Radl, „a nechajte hovoriť mňa."
Vošiel do miestnosti prvý, Devlin za ním. Rossman zatvoril dvere. Všetko vyzeralo presne tak, ako v prvý večer. V miestnosti bolo šero, v kozube sa mihotal oheň. Himmler sedel za písacím stolom.
„Počínali ste si dobre, Radl," oslovil ho reichsführer. „Som s celkovým postupom veľmi spokojný. A toto je pán Devlin?"
„Akože tu stojím," bodro odvetil Devlin. „Prostý írsky sedliak rovno z rašeliniská, to som, prosím, ja, vaša milosť."
Himmler sa nechápavo zachmúril. „Čo to, preboha, tára?" spýtal sa Radla.
„Pán reichsführer, Íri sú náramne svojskí ľudia," odvetil slabým hlasom Radl.
„Za všetko môže dážď," dodal Devlin.
Himmler sa naňho užasnuto zadíval, potom sa obrátil k Radlovi: „Ste si istý, že tento človek je súci na takú úlohu?"
„Áno, úplne."
„A kedy odíde?"
„V nedeľu."
„A vaše ďalšie opatrenia? Vyvíjajú sa uspokojivo?"
„Zatiaľ áno. Cestu na Alderney som spojil so záležitosťami abwehru v Paríži. Mám vážne dôvody navštíviť budúci týždeň Amsterdam. Admirál nič netuší. Je zažraný do iných vecí."
„Znamenite." Himmler sa zahľadel do neurčitá. Zjavne o čomsi rozmýšľal.
„Želáte si ešte niečo, pán reichsführer?" spýtal sa Radl, keď sa Devlin netrpezlivo zamrvil.
„Áno. Dal som si vás zavolať z dvoch dôvodov. Po prvé, chcel som osobne poznať pána Devlina. A po druhé, je tu otázka zloženia Steinerovej prepadovej skupiny."
„Nemám odísť?" navrhol Devlin.
„Nezmysel!" odvrkol Himmler. „Bol by som vám vďačný, keby ste si sadli niekam do kúta a počúvali. Alebo od Íra nemožno čosi podobné požadovať?"
„Ale áno," odvetil Devlin, „no nie pričasto."
Podišiel ku kozubu, sadol si, vytiahol cigaretu a pripálil si ju. Himmler naňho zagánil. Pravdepodobne mal čosi na jazyku, no potom si to rozmyslel a opäť sa obrátil k Radlovi.
„Čo ste ráčili povedať, pán reichsführer?"

„Áno, mám dojem, že Steinerova skupina má slabinu. Štyria či piati síce vedia do istej miery po anglicky, no za Angličana sa môže vydávať iba Steiner. To nestačí. Nazdávam sa, že by mal mať oporu - niekoho, kto by takisto mohol vystupovať ako Angličan."
„Ale takých, čo by to boli schopní, je naozaj poskromne."
„Myslím, že poznám riešenie," odvetil Himmler. „Je tu istý Amery, John Amery. Syn známeho anglického politika. Dodával Francovi zbrane. Nenávidí boľševikov. Už dávnejšie pre nás pracuje."
„Môže nám byť voľajako osožný?"
„Pochybujem. No prišiel s myšlienkou založiť organizáciu Britská légia sv. Juraja. Vytýčil si za cieľ verbovať Angličanov v zajateckých táboroch predovšetkým na to, aby bojovali na východnom fronte."
„A prihlásil sa niekto?"
„Hŕstka, poväčšine galgani. Amery už nemá s tou akciou nič spoločné. Jednotku mal začas pod patronátom Wehrmacht, no teraz patrí k SS."
„A koľko je tých dobrovoľníkov?"
„Pokiaľ som naposledy počul, päťdesiat či šesťdesiat. Teraz sa hrdia názvom Slobodný britský zbor."
Himmler otvoril obal, čo ležal pred ním, a vytiahol kartotečný lístok. „Takých ľudí naozaj možno zavše použiť. Napríklad tohto Harveyho Prestona. Keď ho zajali v Belgicku, bol oblečený v uniforme kapitána škótskeho gardového pluku. Ako som počul, podľa reči a spôsobov ho pokladali za anglického aristokrata, takže dlhší čas o ňom nik nezapochyboval."
„A v skutočnosti bol ktosi iný?"
„Posúďte sám."
Radl si pozrel kartotečný lístok. Harvey Preston sa narodil roku 1916 v Harrogate v Yorkshirskom grófstve. Jeho otec bol nosičom na železničnej stanici. Ako štrnásťročný odišiel z domu a uchytil sa ako rekvizitár u kočovnej varietnej spoločnosti. Ako osemnásťročný vystupoval v malom divadle v Southporte. Roku 1937 ho porota vo Winchestri odsúdila pre podvod na dva roky väzenia.
V januári roku 1939 ho prepustili z väzenia, ale o mesiac ho znovu zatkli a odsúdili na ďalších deväť mesiacov, lebo vystupoval ako dôstojník britského letectva a pod falošnými zámienkami lákal z ľudí peniaze. Sudca zmenil Prestonovi trest na podmienečný, ak sa prihlási do armády. Ako pisár odišiel s dopravnou rotou zásobovacej služby do Francúzska. Keď ho zajali, mal hodnosť slobodníka.
Záznam zo zajateckého tábora vyznieval priaznivo či nepriaznivo podľa toho, z ktorej strany ho človek posudzoval. Preston totiž vyzradil päť pokusov o útek. Pri poslednej príležitosti mu na to kamaráti prišli, a keby sa nebol prihlásil do Slobodného britského zboru, boli by ho museli vzhľadom na osobnú bezpečnosť preložiť do iného tábora.
Radl podišiel k Devlinovi, podal mu kartotečný lístok a obrátil sa k Himmlerovi: „A vy chcete, aby si Steiner vzal tohto... tohto..."
„Darebáka," doložil Himmler, „ktorý je síce nula, no vie celkom dobre napodobiť anglického aristokrata? Radl, ten človek má naozaj vystupovanie. Patrí k tým, pred ktorými každý policajt zasalutuje, len čo otvoria ústa. Jednostaj počúvam, že anglický robotník na prvý pohľad pozná dôstojníka a gentlemana. A to by Preston dokázal znamenite."
„Ale, pán reichsführer, Steiner a jeho ľudia sú vojaci, ozajstní vojaci. Viete, čím už prešli. Nazdávate sa, že by medzi nich zapadol taký človek? Že by plnil povely?"
„Urobí všetko, čo sa mu prikáže," odvetil Himmler. „O tom niet pochybností. Dáme si ho zavolať, hej?"
Stisol tlačidlo a vo dverách sa v okamihu zjavil Rossman. „Priveďte mi Prestona." Rossman vyšiel, dvere nechal otvorené. O chvíľu vstúpil do miestnosti Preston, zatvoril za sebou dvere a pozdravil nacistickým pozdravom.
Bol dvadsaťsedemročný, vysoký, švárny a sivá uniforma mu padla ako uliata. Najmä uniforma Radla fascinovala. Na čiapke mal lebku SS a na každej výložke tri leopardy. Na ľavom rukáve orla, pod ním britskú zástavu v štíte. Na čierno-striebornej stužke na manžete bolo gotickými písmenami vyšité Britisches Freikorps.
„Fešák," precedil Devlin tak potichu, že ho začul iba Radl.
Himmler ich zoznámil. „Untersturmführer Preston - podplukovník Radl z abwehru, pán Devlin. Z dokumentov, ktoré som vám dnes dal preštudovať, už asi viete, akú úlohu hrajú títo dvaja páni v

spomínanej veci.“
Preston sa obrátil k Rádioví, kývol hlavou a zrazil podpätky. Všetky jeho pohyby pôsobili priveľmi formálne, priveľmi vojensky. Pripomínal herca, ktorý na javisku hrá pruského dôstojníka.
„Tak teda,“ pokračoval Himmler, „mali ste dosť času uvážiť si celú vec. Viete, čo sa od vás očakáva?“
Preston obozretne odvetil: „Značí to azda, že podplukovník Radl hľadá dobrovoľníkov na to poslanie?“ Jeho nemčina znela dobre, hoci prízvuk sa ešte dal cibriť.
Himmler sňal cviker, ukazovákom si pohladil koreň nosa a opäť si cviker opatrne založil. Bolo to nesmierne hrozivé gesto. Keď prehovoril, hlas mu znel ako suché lístie hnané vetrom. „Ako tomu mám rozumieť, Untersturmführer?“
„Narážam tu totiž na pomerne závažnú prekážku. Ako ráči pán reichsführer vedieť, príslušníkom Slobodného britského zboru sa zaručili, že sa nikdy nezúčastnia ani na vojne, ani na nijakej ozbrojenej akcii proti Británii či jej korune, ani na nijakom podujatí ohrozujúcom záujmy anglického ľudu.“
„Hádam by tomuto pánovi lepšie padlo slúžiť na východnom fronte, pán reichsführer,“ vyhŕkol Radl. „Napríklad v južnej armádnej skupine pod velením poľného maršala von Mansteina. Kto túži po ozajstnej akcii, nájde tam hojnosť príležitostí.“
Preston si uvedomil, že sa dopustil veľmi vážnej chyby, a rýchlo sa ju pokúsil napraviť. „Pán reichsführer, ubezpečujem vás, že...“
Himmler ho nenechal dohovoriť. „Vravíte o dobrovoľnej účasti, hoci ja to pokladám za svätú povinnosť. Je to príležitosť preukázať službu führerovi a ríši.“
Preston skočil do pozoru. Hral svoj výstup znamenite a Devlin sa na ňom znamenite zabával.
„Prirodzene, pán reichsführer. Je to jediný môj cieľ.“
„Ak sa nemýlim, v tom zmysle ste zložili aj prísahu, či nie? Posvätnú prísahu.“
„Áno, pán reichsführer.“
„Potom sú ďalšie reči zbytočné. Od tohto okamihu budete plniť rozkazy podplukovníka Radla.“
„Rozkaz, pán reichsführer.“
„Pán podplukovník Radl, ešte si s vami musím pohovoriť medzi štyrmi ocami.“ Himmler pozrel na Devlina. „Pán Devlin, budete taký láskavý a počkáte s untersturmführerom Prestonom vedia.“
Preston sa rozlúčil strohým „Heil Hitler“, zvrtol sa na podpätku tak precízne, že by robil česť aj gardovému pluku, a vyšiel. Devlin ho nasledoval a zatvoril dvere.
Po Rossmanovi nebolo ani chýru. Preston zlostne kopol do operadla najbližšieho kresla a šmaril čiapku o stôl. Bol od zlosti bledý, a keď vytiahol striebornú tabatierku a vybral z nej cigaretu, ruka sa mu chvela. Devlin podišiel k nemu, a kým stihol zaklapnúť tabatierku, vybral si z nej cigaretu a zaceril sa. „Páni moji, ale vám ten chlapík zdvihol mandle,“ povedal po anglicky.
Preston naňho zagánil a odvetil takisto: „Ako to, doparoma, myslíte?“
„Ale, chlapče,“ usmial sa Devlin, „čo-to som už o vás počul. Britská légia sv. Juraja, Slobodný britský zbor. Čím si vás kúpili? Dali vám pálenky, čo hrdlo ráči, a ženských, koľko len stačíte obslúžiť. Pravda, ak nie ste priveľmi prieberčivý. A teraz treba za to platiť.“
Preston bol vysoký stoosemdesiat centimetrov, a tak sa mohol na Íra pozrieť zhora a s miernym opovrhnutím. Ľavou nosnou dierkou mu šklblo. „Panebože, človek sa tu musí zahadzovať s kdekým. Veď vám ešte rašelina trčí z topánok. Buďte taký láskavý a strúhajte si svoje írske žartíky niekde inde, lebo vás budem musieť zmlátiť.“
Devlin práve priložil zápalku k cigarete, no napriek tomu sa mu podarilo kopnúť Prestona presne pod pravé koleno.

V pracovni práve Radl končil hlásenie o postupe. „Skvelé,“ prikývol Himmler. „A Ír v nedeľu odchádza?“
„Odvezie ho dornier zo základne luftwaffe v Laville pri Breste. Keď poletia na severozápad, dostanú sa nad Írsko, pričom anglické územie obídu. Poväčšine poletia vo výške osemtisíc metrov, a preto by nemali mať nijaké ťažkosti.“
„A čo írske letectvo?“
„Aké je to už len letectvo, pán reichsführer?“

„Rozumiem.“ Himmler zaklapol obal na spisy. „Zdá sa teda, že sa to konečne naozaj rozhýbalo. Som s vami veľmi spokojný, Radl. Budete ma aj naďalej pravidelne informovať.“
Vzal pero, čím Radlovi naznačil, že ho prepúšťa. „Je tu ešte čosi,“ ozval sa podplukovník.
Himmler pozrel naňho. „A to?“
„Generálmajor Steiner.“
Himmler položil pero. „A čo s ním má byť?“
Radl sa nevedel narýchlo vyjadriť, no musel to vysloviť. Cítil sa Steinerovi zaviazaný. Za daných okolností ho priam prekvapilo, ako naliehavo sa mu žiada splniť daný sľub. „Pán reichsführer, sám ste ráčili naznačiť, aby som podplukovníkovi Steinerovi vysvetlil, že svojím správaním v tejto veci môže značne ovplyvniť otcov osud.“
„To je pravda,“ pokojne prisvedčil Himmler. „A čo vám robí problém?“
„Pán reichsführer, sľúbil som podplukovníkovi Steinerovi,“ pokračoval Radl neisto, „ubezpečil som ho, že... že...“
„Ale na to ste neboli oprávnený,“ namietol Himmler. „Za daných okolností však môžete Steinera mojím menom upokojiť.“ Opäť vzal do ruky pero. „Môžete odísť. A povedzte láskavo Prestonovi, aby ešte počkal. Chcem si s ním pohovoriť. Prikážem mu, aby sa u vás zajtra ohlásil.“
Keď Radl vstúpil do vedľajšej miestnosti, Devlin stál pri obloku a pomedzi záclony civel von. Preston sedel v kresle. „Leje sa ani z krhly,“ bodro podotkol Devlin. „Môžbyť anglické lietadlá pre zmenu zostanú doma. Ideme?“
Radl prikývol a obrátil sa k Prestonovi: „Vy tu ešte zostaňte, chce s vami hovoriť. A zajtra za mnou na abwehr nechoďte. Sám sa s vami spojím.“
Preston opäť priam demonštratívne po vojensky vyskočil a vztýčil ruku. „Rozkaz, pán podplukovník. Heil Hitler!“
Radl s Devlinom zamierili k dverám. Kým vyšli z miestnosti, Ír vztýčil palec a prívetivo sa zaceril: „Nech žije republika, chlapče!“
Preston spustil ruku a zlostne zahrešil. Devlin zatvoril dvere a vykročil za Radlom dolu schodami. „V ktorom pekle ho vypriadli? Himmler asi načisto stratil rozum.“
„Bohvie,“ precedil Radl, keď zastali pri stráži v hlavnom vchode. Kým vyšli do prudkého dažďa, vyhrnuli si goliere. „Mať tam ďalšieho dôstojníka, nefalšovaného Angličana, nie je zlá myšlienka, no tento Preston...“ Potriasol hlavou. „Náramne pochybný človek. Podpriemerný herec, drobný zločinec. Dosiaľ sa vyžival prevažne vo vlastných predstavách.“
„A teraz ho máme na krku,“ dodal Devlin. „Ktovie, ako sa zatvári Steiner.“
Keď sa priblížil Radlov služobný voz, vybehli do dažďa a náhlivo sa usadili na zadných sedadlách.
„Steiner si s ním poradí,“ odvetil Radl. „Ľudia jeho druhu si s každým poradia. Ale teraz k veci. Zajtra popoludní odletíme do Paríža.“
„A potom?“
„Mám v Holandsku dôležité povinnosti. Ako som vám vravel, celá operácia sa uskutoční zo základne v Landsvoorte. Je to dokonalý zapadákov. Budem tam počas celej operácie, takže ak budete vysielať, priateľke, pamätajte na to, kto je na druhom konci. Ako som vravel, odletím do Amsterdamu. Vy zostanete v Paríži. Stade vás odvezú na letisko v Laville pri Breste. Vyštartujete v nedeľu večer o desiatej.“
„Prídete ta?“ spýtal sa Devlin.
„Pokúsim sa, no neviem, či sa mi to podarí.“
O chvíľu došli na Tirpitzovo nábrežie. Práve keď sa rozbehli k vchodu, zjavil sa vo dverách Hofer. Mal na sebe hrubý kabát a čiapku. Keď zasalutoval, Radl sa spýtal: „Už si skončil, Karol? Mám tam niečo?“
„Áno, pán podplukovník. Prišla depeša od pani Greyovej.“
Radla premklo vzrušenie. „Čo je v nej, človeče? Čo píše?“
„Dostala našu depešu a porozumela jej, pán podplukovník. Má pre pána Devlina zamestnanie.“
Radl sa rozžiarený obrátil k Devlinovi, z čiapky mu crčala voda. „Tak čo vy na to, priateľko?“
„Nech žije republika,“ namosúrene odvetil Devlin. „Nech žije! Znie vám to dosť vlastenecky? Ak áno, vari už môžem vojsť a vypiť si.“

Keď cvakla kľučka na dverách pracovne, Preston sedel v kúte a čítal anglické vydanie časopisu Signal. Zdvihol pohľad, a keď zbadal, že ho Himmler pozoruje, vyskočil. „Prepáčte, pán reichsführer.“
„Za čo sa ospravedlňujete?“ spýtal sa Himmler. „Poďte, niečo vám ukážem.“
Preston, zmätený aj trochu vystrašený, zišiel za ním po schodoch. Himmler zamieril chodbou na prízemí k železným dverám, pri ktorých strážili dvaja gestapáci. Strážni skočili do pozoru. Jeden z nich im otvoril dvere. Himmler kývol hlavou a vykročil dolu schodami.
Vybielená chodba pôsobila vcelku pokojne. Zrazu Preston začul akoby z veľkej diaľky čudné, tlmené, rytmické fliaskanie. Himmler zastal pri dverách jednej z ciel a otvoril kovové okienko na nich. Bolo zasklené a zamrežované.
Na lavici ležal vystretý sivovlasý, asi šesťdesiatročný muž v rozkmásanej košeli a vojenských jazdeckých nohaviciach. Dvaja svalnatí esesáci ho vytrvalo mlátili gumenými obuškami po chrbte a po zadku. Rossman sa prizeral, rukávy na košeli vysúkané, s cigaretou v ústach.
„Bezohľadné násilie sa mi bridí,“ poznamenal Himmler. „Vám nie, pán Untersturmführer?“
Prestonovi zrazu vyschlo v ústach, žalúdok sa mu dvihol. „Áno, pán reichsführer. Je to strašné.“
„Keby si tí blázni aspoň dali povedať. Je to ohavné, no či možno postupovať proti vlastizradcom inakšie? Ríša a führer vyžadujú úplnú a neochvejnú oddanosť. Kto má proti tomu výhrady, musí sa zmieriť s dôsledkami. Rozumiete mi?“
Preston rozumel, a to dokonale. Keď sa reichsführer zvrtol a opäť vykročil po schodoch, neisto kráčal za ním. K ústam si pritískal vreckovku, aby nezačal vracať.
Generálmajor delostrelectva Karol Steiner sa odplazil do kúta tmavej cely. Schúlil sa a skrížil si ruky na prsiach, akoby mu hrozilo, že sa rozpadne. „Ani slovo,“ zašepkal spuchnutými perami. „Ani slovo. Prisahám.“

V sobotu 9. októbra o druhej hodine a dvadsiatich minútach po polnoci zostrelu kapitán Peter Gericke zo Siedmej nočnej stíhacej skupiny, ktorá mala základňu v Grandjeime na holandskom pobreží, svoje tridsiate ôsme nepriateľské lietadlo. Zostrel mu aj potvrdili. Letel hustými mrakmi v junkerse 88, v čiernom dvojmotorovom lietadle ovešanom čudnými radarovými anténami. Vyzeralo síce nemotorne, no pri útokoch na bombardovacie zväzy anglického letectva počas nočných náletov v Európe rozsievali junkersy skazu.
Gerickemu tej noci šťastie nežičilo. Zdržal sa o pol hodiny, lebo sa mu na ľavom motore upchal prívod benzínu. Zvyšok perute medzitým vyštartoval a zaútočil na veľkú skupinu anglických bombardovacích lietadiel, čo sa vracali ponad holandské pobrežie z náletu na Hannover.
Keď ta Gericke konečne doletel, jeho druhovia sa už zväčša vracali. Nejaké lietadlo sa však vždy zatáralo, a tak ešte chvíľu hliadkoval.
Gericke mal dvadsaťtri rokov. Bol to driečny, trochu morózny mládenec. Tmavé oči mu večne netrpezlivo behali sem i ta, akoby mu život plynul priveľmi pomaly. Tichučko si pohvizdoval prvú vetu Pastorálnej symfónie.
Zrazu navigátor Haupt, ktorý sedel za ním schúlený nad Lichtensteinovou aparatúrou, vzrušene vydýchol: „Čosi tu mám.“
V tom okamihu sa ozvala základňa. Gerickemu zaprašťal v slúchadlách známy hlas majora Hansa Bergera z pozemnej kontroly Siedmej nočnej stíhacej skupiny. „Tulák štyri, tu Čierny rytier. Mám pre vás hlásenie. Počujete ma?“
„Hlasno a zreteľne,“ odvetil Gericke.
„Smer nula - osem - sedem stupňov. Cieľ vo vzdialenosti desiatich kilometrov.“
O pár sekúnd sa junkers vynoril z hustých mrakov. Pozorovateľ Bohmler položil Gerickemu ruku na plece. Vtom Gericke zazrel v jasnom mesačnom svite korisť - bombardovací lancaster sa ťarbavo vracal, z krajného ľavého motora sa mu kúdolu hustý dym.
„Čierny rytier, tu Tulák štyri,“ ohlásil sa Gericke. „Vidím cieľ. Ďalšiu pomoc nepotrebujem.“
Opäť vhupol do mrakov, spustil sa o stošesťdesiat metrov, ostro zabočil doľava a zrazu sa vynoril pár kilometrov pod dokaličeným lancasterom. Bol to istý cieľ. Lancaster sa vznášal nad junkersom sťa sivý

duch, kúdol dymu sa pomaly ťahal za ním.
V druhej polovici roku 1943 vybavili veľa nemeckých nočných stíhačiek tajnou zbraňou známou ako kosá hudba. Pozostávala z dvojice dvadsaťmilimetrových diel namontovaných na trupe lietadla a uspôsobených tak, že strieľali v desať až dvadsaťstupňovom uhle nahor. Táto zbraň dovoľovala nočným stíhačom útočiť zdola, pričom nepriateľské bombardovacie lietadlo bolo obrovským terčom, navyše úplne slepým. Rádiolokačné antény sa nepoužívali, a preto sa mnoho bombardovacích lietadiel zrútilo, prv ako si ich posádka stihla uvedomiť, čo ich zasiahlo.
Tak to bolo aj teraz. Gericke zostal pod terčom iba zlomok sekundy, potom zabočil doľava. Lancaster sa strmo naklonil dopredu a padal z výšky tisíc metrov do mora. Zrazu sa zjavil padák, za ním ďalší. V nasledujúcom okamihu lietadlo explodovalo a premenilo sa na jasnooranžovú ohnivú guľu. Trup padal do mora. Jeden z padákov sa od lietadla chytil a vzbĺkol.
„Bože dobrý!“ zhrozene vyhŕkol Bohmler.
„Aký bože?“ zúrivo odvrkol Gericke. „Upozorni základňu na toho chudáka, nech ho niekto pozbiera, a hybajme domov.“

Keď sa Gericke so svojou dvojčlennou posádkou prišiel hlásiť do spravodajskej miestnosti v operačnej budove, sedel v nej iba starší spravodajský dôstojník major Adler. Bol to žoviálny päťdesiatnik s mierne mrazivým výrazom v tvári, ktorá prezrádzala, že kedysi utrpel vážne popáleniny. Lietal už za prvej svetovej vojny v peruti von Richthofena, čo dokazovala aj stužka Modrý Max okolo hrdla.
„Ach, tu ste, Peter,“ privítal Gerickeho. „Lepšie neskoro, než vôbec. Protiponorkový čln, ktorý v tej oblasti hliadkuje, nám vysielačkou potvrdil váš zásah.“
„A čo je s tým chlapíkom, čo sa zachránil?“ spýtal sa Gericke. „Našli ho?“
„Ešte nie, no hľadajú ho. Je tam aj záchranný čln.“
Prisunul na druhý koniec písacieho stola kazetu zo santalového dreva s dlhými holandskými cigarami, tenučkými ako ceruza. Gericke si jednu vzal.
„Tak sa mi vidí, že sa oňho priveľmi starostíte, Peter. Netušil som, že ste taký humanista,“ podotkol Adler.
„Vôbec nie,“ otvorene odvetil Gericke a pridržal si pri cigare zápalku. „No zajtra v noci sa to môže pritrafiť mne. Chcem mať istotu, že tí darebáci na záchranných člnoch sú stále v pohotovosti.“
Gericke sa už-už chystal pobrať, no Adler mu oznámil: „Chce s vami hovoriť Prager.“
Podplukovník Otto Prager bol veliteľom skupiny v Grandjeime. Podliehali mu tri perute, medzi nimi aj Gerickeho. Bol horlivý národný socialista a vyžadoval prísnu disciplínu. Ani jedno, ani druhé neveľmi bolo Gerickemu po chuti. A tak to, čo mu šlo na nervy, vyvažoval tým, že bol prvotriedny letec a že sa obetavo staral o členov svojej skupiny.
„A čo chce?“
Adler mykol plecami. „Neviem. V telefonickom rozhovore osobitne pripomenul, aby ste sa uňho ohlásili čím prv.“
„Jasné,“ zamiešal sa Bohmler, „telefonoval mu Goering. Konečne ťa pozýva na víkend do Karinhallu.“
Všeobecne sa vedelo, že ak letec luftwaffe dostal rytiersky kríž, ríšsky maršal, bývalý letec, mu ho rád osobne odovzdal.
„To si počkáš,“ namosúrené odvrkol Gericke. Vytúžené vyznamenanie totiž už dostali aj letci, čo mali na konte menej zostrelov ako on. Gerickeho to očividne škrelo.
„Nič to, Peter,“ zavolal za ním Adler, keď už trojica odchádzala. „Aj ty sa dočkáš.“
„Ak dožijem,“ precedil Gericke Bohmlerovi, keď zastali na schodoch pred hlavným vchodom do operačnej budovy. „Nevypijeme si?“
„Nie, ďakujem,“ odmietol Bohmler. „Túžim iba po horúcom kúpeli a osemhodinovom spánku. Veď vieš, že som proti pálenke v túto rannú hodinu, čo aj máme posunutý čas.“
Keď i Haupt začal zívať, Gericke nazlostené odvrkol: „Naničhodný luterán! Nech vás oboch šľak trafí.“
Keď vykročil, Bohmler mu pripomenul: „A nezabudni, že sa máš ohlásiť Pragerovi.“
„Času dosť,“ odvetil Gericke. „Zájdem za ním neskôr.“
„Naozaj si o čosi koleduje,“ poznamenal Haupt, kým pozerali za odchádzajúcim Gerickem. „Čo ho to v

poslednom čase pochytilo?“
„To isté, čo všetkých. Pričasto štartuje a pristáva,“ mykol plecami Bohmler.
Gericke unavene kráčal k dôstojníckej kantíne, baganče mu dupotali po asfalte. Cítil sa nevysvetliteľne sklesnutý, vyšťavený, akoby naozaj bol v koncoch. Prichodilo mu čudné, že mu nejde z hlavy Angličan, čo jediný zostal z lancastera nažive. Naskutku si potreboval vypiť. Šálku horúcej kávy a veľkú pálenku. Len čo vkročil do predizby kantíny, zazrel podplukovníka Pragera. Sedel v kresle na opačnom konci miestnosti s akýmsi dôstojníkom. Nakláňali sa k sebe a tlmene sa zhovárali. Gericke zaváhal. Bleslo mu hlavou, či by nemal urobiť čelom vzad, lebo veliteľ skupiny veľmi prísne dbal o to, aby sa do kantíny nechodilo v kombinéze. Práve vtedy Prager zdvihol pohľad a zazrel ho.
„Tu ste, Peter. Prisadnite si k nám.“
Lupol prstami na čašníka, ktorý sa ponevieral obďaleč, a keď Gericke vykročil k stolu, objednal kávu. Bol zásadne proti tomu, aby letci pili alkohol. „Dobré ráno, pán podplukovník,“ veselo ho pozdravil Gericke, hoci ho prítomnosť druhého dôstojníka, podplukovníka horských strelcov s čiernou páskou na oku a rytierskym krížom na hrdle, trochu miatla.
„Blahoželám,“ povedal Prager. „Počúvam, že vám potvrdili ďalší zostrel.“
„Áno, lancaster. Jeden muž sa zachránil. Zazrel som, ako sa mu otvoril padák. Ešte ho hľadajú.“
„Toto je podplukovník Radl,“ predstavil Prager.
Radl mu podal zdravú ruku a Gericke ju stisol. „Teší ma, pán podplukovník.“
Prager sa správal tak krotko, že ho Gericke nepoznával. Zjavne sa dalo vybadať, že ho čosi tiesni. Keď čašník priniesol podnos s kanvicou čiernej kávy a troma šálkami, zamrvil sa v kresle, akoby sa mu nepohodlne sedelo.
„Položte to, človeče, položte to!“ zavrčal na čašníka.
Keď odišiel, na okamih zavládlo napäté ticho. Zrazu veliteľ skupiny vyhŕkol: „Pán podplukovník je z abwehru. Priniesol vám nové rozkazy.“
„Nové rozkazy, pán podplukovník?“
Prager vstal. „Podplukovník Radl vám asi povie viac ako ja, no očividne sa vám naskytá jedinečná príležitosť preukázať službu ríši.“ Aj Gericke vstal. Prager zaváhal, ale potom mu predsa podal ruku. „Dobre ste si tu počínali, Peter. Som na vás hrdý. A pokiaľ ide o tú ďalšiu vec, už tri razy som vás navrhol. Teraz to už nezávisí odo mňa.“
„Viem, pán podplukovník,“ srdečne odvetil Gericke, „a som vám vďačný.“
Keď Prager odišiel, Gericke si opäť sadol. „Spolu s týmto lancasterom máte už tridsaťosem potvrdených zostrelov, však?“ spýtal sa Radl.
„Tak sa mi vidí, že ste pozoruhodne dobre informovaný, pán podplukovník,“ odpovedal Gericke.
„Vypijete si so mnou?“
„Prečo nie? Hádam kalištek koňaku.“
Gericke zavolal čašníka a objednal.
„Tridsaťosem potvrdených zostrelov, a jednako ešte nemáte rytiersky kríž,“ poznamenal Radl. „Nie je to trochu čudné?“
Gericke sa rozpačite pomrvil. „Občas to tak býva.“
„Viem,“ prikývol Radl. „Treba vziať do úvahy aj to, že keď ste boli v štyridsiatom roku na našej základni v Calais a lietali na messerschmidte 109, prišiel na inšpekciu vašej perute ríšsky maršal Goering. Vtedy ste mu povedali, že podľa vašej mienky je spitfire lepšie lietadlo.“ Jemne sa usmial. „Ani takí prominenti nezabúdajú na nižších dôstojníkov, čo si dovoľujú podobné poznámky.“
„Pán podplukovník, ráčte láskavo prepáčiť, no rád by som podotkol, že v mojom zadelení zaváži iba to, čo je dnes, lebo zajtra už môžem byť nebožtík. Bol by som vám preto vďačný, keby ste mi aspoň približne naznačili, o čo vlastne ide.“
„Je to prosté,“ odvetil Radl. „Potrebujem letca na výnimočnú operáciu.“
„Vy ho potrebujete?“
„Tak teda ríša ho potrebuje,“ opravil sa Radl. „Už ste spokojný?“
„Povedzme.“ Gericke zdvihol prázdny kalištek a naznačil čašníkovi, že chce ďalšiu pálenku. „Náhodou sa tu cítim celkom dobre.“

„A preto sa o štvrtej ráno nalievate pálenkou. Pochybujem, že sa tu cítite dobre. Koniec koncov, nemáte na výber.“
„Teda tak?“ zlostne vyhŕkol Gericke.
„Pokojne si to môžete overiť u veliteľa skupiny,“ podotkol Radl.
Čašník priniesol ďalší kalištek pálenky. Gericke ho na dúšok vypil a zmraštil tvár. „Panebože, či je odporná.“
„Tak prečo ju pijete?“ spýtal sa Radl.
„Neviem. Možno som bol pridlho v tme alebo už pridlho lietam.“ Neveselo sa usmial. „Alebo jednoducho potrebujem zmenu, pán podplukovník.“
„Môžem azda bez nadsádzky povedať, že tú vám rozhodne ponúknem.“
„Výborne.“ Gericke vypil na dúšok zvyšok kávy. „A čo to konkrétne značí?“
„O deviatej mám schôdzku v Amsterdame. Stadiaľ zájdeme asi tridsať kilometrov na sever po ceste vedúcej do Den Helderu.“ Pozrel na hodinky. „Najneskôr o pol ôsmej musíme vyštartovať.“
„Teda sa stihnem práve naraňajkovať a okúpať,“ odvetil Gericke. „Ak vás to nebude rušiť, v aute si trochu pospím.“
Vstal. Vtom sa otvorili dvere kantíny a vošiel sluha. Zasalutoval a podal mladému kapitánovi kópiu depeše. Gericke si ju prečítal a usmial sa. „Niečo dôležité?“ spýtal sa Radl.
„Ide o Angličana, čo zoskočil padákom z toho lancastera, ktorý som zostrelu. Našli ho. Je to dôstojník, navigátor.“
„Šťastie mu žičí,“ podotkol Radl.
„To je dobré znamenie,“ prikývol Gericke. „Dúfam, že aj mne bude žičiť.“

Landsvoort bol zastrčený medzi Schagenom a morom asi tridsať kilometrov severne od Amsterdamu. Gericke spal celú cestu ani zarezaný. Prebral sa, až keď ním Radl zadrmal.
Stál tam starý sedliacky domec so stodolou a dva hangáre zastrešené hrdzavým vlnitým plechom. Pred nimi sa tiahla popraskaná betónová štartovacia dráha. V štrbinách rástla tráva. Drôtený plot nevyzeral veľmi spoľahlivo. Pri bráne z oceľových tyčí a pletiva, ktorá bola podľa všetkého nová, stál na stráži čatár so štítkom vojenskej polície na krku. Cez plece mal prehodený samopal a na reťazi sa mu mykal vlčiak, ktorý vyzeral dosť divo.
Kým čatár ľahostajne kontroloval ich preukazy, pes hrdelné, hrozivo vrčal. Radl zašiel s vozom za bránu a zastal pred jedným z hangárov. „Tak, tu sme.“
Krajina bola neuveriteľne rovná. Tiahla sa k vzdialeným piesočným dunám a k Severnému moru, čo ležalo za nimi. Keď Gericke otvoril dvierka a vystúpil z auta, od mora sa prihnal dážď. V jemnej príške bolo prenikavo cítiť soľ. Gericke podišiel k okraju drobiacej sa štartovacej dráhy a tak dlho do nej kopal topánkou, pokým nevylomil kúsok betónu.
„Dal si to postaviť pred desiatimi či dvanástimi rokmi istý rotterdamský lodiarsky magnát,“ vysvetlil Radl, keď vystúpil z auta a podišiel ku Gerickemu. „Čo o tom súdite?“
„Teraz potrebujeme už len bratov Wrightovcov.“ Gericke sa zadíval na more. Zachvel sa a vrazil ruky hlboko do vreciek koženého kabáta. „Taká diera, naozaj pánubohu za chrbtom.“
„Práve preto dokonale vyhovuje našim zámerom,“ zdôraznil Radl. „Ale poďme k veci.“
Vykročil k prvému hangáru, kde stál na stráži ďalší príslušník vojenskej polície s vlčiakom. Radl mu pokývol a strážny odtiahol polovicu posuvných dverí.
V hangári bolo vlhko a pomerne chladno, deravou strechou zatekalo. Stálo tu dvojmotorové lietadlo. Vyzeralo osamelé, opustené a nesmierne vzdialené od domova. Gericke sa hrdil tým, že ho už dávno nič neprekvapí, no tentoraz sa tým hrdiť nemohol.
Lietadlo bol totiž douglas DC 3, chýrna dakota, pravdepodobne jedno z najúspešnejších dopravných lietadiel, aké kedy jestvovali. Za vojny slúžilo spojeneckým vojskám ako ťažný kôň podobne ako junkers 52 nemeckej armáde. Toto zaujalo pozorovateľa tým, že na krídlach malo označenie Luftwaffe a na chvoste hákový kríž.
Peter Gericke miloval lietadlá tak, ako iní milujú kone - vášnivo a bezvýhradne. Načiahol ruku, jemne pohladil dakotu po krídle a nežne ju oslovil: „Ty krásavica.“

„Poznáte to lietadlo?“ spýtal sa Radl.
„Lepšie ako hociktorú ženu.“
„Pol roka, od júna do novembra roku 1938, ste boli zamestnaný v brazílskej leteckej dopravnej spoločnosti Landros. Nalietali ste deväťstotridsať hodín. Na devätnásťročného mládenca je to celkom slušný výkon. Akiste to nebol nijaký med.“
„Tak preto ste si ma vybrali?“
„S ohľadom na celý váš záznam.“
„A skadiaľ máte to lietadlo?“
„Patrilo anglickému veliteľstvu transportov. Pred štyrmi mesiacmi zhadzovalo zásoby holandskému odbojovému hnutiu. Ktorýsi váš kolega, nočný stíhač, ho postrelil. Iba nepatrne poškodil motor. Tuším to voľajako súviselo s pumpou. Pozorovateľ utrpel také vážne zranenie, že nevládal zoskočiť, a preto pilot pristál na oráčine. Mal však smolu, lebo doroloval rovno pred kasárne SS. Kamaráta síce vytiahol, no nestihol už vyhodiť lietadlo do vzduchu.“
Dvierka na lietadle boli otvorené. Gericke sa vyšvihol doň. V pilotovej kabíne si sadol k palubnej doske a na okamih sa vrátil do Brazílie. Pod sebou videl zelenú džungľu, ktorou sa od Manausu k moru plazila sťa ozrutný strieborný had Amazonka.
Radl si prisadol k nemu. Vytiahol striebornú tabatierku a ponúkol Gerickemu ruskú cigaretu. „Teda si trúfate letieť na tejto mašine?“
„Kam?“
„Nie veľmi ďaleko. Ponad Severné more do Norfolku. Priamo ta a priamo nazad.“
„A čo tam?“
„Vysadíte šestnásť výsadkárov.“
Užasnutý Gericke vdýchol dym tak zhlboka, že sa takmer zadusil, keď zacítil v hrdle drsný ruský tabak. Bujaro sa zarehotal. „Konečne podnikneme operáciu Morský lev. Nemyslíte, že v tejto vojne je na inváziu do Anglicka už trochu neskoro?“
„V tejto časti pobrežia nemajú na nižšie polohy nijakú radarovú clonu,“ pokojne pokračoval Radl. „Ak zostanete vo výške do dvesto metrov, pôjde to bez ťažkostí. Samozrejme, lietadlo dajú do poriadku. Na krídla opäť prídu kruhy anglického kráľovského letectva, ktoré si plní svoje zvyčajné povinnosti.“
„Ale prečo ta vlastne idú?“ spýtal sa Gericke. „Čo tam, dočerta, budú robiť?“
„Do toho vás nič,“ pevne odvetil Radl. „Vy ste len taxikár, kamarát.“
Zoskočil z lietadla a vyšiel z hangára. Gericke vykročil za ním. „Hádam si len zaslúžim, aby ste mi niečo povedali.“
Radl mlčky podišiel k mercedeske. Zastal pri nej a zahľadel sa ponad letisko na more. „Netrúfate si na to?“
„Nebuďte blázon,“ zlostne odvrkol Gericke. „Jednoducho by som rád vedel, do čoho sa púšťam. Nič viac.“
Radl si rozopäl kabát a blúzu. Z vnútorného vrecka vytiahol tvrdú obálku, v ktorej prechovával vzácny list, a podal ju Gerickemu. „Prečítajte si to,“ precedil.
Keď Gericke zdvihol pohľad, tvár mu sčervenela. „Až také vážne to je? Nečudo, že Prager tak znervóznel.“
„Správne.“
„Nuž dobre. Aký čas mám na prípravu?“
„Približne štyri týždne.“
„Môj pozorovateľ Bohmler musí letieť so mnou. Lepšieho navigátora nepoznám.“
„Ako si želáte. Stačí povedať. Prirodzene, celá vec je prísne tajná. Ak chcete, vybavím vám týždennú dovolenku. Ale potom zostanete tu na usadlosti, kde platia najprísnejšie bezpečnostné opatrenia.“
„A povolíte mi skúšobný let?“
„Ak treba, áno. No iba v noci a podlá možnosti jediný. Pozháňam najlepších leteckých mechanikov, akých mi luftwaffe môže dať. Dostanete všetko, čo budete potrebovať. Túto časť akcie si vezmete na starosť vy. Nechcem, aby vám pre nejakú hlúpu technickú chybu zlyhali motory, až budete stopäťdesiat metrov nad norfolskými močiarmi. A teraz sa vrátime do Amsterdamu.“

Na druhý deň, presne o tri štvrte na tri nadránom, Seumas O'Broin, ovčiar z Conroy v Monaghanskom grófstve, s námahou hľadal v šírej slatine cestu, ktorá by ho doviedla domov. A veľmi sa mu nedarilo. Koniec koncov, bolo to prirodzené, lebo sedemdesiatšesťročnému človeku odchádzajú priatelia nezadržateľne. A Seumas O'Broin sa práve vracal zo smútočnej stráže pri priateľovi, ktorý bol zosnul, a zdržal sa na nej celých sedemnásť hodín.
Nielenže si - ako pôvabne vravia Íri - podal pijatiky, lež vypil si tak výdatne, že si už nebol celkom istý, či je na tomto, alebo už na onom svete. A keď mu začalo v tme nad hlavou nehlučne poletovať čosi, čo pokladal za ozrutného bieleho vtáka a čo potom dopadlo na pole za najbližším múrikom, vôbec nepocítil strach iba miernu zvedavosť.
Devlinovi sa podarilo skvele zoskočiť. Keď vrece s výstrojom, ktoré sa mu hompáľalo pripnuté na sedemmetrovom lane o opasok, dopadlo na zem, pochopil, že sa musí pripraviť. O zlomok sekundy dopadol aj on. Prevalil sa na kyprom írskom trávniku, bleskove vyskočil a odopäl si popruhy na padáku. Vtom sa roztrhli mraky a mesačný nov mu posvietil práve toľko, aby stihol urobiť všetko potrebné. Otvoril vrece s výstrojom, vybral malú lopatku, tmavý nepremokavý plášť, tweedovú čiapku, topánky a veľkú koženú cestovnú tašku.
Poblíž sa tiahol živý plot a súbežne s ním jarok. Devlin v ňom rýchlo vyrýpal lopatkou menšiu jamu. Potom si rozopäl zips na kombinéze, pod ktorou mal oblečený tweedový oblek. Automatickú pištoľ značky Walther, ktorú mal zastoknutú za opaskom, si preložil do pravého bočného vrecka. Obul si topánky, potom vopchal kombinézu, padák a baganče do vreca, hodil ho do jamy a rýchlo ju zasypal hlinou. Naostatok na ňu prihrabol kôpku suchého lístia s konármi a odhodil lopatku do neďalekej mládze.
Vhupol do nepremokavého plášťa, schytil cestovnú tašku, no keď sa obrátil, zistil, že Seumas O'Broin sa opiera o múrik a pozoruje ho. Devlin mykol rukou a zacítil v dlani pažbu pištole. No vtom mu aróma ušľachtilej írskej whisky a bľabotavá reč prezradili, aká je skutočnosť.
„Čo si, človek, a či diabol?" spýtal sa starý farmár pomaly a prerývane. „Si z toho, a či z onoho sveta?"
„Nech nás pánboh netresce, starký, no páchne z vás ani zo suda. Keby dakto škrtol zápalkou, obaja by sme fujazdili do pekla. A keď sa už spytujete, som to i ono. Som prostý írsky chlapec a takto sa vraciam po dlhých rokoch, čo som sa pretĺkal cudzinou, domov."
„Naozaj?" spýtal sa O'Broin.
„Vecí vám vravím, nie?"
Starký sa blažené zasmial. „Ceadmilefailte sa bhaile romhat," zahlaholil po írsky. „Stotisíc ráz ťa vítam doma."
„Go raibh maith agat," odvetil Devlin a zaceril sa. „Vďaka." Schmatol cestovnú tašku, preskočil múrik a tíško si pohvizdujúc, rázne vykročil naprieč lúkou. Dobre mu padlo, že je zasa doma, hoci len nakrátko. Kto sa v týchto končinách vyznal, mal vtedy hranicu do anglickej časti írska naširoko otvorenú, čo napokon platí dodnes. Po dvaapolhodinovej rezkej chôdzi poľnými cestami a chodníkmi došiel Devlin do Armaghského grófstva a zastal na anglickej pôde. Vďaka vodičovi mliekárskeho nákladného auta, čo ho zviezol, bol už o šiestej ráno v Armaghu. O pol hodiny nasadol do oddelenia tretej triedy v rannom vlaku do Belfastu.

7

V stredu celý deň pršalo a popoludní sa privalila zo Severného mora ponad močiare v Cley, na Chasníkovej špici a v Blakeney hmla.
Joanna Greyová si napriek zlému počasiu vyšla popoludní do záhrady a pustila sa do práce na zeleninovej hriadke vedia sadu. Práve vykopávala zemiaky, keď vrzla záhradná bránka. Fľak z ničoho nič zaskučal a ufujazdil ako blesk. Keď sa Joanna obrátila, na konci cestičky stál šťúply, no plecnatý muž s bledou tvárou, v čiernom nepremokavom plášti s opaskom a tweedovej čiapke. V ľavej ruke držal koženú cestovnú tašku. Mal také prenikavé modré oči, aké v živote nevidela.

„Pani Greyová?“ spýtal sa prívetivo, s nádychom írskeho prízvuku v hlase. „Pani Joanna Greyová?“
„Áno.“ Joanne sa od vzrušenia stiahol žalúdok. Na okamih jej zarazilo dych.
Muž sa usmial. „Zažnem v srdci sviecu pochopenia, ktorá jakživ nezhasne.“
„Magna est veritas et praevalet.“
„Veľká je pravda a mocná nadovšetko,“ opäť sa usmial Liam Devlin. „Ulahodila by mi šálka čaju, pani Greyová. Mal som šľakovitú cestu.“

V pondelok sa Devlinovi nepodarilo zohnať lístok na nočnú loď, čo premávala medzi Belfastom a Heyshamom. Ani na linke do Glasgowa nebola situácia o nič lepšia. Ochotný pokladník mu však poradil, aby zašiel do Larnu. Tam naozaj dobre pochodil, lebo dostal lístok na loď, ktorá v utorok ráno odchádzala do Stranraeru v Škótsku.
Keďže cestovanie vlakom sa za vojny spájalo s nejedným obmedzením, pripadala mu cesta zo Stranraeru do Carlislu, kde presadol na vlak do Leedsu, nekonečná. V Leedse musel dlho čakať. Napokon v stredu nadránom objavil vhodné spojenie do Peterboroughu, kde konečne prestúpil na lokálku do King’s Lynnu.
Veľa zážitkov z tejto cesty mu zamestnávalo myseľ, keď sa Joanna Greyová obrátila od sporáka, kde pripravovala čaj, a spýtala sa: „Tak ako sa vám cestovalo?“
„Nebolo to najhoršie,“ odvetil. „V istom smere ma kadečo prekvapilo.“
„Ako to myslíte?“
„Och, ľudia, celková situácia. Nebolo to také, ako som očakával.“
Mal na mysli najmä staničnú reštauráciu v Leedse, kde sa celú noc tisli všakoví cestujúci, každý úfne čakajúc na dajaký vlak, a plagát na stene s výzvou, ktorá v jeho prípade vyznievala nanajvýš ironicky: Práve teraz sa treba spýtať: Je moja cesta naozaj potrebná? Spomenul si na drsný, bodrý humor a na celkovú dobrú atmosféru. V porovnaní s tým jeho posledná návšteva hlavnej stanice v Berlíne v ňom zďaleka nezanechala taký priaznivý dojem.
„Ľudia sú tu podľa všetkého presvedčení, že vojnu vyhrajú,“ poznamenal, keď pani Greyová priniesla podnos s čajom.
„Ružové vidiny,“ odvetila pokojne. „Jakživ nezmúdrejú. Viete, jakživ nemali riadnu organizáciu, takú disciplínu, akú v Nemecku zaviedol führer.“
Devlinovi sa v duchu vybavil obraz zbombardovanej budovy ríšskeho kancelárstva, ako ju bol videl naposledy, i rozsiahle časti Berlína, ktoré sa po bombardovacej ofenzíve Spojencov premenili na rumoviska. Pocítil nutkanie podotknúť, že v porovnaní so starými dobrými časmi sa kadečo prenikavo zmenilo. Zároveň však jasne vycítil, že takouto poznámkou by sa neveľmi zavďačil.
Popíjal teda čaj a sledoval pohľadom Joannu, ktorá prešla k príborníku v kúte miestnosti, otvorila ho a vybrala fľašu škótskej. Zrazu sa mu videlo čudné, že sa táto bielovlasá pani s prívetivou tvárou, vo vkusnej tweedovej sukni a topánkach na nízkom opätku mohla dať na čosi podobné.
Joanna naliala do dvoch pohárov po štedrej dávke whisky a akoby na privítanie zdvihla pohár. „Na Anglické podujatie,“ povedala s rozžiarenými očami.
Devlin mal už-už na jazyku, že takisto pomenovali Španieli svoje vojnové loďstvo, ktoré sa v šestnástom storočí tak neúspešne pokúsilo o inváziu do Anglicka, no potom usúdil, že by si to mohla zle vysvetliť, a radšej mlčal.
„Na Anglické podujatie,“ zopakoval vážne.
„Výborne.“ Joanna položila pohár. „A teraz mi ukážte svoje papiere. Musím skontrolovať, či vám niečo nechýba.“
Devlin vytiahol cestovný pas, doklady o prepustení z armády, vysvedčenie, ktoré mu údajne napísal niekdajší veliteľ, list od farára zo svojej farnosti a svedectvá o svojom zdravotnom stave.
„Skvelé,“ prikývla. „Sú naozaj znamenité. A teraz budeme postupovať takto. Našla som vám miesto u tunajšieho veľkostatkára sira Henryho Willoughbyho. Chce sa s vami zhovárať, len čo prídete. Vybavíme to ešte dnes. Zajtra ráno vás odveziem do Fakenhamu. Je to najbližšie mestečko vzdialené zo desať míľ.“
„A čo tam?“

„Prihlásite sa na tamojšej policajnej stanici. Dostanete formulár na registráciu cudzincov, musia ho vypĺňať všetci írski štátni občania, a priložíte k nemu pasovú fotografiu. Tá sa ľahko zadováži. Ďalej potrebujete potvrdenie o sociálnom poistení, preukaz totožnosti, prídelovú knižku a poukážky na nákup látok.“
Vyratúvala mu to na prstoch. Devlin sa zaceril. „Tak už dosť. Robíte si zbytočné starosti. Od soboty o tri týždne stadiaľto ufujazdím, len sa tak za mnou zapráši.“
„Všetky doklady potrebujete,“ namietla. „Má ich každý, musíte ich mať i vy. Stačí, aby si daktorý drobný úradníček vo Fakenhame či King’s Lynne všimol, že ste si nepodali nejakú žiadosť. Začnú vás vyšetrovať, a čo potom?“
Devlin sa veselo podvolil. „Tak dobre, ako rozkážete. A čo to bude za prácu?“
„Stanete sa hájnikom na Chasníkovej špici. Je to samota v močariskách. Dostanete hájovňu. Nie bohvieakú, no postačí vám.“
„A čo tam vlastne budem robiť?“
„Predovšetkým sa budete starať o zver. A potom treba pravidelne kontrolovať sústavu stavidiel. Dva roky tu nijaký hájnik nebol. Odkedy posledný narukoval. Najmä musíte hubiť škodnú. Líšky strašne kynožia divé kačky.“
„A ako? Mám po nich hádzať kamene?“
„Nie, sir Henry vám dá pušku.“
„Je náramne láskavý. A dostanem aj voľajaký dopravný prostriedok?“
„Urobila som, čo sa dalo. Podarilo sa mi prehovoriť sira Henryho, aby vám pridelil jeden z motocyklov, čo má na veľkostatku. Vzhľadom na to, že pracujete v poľnohospodárstve, máte naň vlastne nárok. Autobusy takmer vôbec nepremávajú, preto ľuďom poväčšine dávajú skromný mesačný prídel benzínu, aby v naliehavých prípadoch mohli zaskočiť do mesta.“
Pred domom sa ozval klaksón. Joanna prešla do obývacej izby a hneď sa vrátila. „To je sir Henry. Nechajte hovoriť mňa. Správajte sa náležite úslužne, a kým vás neosloví, mlčte. To sa mu bude páčiť. Privediem ho.“
Vyšla. Devlin začul cvaknúť hlavné dvere a potom Joannino predstierané prekvapenie. Sir Henry zahlaholil: „Idem do Holtu, Joanna, zasa mám poradu na veliteľstve. Tak som si pomyslel, že sa spýtam, či vám netreba niečo priviezť.“
Joanna odvetila tak tichučko, že Devlin jej slová nezačul. Aj sir Henry stíšil hlas, takže hovor znel ako mumlanie. Potom vošli do kuchyne.
Sir Henry mal oblečenú uniformu podplukovníka domobrany. Na ľavom náprsnom vrecku sa mu honosila pestrá zbierka stužiek s vyznamenaniami z prvej svetovej vojny a z Indie. Prenikavo pozrel na Devlina. Jednu ruku si založil za chrbát, druhou si prihladil široké fúzy.
„Tak vy ste Devlin?“
Devlin vyskočil a oboma rukami žmolil tweedovú čiapku. „Musím sa vám poďakovať, pane,“ vyhŕkol s výrazne írskym prízvukom. „Pani Greyová mi už povedala, že ste mi veľmi vyšli v ústrety. Ste nekonečne láskavý.“
„Hlúposti, človeče,“ odvrkol sir Henry, no očividne sa vystrel a trochu širšie rozkročil. „Vy ste predsa preukázali služby Anglicku, či nie? Vo Francúzsku vás to údajne chytilo.“
Devlin horlivo prikývol. Sir Henry sa naklonil k nemu a pozorne si prezrel jazvu, ktorú mu na čele vyryla strela istého detektíva z írskeho Osobitného oddielu. „Prisámbohu,“ precedil potichu, „máte náramné šťastie, že ešte žijete.“
„Myslela som si, že sa oňho postarám, aby som vás odbremenila,“ vložila sa do reči Joanna Greyová. „Súhlasíte, Henry? Máte toľko povinností.“
„Naozaj sa oňho postaráte, moja?“ Pozrel na hodinky. „O pol hodiny totiž musím byť v Holte.“
„Prirodzene. Zavediem ho do hájovne, povodím po močariskách a tak ďalej.“
„Vy vlastne viete lepšie, čo sa robí na Chasníkovej špici, ako ja.“ Sir Henry sa na okamih pozabudol, ruka mu skĺzla na Joannin driek, ale hneď sa zháčil a obrátil sa k Devlinovi. „Nezabudnite, že sa čo najskôr musíte hlásiť na polícii vo Fakenhame. Viete, čo treba robiť?“
„Áno, prosím.“

„Máte ešte dajaké otázky?“
„Ide o tú pušku, prosím,“ odvetil Devlin. „Vraj si želáte, aby som strieľal škodnú.“
„Ach, pravda. Ale s tým nebudú nijaké ťažkosti. Príďte zajtra popoludní do Studley Grange, vybavíme to. A môžete si prevziať aj motocykel. Pani Greyová vás už informovala, však? Nezabúdajte, že dostanete iba pätnásť litrov benzínu mesačne. Musíte s tým voľajako vystačiť. Všetci prinášame obete.“ Opäť si prihladil fúzy. „Devlin, jediný lancaster spáli deväťtisíc litrov benzínu, kým doletí nad Porúrie. Vedeli ste to?“
„Nie, prosím.“
„Tak vidíte. Všetci musíme byť odhodlaní vydať zo seba všetko.“
Joanna Greyová ho vzala pod pazuchu. „Zmeškáte, Henry.“
„Máte pravdu, moja milá.“ Pokývol Írovi. „Tak teda, Devlin, uvidíme sa zajtra popoludní.“
Devlin zasalutoval, vyčkal, kým vyšli z domu, a prešiel do obývacej izby. Pozoroval sira Henryho, ako odštartoval, a keď sa Joanna Greyová vrátila, práve si pripaľoval cigaretu.
„Sir Henry sa naozaj priatelí s Churchillom?“ spýtal sa.
„Pokiaľ viem, jakživ sa nestretli. Vila v Studley Grange je vychýrená prekrásnymi alžbetínskymi parkami. Ministerský predseda je priam očarený myšlienkou, že tam pred návratom do Londýna strávi pokojný víkend a voľačo namaľuje.“
„A sir Henry si aj nohy doláme, čo ho bude obskakovať. Och, viem si to živo predstaviť.“
Joanna potriasla hlavou. „Už som čakala, kedy sa vám pošmykne jazyk a šťavnato zahrešíte po írsky. Ste náramný oplan, pán Devlin.“
„Liam,“ opravil ju. „Hovorte mi Liam. Bude to lepšie znieť, najmä ak vás budem naďalej oslovovať pani Greyová. Sir Henry na vás letí napriek svojim rokom, však?“
„Jesenná romantika nie je nič neslýchané.“
„Podľa mojej mienky je to skôr zimná romantika. Ale musí to byť čertovsky výhodné.“
„Je to viac ako výhodné - je to priam nevyhnutné,“ odvetila. „Napokon, prineste si tašku. Vytiahnem voz a odveziem vás na Chasníkovu špicu.“

Vietor hnal od mora studený dážď, močiare halila hmla. Keď Joanna Greyová zastala s autom na dvore pred starou hájovňou, Devlin vystúpil a zamyslene sa poobzeral navôkol. Usadlosť mu prichodila čudesná, záhadná, po chrbte mu prebehli zimomriavky. Ramená s morskou vodou, šíre blato, vysoká, bledá šachorina splývajúca s hmlou. Zavše kdesi zaškrekotal vták a zašumeli neviditeľné krídla.
„To je teda ozajstná samota.“
Joanna vybrala spod plochého kameňa pri vchode kľúč, otvorila dvere a popredu vošla do chodby s kamennou dlážkou. Bolo tu vlhko, vápenná maľovka sa odlupovala zo stien. Dvere vľavo viedli do veľkej obývacej kuchyne. Aj tu bola kamenná dlážka, no prikrytá rohožami, a obrovský kozub. V protiľahlom kúte miestnosti stál železný sporák a vedľa neho puknutý biely porcelánový drez s jediným kohútikom. Inak tu bol iba veľký stôl z borovicového dreva s dvoma lavicami a pri kozube starý ušiak.
„Čosi vám poviem,“ ozval sa Devlin. „Vyrástol som presne v takejto chalupe v Downskom grófstve v severnom írsku. Treba len riadne zakúriť a čochvíľa to preschne.“
„A má to nesmiernu výhodu, je to od ruky,“ dodala Joanna. „Za celý čas, čo tu budete, asi neuvidíte živú dušu.“
Devlin otvoril cestovnú tašku a vybral z nej toaletné potreby, šaty a zopár kníh. Potom ohmatal prstom podšívku, našiel skrytý háčik a zdvihol falošné dno. Pod ním ležala pištoľ značky Walther P 38, samopal Sten s tlmičom rozložený na tri časti a vrecková vysielačka. Mal tam aj dva balíčky bankoviek, každý v hodnote tisíc libier. V jednom boli jednolibrovky, v druhom päťlibrovky. Ležal tam ešte akýsi predmet v bielom plátne, ten však nevybalil.
„Prevádzkový kapitál,“ podotkol.
„Na autá?“
„Áno. Mám aj adresy spoľahlivých ľudí.“
„Skadiaľ?“
„Také údaje sa nájdu v archíve na hlavnom veliteľstve abwehru.“

„A kde žijú tí ľudia?“
„V Birminghame. Tento víkend by som ta rád zaskočil. Na čo si treba dávať pozor?“
Joanna si sadla na kraj stola a pozorovala, ako nasadil na komoru samopalu hlaveň a potom zasunul pažbu. „Je to slušná cesta,“ odvetila. „Takých tristo míľ, ta i nazad.“
„So svojimi pätnástimi litrami benzínu ďaleko nezájdem. Čo sa v tom dá podniknúť?“
„Ak má človek styky v istých garážach, dostane načierno za trojnásobnú cenu benzínu, koľko chce. Služobný benzín sa farbí na červeno, aby polícia ľahko zistila tých, čo ho používajú neprávom. No farba sa hravo odstráni, ak sa benzín preleje cez filter civilnej plynovej masky.“
Devlin nasadil na samopal zásobník, skontroloval ho, potom zbraň opäť rozobral a uložil na dno tašky. „Technika je čosi skvostné,“ poznamenal. „Z tejto hračky možno strieľať celkom zblízka, a pritom počuť iba cvakanie záveru. Mimochodom, je to anglický samopal. Páni z britskej tajnej služby si myslia, že ich zhadzujú účastníkom holandského odboja.“ Vybral cigaretu a vložil si ju do úst. „Čo by som mal ešte vedieť, kým sa pustím na cestu? Treba rátať s nejakým rizikom?“
„Vcelku nie,“ odvetila. „Reflektor na motorke bude zatemnený podlá predpisov, s tým teda nebudete mať nijaké problémy. Na cestách, najmä vo vidieckych oblastiach, nie je prakticky nijaká premávka. A väčšinu ich predelili v strede bielymi čiarami. To uľahčuje jazdu.“
„A čo polícia a bezpečnostné orgány?“
Uprela naňho prázdny pohľad. „Ach, s tým si vôbec nemusíte lámať hlavu. Vojaci by vás zastavili iba vtedy, keby ste chceli vojsť do vyhradenej oblasti. Teoreticky je aj toto ešte stále vojenská oblasť, no v poslednom čase si už na predpisy nik ani nespomenie. A policajti sú vás oprávnení zastaviť a legitimovať i skontrolovať, či sa nezneužíva benzín.“
Joanna rozprávala takmer pohoršeným tónom. Keď sa Devlin rozpamätal, z akej situácie odišiel, musel nasilu potlačiť nástojčivú túžbu trochu jej otvoriť oči. Napokon sa iba spýtal: „To je všetko?“
„Myslím, že áno. V zastavaných oblastiach sa povoľuje najvyššia rýchlosť dvadsať míľ za hodinu. A pravda, niektoré obce nie sú označené tabuľami. Začiatkom tohto leta už opäť začali s označovaním.“
„Podľa všetkého by som teda nemal mať nijaké mrzutosti.“
„Mňa ešte nik nezastavil. Každému je už všetko fuk.“ Pokrčila plecami. „S tým nebudú nijaké ťažkosti. Koniec koncov, na miestnom stredisku Ženskej dobrovoľnej služby máme úradné formuláre z čias, keď tu ešte bývala vojenská oblasť. Bolo tam i povolenie na návštevu príbuzných v nemocnici. Vyplním vám ho a uvediem, že máte v birminghamskej nemocnici brata. Také povolenie spolu s dokladmi o prepustení z armády musí každému postačiť. Na hrdinu sú v poslednom čase všetci ako med.“
Devlin sa zaceril. „Viete, pani Greyová, mám dojem, že my dvaja si budeme skvele rozumieť.“ Podišiel ku skrinke pod drezom a vrátil sa s hrdzavým kladivom a klincom. „Presne toto som hľadal.“
„Načo?“ spýtala sa.
Vliezol do kozuba a do obhoreného brvna, čo podopieralo rímsu, zatĺkol zozadu klinec. Potom naň za lučík zavesil waltherovku. „To je moje eso v rukáve. Pre každý prípad mám rád pri ruke zbraň. A teraz mi ukážte usadlosť.“
Pri dome stálo zopár hospodárskych budov, poväčšine ošarpaných, iba stodola bola pomerne zachovalá. Za ňou, až celkom pri močiari, stála ďalšia. Bolo to spustnuté, veľmi staré stavisko, na kamenných múroch sa zelenela pieseň. Devlin horko-ťažko otvoril polovicu veľkých vrát. V stodole bolo vlhko a chladno, očividne ju roky nepoužívali.
„To bude výborné,“ poznamenal. „Aj keby sem starý sir Willoughby prišiel snoriť, až sem sa zrejme nezatára.“
„Má strašne veľa povinností,“ pripomenula Joanna. „Angažuje sa v správe grófstva aj v mestskej rade a je veliteľom miestnej zložky domobrany. Všetko berie náramne vážne. Na nič iné mu už čas nezostáva.“
„Ale na vás predsa,“ namietol. „Na vás má ten starý plesnivec predsa čas.“
Usmiala sa. „Áno, to je, žiaľ, svätá pravda.“ Vzala ho pod pazuchu. „A teraz vám ukážem, kde zoskočia.“ Cestou po hrádzi prešli cez močiar. Husto sa rozpršalo. Vietor roznášal sychravý, vlhký zápach hnijúcich rastlín.
Z hmly vyletel kŕdeľ divých husí, formáciou pripomínajúci peruť bombardovacích lietadiel vychystaných rozsievať smrť.

Došli k boroviciam, guľometným hniezdam, protitankovej priekope zaviatej pieskom a k tabuľke s výstrahou Pozor, míny!, ktorú Devlin dôverne poznal z fotografií. Joanna Greyová hodila na piesčiny kameň a Rak sa popod drôty rozbehol za ním.
„Viete to naisto?“ spýtal sa Devlin.
„Naisto.“
Zaškeril sa na pol úst. „Ak sa náhodou mýlite, nezabudnite, že som katolík.“
„Tu sú samí katolíci. Dozriem na to, aby vás riadne pochovali.“
Devlin prekročil drôty, na okraji piesčiny zastal a potom vykročil. Opäť zastal a napokon sa rozbehol. Zostávali za ním vlhké stopy, bolo totiž krátko po odlive. Zvrtol sa, rozbehol sa nazad a znovu preliezol drôt.
V návale dobrej vôle položil Joanne ruku okolo pliec. „Mali ste pravdu, od samého začiatku. Vydarí sa to, uvidíte.“ Pozrel ponad morské ramená a duny na more a zahľadel sa na výbežok zahalený v hmle. „Nádherné. Akiste vám srdce puká, keď si pomyslíte, že stadiaľto budete musieť odísť.“
„Odísť?“ Nechápavo naňho pozrela. „Ako to myslíte?“
„Nemôžete tu predsa zostať,“ odvetil. „Potom už veru nie. To predsa chápete, však?“
Joanna sa zahľadela na výbežok, akoby sa naň dívala posledný raz. Dosial jej, napodiv, vôbec nezišlo na um, že by odtiaľto musela odísť. A keď prudký závan vetra prihnal od mora ďalší dážď, zachvela sa.

V ten istý večer o tri štvrte na osem si Max Radl vo svojej kancelárii na Tirpitzovom nábreží povedal, že sa už dosť napracoval. Od návratu z Bretónska sa necítil dobre. Lekár, ku ktorému zašiel, sa zhrozil jeho zdravotného stavu.
„Pán podplukovník, ak neprihamujete, uštvete sa,“ vyhlásil jednoznačne. „Na to vám môžem dať svoje slovo.“
Radl zaplatil za návštevu a vzal si pilulky. Dostal tri rozličné medikamenty, ktoré ho azda pri troške šťastia udržia na nohách. Pokým ho nedostanú do rúk vojenskí lekári, zostávali mu ešte aké-také šance, no keby ho tí páni vzali do parády a dôkladne vyšetrili, rozhodne by ho odpísali. Kým by sa spamätal, bol by už v civile.
Vytiahol zásuvku, vybral z nej ampulku a hodil si do úst dve pilulky. Mali zmierňovať bolesti. No pre istotu vzal veľký pohár a dopoly si nalial courvoisieru. Ktosi zaklopal na dvere a vzápätí vošiel Hofer. Zvyčajné pokojnú tvár mal rozihranú, oči mu žiarili.
„Čo je, Karol, čo sa stalo?“ spýtal sa Radl.
Hofer mu prisunul kópiu depeše. „Práve prišla, pán podplukovník. Od Škorca - od pani Greyovej. Šťastne došiel. Je u nej.“
Radl vyjavene pozrel na kópiu. „Bože môj, Devlin,“ zašepkal. „Tak to predsa dokázal. Vyšlo to.“
Pocítil priam fyzickú úľavu. Siahol do dolnej zásuvky a vytiahol ďalší pohár. „Karol, to rozhodne treba zapiť.“
Vstal, priam prekypoval bujarou radosťou. Zrazu si uvedomil, že už roky sa tak necítil. Vlastne od čias toho neuveriteľného nadšenia, keď sa v lete roku 1940 rútil na čele svojej jednotky k francúzskemu pobrežiu.
Zdvihol pohár a pozrel na Hofera. „Karol, pripime si na Liama Devlina. Nech žije republika!“

Keď Devlin slúžil v Španielsku ako štábny dôstojník Lincolnovej brigády, overil si, že v neschodnej horskej krajine udrží styk s roztrúsenými jednotkami, ktoré podliehali jeho veleniu, najskôr na motocykli. V Norfolku to síce vyzeralo celkom inak, no keď sa zo Studley Grange pustil na motorke pokojnými poľnými cestami k dedine, cítil sa rovnako slobodný a voľný.
Toho istého dňa predpoludním dostal v Holte bez najmenších ťažkostí spolu s ostatnými dokumentmi aj vodičský preukaz. Kamkoľvek prišiel, počínajúc policajnou stanicou a končiac pracovným úradom, jeho vymyslený príbeh, že je bývalý pešiak, ktorého po zranení prepustili z armády, spôsoboval hotové divy. Úradníci sa priam trhali, aby mu všetko uľahčili. Všeobecne platilo to, o čom už bol počul. Za vojny každý prekypoval sympatiami k vojakovi a tobôž k ranenému hrdinovi.
Pravda, motocykel značky BSA bol predvojnový a zažil lepšie časy. Mal obsah tristopäťdesiat

kubických centimetrov, a keď sa Devlin odvážil na prvom rovnom úseku pustiť na plný plyn, ručička na tachometri ľahučko vyskočila na stovku. Keď zistil, že ak treba, motor podá slušný výkon, rýchlo ubral plyn. Nemalo význam koledovať si o nepríjemnosti. V Studley Constable síce obecného policajta nemali, no Joanna Greyová ho upozornila, že občas ta chodievajú na motorkách policajti z Holtu.
Spustil sa po strmom úbočí do dediny, prešiel popri starom mlyne, ktorého koleso stálo, a potom spomalil, lebo zazrel vozík ťahaný koníkom. Sedela na ňom dievčina a za ňou hrkotali tri mliečne kanvy. Mala na sebe modrú baretku a prastarý nepremokavý kabát z čias prvej svetovej vojny, ktorý jej bol aspoň o dve čísla väčší. Z deravých vlnených rukavíc jej trčali tri prsty. Mala vysadnuté lícne kosti, veľké oči a široké ústa.
„Dobrý deň, dievčatko," prihovoril sa jej veselo, kým čakal, až zabočí cez cestu na mostík. „Požehnaj pánboh statočnú prácu."
Vyjavene, užasnuto naňho pozrela a pootvorila ústa. Akoby stratila reč, iba mľaskla, popchla koníka cez most a hnala ho klusom hore kopcom popri kostole.
„Pôvabná, mrzká sedliačka," zarecitoval si potichu, „hlavu mi zmútila nie raz, lež dva razy." Zazubil sa.
„Ó, nie, milý Liam. To veru nie. Teraz nie."
Len čo zabočil s motocyklom ku krčme Studleyský erb, zbadal, že v okne stojí akýsi muž a gáni naňho. Bol to asi tridsaťročný kolohnát s hustou čiernou bradou, v tweedovej čiapke a starom námorníckom kabáte.
Došľaka, čo som ti urobil, synak? spýtal sa Devlin sám seba. Mužov pohľad zablúdil k dievčaťu na vozíku, ktorý práve zašiel popri kostole za kopec, a opäť sa vrátil. Devlin pochopil. Odstavil motorku, odopäl si plátenné puzdro s puškou, čo mal zavesené na krku, presunul si ho pod pazuchu a vošiel.
Nebola to vlastne krčma s výčapom, iba pohodlná miestnosť s nízkymi hradami, niekoľkými lavicami s rovnými operadlami a zopár drevenými stolmi. V kozube veselo blčali polená.
Boli v nej len traja ľudia. Muž, čo sedel pri kozube a hral na fúkacej harmonike, chlap s čiernou bradou, čo stál pri obloku, a územčistý, zavalitý muž v košeli, ktorému nechýbalo veľa do tridsiatky.
„Pozdrav vás pánboh," pozdravil sa Devlin ako írečitý Ír.
Keď odložil pušku v plátennom puzdre na stôl, muž v košeli sa usmial a podal mu ruku. „Som George Wilde, miestny krčmár, a vy ste pravdepodobne nový hájnik sira Henryho. Máte hájovňu v močiaroch. Už sme o vás počuli."
„Ale čo, už?" začudoval sa Devlin.
„Veď viete, ako to na dedine býva."
„Myslíš, že to naozaj vie?" drsne sa spýtal kolohnát pri obloku.
„Och, som opravdivý sedliacky chlapec," odvetil Devlin.
Wilde sa zatváril ustarostené, no jednako sa pokúsil zoznámiť ich, ako sa patrí. „Toto je Artúr Seymour a ten starý cap pri kozube je Laker Armsby."
Devlin sa až neskôr dozvedel, že Laker nemá ešte ani päťdesiatku, iba tak staro vyzerá. Bol neuveriteľne ošarpaný, tweedovú čiapku mal rozkmásanú, kabát previazaný motúzom, nohavice a topánky zablatené.
„Vypijete si so mnou, páni?" spýtal sa Devlin.
„Ja veru neodmietnem," odvetil Laker Armsby. „Veľké čierne by mi náramne ulahodilo."
Seymour dopil a hlučne postavil džbánok na stôl. „Ja pijem za svoje." Vzal pušku a poťažkal ju v ruke. „Pán veľkostatkár sa o vás naozaj stará, čo? Toto - a navyše motocykel. Ktovie, prečo si tak cení kadejakého privandrovalca, hoci podaktorí z nás pracujú na veľkostatku už roky, a jednako sa musia uskromňovať."
„Dozaista preto, že som taký fešák," odvrkol Devlin.
Seymourovi sa nepríčetne, divo zajagali oči, akoby z nich hľadel sám popudlivý, neskrotný diabol. Zdrapil Devlina za chlopne kabáta a pritiahol si ho k sebe. „Nerob si zo mňa smiechy, ty krpáň. A dávaj si pozor, lebo ťa zašliapnem ako hada."
Wilde ho schmatol za ruku. „Prestaň, Artúr!" No Seymour ho odsotil.
„Správaj sa tu slušne a s nikým si nič nezačínaj. Možno sa budeme znášať. Rozumieš?"
Devlin sa neisto usmial. „Prirodzene. Veď som nikoho nechcel uraziť."
„To je už lepšie." Seymour ho pustil a potľapkal po líci. „To je už oveľa lepšie. Ale do budúcnosti si

zapamätaj jedno - len čo niekam prídem, ty odídeš.“
Vyšiel a zabuchol za sebou dvere. Laker Armsby sa bujaro zachichotal. „Je to ale strašný pankhart, ten Artúr.“
George Wilde zmizol vo vedľajšej miestnosti a vrátil sa s fľašou škótskej a s pohármi. „Táto pijatika sa v poslednom čase ťažko zháňa, no myslím, že si zaslúžite, aby som vás počastoval, pán Devlin.“
„Liam,“ opravil ho Devlin. „Volajte ma Liam.“ Vzal si pohár s whisky. „Vždy sa tak správa?“
„Odkedy ho poznám.“
„Cestou k vám som zazrel na vozíku s koníkom akési dievča. Vari sa o ňu uchádza?“
„Namýšľa si, že má u nej šance,“ uškrnul sa Laker Armsby. „Lenže ona ho nechce.“
„To je Molly Priorová,“ vysvetlil Wilde. „Žije s matkou pár míľ odtiaľto. Majú malé gazdovstvo z tejto strany Chasníkovej špice. Gazdujú samy. Lanského roku jej totiž zomrel otec. Keď Laker nemá práve čo robiť v kostole, zavše im zájde pomôcť.“
„Aj Seymour im kedy-tedy pomôže. Najmä pri ťažkých prácach.“
„A preto si azda myslí, že sa tu môže rozťahovať? Prečo vlastne nenarukoval?“
„To je ďalšie boľavé miesto. Nevzali ho, lebo má prasknutý ušný bubienok.“
„A to akiste ranilo jeho mužnosť, však?“ poznamenal Devlin ironicky.
Wilde odvetil rozpačite, akoby mal dojem, že čosi treba vysvetliť. „Aj ja som bol v apríli štyridsiateho roku ranený. Pri Narviku. Slúžil som totiž u kráľovského delostrelectva. Vojna sa mi skoro skončila, lebo mi strela oškúlila pravé koleno. Vás to vraj chytilo vo Francúzsku.“
„Tak veru,“ pokojne odvetil Devlin. „Pri Arrase. Z Dunkerku ma odniesli na nosidlách, vôbec som nevedel o svete.“
„A pani Greyová vraví, že ste si rok poležali v nemocnici.“
Devlin prikývol. „Skvelá žena. Som jej nesmierne vďačný. Jej manžel sa kedysi stýkal s našou rodinou. Nebyť jej, nebol by som dnes hájnikom.“
„To je dáma,“ prikývol Wilde. „Ozajstná dáma. Tej sa široko-ďaleko nik nevyrovná.“
„Ja som chytil prvú strelu v tisísdeväťstošestnástom pri Somme,“ skočil mu do reči Laker Armsby. „Slúžil som u waleského gardového pluku.“
„Och, prestaňte,“ zahriakol ho Devlin, vytiahol z vrecka šiling, pľasol ho na stôl a pokývol Wildovi. „Nalejte mu džbánok, ja už musím bežať. Mám robotu.“

Keď Devlin došiel na cestu pri pobreží, pustil sa chodníkom po prvej hrádzi, na ktorú natrafil na severnom konci Chasníkovej špice, a zamieril ku skupine borovíc. Bol čerstvý jesenný deň, chladný, no prívetivý, po belasej oblohe sa preháňali biele oblaky. Dal sa plným plynom po úzkom chodníku na hrádzi. Bolo to šľakovito riskantné. Stačil jediný chybný pohyb - a bol by skončil v močiari. Počínal si naozaj hlúpo, ale práve to sa mu žiadalo. Pocit slobody mu stúpal do hlavy.
Ubral plyn, pribrzdil, zabočil na ďalší chodník a pustil sa spleťou hrádzí k pobrežiu. Zrazu sa napravo asi tridsať či štyridsať metrov od neho vynorila zo šachoriny postava na koni a zamierila na hrádzu. Bolo to dievča, ktoré bol zazrel v dedine na vozíku ťahanom koníkom - Molly Priorová. Keď Devlin spomalil, naklonila sa ponad koňovu šiju a popchla ho do cvalu. Zviera sa rozbehlo rovnobežne s motorkou. Devlin v mihu zareagoval. Pridal plyn a vyrútil sa tak prudko vpred, že blato špliechalo až do močiara. Dievča bolo vo výhode, lebo hrádza, po ktorej cválalo, viedla rovno k boroviciam. Zato Devlin zaostal, lebo sa musel motať krížom-krážom po chodníčkoch a kľučkovať z jedného na druhý.
Dievča bolo už takmer pri stromoch, a keď Devlin skĺzol z jedného chodníka na druhý, ktorý bol konečne rovný, Molly vhupla s koňom do bahnistej vody a hnala ho skratkou pomedzi šachorinu. Kôň sa správal pohotove. O chvíľku vybehol z močiara a zmizol medzi borovicami.
Devlin plnou rýchlosťou zišiel z hrádze a bokom dopadol na piesočnú dunu. Motocykel nadskočil, zaryl sa do mäkkého piesku a Devlin sa kĺzal po kolene o kus ďalej.
Molly Priorová sedela pod borovicou, hľadela na more, bradu podopretú o kolená. Bola oblečená rovnako ako vtedy, keď ju Devlin videl po prvý raz, iba si zložila z hlavy baretku, takže jej zazrel krátke, sýtoplavé vlasy. Kôň sa popásal na tráve, čo vyrážala z piesčiny.
Devlin postavil motocykel a zvalil sa vedľa Molly. „Chvalabohu, máme krásny deň.“

Obrátila sa a pokojne sa spýtala: „Kde ste sa tak dlho tárali?“
Devlin si strhol čiapku z hlavy, práve si chcel utrieť spotené čelo, no zháčil sa a užasnuto na ňu pozrel. „Kde som sa tak dlho táral? Počúvaj, malá...“
Molly sa zasmiala. A keď zvrátila hlavu a rozosmiala sa na celé kolo, Devlin sa k nej pridal.
„Prisámvačku, veď ja ťa naučím po kostole pískať.“
„Ako to myslíte?“ Hovorila s výrazne norfolským prízvukom. Devlinovi ešte vždy znel nezvyčajne.
„Och, to sa u nás tak vraví.“ Vylovil balíček cigariet a strčil si jednu do úst. „Fajčíš?“
„Nie.“
„To je správne, zostala by si krpatá. A ty ešte musíš podrásť.“
„Mám už sedemnásť, aby ste vedeli,“ namietla. „Vo februári mi bude osemnásť.“
Devlin si pridržal zápalku pri cigarete. Potom sa zvalil na chrbát, rukami si podoprel hlavu a čiapku si stiahol na oči. „Kedy vo februári?“
„Dvadsiateho druhého.“
„Tak, rybička? Pristali by sme k sebe. Ja som škorpión. Mimochodom, rozhodne by si sa nemala vydať za toho, kto sa narodil v znamení panny. Panna a ryba sa vonkoncom neznášajú. Napríklad Artúr. Mám silné podozrenie, že je panna. Na tvojom mieste by som si dával náramný pozor.“
„Artúr?“ spýtala sa. „Myslíte Artúra Seymoura? Preskočilo vám?“
„Nie, ale myslím, že jemu preskakuje,“ odvetil Devlin a pokračoval: „Si čistá, nepoškvrnená, cnostná a neveľmi náruživá, čo je z môjho hľadiska strašná škoda.“
Obrátila sa a pozrela naňho, pričom sa jej roztvoril kabát. Ňadrá mala plné a pevné, priam jej kypeli z bavlnenej halenky.
„Och, dievča, ak sa nezačneš krotiť v jedení, o pár rokov budeš mať veľké problémy s tučnotou.“
V očiach sa jej zaiskrilo. Pozrela naňho a inštinktívne si pritiahla kabát k telu. „Vy naničhodník,“ precedila ťahavo. Ale keď zbadala, že sa mu chvejú pery, naklonila sa k nemu a nakukla mu pod čiapku.
„Veď vy sa mi smejete!“ Strhla mu čiapku a odhodila ju.
„A čo iné si mám s tebou počať, Molly Priorová?“ Načiahol ruku, akoby sa chcel brániť. „Nie, radšej nič nevrav.“
Oprela sa o strom, ruky si vopchala do vreciek. „Skade viete, ako sa volám?“
„George Wilde mi to povedal.“
„Ach, už chápem. A čo Artúr - bol tiež v krčme?“
„Veru bol. Vidí sa mi, že ťa pokladá za svoje osobné vlastníctvo.“
„Čerta starého!“ vyhŕkla vášnivo. „Nikomu nepatrím.“
Zadíval sa na ňu, no zostal ležať. Cigareta sa mu hompáľala v kútiku úst. Usmial sa. „Povedal ti už niekto, že ti naprší do nosa? A keď sa zlostíš, ovisnú ti kútiky úst.“
Zjavne si priveľa dovolil, dotkol sa utajeného, boľavého miesta. Molly sa zapálila a roztrpčene odvrkla: „Ach, som škrata, pán Devlin. Neraz som na tanečných zábavách v Holte celé noci presedela, lebo po mňa nik neprišiel, a preto dobre viem, aká som. Ale viem aj to, že v taký sobotný večer, keď máte vypité, veru by ste ma nevyhnali. Takí sú už mužskí. Uspokoja sa s hocičím, len aby nevyšli naprázdno.“
Chcela vstať, no Devlin ju schmatol za členok, stiahol dolu, a keď sa začala vzpierať, pritisol ju svalnatou rukou k zemi. „Ty vieš, ako sa volám? Skadiaľ?“
„Len si nič nenamýšľajte. Každý vás pozná. Tu každý všetko vie.“
„Čosi ti poviem,“ poznamenal, oprel sa o lakeť a naklonil sa nad ňu. „To hlavné o mne istotne nevieš, lebo by si musela vedieť, že mi je milšie krásne jesenné popoludnie pod borovicami, než si v sobotu večer vypiť. Ale keď sa to tak vezme, piesok vie byť nepríjemný, lebo zájde aj ta, kam by nemal.“ Molly znehybnela. Devlin ju letmo pobozkal na ústa a zvalil sa nabok. „A teraz hybaj, kade ľahšie, pokým ma nestrhne šialená vášeň.“
Schmatla baretku, vyskočila a schytila koňa za uzdu. Keď sa obrátila a pozrela naňho, mala vážnu tvár, no keď sa vyštverala do sedla, zvrtla koňa a znovu naňho pozrela, už sa usmievala. „Počula som, že všetci Íri sú vraj pochabí. Už tomu verím. V nedeľu večer budem v kostole. Prídete?“
„Vyzerám na to?“
Kôň sa dupkajúc zvŕtal v polkruhu, ale Molly ho spoľahlivo ovládala. „Áno,“ odvetila vážne, „myslím, že

na to vyzeráte.“ Potom popustila koňovi uzdu a odcválala.
„Si ty len hlupák, Liam,“ povedal si potichu Devlin, keď tisol motocykel popri piesočnej dune pomedzi stromy na chodník. „Jakživ nezmúdrieš?“
Pustil sa nazad po hlavnej hrádzi, tentoraz rozvážne, a zaviezol motocykel do stodoly. Kľúč našiel tam, kde ho nechal, pod kameňom pri dverách, a otvoril si. Postavil pušku na stojan, vošiel do kuchyne a rozopäl si nepremokavý kabát. Zrazu sa zháčil. Na stole stál krčah s mliekom a na bielej miske ležal tucet hnedastých vajec.
„Panenka Mária,“ vydýchol. „Videl to svet?“
Prstom nežne pohladil misku, no keď sa obrátil a vyzliekal si kabát, tvár sa mu zachmúrila.

8

Birminghamskými ulicami sa preháňal studený vietor a šľahal Benovi Garvaldovi dážď na okno bytu, ktorý mal nad garážou v Saltley. V hodvábnom župane, s bielou hodvábnou šatkou na krku a punktičkársky učesanými tmavými vlnitými vlasmi Garvald vyzeral naozaj impozantné. Orlí nos mu dodával akúsi drsnú vznešenosť. Ale keď sa človek prizrel bližšie, nadobudol menej lichotivý dojem, lebo na spupnej mäsitej tvári bolo zreteľne vidieť stopy nezriadeného života.
Toto predpoludnie ho však škrelo ešte čosi iné, vlastne mu šiel na nervy celý svet. Predchádzajúcej noci o pol dvanástej totiž vtrhla birminghamská mestská polícia do jedného z jeho podnikov, do malej tajnej herne, v očividne úctyhodnej ulici v Astone. Pravda, Garvaldovi nehrozilo, že by ho azda zaistili. Na to si platil nastrčených ľudí, ktorí sa oňho v prípade nebezpečenstva postarajú. Oveľa vážnejšie bolo, že polícia zhabala z hracích stolov tri a pol tisíca libier.
Vtom sa otvorili dvere z kuchyne a vošlo sedemnásť či osemnásťročné dievča. Malo na sebe ružový čipkovaný župan, odfarbené plavé vlasy boli strapaté a oči spuchnuté od plaču. „Želáte si ešte niečo, pán Garvald?“ spýtala sa tlmeným hlasom.
„Či si niečo želám?“ zavrčal. „Ty si ohromná. To je, namojveru, skvelé. Veď si mi dosiaľ ani jediné želanie nesplnila.“
Keď sa s ňou zhováral, ani sa neobrátil. Jeho pozornosť totiž upútal človek, čo bol práve na motocykli zabočil do dvora pod oblokom a zaparkoval ho vedľa jedného z nákladných áut.
Dievča sa predchádzajúcej noci vonkoncom nevedelo prinútiť k tomu, aby vyhovelo Garvaldovým výstredným želaniam, a preto plačlivo odvetilo : „Prepáčte, pán Garvald.“
Muž prešiel dvorom a zmizol. Garvald sa obrátil a vyštekol na dievča: „Obleč sa a strať sa.“ Dievča bolo na smrť vyľakané, chvelo sa od strachu a uprene naňho hľadelo ako omámené. Garvalda premkol slastný pocit moci, bezmála taký intenzívny ako sexuálna rozkoš. Schmatol dievča za vlasy a surovo ho zvrtol. „A nauč sa poslúchať, rozumieš?“
Keď dievča odbehlo, otvorili sa dvere z predizby a vstúpil Benov mladší brat Ruben Garvald. Bol šťúply, vyzeral chorľavo, jedno plece mal trochu vychýlené nahor, no čierne oči v bledej tvári mu ustavične blúdili sem i ta.
Znechutene pozrel za dievčaťom, ktoré zmizlo v spálni. „Ben, mal by si byť opatrnejší. Taká obyčajná predajná dievka. Ešte voľačo chytíš.“
„Na to predsa vynašli penicilín,“ odvrkol Garvald. „Čo máš?“
„Chce s tebou hovoriť akýsi chlapík. Práve prišiel na motocykli.“
„Videl som ho. O čo ide?“
„Nechce povedať. Je to taký bezočivý Ír, ohromne sa naparuje.“ Ruben podal bratovi polovicu päťlibrovej bankovky. „Vraj ti to mám odovzdať. Druhú polovicu ti údajne dá osobne.“
Garvald sa nevdojak zasmial a vytrhol bratovi polovicu bankovky z ruky. „To sa mi naozaj páči.“
Podišiel s ňou k oknu a dôkladne si ju prezrel. „Tak sa zdá, že je v poriadku.“ Rozosmiaty sa obrátil. „Ktovie, či ich nemá viac, Ruben. Zistíme si to.“
Keď Ruben vyšiel, rozveselený Garvald podišiel k príborníku a nalial si za pohár whisky. Môžbyť toto predpoludnie predsa len nebude také bezútešné. Ba azda bude celkom zábavné. Uvelebil sa v kresle pri

obloku.
Dvere sa otvorili a Ruben uviedol návštevníka. Devlin bol premoknutý, z kabáta mu crčala voda. Sňal si tweedovú čiapku z hlavy a vyžmýkal ju do čínskej porcelánovej misy, kde rástli akési hľuzy. „Videl to svet?“
„Viem, že každý Ír je strelený,“ precedil Garvald. „Nemusíte mi to tak rukolapne dokazovať. Ako sa voláte?“
„Murphy, pán Garvald,“ odvetil Devlin.
„Naozaj vám to verím,“ uchechtol sa Garvald. „Prekristapána, vyzlečte si ten kabát, veď mi zničíte koberec. Stál celý majetok.“
Devlin zhodil zo seba premoknutý kabát a podal ho Rubenovi. Ten naňho síce zúrivo zagánil, no jednako vzal kabát a zavesil ho na kreslo.
„Tak čo, zlatúšik?“ oslovil Devlina Garvald. „Poďme k veci, nemám času nazvyš.“
Devlin si utrel ruky o sako a vytiahol balíček cigariet. „Údajne obchodujete s dopravnými prostriedkami,“ poznamenal. „Okrem iného.“
„Kto vám to povedal?“
„Začul som čosi také.“
„No a?“
„Potrebujem nákladné auto. Trojtonovú bedfordku. Vojenskú.“
„A to je všetko?“ Garvald sa síce usmieval, no oči mu spozorneli.
„Nie, potrebujem aj džíp, kompresor so striekacím zariadením a zopár plechovíc olivovej farby. A obidva vozy musia mať vojenské poznávacie značky.“
Garvald sa hlasno zasmial. „Na čo sa chystáte? Chcete azda na vlastnú päsť otvoriť druhý front, či čo?“
Devlin vybral z náprsného vrecka veľkú obálku a podal ju Garvaldovi. „Tu je preddavok päťsto libier, aby ste vedeli, že so mnou nemárnite čas.“
Garvald pokývol bratovi, ktorý vzal obálku, otvoril ju a skontroloval obsah. „Súhlasí, Ben. Celkom nové päťlibrovky.“
Podal peniaze bratovi. Garvald poťažkal obálku a pohodil ju na nízky stolík pred sebou. Zaklonil sa v kresle. „Dobre, tak von s tým. Koho zastupujete?“
„Nikoho,“ odvetil Devlin.
Garvald mu, prirodzene, neveril, dal to na sebe aj znať, no nič nenamietol. „Akiste máte za lubom čosi výnosné, keď neľutujete toľkú námahu. Hádam by sa vám zišla pomoc.“
„Povedal som vám, čo potrebujem, pán Garvald,“ odvetil Devlin. „Trojtonovú bedfordku, džíp, kompresor a zopár plechovíc olivovej farby. Ak si myslíte, že na to nestačíte, skúsim to inde.“
„Čo si to vlastne dovoľujete?“ zlostne vyhŕkol Ruben. „Sem sa síce ľahko vojde, ale nie vždy ľahko odíde.“
Devlinovi zbledla tvár, a keď sa obrátil a pozrel na Rubena, akoby upieral chladné, neprítomné modré oči na dajaký vzdialený bod. „Naozaj?“
Načiahol ruku za zväzkom päťlibrových bankoviek, ľavou stisol vo vrecku pažbu waltherovky. Garvald pľasol dlaňou na peniaze. „Nebude to lacné,“ podotkol potichu. „Takých dvetisíc libier.“
Vyzývavo sa zadíval Devlinovi do očí. Chvíľu mlčali. Potom sa Devlin usmial. „Zrejme ste mávali nebezpečnú ľavačku, kým ste boli pri sile.“
„Ešte vždy ju mám, chlapče.“ Garvald zaťal päsť. „V mojej profesii sa jej nik nevyrovná.“
„Tak dobre,“ prikývol Devlin. „Pridajte ešte dvestopäťdesiat litrov benzínu vo vojenských kanvách a sme dohodnutí.“ Garvald mu podal ruku. „Súhlasím. Vypime si na to. Čo sa bude páčiť?“
„Írsku, ak máte.“
„Mám všetko, chlapče, čo si len zažiadate.“ Lupol prstami. „Ruben, kvapku írskej pre nášho priateľa.“
Ruben zaváhal, tvár napätú a zlostnú, no Garvald tlmeným, nebezpečným hlasom pripomenul: „Tú írsku, Ruben.“
Ruben podišiel k príborníku a otvoril ho. Stáli tam desiatky fliaš. „Viete sa o seba postarať,“ poznamenal Devlin.
„Inak to nejde,“ odvetil Garvald a vzal si z kazety na stolíku cigaretu. „Prevezmete tie vozy v

Birminghame, alebo niekde inde?“
„Najskôr dakde poblíž Peterboroughu, na hradskej A1,“ odvetil Devlin.
Ruben mu podal pohár s írskou. „Ste náramne prieberčivý, nezdá sa vám?“
„To je v poriadku,“ zahriakol ho Garvald. „Poznáte Norman Cross? Leží na hradskej A1, asi päť míľ od Peterboroughu. O pár míľ je pri ceste Fogartyho garáž. Nateraz nie je v prevádzke.“
„Nájdem ju,“ prikývol Devlin.
„A kedy chcete prevziať tie vozy?“
„Vo štvrtok dvadsiateho ôsmeho a v piatok dvadsiateho deviateho. Prvý večer nákladné auto, kompresor a benzín, druhý večer džíp.“
Garvald sa sotva znateľne zachmúril. „Značí to azda, že celú vec vybavujete sám?“
„Tak veru.“
„Dobre. Aký čas vám vyhovuje?“
„Večer. Povedzme medzi deviatou a pol desiatou.“
„A peniaze?“
„Tých päťsto si nechajte ako preddavok. Sedemstopäťdesiat vám vyplatím, keď prevezmem nákladný voz, a ďalších sedemstopäťdesiat, keď prevezmem džíp. A na oba vozy potrebujem povolenie na jazdu.“
„To pôjde ľahko,“ povedal Garvald. „Treba však vyplniť účel jazdy a miesto určenia.“
„V poriadku. To si už vyplním sám.“
Garvald rozvážne prikývol a zamyslel sa. „Teda sme dohodnutí. Vypijete si ešte?“
„Nie, ďakujem,“ odvetil Devlin. „Mám ešte pochôdzky.“
Obliekol si mokrý kabát a náhlivo ho zapínal. Garvald vstal, podišiel k príborníku a vrátil sa s čerstvo otvorenou fľašou írskej whisky. „Toto vám venujem, aby ste vedeli, že proti vám nič nemám.“
„To som si vôbec nemyslel,“ odvetil Devlin. „Ale ďakujem. A niečo za niečo.“ Z náprsného vrecka vytiahol druhú polovicu päťlibrovej bankovky. „Akiste je vaša.“
Garvald si ju vzal a zazubil sa: „Ste čertovsky bezočivý, Murphy.“
„To mi už neraz povedali.“
„Výborne. Uvidíme sa teda dvadsiateho ôsmeho v Norman Crosse. Odprevaď hosťa, Ruben. A správaj sa zdvorilo,“
Ruben namosúrené pristúpil k dverám, otvoril ich a vyšiel. Devlin vykročil za ním, no len čo si Garvald sadol, obrátil sa. „Ešte čosi, pán Garvald.“
„Čo?“
„Ja dodržiavam dané slovo.“
„To rád počujem.“
„Mali by ste ho dodržať aj vy.“
S bezvýraznou tvárou vrátil Garvaldovi uprený pohľad, zvrtol sa a vyšiel.
Garvald vstal, pristúpil k príborníku a nalial si ďalší pohár írskej. Potom prešiel k oknu a zahľadel sa na dvor. Devlin si prisunul motocykel a naštartoval ho. Vtom sa otvorili dvere a vošiel Ruben.
Bol nevýslovne pobúrený. „Čo ťa to pochytilo, Ben? Nechápem ťa. Taký hlúpy Ír, rašelina mu trčí z topánok, a ty si dáš od neho brnkať po nose. Pokiaľ sa pamätám, nikto si k tebe jakživ nedovolil to, čo on.“
Garvald pozoroval Devlina, ktorý zabočil na hradskú a zmizol v hustom daždi. „Ten má čosi za lubom, chlapče,“ ozval sa potichu. „Čosi naozaj výnosné.“
„Ale načo sú mu vojenské autá?“
„Dajú sa použiť na kadečo. Spomeň si, čo sa prihodilo minulý týždeň v Shropshire. Akýsi chlapík v uniforme prišiel s vojenským nákladným autom do veľkoskladu armádnej zásobovacej služby, naložil škótsku whisky za tridsaťtisíc a zdúchol. Len si predstav, koľko za ňu možno dostať na čiernom trhu.“
„Myslíš, že má v pláne čosi podobné?“
„Istotne,“ prikývol Garvald. „A nech je to čokoľvek, ulepím sa naňho, či. sa mu to páči, alebo nie.“
Nechápavo potriasol hlavou. „Predstav si, Ruben, on sa mi vyhrážal. Mne! To predsa nestrpíme, čo povieš?“

Bolo síce iba krátko popoludní, no pomaly sa už zmrákalo, keď Koenig zabočil s protiponorkovým člnom k nízkemu pobrežiu. V diaľke na oblohe sa týčili husté, čierne, ružovo lemované búrkové mraky.
Müller, sklonený nad stolíkom s mapou, sa ozval: „Čochvíľa príde poriadna búrka, pán poručík.“
Koenig vykukol z okienka. „Až o takých pätnásť minút. Dovtedy budeme v bezpečí.“
Hrozivo zahrmelo, obloha potemnela. Posádka, ktorá čakala na palube, kedy zazrie prístav, bola čudne mĺkva.
„Vôbec sa im nečudujem. V porovnaní so St. Helierom to tu vyzerá naozaj hnusne,“ poznamenal Koenig.
Za piesočnými dunami sa rozprestierala pustá rovina vyzametaná neutíchajúcim vetrom. Koenig zazrel v diaľke sedliacky domec s hangármi a štartovacou plochou. Staviská sa černeli na bledom obzore. Ponad hladinu sa prehnal vietor, a keď sa čln priblížil k zátočine, Koenig spomalil rýchlosť. „Erich, vezmi kormidlo.“
Müller sa postavil ku kormidlu. Koenig si obliekol starý lodivodský kabát, vyšiel na palubu, zastal pri zábradlí a pripálil si cigaretu. Cítil sa čudne stiesnený. Už cesta sama osebe bola dosť nepríjemná, ale ozajstné nepríjemnosti sa vlastne len začnú. S akými ľuďmi sa tu napríklad dostane do styku, to bola priam rozhodujúca okolnosť. V minulosti si totiž odniesol z podobných situácií zopár neblahých skúseností.
Zrazu sa spustil prudký lejak, akoby sa obloha roztrhla. Keď sa pomaly približovali k betónovému prístavisku, zjavilo sa na ceste medzi dunami vojenské auto. Müller vypol motory, vyklonil sa z okienka a skríkol niekoľko povelov. Chlapi sa rozbehli, a kým chystali kotvové laná, zabočilo vojenské auto k prístavisku a zabrzdilo. Vystúpili z neho Steiner s von Neumannom a podišli k okraju.
„Vitajte, Koenig, tak ste šťastne došli?“ veselo zvolal Steiner. „Vítam vás v Landsvoorte.“
Koenig bol práve v polovici rebríka. Privítanie ho tak prekvapilo, že stúpil vedia a bezmála spadol do vody. „Vy, pán podplukovník? Veď...“ Zrazu pochopil situáciu a rozrehotal sa. „A ja som si lámal hlavu, s kým tu budem mať tú česť.“
Vyštveral sa po rebríku a stisol Steinerovi ruku.

O pol piatej sa Devlin prehnal na motocykli cez dedinu popri Studleyskom erbe. Keď došiel na mostík, začul organ a zazrel mdlo osvetlené obloky kostola. Joanna Greyová ho upozornila, že večerná omša sa odbavuje už popoludní, aby kostol nemuseli zatemňovať. Len čo sa pustil hore vŕškom, rozpamätal sa na poznámku, čo utrúsila Molly Priorová. S úsmevom zastal pri kostole. Vedel, že je dnu, lebo zazrel vozík a koníka, ktorý mal na papuli vrecko s ovsom. Stáli tu aj dve osobné autá, nákladné auto a zopár bicyklov.
Keď Devlin otvoril kostolné dvere, páter Vereker práve kráčal uličkou pomedzi lavice v sprievode troch miništrantov v bielych kamžiach s červenými goliermi. Jeden z chlapcov niesol misku so svätenou vodou a Vereker kropil veriacim hlavy, aby ich očistil od hriechov. Keď zanôtil Asperges me, Devlin vkĺzol do lavice napravo, kde bolo voľné kľakadlo.
V kostole bolo nanajvýš sedemnásť či osemnásť ľudí, medzi nimi aj sir Henry s akousi ženou, zrejme manželkou. Pri nich sedelo tmavovlasé, čosi vyše dvadsaťročné dievča v uniforme Ženského leteckého pomocného zboru. Akiste to bola Pamela Verekerová. Devlin zazrel aj Georgea Wilda s manželkou. Pri nich sedel Laker Armsby. Bol vymydlený, mal košeľu s tvrdým bielym golierom a prastarý čierny oblek. Na druhej strane uličky sedela Molly Priorová s matkou, prívetivou postaršou ženou láskavej tváre. Molly mala na sebe slamený klobúk ozdobený umelými kvetmi, stiahnutý do očí, a kvetované bavlnené šaty s tesným živôtikom a dosť krátkou sukňou. Kabát mala zložený na lavici.
Krk dám na to, že tie šaty nosí už aspoň tri roky, pomyslel si Devlin. Vtom sa Molly obzrela a zočila ho. Neusmiala sa, iba sa naňho zadívala a zasa odvrátila pohľad.
Medzitým Vereker vo vyblednutom ružovom ornáte prešiel k oltáru, zopäl ruky a začal slúžiť omšu. Devlin postrehol, že Molly Priorová pozrela naňho spopod striešky slameného klobúka. A keď sa zviezla na kolená, akoby sa pomaly vznášala. Pritom sa jej však sukňa vyhrnula o hodný kus nahor. Devlin mal čo robiť, aby sa nezasmial nad toľkou strojenou počestnosťou. Vtom si uvedomil, že z tieňa spoza piliera na opačnej strane lode naňho zlostne gáni Artúr Seymour, a hneď vytriezvel.
Devlin sa poponáhľal, aby po omši medzi prvými zmizol z kostola. Už sedel na motocykli a chystal sa

vyštartovať, keď začul, ako Molly volá: „Počkajte, pán Devlin.“ Obrátil sa. Molly bežala k nemu s dáždnikom nad hlavou, matka kráčala pár krokov za ňou. „Veďže sa tak nenáhlite,“ dodala Molly.
„Hanbíte sa, či čo?“
„Naopak, som veľmi rád, že som prišiel,“ odvetil Devlin.
V súmraku sa nedalo zbadať, či sa zapálila. Vtom k nim podišla Mollina matka. „To je moja mama,“ predstavila ju Molly. „A toto je pán Devlin.“
„Všetko už o vás viem,“ zahlaholila pani Priorová. „Ak vám môžeme voľajako pomôcť, len povedzte. Mužovi je ťažko samému.“
„Mysleli sme si, že by ste k nám azda mohli zájsť na čaj,“ dodala Molly.
Devlin zazrel za nimi Artúra Seymoura - stál pri cintorínskej bráne a podmračne na nich hľadel. „Ste ohromne milé, no v takomto stave naozaj nemôžem,“ odvetil.
Pani Priorová vystrela ruku a pohladila ho. „Panebože, chlapče, veď ste načisto premoknutý. Hybajte domov a urobte si horúci kúpeľ. Veď to bude vaša smrť.“
„To je pravda,“ vyhŕkla Molly. „Poslúchnite mamu a bežte.“
Devlin naštartoval motorku. „Nech ma pánboh chráni pred príšerným ženským režimom,“ povedal a ufujazdil.

Kúpeľ si urobiť nemohol, pridlho by bol zohrieval vodu v medenom kotli v zadnej komore. Uspokojil sa teda s tým, že vo veľkom kamennom kozube založil oheň. Potom sa vyzliekol, vydrhol sa uterákom a obliekol si tmavomodrú flanelovú košeľu a tmavé vlnené nohavice.
Bol síce hladný, no padla naňho taká únava, že sa mu nechcelo ani prstom pohnúť. Preto si vzal fľašu whisky, ktorú dostal od Garvalda, pohár a knihu a sadol si do starého ušiaka. Zohrieval si nohy a pri svetle ohňa čítal. Asi o hodinu zacítil na chrbte závan chladného vzduchu. Kľučku síce cvaknúť nezačul, no domyslel si, že prišla Molly.
„Kde si sa tak dlho tárala?“ spýtal sa, no hlavu neobrátil.
„Ste náramný fiškus. Veru si zaslúžim iné privítanie. Brúzdala som sa takmer dva kilometre potme rozmoknutými poľami, aby som vám priniesla večeru.“
Podišla ku kozubu. Zasa mala oblečený starý nepremokavý kabát, gumené čižmy a na hlave šatku. V ruke držala košík. „Priniesla som vám mäso a zapekané zemiaky. No vy ste už asi po večeri.“
„Mlč už a strč to do rúry,“ zastenal Devlin.
Postavila košík, vyzula si čižmy a rozopäla kabát. Mala na sebe kvetované šaty. Strhla si šatku z hlavy a potriasla vlasmi. „To je už iná reč. Čo to čítate?“
Podal jej knihu. „Básne,“ odvetil. „Napísal ich istý slepý Ír. Volal sa Raftery. Už dávno nežije.“
Pri svetle ohňa pozrela do knihy. „Veď tomu nerozumiem,“ namietla. „Je to akási cudzia reč.“
„To je írčina,“ vysvetľoval, „kráľovská reč.“ Vzal jej knihu a začal čítať:

Anois, teacht an Earraigh, beidh an la dul chun sineadh,
is tar eis feile Bride, ardochaidh me mo sheol...

...Jar už je tu a dlhší je deň,
na Brigitin sviatok plachty vetru dám,
pevným krokom pôjdem, veď cieľ jasne zriem,
opäť zvíta ma šíry Maya lán...

„To je utešené,“ vydýchla. „Naozaj utešené.“ Prisadla si k nemu na rohožku, oprela sa o ušiak a pohladila Devlina po pleci. „Vy ste stade, z Maya?“
„Nie,“ odvetil a mal čo robiť, aby sa mu nezachvel hlas. „Ja som ďalej zo severu, no Raftery to znamenite vystihol.“
„Liam. Aj to je po írsky?“ spýtala sa.
„Áno, prosím.“
„A čo to značí?“

„William."
Zamračila sa. „Nie, Liam sa mi lepšie páči. William znie tak všedne."
Devlin stískal v ľavej ruke knihu a pravou jej hrabol do vlasov na tyle. „Ježiš, Mária, ochraňujte ma."
„Ako to myslíte?" spýtala sa nevinne.
„Myslím to tak, moja milá, že ak ihneď nevytiahneš tie zemiaky z rúry a nenaložíš mi ich na tanier, neručím za seba."
Molly sa hrdelne zasmiala, naklonila sa k nemu a na okamih si mu položila hlavu na koleno. „Ach, ste taký milý," povedala. „Viete to? Boli ste mi od prvého okamihu milý, pán Devlin. Hneď ako som vás zazrela na motorke pred krčmou."
Devlin zastenal a zatvoril oči. Molly vstala, prihladila si na bokoch sukňu a vytiahla zemiaky z rúry.

Keď ju odprevádzal cez polia domov, už nepršalo. Vietor rozohnal mračná a na oblohe sa jagali hviezdy. Kráčali poľným chodníkom. Nad hlavami sa im pomedzi vrchovce stromov preháňal studený vietor a zasypal ich halúzkami. Devlin mal cez plece prehodenú pušku. K ľavej ruke sa mu pritískala Molly.
Po jedle veľa nehovorili. Musel jej predčítať básne. Opierala sa oňho, kolená pod bradou. Vyvíjalo sa to oveľa horšie, ako si vedel predstaviť. Také čosi vonkoncom nezapadalo do jeho zámerov. Zostávali mu tri týždne, ani o deň viac. Za ten čas musel mnoho vykonať a na podobné kratochvíle nemal kedy.
Došli k múriku farmy a zastali pri bráne.
„Ak nemáte v stredu popoludní čo robiť, mohli by ste mi pomôcť v stodole. Niektoré náradie treba uložiť na zimu. Pre mamu a pre mňa je to trochu ťažká robota. A potom by ste mohli zostať na večeru."
Odmietnuť by bolo bývalo chrapúnstvo. „Prečo nie?" mykol plecom.
Načiahla sa, položila mu ruku na zátylok, sklonila mu tvár a pobozkala ho tak prudko, vášnivo, neskúsene a nástojčivo, že ho to nevýslovne dojalo. Zacítil jej levanduľovú voňavku, bola prenikavo sladká, akiste si inú nemohla dovoliť. Na tú vôňu do smrti nezabudne.
Privinula sa k nemu a Devlin jej nežne pošepol do ucha: „Máš sedemnásť, a ja som veľmi starý, tridsaťpäťročný chlap. Uvážila si to?"
Pozrela naňho nevidomými očami. „Och, ste milý," zašepkala.
Bola to smiešna, banálna fráza. Za iných okolností by sa bol schuti zasmial, no teraz mu vonkoncom nebolo do smiechu. Ešte raz ju ľahunko pobozkal na ústa. „Bež už!"
Vykročila, vôbec neprotestovala. Keď prechádzala cez dvor, pobudila sliepky. Kdesi za domom duto zabrechal pes, potom buchli dvere. Devlin sa zvrtol a vykročil.
Keď prešiel poslednou lúkou nad hradskou, opäť sa rozpršalo. Vkročil na hrádzu, čo sa tiahla oproti. Pri chodníku zazrel starú drevenú tabuľu s nápisom Farma Chasníkova špica. Nikomu nezišlo na um, že by sa už mohla strhnúť. Devlin kráčal ďalej, hlavu sklonenú proti dažďu. Zrazu začul šuchnúť šachorinu a na chodníku pred ním sa vztýčila postava.
Hoci pršalo, mračná neboli husté. Vo svite novu spoznal Artúra Seymoura, ktorý sa pred ním prikrčil.
„Vravel som ti," zavrčal, „vystríhal som ťa, ale nedal si si povedať. Teraz ti to teda vysvetlím rukolapne."
Devlin bleskovo strhol pušku z pleca. Nebola síce nabitá, no to nezáležilo. Natiahol palcom kohútik, ozvalo sa cvaknutie, a pritisol hlaveň Seymourovi pod bradu.
„Daj si pozor," precedil. „Sám veľkostatkár mi dovolil strieľať škodnú. Si na jeho majetku."
Seymour odskočil. „Veď ja ťa dostanem, uvidíš. Aj tú suku. Obaja si to odskáčete."
Zvrtol sa a odbehol do noci. Devlin si hodil pušku na plece a vykročil k hájovni s hlavou sklonenou, lebo sa znovu tuho rozpršalo. Seymour je šialený alebo aspoň nezodpovedný. Devlina jeho vyhrážky nevzrušovali, no potom si spomenul na Molly a zovrel sa mu žalúdok.
„Panebože, ak jej ten pankhart ublíži, zabijem ho. Zabijem ho."

9

Samopal značky Sten bol pravdepodobne najznamenitejšou zbraňou, aké sa počas druhej svetovej vojny masovo vyrábali, a spoľahlivo slúžil väčšine anglických pešiakov. Vyzeral síce nevzhľadne, no oveľa viac

odolával nepozornému zaobchodeniu ako hociktorá zbraň jeho typu. V priebehu niekoľkých sekúnd sa dal rozobrať a vmestil sa do tašky alebo do vreciek kabáta. Práve pre tieto vlastnosti preukázal neoceniteľné služby európskym odbojovým skupinám, ktorým ho Angličania zhadzovali padákmi. Bolo ho možno zhodiť aj do blata či dupať po ňom, a napriek tomu usmrcoval účinne ako najdrahší Thompsonov samopal.
Samopal Sten upravili osobitne pre potreby prepadových jednotiek. Vybavili ho tlmičom, ktorý do značnej miery pohlcoval rachot výstrelu. Pri streľbe z neho bolo počuť iba cvakanie záveru, a to nanajvýš na dvadsať krokov.
Samopal, ktorý v stredu 20. októbra predpoludním držal v rukách štábny čatár Willi Scheid na improvizovanej streľnici medzi landsvoortskými dunami, bol priam ukážkovým exemplárom. V diaľke stáli v rade terče znázorňujúce anglických vojakov v životnej veľkosti. Scheid vystrieľal celý zásobník na prvých päť postáv, kosil ich zľava doprava. Bol to takmer mätožný zážitok vidieť, ako strely kmášu terče, a počuť iba cvakanie záveru. Steiner so svojou malou prepadovou skupinou stál v polkruhu za Scheidom a všetci náležite žasli.
„Skvelé!“ poznamenal Steiner, načiahol ruku a Scheid mu podal samopal. „Naozaj skvelé!“ Steiner si prezrel zbraň a podal ju Neumannovi.
„Došľaka, tá hlaveň je horúca,“ zahrešil Neumann.
„Veru tak, pán nadporučík,“ prikývol Scheid. „Musíte si dávať pozor a chytať ju iba za plátenný obal. Pri plnoautomatickej streľbe sa tlmič rýchlo zahreje.“
Scheid pôsobil v zbrojárskom sklade v Hamburgu. Bol to šťúply, nenápadný človiečik v okuliaroch s kovovým rámom a v takej ošúchanej uniforme, akú Steiner ešte nevidel. Podišiel k celtovine rozloženej na zemi, kde ležali rozličné zbrane. „Dostanete samopaly Sten s tlmičom aj bez neho a ľahké guľomety typu Bren. Nie sú také praktické ako naše MG 42, no pri streľbe na ohraničený cieľ sa znamenite osvedčujú. Možno z nich strieľať buď jednotlivo, alebo v dávkach po štyroch či piatich výstreloch. Sú teda veľmi hospodárne a dosť presné.“
„A čo pušky?“ spýtal sa Steiner.
Kým Scheid stihol odpovedať, Neumann poklepkal Steinerovi po pleci. Keď sa podplukovník zvrtol, zazrel, že sa od Ijsselmeeru približuje lietadlo typu Bocian. Pomaly klesalo, odbočovalo a krúžilo nad pristávacou plochou.
„Velenie prevezme čatár,“ povedal Steiner a obrátil sa k svojej skupine. „Odteraz platí, čo prikáže štábny čatár Scheid. Zostáva vám pár týždňov. Dúfam, že až s vami skončí, budete každú túto hračku vedieť rozobrať a zložiť poslepiačky.“ Pozrel na Brandta. „Vo všetkom mu pôjdete po ruke, jasné?“
Brandt skočil do pozoru. „Rozkaz, pán podplukovník.“
„Výborne.“ Steiner preletel pohľadom skupinu. „Poväčšine tam budeme s vami my dvaja, nadporučík Neumann a ja. A netrápte sa. Sľubujem vám, že sa čoskoro dozviete, o čo ide.“
Brandt rázne zavelil a skupina sa postavila do pozoru. Steiner zasalutoval, zvrtol sa a náhlivo zamieril s Neumannom v pätách k autu, čo stálo obďaleč. Steiner sa usadil na zadné sedadlo, Neumann vhupol za volant a vyštartoval. Keď sa priblížili k hlavnému vchodu na letisko, strážny, príslušník vojenskej polície, im otvoril bránu a nemotorne zasalutoval; druhou rukou totiž držal vrčiaceho psa.
„Jedného dňa sa mu to psisko vytrhne,“ podotkol Neumann, „a veru neviem, či mu bude jasné, na čej strane vlastne je.“ Bocian znamenite pristál a skupina mechanikov luftwaffe mu vyšla v ústrety v malom nákladnom aute. Neumann zabočil za auto s mechanikmi a zabrzdil niekoľko krokov od bociana. Pokým čakali, až Radl vystúpi, Steiner si pripálil cigaretu.
„Kohosi priviezol,“ poznamenal Neumann.
Steiner zachmúrene pozrel na usmiateho Radla, ktorý vykročil k nemu. „Tak ako vám to ide, Kurt?“ zvolal a podal mu ruku.
Steinera však väčšmi zaujímal Radlov spolucestujúci, elegantný, vysoký mladý muž s esesáckou lebkou na čiapke. „Koho ste to priviezli, Max?“ spýtal sa potichu.
Radl ich s rozpačitým úsmevom predstavil: „Podplukovník Kurt Steiner - Untersturmführer Harvey Preston zo Slobodného britského zboru.“

V starej obývacej izbe sedliackeho staviska si Steiner dal zriadiť „nervové centrum“ celej operácie. V kúte stáli dve vojenské prične - jeho a Neumannova. Dva veľké stoly uprostred miestnosti boli zapratané mapami a fotografiami Chasníkovej špice a celého okolia Studley Constable. Ležala tam aj utešená, no nedokončená maketa. Radl s pohárikom koňaku v ruke sa k nej zvedavo sklonil. Neumann stál z druhej strany stola, Steiner sa prechádzal pri obloku a zúrivo fajčil.
„To je naozaj skvelý model,“ poznamenal Radl. „Kto vám ho robí?“
„Vojak Klug,“ odvetil Neumann. „Pred vojnou bol výtvarník.“
Steiner sa netrpezlivo zvrtol. „Neodbiehajme od veci, Max. Naozaj si myslíte, že vezmem zo sebou to - to indivíduum?“
„To som nevymyslel ja, lež reichsführer,“ zmierlivo odvetil Radl. „Milý Kurt, v podobných veciach nerozkazujem, iba rozkazy prijímam.“
„Reichsführer je asi blázon.
Radl prikývol, podišiel k príborníku a nalial si koňaku. „To som už kdesi počul.“
„Tak dobre, pozrime sa na to z čisto praktického hľadiska,“ pokračoval Steiner. „Ak sa má naša akcia vydariť, musí ju uskutočniť nanajvýš disciplinovaná skupina ľudí, ktorí sa pohybujú, rozmýšľajú a konajú ako jediný muž. A presne takú skupinu máme. Moji chlapi sa osvedčili aj v samom pekle. Na Kréte, v Leningrade, v Stalingrade a ešte všelikde inde. A ja som bol -s nimi na každom kroku. Max, v niektorých situáciách ani nemusím nič prikazovať.“
„Celkom s vami súhlasím.“
„Tak ako to má, prepánajána, klapať, keď v tomto štádiu dostaneme kadejakého prišelca, a najmä takého Prestona?“ Schmatol obal so spismi, ktorý mu bol dal Radl, a zlostne ním zamával. „Drobný zločinec, pozér, čo od narodenia hrá divadlo, dokonca aj sám sebe.“ Znechutene odhodil obal. „O ozajstnej vojne nemá ani tušenia.“
„Podľa mojej mienky je nateraz ešte závažnejšie to,“ vložil sa do reči von Neumann, „že v živote neskákal z lietadla.“
Radl si vzal jednu zo svojich ruských cigariet a Neumann mu ju pripálil. „Kurt, mám dojem, že pristupujete k veci s prehnaným citom.“
„Možno,“ pripustil Steiner. „Americkej polovici mojej bytosti sa z duše bridí, lebo je zradca a obracia kabát. A ani mojej nemeckej polovici nie je po chuti.“ Roztrpčene potriasol hlavou. „Max, máte vôbec predstavu o tom, čo je výsadkársky výcvik?“ Obrátil sa k Neumannovi. „Povedzte mu, Neumann.“
„Na výsadkársku kvalifikáciu treba šesť zoskokov, a kto si ju chce udržať, musí zoskočiť aspoň šesť ráz do roka,“ vysvetľoval Neumann. „A to platí pre každého, od vojaka po generála. Výsadkár dostáva šesťdesiatpäť až stodvadsať mariek mesačne, podľa hodnosti.“
„No a?“ spýtal sa Radl.
„Najskôr však treba prejsť dvojmesačným výcvikom a absolvovať prvý samostatný zoskok z výšky dvesto metrov. Potom nasleduje päť zoskokov v skupinách za rozličných svetelných podmienok, aj v tme. Výška neprestajne klesá. Nakoniec príde veľkolepé finále. Zoskakuje sa v skupinách, z deviatich lietadiel odrazu, v bojových podmienkach, z výšky stotridsať metrov.“
„Všetka česť,“ podotkol Radl. „Lenže Preston musí zoskočiť iba raz. Pravda, v noci, no na širom a naskrze pustom pobreží. Sami ste pripustili, že je to dokonalá oblasť na zoskok. Hádam nie je nemožné vycvičiť ho tak, aby zvládol túto jedinú akciu?“
Zronený Neumann sa obrátil k Steinerovi. „Čo sa tu dá ešte povedať?“
„Nič,“ odvetil Radl, „lebo pôjde s vami. Pôjde preto, lebo reichsführer je presvedčený, že je to znamenitá myšlienka.“
„Preboha živého,“ zastenal Steiner, „veď to je vylúčené. Nechápete to, Max?“
„Ráno sa vraciam do Berlína,“ odpovedal Radl. „Ak ste o tom tak pevne presvedčený, poďte so mnou a vysvetlite to reiehsführerovi sám. Alebo sa vám nechce?“
Steiner zbledol. „Hybajte do pekla, Max. Viete predsa, že nemôžem, a dobre poznáte aj dôvody.“
Akoby mu na okamih zamrela reč. „A čo otec - čo je s ním? Videli ste ho?“
„Nie,“ pokrútil hlavou Radl. „Reichsführer mi však uložil, aby som vám tlmočil, že sa vám osobne zaručuje.“

„A čo to, doparoma, vlastne značí?“ Steiner sa zhlboka nadýchol a ironicky sa usmial. „Jedno mi je jasné. Ak sa nám podarí uniesť Churchilla - a rovno vám poviem, že osobne som ho vždy obdivoval, a to nielen preto, že máme obaja matky Američanky - potom môžem hocikedy zoskočiť aj na hlavný stan gestapa v ulici princa Albrechta a polapiť toho niktoša. Vlastne to nie je taký zlý nápad,“ zaceril sa na Neumanna. „Čo myslíte, Neumann?“
„Tak ho beriete?“ netrpezlivo sa spýtal Radl. „Totiž, Prestona.“
„Nuž, beriem,“ prisvedčil Steiner. „Lenže až ho vezmem do parády, oľutuje, že sa vôbec narodil.“ Obrátil sa k Neumannovi. „Dobre, Neumann, priveďte ho. Trochu mu vytmavím, čo ho čaká.“

Keď bol kedysi Harvey Preston členom hereckého súboru, hral v znamenitej hre Koniec cesty chrabrého mladého anglického dôstojníka, ktorý za prvej svetovej vojny uviazol v zákopoch. Tento ostrieľaný, statočný mladý muž, zunovaný vojnou, natoľko predčasne ostarel, že vedel prijať smrť s trpkým úsmevom na tvári, a pritom symbolicky zdvihnúť v ruke pohár. Keď sa konečne povala krytu prevalila a opona padla, herec sa pozbieral, vrátil sa do šatne, kde si poumýval červenú farbu, čo znázorňovala krv. Teraz bolo všetko inak. Toto sa odohrávalo naozaj, malo to strašlivé dôsledky a Preston zrazu zamdlieval od strachu. Nie azda preto, že by sa z neho bola vytratila dôvera v nemecké víťazstvo, neochvejne naň veril. Ale bol by radšej zostal nažive, dočkal sa toho slávneho dňa.
V záhrade bolo chladno. Preston nervózne chodil sem i ta, fajčil a netrpezlivo čakal na nejaké znamenie zo sedliackeho staviska. Nervy mal napäté na prasknutie. Zrazu sa v kuchynských dverách zjavil Steiner.
„Preston, poďte sem,“ zavolal po anglicky.
Keď Preston vošiel do izby, stáli Steiner, Radl a von Neumann okolo stola s mapami.
„Rozkaz, pán podplukovník,“ začal.
„Držte zobák!“ zahriakol ho Steiner. Pokývol hlavou Radlovi. „Povedzte mu, čo mu chcete povedať.“
Radl nasadil úradný tón. „Untersturmführer Harvey Preston, príslušník Slobodného britského zboru, od tohto okamihu podliehate úplnému a bezvýhradnému veleniu podplukovníka Steinera z výsadkárskeho pluku. Je to priamy rozkaz pána reichsführera Heinricha Himmlera. Rozumiete?“
Prestonovi jeho slová zneli ako rozsudok smrti. Na čele sa mu perlil pot, keď sa obrátil k Steinerovi a zajachtal: „Ale, pán podplukovník, ja som jakživ neskákal z lietadla.“
„Máte aj horšie medzery,“ hrozivo precedil Steiner. „No verte mi, na všetky si posvietime.“
„Pán podplukovník, musím protestovať...“ spustil Preston. „Držte zobák a stojte v pozore!“ preťal mu reč Steiner. „Odteraz prevravíte len vtedy, keď vás oslovím. Prv nie.“ Obišiel Prestona, ktorý meravo stál v pozore. „Ste iba prebytočná batožina, iba fešácka uniforma, vôbec nie vojak. Uvidíme, či sa to dá zmeniť. Je tak?“ Preston mlčal a Steiner mu ešte raz do ľavého ucha pošepol: „Je tak?“
Znelo to tak hrozivo, že Preston vyhŕkol: „Áno, pán podplukovník.“
„Výborne. Teraz obaja vieme, na čom sme.“ Steiner ho opäť obišiel a zastal pred ním. „Po prvé, v tomto okamihu vedia v Landsvoorte iba štyria ľudia, o čo ide. My, čo sme tu v miestnosti. Ak si nedáte pozor na jazyk a niekto sa dozvie niečo prv, ako uznám za vhodné osobne to oznámiť, vlastnoručne vás odstrelím. Jasné?“
„Áno, pán podplukovník.“
„Pokiaľ ide o hodnosť, predbežne vám ju vezmeme. Nadporučík Neumann sa postará o to, aby ste dostali výsadkársku kombinézu a cvičnú uniformu. V ničom sa teda nebudete odlišovať od ostatných frekventantov výcviku. Prirodzene, vo vašom prípade bude treba výcvik doplniť. Ale k tomu ešte prídeme. Máte dajaké otázky?“
Prestonovi blčali oči, priam sa zadúšal od zlosti. Radl ohľaduplne podotkol: „Ak nie ste spokojný, pán untersturmführer, môžete sa, samozrejme, vrátiť so mnou do Berlína a nastoliť celú vec pánu reichsführerovi.“
Preston priduseným hlasom zasipel: „Nemám otázky.“
„Výborne.“ Steiner sa obrátil k von Neumannovi. „Zožeňte mu výstroj a dajte ho na starosť Brandtovi. Neskôr si pohovoríme o pláne jeho výcviku.“ Pokývol hlavou Prestonovi. „Dobre, môžete odísť.“
Preston nepozdravil nacistickým pozdravom. Blyslo mu hlavou, že by sa ním asi nezavďačil. Jednoducho zasalutoval, zvrtol sa a vytackal sa von. Neumann sa uškrnul a vyšiel za ním.

Keď sa dvere zatvorili, Steiner poznamenal: „Ale teraz si naozaj musím vypiť.“ Podišiel k príborníku a nalial si koňak.
„Bude to klapať, Kurt?“ spýtal sa Radl.
„Ktovie?“ zlostne sa usmial Steiner. „Ak bude mať šťastie, azda si pri výcviku zlomí nohu.“ Odpil si koňaku. „Ale prejdime k dôležitejším otázkam. Čo asi robí v tejto chvíli Devlin? Máte o ňom nejaké správy?“

V tesnej spálni starej sedliackej usadlosti nad Chasníkovou špicou sa Molly Priorová chystala na Devlinovu návštevu. Podľa dohovoru mal každú chvíľu prísť na večeru. Rýchlo sa vyzliekla a na okamih zastala iba v nohavičkách a podprsenke pred zrkadlom v starej mahagónovej skrini a kriticky sa obzerala. Spodnú bielizeň mala peknú a čistú, no bolo na nej vidieť, že je už mnoho ráz plátaná. Na tom, napokon, nič nebolo, veď v podobnej situácii bol každý. S poukážkami na oblečenie jakživ nik nevystačil. Dôležitejšie bolo to, čo bielizeň ukrývala, a to naozaj nebolo na zahodenie. Pekné pevné ňadrá, okrúhle boky, pôvabné stehná.
Molly si priložila dlaň na brucho. Zišlo jej na um, že ju tak hladil Devlin, a hneď sa jej zovrel žalúdok. Vytiahla hornú zásuvku na bielizníku, vybrala jediný pár poštopkaných predvojnových hodvábnych pančúch a opatrne si ich navliekla. Potom vzala zo skrine bavlnené šaty, ktoré mala oblečené v sobotu. Práve keď si ich naťahovala cez hlavu, začula klaksón. Vykukla z obloka a zazrela, ako na dvor zabočil starý morris. Za volantom sedel páter Vereker. Molly potichu zahrešila, stiahla si šaty cez hlavu, pričom jej pod pazuchou pukol švík, a vhupla do nedeľných topánok s vysokými opätkami.
Kým schádzala po schodoch, hrabla si hrebeňom do vlasov, potiahla ho a zmraštila tvár. Vereker bol s matkou v kuchyni. Keď sa obrátil a zvítal s Molly, napodiv sa srdečne usmial.
„Dobrý deň, Molly. Ako sa mávate?“
„Veľa starostí a povinností, veľa roboty, páter.“ Uviazala si zásteru, a pritom sa obrátila k matke: „Mäso a koláč sú hotové? Čochvíľa je tu.“
„Ach, čakáte návštevu?“ zháčil sa Vereker, vstal a oprel sa o paličku. „Zrejme som prišiel nevhod.“
„Vôbec nie, páter,“ odvetila pani Priorová. „Príde pán Devlin, nový hájnik z Chasníkovej špice. Pozvali sme ho na večeru, lebo nám popoludní trochu pomôže. Chceli ste niečo?“
Vereker sa obrátil, zamyslene si obzrel Molly, a keď zbadal jej šaty a topánky, tvár sa mu zachmúrila, akoby mu Mollin výzor nebol po chuti. Molly vzbĺkla, založila si ľavú ruku v bok a bojovne naňho pozrela.
„Chceli ste sa zhovárať so mnou, páter?“ spýtala sa
„Nie, chcel som sa zhovárať s Artúrom, s Artúrom Seymourom. Každý utorok a stredu vám predsa chodí pomáhať, však?“
Molly hneď postrehla, že Vereker klame. „Artúr Seymour u nás už nepracuje, páter. Myslela som, že to viete. Alebo sa vám nepochválil, že som mu dala výpoveď?“
Vereker zbledol ani stena. Ťažko mu padlo priznať sa, no nevedel sa odhodlať, aby jej do očí luhal. „A prečo ste ho prepustili, Molly?“ spýtal sa.
„Lebo ho tu už nechcem.“
Vereker sa skúmavo pozrel na pani Priorovú. Zatvárila sa rozpačite a mykla plecami. „Artúr nie je súci spoločník ani pre dobytok.“
„Ľudia v dedine sú tej mienky, že sa mu ukrivdilo, že ste nemali tak nerozvážne uprednostniť prišelca. Ťažko to padne človeku, čo vám obetoval čas a pomáhal, ako vedel, Molly,“ neobozretne upozornil Vereker.
„On že je človek, páter?“ vyhŕkla. „Ja som to veru nezbadala. Môžete všetkým povedať, že mi večne pchal ruku pod sukňu a chcel ma omaciavať.“ Vereker smrteľne zbledol, no Molly neúprosne pokračovala: „Pravda, ľudia v dedine si asi myslia, že na tom nič nie je, lebo sa tak správa už od svojho dvanásteho roku ku každej žene a nik mu to nezarazil. A tak sa mi vidí, že vy ste práve taký ako ostatní.“
„Molly!“ zvolala zhrozená matka.
„Máš pravdu,“ odvetila Molly. „Kňaza neslobodno uraziť tým, že sa mu povie pravda. To mi predsa chceš povedať, nie?“ Opovržlivo pozrela na Verekera. „Páter, nevravte mi, že neviete, čo je Artúr zač.

Jakživ nevynechá nedeľnú omšu a akiste k vám často chodí na spoveď.“
Verekerovi sršal hnev z očí. Vtom ktosi zaklopal. Molly sa obrátila, prihladila si šaty na bokoch a vykročila k dverám. Ale keď ich otvorila, namiesto Devlina tam stál Laker Armsby a šúľal si cigaretu. Za ním zbadala traktor, ktorým priviezol vlečku repy.
„Kam to mám zložiť, Molly?“ zaceril sa Armsby.
„Dočerta, Laker, ty vždy prídeš, keď ťa netreba. Odvez to do stodoly. Počkaj, radšej ti ukážem, kam, lebo to ešte zmoceš.“
Vykročila naprieč dvorom a vyhýbala sa blatu, aby si neušpinila sviatočné topánky. Laker sa vliekol za ňou. „Aká si vyparádená. A prečo vlastne, Molly?“
„Do toho ťa nič, Laker Armsby,“ odvrkla. „Otvor tie vráta.“
Laker zdvihol závoru, a keď otvoril veľké vráta na stodole, stál za nimi Artúr Seymour. Čiapku mal stiahnutú nad nepríčetnými očami, mohutné plecia mu napínali starý námornícky kabát.
„Nože no, Artúr,“ obozretne sa mu prihovoril Laker.
Seymour ho odsotil nabok, schmatol Molly za zápästie a pritiahol ju k sebe. „Poď sem, ty suka! Musím si s tebou pohovoriť.“
Laker mu zadrmal predlaktím, ale bezvýsledne. „Počúvaj, Artúr,“ oslovil ho, „tak sa predsa nemôžeš správať.“
Seymour fľasol Lakera spakruky, až mu vytryskla krv z nosa. „Hybaj stadiaľto!“ zrúkol a sotil ho do blata.
Molly začala zúrivo kopať. „Pusť ma!“
„Ó, nie,“ zavrčal, zabuchol vráta a zasunul závoru. „Už ťa nepustím, Molly.“ Schmatol ju za vlasy. „Buď dobrá - a neublížim ti. Ale dáš mi to, čo dávaš tomu írskemu pankhartovi.“
Siahol po leme Mollinej sukne.
„Smrdíš!“ zvrieskla. „Vieš, že smrdíš? Ako stará sviňa, čo sa poriadne vyváľa v hnoji.“
Sklonila hlavu a zúrivo mu zahryzla do zápästia. Artúr zrúkol od bolesti, pustil ju, ale zdrapil ju druhou rukou a rozkmasol jej šaty. No Molly sa mu vytrhla, zvrtla sa a rozbehla sa k rebríku, čo stál pod senníkom.

Devlin, ktorý práve zastal na konci lúky nad usadlosťou, zazrel Molly s Lakerom Armsbym prechádzať cez dvor k stodole. V nasledujúcom okamihu však Laker vyletel zo stodoly, zvalil sa do blata a veľké vráta sa zabuchli. Devlin odhodil cigaretu a rozbehol sa z kopca.
Keď preskočil plot do dvora, páter Vereker s pani Priorovou už stáli pri stodole. Kňaz búšil palicou na vráta. „Artúr!“ skríkol. „Otvor - prestaň s tými nezdobami.“
Seymour mlčal, zato Molly zvrieskla.
„Čo sa tu robí?“ spýtal sa Devlin.
„Seymour,“ zafufnal Laker, pridržiavajúc si zakrvavenú vreckovku na nose, „vtiahol Molly dnu a zahaspril závoru.“
Devlin sa plecom zaprel do dverí, no v okamihu pochopil, že daromne márni čas. Keď Molly opäť zjačala, bezradne sa poobzeral navôkol. Vtom zočil traktor, ktorý Laker odstavil, no motor nechal bežať. Devlin sa rozbehol, vyštveral sa za volant, zaradil rýchlosť a prudko pridal plyn. Traktor nadskočil, až sa vlečka zaknísala a repa sa sypala po dvore ako delové gule. Vereker, pani Priorová a Laker len-len stihli odskočiť. Traktor vrazil do vrát, vyvalil ich a nezadržateľne sa rútil vpred.
Devlin zabrzdil. Molly stála na senníku, Seymour dole sa pokúšal pristaviť rebrík, ktorý dievča očividne zhodilo. Keď Devlin vypol motor, Seymour sa zvrtol a vrhol naňho čudný, omámený pohľad.
„Tak čo, ty pankhart,“ precedil Devlin.
Vereker sa dokrivkal do stodoly. „Nie, Devlin, nechajte to na mňa!“ zvolal a obrátil sa k Seymourovi. „Artúr, to nesmieš!“
Seymour si ich nevšímal, akoby vôbec neexistovali. Zvrtol sa a dal sa štverať po rebríku. Devlin zoskočil z traktora a podkopol mu ho. Seymour žuchol na zem. Zostal ležať, iba hlavou potriasal. Potom mu pohľad zjasnel.
Keď sa začal zviechavať, páter Vereker sa rozbehol k nemu. „No tak, Artúr, vravel som ti...“

Viac nestihol povedať, lebo Seymour ho tak prudko odsotil, že sa zvalil.
„Zabijem ťa, Devlin!“ zrúkol zúrivo a rozbehol sa s vystretými rukami hotový vraždiť. Lež Devlin odskočil a Seymour celou váhou narazil na traktor. Devlin ho bachol oboma päsťami po obličkách, a keď Seymour bolestne skríkol, uskočil.
Seymour sa pozviechal, no Devlin sa očistom zahnal pravou päsťou a tresol ho po znetvorených ústach. Rozťal mu pery, takže z nich vytryskla krv. Vzápätí udrel Seymoura ľavou päsťou pod rebrá, len tak zaprašťalo.
Seymour sa naňho opäť zahnal, ale Devlin sa prikrčil a zasa ho zasiahol do rebier. „Nohy, časovanie a úder, v tom je celé tajomstvo. Kedysi sme to označovali za ‚svätú Trojicu‘, páter. Kto sa to naučí, tomu bude patriť svet. Samozrejme, kedy-tedy si treba vypomôcť nejakou tou fintou.“
Kopol Seymoura pod pravé koleno, a keď sa kolohnát od bolesti zohol, vrazil mu koleno do sklonenej tváre, takže pospiatky vyletel vrátami do blata na dvore. Seymour pomaly vstal, tvár zakrvavenú, a zostal stáť ako omráčený býk uprostred arény. Devlin vytancoval na dvor. „Nevieš, kedy treba prestať, však, Artúr? Ale čo sa čudovať, keď máš mozog ani hrášok.“
Zahnal sa pravou nohou, no pokĺzol sa a klesol na koleno. Vtom ho Seymour tak tuho ovalil po čele, že spadol na chrbát. Molly zvrieskla, rozbehla sa a zaťala Seymourovi prsty do tváre. Seymour ju odsotil a zdvihol nohu, akoby chcel Devlina zašliapnuť. Ír ho však schmatol za členok, vykrútil mu nohu a Seymour sa opäť vtackal do stodoly.
Keď sa obrátil, Devlin ho práve dostihol. Už sa neusmieval. Bol bledý a tváril sa vražedne. „Tak poďme, Artúr. Skončime to. Som hladný.“
Seymour sa znovu zahnal, no Devlin uhol. Zatískal ho do druhého kúta dvora, ustavične naňho dorážal, a vyhýbajúc Seymourovým ťažkopádnym pohybom, gniavil mu hánkami tvár, ktorá už vyzerala sťa krvavá maska.
Pri zadných domových dverách stálo staré zinkové koryto. Devlin ta Seymoura vytrvalo tisol. „A teraz počúvaj, ty pankhart!“ zavrčal. „Ešte raz sa toho dievčaťa dotkneš alebo jej voľajako ublížiš, a stiahnem z teba kožu. Rozumieš?“ Opäť tresol Seymoura pod rebrá, až zaskučal a ruky mu odkvätli. „A odteraz to bude tak, že ak sa niekde stretneme, vstaneš a odídeš ty. Rozumieš?“
Pravou päsťou dva razy zasiahol Seymourovu nechránenú sánku. Seymour preletel cez koryto a zvalil sa na chrbát.
Devlin si prikľakol ku korytu a ponoril tvár do dažďovice. Keď sa vzpriamil, aby sa nadýchol, zbadal, že vedľa neho čupí Molly a páter Vereker sa nakláňa nad Seymourom. „Bože môj, Devlin, veď ste ho mohli zabiť,“ zhrozil sa kňaz.
„Ten má, žiaľ, tuhý život,“ odvetil Devlin.
Akoby Seymour chcel dokázať, že Devlin má pravdu, zastenal a pokúsil sa sadnúť. Vtom vyšla z domu pani Priorová, v rukách dvojhlavňovú brokovnicu. „Odveďte ho stadiaľto,“ zvolala na Verekera. „A až sa mu vyjasní rozum, upozornite ho, že ak sa tu ešte raz ukáže a bude mi obťažovať dcéru, zastrelím ho ako psa a aj si to zodpoviem.“
Laker Armsby nabral z koryta do starého smaltovaného vedra vodu a chrstol ju na Seymoura. „Tak vidíš, Artúr,“ zafufnal veselo. „Prisámbohu, od Michala si sa určite nekúpal.“
Seymour zaskučal, chytil sa koryta a sadol si. „Pomôžte mi, Laker,“ povedal páter Vereker kostolníkovi a spoločne ho zaviedli k autu.
Zrazu sa Devlinovi zaknísala pôda pod nohami, akoby sa vzdulo more. Zatvoril oči. Uvedomil si, že Molly úzkostne skríkla a schytila ho silnou mladou rukou popod pazuchu, že jej matka ho podopiera z druhej strany a že ho spoločne odvádzajú do domu.
Keď sa prebral, sedel v kresle v kuchyni pri kozube, tvár mu spočívala na Molliných ňadrách, a Molly mu prikladala na čelo vlhký uterák. „Pusť ma, už som v poriadku,“ ozval sa.
Vystrašene naňho pozrela. „Bože môj, ale vás ovalil. Už som sa nazdala, že vám rozbil hlavu.“
„Zavše na mňa príde taká slabosť,“ odvetil Devlin. Uvedomil si, že Molly sa oňho obáva, a na okamih zvážnel. „Zavše sa mi stáva, že po prudkom vypätí odkvätnem, zhasnem ani svieca. Je to psychická indispozícia.“
„Čože?“ spýtala sa nechápavo.

„Ale nič," odpovedal. „Len ma nechaj, nech si položím hlavu tak, aby som ti videl prsia."
„Diabol!" Pridržala si roztrhnutý živôtik a zapálila sa.
„Tak vidíš, v podstate sa od Artúra vôbec nelíšim," podotkol.
Nežne mu poklopkala prstom pomedzi oči. „V živote som nepočula od dospelého človeka takú somarinu."
Do kuchyne hrmotne vošla Mollina matka a uväzovala si čistú zásteru. „Ach, chlapče, pri tej haravare ste asi náramne vyhladli. Mali by ste chuť na mäso a zapekané zemiaky?"
Devlin sa pozrel na Molly a usmial sa. „Úctivo ďakujem, pani Priorová. Ak mám byť úprimný, vlastne mám chuť na všetko."
Dievča potlačilo smiech, pohrozilo mu päsťou pod nosom a odbehlo pomôcť matke.

Devlin sa vrátil na Chasníkovu špicu neskoro večer. Nad močariskami vládlo hlboké ticho a pokoj, akoby sa chystalo na dážď. Obloha bola zatiahnutá a za obzorom občas hrozivo zahrmelo. Vracal sa okľukou, lebo chcel ešte skontrolovať stavidlá, čo regulovali prítok vody do zavlažovacích kanálov. Keď konečne prišiel na dvor, pri dverách stálo auto Joanny Greyovej. Mala na sebe rovnošatu Ženskej dobrovoľnej služby. Opierala sa o múrik a hľadela na more. Pes trpezlivo sedel pri nej. Keď Devlin podišiel k nej, obrátila sa a pozrela na veľkú odreninu na čele, čo tam zanechala Seymourova päsť.
„Škaredá rana," poznamenala. „Často sa pokúšate spáchať samovraždu?"
„Mali by ste vidieť toho druhého," zaceril sa.
„Videla som ho." Potriasla hlavou. „Liam, to sa musí skončiť."
Pripálil si cigaretu. Zápalka mu ožiarila dlane. „Čo sa musí skončiť?"
„To s Molly Priorovou. Na to ste sem neprišli. Máte tu povinnosti."
„Dajte pokoj," odvrkol. „S Garvaldom sa stretnem až dvadsiateho ôsmeho a dovtedy nemám do čoho pichnúť."
„Nebláznite. Viete predsa, že dedinčania sú na celom svete rovnakí. Cudzincom neslobodno dôverovať a každý nech sa stará o seba. Vonkoncom im nebude po chuti, že ste Artúra Seymoura tak dokatovali."
„A mne nebolo po chuti, čo sa pokúsil vykonať Molly." Devlin sa užasnuto uchechtol. „Panebože, ak je len spolovice pravda to, čo mi dnes popoludní porozprával o Seymourovi Laker Armsby, už dávno ho mali voľakam zamknúť a kľúč zahodiť. Má na rováši toľko všakových sexuálnych deliktov, že sa to ani porátať nedá. Navyše dokaličil aspoň dvoch chlapov."
„Na takýchto miestach sa zaobídu bez policajtov. Všetko si vybavia sami." Pokyvkala hlavou. „Ale takto sa nikam nedostaneme. Nesmieme si znepriateliť ľudí. Tak sa láskavo umúdrite a nechajte Molly na pokoji."
„Je to azda rozkaz, milostivá?"
„Netárajte hlúposti. Jednoducho sa dovolávam vášho zdravého rozumu."
Podišla k autu, usadila psa na zadné sedadlo a vhupla za volant. „A čo nové okolo sira Henryho?" spýtal sa Devlin, keď naštartovala motor.
„Nebojte sa, nenechám ho ochladnúť," usmiala sa. „V piatok večer sa zasa mám spojiť s Radlom. Dám vám vedieť, čo sa dozviem."
Keď odišla, Devlin si odomkol a vošiel do hájovne. Dlhú chvíľu postál v chodbe, potom zasunul haspru a prešiel do obývacej izby. Zatiahol záclonu, založil ohník a sadol si ku kozubu s pohárom whisky, čo mu bol venoval Garvald.
Joanna Greyová sa správala hanebne, ohromne hanebne, no asi mala pravdu. Neoddalo sa vyhľadávať mrzutosti. Pomyslel si na Molly. Potom však vytiahol spomedzi svojich kníh Polnočný súd v írčine a prisilil sa čítať.
Rozpršalo sa, dážď siahal na okná. Asi o pol ôsmej tlmene cvakla kľučka na vchodových dverách. Potom ktosi zvonka zaklopal na okno a Mollin hlas ho potichu zavolal po mene. Devlin čítal ďalej, v sliepňavom svetle ohníka nasilu upínal zrak na slová. O chvíľočku Molly odišla.
Devlin polohlasne zahrešil. Zaliala ho neskrotná zlosť. Šmaril knihu o stenu a musel vynaložiť všetky sily, aby nebežal k dverám, neodomkol ich a nerozbehol sa za ňou. Opäť si štedro nalial whisky, zastal pri obloku, a keď sa ponad močarisko prehnal prudký lejak, cítil sa taký osamelý ako azda nikdy v živote.

V Landsvoorte dul od mora víchor a hnal pred sebou hustý dážď, ktorý sa zahrýzal do kostí ako chirurgov skalpel. Harvey Preston stál na stráži pri záhradnej bránke pred starým sedliackym staviskom, chúlil sa k múriku a preklínal Steinera, Radla, Himmlera a všetko, čo ho doviedlo do tejto situácie. Nič horšie a bezútešnejšie v živote neokúsil.

10

Medzi nemeckým a anglickým výsadkárom bol za druhej svetovej vojny podstatný rozdiel - mali totiž rozličné typy padákov.
Na rozdiel od padákov, aké dostávali piloti a posádky luftwaffe, nemecký výsadkársky padák nemal popruhy, ktorými by sa pripínali šnúry na plecia. Pripevňovali sa priamo na traky. Vzhľadom na to sa pri zoskoku postupovalo celkom inak. Práve preto zorganizoval Steiner v nedeľu predpoludním v starej stodole v Landsvoorte cvičenie so štandardným anglickým padákom.
Jednotka stála nastúpená pred ním v polkruhu, uprostred Harvey Preston vo výsadkárskych bagančiach a kombinéze ako všetci ostatní. Steiner si zastal oproti nim, vedľa neho von Neumann a Brandt.
„Ako som vám už vysvetlil," začal Steiner, „pri tejto operácii budeme vystupovať ako poľská jednotka anglickej Osobitnej leteckej služby. Preto budeme mať nielen všetku výsadkársku výstroj anglickú, lež zoskočíme aj štandardným padákom, akým sú vybavené anglické výsadkové oddiely." Obrátil sa k von Neumannovi: „Pokračujte."
Brandt zdvihol zložený padák a Neumann začal s výkladom. „Toto je padák typu X, ktorý používajú anglickí výsadkári. Váži približne štrnásť kilogramov, a ako pripomenul pán podplukovník, značne sa líši od nášho."
Brandt potiahol uvoľňovaciu šnúru, obal sa roztvoril a v ňom sa zjavil padák olivovej farby. Neumann pokračoval: „Všimnite si, že šnúry sú pripevnené o traky popruhmi podobne ako na padáku luftwaffe."
„Dôležité je totiž to," skočil mu do reči Steiner, „že tento padák možno ovládať, meniť smer, a človek oveľa viac ovplyvňuje svoj osud než s padákom, na aký ste zvyknutí."
„A ešte čosi," dodal Neumann. „Na našom padáku je ťažisko vyššie. Z toho vyplýva, že ak človek nevyskočí dole hlavou, zamoce sa do šnúr, čo, koniec koncov, všetci dobre viete. S padákom typu X možno zoskočiť postojačky a práve to si teraz preskúšame."
Pokývol Brandtovi, ktorý zavelil: „Všetci ku mne."
Na opačnom konci stodoly bol vo výške asi piatich metrov senník. Cez hradu prehodili lano a naň pripevnili traky padáka typu X. „Je to síce trochu primitívne," bodro nadhodil Brandt, „no vcelku to postačí. Bude sa zoskakovať zo senníka. Zopár chlapov podrží druhý koniec lana, aby ste nedopadli pritvrdo. Kto pôjde prvý?"
„Hádam sa prihlásim o tú česť ja," ozval sa Steiner. „Mám totiž ešte iné povinnosti."
Neumann mu pomohol pripäť traky. Brandt a ďalší štyria chlapi chytili druhý koniec lana a zdvihli Steinera na senník. Zastal si na okraj a na Neumannovo znamenie zoskočil. Druhý koniec lana sa mykol nahor, traja z chlapov vyleteli do vzduchu, no Brandt a čatár Sturm lano hromžiac udržali. Steiner dopadol na zem, bezchybne sa prevalil a vyskočil.
„Tak začnime," kývol Neumannovi. „Pôjde sa zaradom ako zvyčajne. Ešte sa stihnem na každého podívať, potom musím odísť."
Prešiel poza skupinu a pripálil si cigaretu. Neumann si zatiaľ pripäl popruhy. Keď nadporučíka dvíhali na senník, z druhého konca stodoly vyzeral výjav dosť hrozivo. Vzápätí však zaburácal rehot, lebo Neumann zoskok zbabral a dopadol rovno na chrbát.
„Vidíš," pošepol Klugl desiatnikovi Wernerovi Briegelovi, „to má človek z toho, že jazdil na tých prekliatych torpédach. Nadporučík všetko zabudol."
Po Neumannovi zoskočil Brandt. Medzitým Steiner pozorne sledoval Prestona. Angličan bol bledý ako stena, na tvári sa mu perlil pot. Očividne hol vyľakaný. Chlapi zaradom skákali, všetkým sa nedarilo rovnako. Tí, čo držali koniec lana, si pomýlili signál, povolili v nepravej chvíli a vojak Hagl dopadol celou

váhou z piatich metrov sťa vrece zemiakov.
Konečne prišiel na rad Preston. Veselá nálada sa zrazu vytratila.
„Hore s ním," pokývol Steiner Brandtovi.
Päť chlapov rázne potiahlo koniec lana, Preston vyletel ako strela, narazil na okraj senníka a len-len že si nerozbil hlavu o strechu. Spustili ho, a keď zastal na senníku, zúrivo zagánil.
„Tak poďme, Angličan," zvolal Brandt. „Nezabudni, čo som ti vravel. Keď ti dám znamenie, zoskočíš."
Obrátil sa, aby dal chlapom pri lane pokyn. Vtom Briegel zhrozene vykríkol, lebo Preston sa bezvládne zvalil zo senníka. Neumann priskočil k lanu a schmatol ho. Preston sa hompáľal meter nad zemou ako kyvadlo, ruky mu bezvládne ovisli, hlava odkvácla.
Brandt zdvihol Prestonovi bradu a pozrel mu do tváre. „Zamdlel."
„Tak sa zdá," precedil Steiner.
„Čo s ním, pán podplukovník?" spýtal sa von Neumann.
„Vzkrieste ho," pokojne odvetil Steiner. „A potom ho znova vytiahnite. Bude skákať dovtedy, pokým sa to nenaučí, alebo pokým si nezlomí nohu." Zasalutoval. „Pokračujte, prosím," precedil, zvrtol sa a vyšiel.

Keď Devlin vstúpil do krčmy Studleyský erb, bolo tam zo desať hostí. Laker Armsby s fúkacou harmonikou ako zvyčajne drepel pri kozube, ostatní sedeli okolo dvoch veľkých stolov a hrali domino. Artúr Seymour zízal z obloka, v ruke držal džbánok.
„Pozdrav pánboh!" veselo zahlaholil Devlin. Zavládlo hrobové ticho. Okrem Seymoura všetci naňho pozreli. „Na to sa odzdraví: ‚Pánboh uslyš!'," dodal Devlin. „Ale aj tak dobre."
Začul za sebou kroky, a keď sa obrátil, zazrel Georgea Wilda. Vyšiel zo zadnej miestnosti a utieral si ruky do mäsiarskej zástery. Tvár mal vážnu a nehybnú, nebolo na nej badať najmenšie vzrušenie. „Práve zatváram, pán Devlin," poznamenal zdvorilo.
„Ale hádam ešte stihnem vypiť pohár piva?"
„Žiaľ, nie. Budete musieť odísť."
V miestnosti nik ani nepípol. Devlin vrazil ruky do vreciek, schúlil plecia a zvesil hlavu. Keď ju opäť zdvihol, Wilde nevdojak ustúpil, lebo Ír zbledol ani stena, pokožka na lícnych kostiach sa mu napäla, z modrých očí sršali iskry.
„Istý človek stadiaľto odíde," pokojne vyhlásil Devlin, „no ja to nebudem."
Seymour pri obloku sa obrátil. Oko mal ešte vždy načisto zaliate krvou, pery chrastavé a napuchnuté, tvár odutú, posiatu purpurovo-zelenými sinkami. Tupo sa zahľadel na Devlina, potom postavil nedopitý džbánok piva a odbadkal sa.
Devlin sa obrátil k Wildovi. „A teraz si vypijem, pán Wilde. Kvapku škótskej. O írskej ste tu akiste jakživ nechyrovali. A nevravte mi, že pod pultom nemáte zopár fliaš pre vybraných hostí."
Wilde otvoril ústa, akoby chcel čosi povedať, no zháčil sa. Zašiel do zadnej miestnosti a vrátil sa s fľašou škótskej a pohárikom. Nalial doň a postavil ho na kozubovú rímsu, Devlinovi až k hlave.
Devlin vytiahol za hrsť mincí. „To je šiling a šesť pencí," oznámil veselo a na najbližšom stole odrátal peniaze. „Toľko predsa stojí kalištek. Pokladám za samozrejmé, že taký šľachetný a spoľahlivý pilier cirkvi ako vy nekupuje pálenku na čiernom trhu."
Wilde mlčal. Všetci v miestnosti vyčkávali. Devlin vzal pohárik, pridržal ho proti svetlu a vzápätí vychrstol zlatistý nápoj na dlážku. Potom obozretne postavil pohárik na stôl. „Skvelá," poznamenal. „Náramne som si pochutil."
Laker Armsby sa bujaro rozrehotal. Devlin sa naňho zaceril. „Ďakujem, Laker. Aj ja vás mám rád, starký," povedal a vyšiel.

V Landsvoorte husto pršalo, keď Steiner prefrčal vo vojenskom aute naprieč štartovacou plochou. Pred prvým hangárom zabrzdil a vbehol dnu. Pravý motor dakoty bol rozmontovaný. Peter Gericke v starej kombinéze a s rukami zafúľanými až po lakte s čatárom luftwaffe a troma mechanikmi na ňom čosi robili.
„Peter," zavolal Steiner, „máte chvíľu čas? Rád by som počul, ako vám to ide."
„Vcelku dobre."
„S motormi nebudú nijaké problémy?"

„Nijaké. Sú to motory Wright Cyclones, majú výkon deväťsto konských síl. Sú naozaj prvotriedne, a pokiaľ sa dá posúdiť, veľmi málo opotrebované. Rozoberáme ich iba pre istotu.“
„Vždy si robievate údržbu motorov sám?“
„Ak mi to dovolia.“ Gericke sa usmial. „Keď som lietal na týchto mašinách v Južnej Amerike, musel som si ju robiť sám, lebo to nik iný nevedel.“
„Nemáte nijaké ťažkosti?“
„Nie. Budúci týždeň majú mašinu prefarbiť. To tak nesúri. Bohmler práve montuje lichtensteina, aby sme mohli spoľahlivo sledovať radary. Bude to prechádzka. Hodina letu nad Severným morom a hodina nazad. Maličkosť.“
„Ale v lietadle, ktoré je o polovicu pomalšie ako väčšina stíhačiek britského letectva či luftwaffe.“
Gericke mykol plecami. „Nezáleží na tom, aké je lietadlo rýchle, lež ako sa na ňom lieta.“
„Chcete si urobiť skúšobný let, však?“
„Isteže.“
„Tak mi zišlo na um,“ pokračoval Steiner, „či by sme ho nemohli spojiť s cvičným zoskokom. Pokiaľ možno v noci, po odlive. Mohli by sme zoskočiť na pláž severne od piesočného móla. Chlapci si aspoň vyskúšajú anglické padáky.“
„Z akej výšky chcete skákať?“
„Hádam zo stopäťdesiatich metrov. Chcem, aby to šlo čo najrýchlejšie. A z takej výšky trvá zoskok iba pätnásť sekúnd.“
„Nezávidím im. V živote som musel len tri razy zoskočiť padákom, a z oveľa väčšej výšky.“ Nad štartovacou plochou zavyl vietor a hnal pred sebou prúdy dažďa. Gericke sa zachvel. „Toto je ale príšerná diera.“
„Pre náš zámer ako stvorená.“
„A aký zámer to vlastne je?“
Steiner sa uškrnul. „Aspoň päť ráz denne sa ma na to spytujete. Dáte už konečne pokoj?“
„Jednoducho by som rád vedel, o čo ide.“
„Veď sa to dozviete. Všetko závisí od Radla. Zatiaľ sme tu preto, lebo sme tu.“
„A čo Preston?“ spýtal sa Gericke. „Prečo je tu? Aké dôvody privedú človeka k tomu, aby urobil to, čo on?“
„Všelijaké,“ odvetil Steiner. „V jeho prípade to, že dostal fešácku uniformu a dôstojnícku hodnosť. Po prvý raz v živote čosi znamená, a to náramne zaváži u človeka, čo bol dosiaľ úplnou nulou. A pokiaľ ide o ostatné - je tu preto, lebo to osobne nariadil Himmler.“
„A čo vy?“ spýtal sa Gericke. „Vám leží na srdci blaho tretej ríše? Mienite položiť život za führera?“
Steiner sa usmial. „Bohvie. Vojna je otázkou zorného uhla. Koniec koncov, keby môj otec bol býval Američan a matka Nemka, bol by som na druhej strane. A pokiaľ ide o výsadkársky pluk, prihlásil som sa doň, lebo som to vtedy pokladal za rozumné. Pravda, časom s tým človek zrastie.“
„Ja to robím preto, lebo rád lietam,“ povedal Gericke. „A myslím, že rovnako zmýšľa aj väčšina chlapcov v britskom letectve na druhom brehu Severného mora. Ale vy...“ pokrútil hlavou. „Naozaj to nechápem. Azda to pokladáte iba za hru, nevidíte v tom nič iné.“
„Kedysi by som vám bol vedel odpovedať, ale teraz si nie som taký istý,“ znavene odvetil Steiner. „Môj otec je vojak starého razenia. Prus od kosti, krv a železo, no potrpí si na česť.“
„A čo tá úloha, ktorú vám zverili?“ spýtal sa Gericke. „To - to Anglické podujatie. Nech už ide o čokoľvek, nepokladáte to za pochybné?“
„Naskrze nie. Verte mi, je to dokonale vojenské podujatie. Ani Churchill by mu nemohol nič vytknúť, aspoň v zásade.“ Gericke sa pokúsil o úsmev, ale nevydaril sa mu. Steiner mu položil ruku na plece. „Viem, tu i tam je aj mne do plaču - nad nami všetkými.“ Zvrtol sa a vyšiel do dažďa.

Radl stál pred písacím stolom v Himmlerovej pracovni. Reichsführer čítal jeho hlásenie. „Skvelé, pán podplukovník,“ prikývol napokon. „Vskutku skvelé.“ Položil hlásenie. „Tak sa zdá, že všetko prebieha naozaj uspokojivo. Ohlásil sa vám ten Ír?“
„Nie, iba pani Greyová. Tak sme sa dohodli. Devlin má skvelú vysielačku, zhodila ju spolu s inou

výzbrojou britská Osobitná letecká služba. Bude pomocou nej udržiavať styk s protiponorkovým člnom, až sa priblíži k anglickému pobrežiu. Dostal na starosť zabezpečiť operáciu, pokiaľ ide o spojenie.“
„A admirál vás nepodozrieva? Netuší, čo sa robí? Viete to naisto?“
„Celkom naisto, pán reichsführer. Využil som možnosť spojiť cestu do Francúzska a Holandska so záležitosťami abwehru v Paríži, Antverpách a Rotterdame. Ako ráčite vedieť, pokiaľ šlo o vedenie môjho oddelenia, admirál mi vždy nechával voľnú ruku.“
„A kedy najbližšie zájdete do Landsvoortu?“
„Budúci týždeň. Zhodou okolností prvého či druhého novembra admirál odcestuje do Talianska. To značí, že práve v posledných kritických dňoch môžem zostať v Landsvoorte. Vlastne tam budem počas celej operácie.“
„Ubezpečujem vás, že admirál neodcestuje do Talianska zhodou okolností.“ Himmler sa mdlo usmial. „V príhodnej chvíli som to navrhol führerovi. Už o päť minút bol presvedčený, že to vymyslel sám.“ Vzal do ruky pero. „Tak teda postupujeme, Radl. Od dneška o dva týždne to máme za sebou. Musíte ma naďalej informovať.“
Sklonil sa nad prácu. Radl si oblizol suché pery, no musel otázku nahryznúť. „Pán reichsführer...“
Himmler si zhlboka vzdychol. „Naozaj mám veľa práce, Radl. Čo zasa chcete?“
„Generál Steiner, pán reichsführer, je - je v poriadku?“
„Samozrejme,“ pokojne odvetil Himmler. „Prečo sa spytujete?“
„Podplukovník Steiner,“ vysvetľoval Radl so stiahnutým žalúdkom. „Prirodzene, má vážne obavy...“
„Sú celkom zbytočné,“ odpovedal Himmler. „Veď som sa vám osobne zaručil, či nie?“
„Samozrejme.“ Radl pospiatky zamieril k dverám. „Ešte raz vám ďakujem,“ vyhŕkol, zvrtol sa a rýchlo vyšiel.
Himmler potriasol hlavou, roztrpčene si vzdychol a opäť sa dal písať.

Keď Devlin vošiel do kostola, omša sa už končila. Prešmykol sa popri laviciach na pravej strane a sadol si. Molly kľačala vedľa matky. Bola oblečená takisto ako predchádzajúcej nedele. Na šatách sotvakto postrehol, že ich Artúr Seymour dokmásal. Aj on bol v kostole. Sedel na svojom zvyčajnom mieste a hneď zazrel Devlina. Nedal na sebe nič znať, jednoducho vstal, prekĺzol tmavou bočnou loďou a vyšiel z kostola.
Devlin pozoroval modliacu sa Molly. Kľačala vo svetle sviec ako stelesnený obraz nevinnosti. O chvíľu zdvihla pohľad a pomaličky sa obrátila, akoby vycítila Devlinovu prítomnosť. Oči sa jej rozšírili, uprene sa naňho zahľadela, no potom sa odvrátila.
Devlin sa vytratil krátko pred koncom bohoslužby. Keď ľudia začali vychádzať z kostola, sedel už na motorke. Golier na nepremokavom kabáte si vyhrnul, lebo mrholilo, a čakal. Keď konečne prešla po chodníku z kostola Molly s matkou, načisto ho ignorovala. Ženy nasadli na vozík, matka vzala opraty, a pohli sa.
„Nuž tak,“ vzdychol si Devlin, „nemožno jej to zazlievať.“
Naštartoval motorku a vtom začul, že ho ktosi volá. Kráčala k nemu Joanna Greyová. „Dnes popoludní sedel u mňa dve hodiny Filip Vereker. Chcel sa na vás ponosovať sirovi Henrymu,“ precedila tlmeným hlasom.
„Vôbec mu to nezazlievam.“
„Neviete byť ani chvíľu vážny?“ zahriakla ho.
„To by bola priveľká námaha,“ odvetil. Joanna musela rozhovor ukončiť, lebo sa zjavili Willoughbyovci. Sir Henry mal na sebe uniformu. „Tak čo, Devlin, ako vám to ide?“
„Výborne, prosím,“ zarapčal s írskym prízvukom Devlin. „Som vám nesmierne vďačný, že ste sa ma tak obetavo ujali.“
Postrehol, že Joanna Greyová poodstúpila a zaťala pery, no sirovi Henrymu tým náramne ulahodil.
„Počínate si dobre, Devlin. Dostávam o vás samé pochvalné správy. Len sa držte.“
Obrátil sa a pustil sa do reči s Joannou Greyovou. Devlin využil príležitosť a ufujazdil.

Kým došiel k hájovni, husto sa rozpršalo. Odstavil motorku do prvej stodoly, obul si gumené čižmy, vzal

pušku a vyšiel na obchôdzku po močariskách. Za takého lejaka sa stavidlá museli kontrolovať. A keď sa poprechádza v takom počasí, aspoň ho to natoľko zamestná, že mu všetko iné vyfučí z hlavy.
Lež nevyfučalo. Molly Priorová mu ustavične chodila po rozume. V duchu stále videl, ako si predchádzajúcej nedele pomaly kľakala a sukňa sa jej vyhrnula dopoly stehien. Ten obraz ho jednostaj prenasledoval.
„Panebože," vydýchol, „ak toto je ozajstná láska, Liam, potom ti šľakovito dlho trvalo, kým si ju spoznal."
Keď sa vracal po hlavnej hrádzi k hájovni, zacítil vo vlhkom povetrí prenikavý pach dymu. V podvečernom súmraku zazrel v obloku svetlo -tenkú škáročku medzi poodchýlenými záclonami. Keď otvoril dvere, zavoňal jedlo. Postavil pušku do kúta, zavesil kabát, aby obschol, a vošiel do obývacej izby.
Molly kľačala pri kozube, práve sa chystala priložiť ďalšie poleno. Vážne naňho pozrela ponad plece.
„Dozaista si do kože premokol."
„Keď si polhodinku posedím pri ohni a vypijem zopár kalištekov whisky, budem ako rybička."
Podišla k príborníku, vybrala fľašu írskej whisky a pohárik. „A nevylej ju na zem," poznamenala.
„Radšej ju vypi."
„Tak už to vieš?"
„V takejto dedine sa máločo utají. Robím ti írske dusené mäso. Máš ho rád?"
„Ohromne."
„O pol hodinky bude hotové." Podišla k drezu a načiahla sa po sklenú misu. „Čo sa ti porobilo, Liam? Prečo si sa mi vyhýbal?"
Sadol si do starého ušiaka, roztiahol nohy pred oheň a z nohavíc sa mu začalo pariť. „Myslel som si, že to tak bude lepšie."
„Prečo?"
„Mal som príčinu."
„A čo sa stalo dnes?"
„Nedeľa, hnusná nedeľa. Vieš, ako to býva."
„Bodaj ťa stislo." Prešla izbou, utrela si ruky do zástery a zadívala sa na paru stúpajúcu z Devlinových nohavíc. „Ak sa nepreoblečieš, na smrť ochorieš. Alebo aspoň reumu dostaneš."
„Neoddá sa," odvetil. „Pôjdem si skoro ľahnúť. Som unavený."
Nesmelo sa načiahla a pohladila ho po vlasoch. Devlin jej schytil ruku a pobozkal ju. „Vieš, že ťa ľúbim?"
Zažiarila, akoby sa v nej zažalo svetlo. Akoby rástla, akoby sa celá zmenila. „Chvalabohu. Aspoň s tebou môžem s čistým svedomím spať."
„Moja milá, nehodím sa k tebe, nič si od toho nesľubuj. Vystríham ťa, nemá to budúcnosť. Nad spálňou by mala byť výstraha: Kto sem vkročíš, vzdaj sa nádeje."
„Veď uvidíme," odvetila. „Dorobím to mäso," dodala a podišla k sporáku.

Keď potom ležal na starej mosadznej posteli, objímal ju a pozoroval na povale tiene plameňov mihotajúcich sa v kozube, cítil sa taký spokojný a vyrovnaný, ako už dávno nie.
Na stolíku vedľa postele z Mollinej strany stálo rádio. Zapla ho, obtrela sa mu bruchom o stehno, zatvorila oči a vzdychla: „Och, bolo to krásne. Nezopakujeme to?"
„Veď vydrž, kým sa pozviecham."
Usmiala sa a pohladila ho po bruchu. „Chudáčik starký. Počúvaj."
Z rádia sa ozývala pesnička:

Až sa ten chlap pominie,
celý svet si uľaví,
že ten diabol fúzkatý
z hrobu jakživ nevstane.

„Už aby to bolo," zamrmlala ospalo.
„Čo?" spýtal sa.
„Aby sa ten fúzkatý diabol pominul. Hitler. Potom sa predsa všetko skončí, nie?" Privinula sa k nemu. „Čo nás čaká, Liam, až bude po vojne?"
„Bohvie."
Ležal nehybne a zízal do ohňa. O chvíľu začul, že Molly rovnomerne dýcha. Zaspala. Až bude po vojne. Po ktorej? Už dvanásť rokov stál raz na takých, raz na onakých barikádach. Môže jej to povedať? Majú rozkošnú farmičku, zišiel by sa im chlap. Bože, či je to škoda. Privinul si ju. Pri starej hájovni zaskuvíňal vietor a zalomcoval oblokmi.

V ulici princa Albrechta v Berlíne sedel Himmler za písacím stolom vo svojej pracovni a metodicky spracúval desiatky hlásení a štatistík. Prevažne sa dotýkali činnosti vyhladzovacích oddielov, čo likvidovali v okupovaných krajinách východnej Európy a v Rusku židov, cigánov, duševne a telesne menejcenných a všetkých, čo nezapadali do reichsführerovej predstavy o „veľkej Európe".
Ktosi diskrétne zaklopal na dvere. Vošiel Karol Rossman. Himmler zdvihol pohľad. „Ako ste pochodili?"
„Žiaľ, je neoblomný, pán reichsführer, hoci sme vyskúšali takmer všetko. Pomaly si už myslím, či naozaj nie je nevinný."
„Vylúčené." Himmler vytiahol akýsi spis. „Dnes večer som dostal tento dokument. Priznanie istého čatára delostrelectva, ktorý bol dva roky sluhom generálmajora Karola Steinera a v tom čase vyvíjal na jeho priamy príkaz činnosť namierenú proti bezpečnosti štátu."
„Čo teraz, pán reichsführer?"
„Najvýhodnejšie by bolo, keby generál Steiner napísal vlastnoručné priznanie. Potom by všetko vyzeralo oveľa presvedčivejšie." Himmler sa mierne začervenal. „Poďme na to trochu psychologicky. Okúpte ho, pošlite k nemu nášho lekára a výdatne ho kŕmte. Veď poznáte tú procedúru. Ktosi sa dopustil príšerného omylu. Mrzí vás, že ho musíte ponechať vo väzbe, no ešte treba objasniť zopár otázok."
„A potom?"
„O takých desať dní ho znovu začnite spracúvať. Z ničoho nič, bez výstrahy. Možno po takom šoku zmäkne."
„Ako rozkážete, pán reichsführer," prikývol Rossman.

11

Vo štvrtok 28. októbra zastala Joanna Greyová s autom na dvore pred hájovňou na Chasníkovej špici a zastihla Devlina v stodole, kde opravoval motocykel.
„Celý týždeň vás zháňam," spustila naňho. „Kde ste sa túlali?"
„Kdekade," odvetil veselo a utrel si mastné ruky do starej handry. „Tu i tam. Veď som vám vravel, že do schôdzky s Garvaldom nemám do čoho pichnúť, nuž som si trochu obzrel okolie."
„Počula som," precedila zlostne. „Prevážali ste sa na motorke s Molly Priorovou. V utorok večer vás videli na tanečnej zábave v Holte."
„V záujme ohromne záslužnej veci," odvrkol. „Výťažok šiel na akciu ‚Víťazné krídla'. Konečne, bol tam i váš priateľ Vereker. Ohromne precítene si zarečnil o tom, že nám boh pomôže zdrviť tých odporných Hunov. Prišlo mi to smiešne, lebo v Nemecku som na každom kroku videl tabuľky s nápisom Boh je s nami."
„Vravela som vám, aby ste ju nechali na pokoji."
„Skúsil som to, no daromné. A čo ste vlastne chceli? Nemám čas, hnevá ma magnet. A chcem mať mašinu v poriadku, lebo večer idem do Peterboroughu."
„V Meltham House sú nové jednotky," odvetila. „Prišli v utorok večer."
Devlin sa zamračil. „Meltham House? Tam predsa cvičia osobitné oddiely, nie?"
„Správne. Je to pri pobreží, osem míľ od Studley Constable."

„A aké jednotky?“
„Američania.“
„Zaváži to, že sú tam?“
„Vcelku nie. Zvyčajne sa tam zdržiavajú, totiž, tie jednotky, čo ta chodia na výcvik. Dookola sú husté lesy, soľné močiare a znamenitá pláž. Len na to treba pamätať.“
Devlin prikývol. „Máte pravdu. Až budete najbližšie vysielať, oznámte to Radlovi, a tým sa vaša povinnosť končí. Ale teraz sa už musím chytiť do práce.“
Joanna sa obrátila, vykročila k vozu, no zháčila sa. „Ten Garvald sa mi nepozdáva.“
„Ani mne. Ale netrápte sa, moja milá. Ak mi aj mieni voľačo vyparatiť, dnes to ešte neskúsi.“
Joanna nasadla do auta a odštartovala, Devlin sa vrátil k motocyklu. O štvrť hodiny sa zjavila Molly na koni, zo sedla jej visel košík. Zoskočila z koňa a uviazala ho o stenu za napájadlom. „Priniesla som ti zapekané sekané mäso.“
„Piekla si ho ty, alebo mama?“ Hodila po ňom halúzku. Devlin sa uhol. „Mäso musí počkať. Večer mi treba odísť. Odlož mi ho do rúry. Až sa vrátim, prihrejem si ho.“
„Smiem ísť s tebou?“
„Ale kdeže, je to priďaleko. A navyše je to obchodná vec.“ Pľasol ju po zadku. „Gazdiná, teraz mi duša piští po šálke čaju, tak hybaj postaviť vodu.“
Opäť sa za ňou načiahol, no Molly uhla, schmatla košík a odbehla do hájovne. V obývacej izbe postavila košík na stôl. Na druhom konci stola ležala cestovná taška. Keď sa Molly obrátila a vykročila k sporáku, ľavou rukou do nej drgla a zhodila ju na zem. Taška sa otvorila. Vypadli z nej zväzky bankoviek a rozložený samopal.
Molly si kľakla. Chvíľu zostala ohúrená, potom ju premkol mráz. Akoby zrazu vytušila, že sa čosi rúca. Pri dverách sa ozvali kroky a Devlin pokojne nadhodil: „Buď taká láskavá, ulož to zasa, hej?“
Keď naňho pozrela, tvár mala bledú, no hlas jej znel rozhorčene: „Čo je to? Čo to značí?“
„To nie je pre malé dievčatká,“ odvetil.
„Ale toľké peniaze.“
Zdvihla zväzok päťlibrových bankoviek. Devlin jej vzal tašku, vložil do nej peniaze aj zbraň a prichlopil dno. Potom otvoril skrinku pod oblokom, vybral akúsi obálku a hodil jej ju.
„Desiatky. Uhádol som?“
Molly otvorila obálku, nakukla do nej a užasla. „Hodvábne pančuchy! Ozajstný hodváb, a dva páry. Prepánajána, kde si ich zohnal?“
„Och, vo Fakenhame som sa v krčme zoznámil s istým chlapíkom. Človek zoženie, na čo si len zmyslí, ak vie, kde hľadať.“
„Čierne obchody,“ povedala, „v tých máš prsty, však?“
Zaceril sa na ňu. Na očiach mu bolo vidno, že sa mu nevýslovne uľavilo. „Čierna farba mi ani trochu nepristane. Mohla by si láskavo urobiť ten čaj, a pokiaľ možno rýchlo? O šiestej chcem vyštartovať a ešte sa musím poihrať s motorkou.“
Molly zaváhala, potom podišla k nemu. Pančuchy stískala v ruke. „Liam, všetko je v poriadku, však?“
„A prečo by nebolo?“ Letmo ju pobozkal, zvrtol sa a vyšiel, brýzgajúc si do hlupákov.
Ale keď kráčal k stodole, v hĺbke duše si uvedomil, že ide o čosi viac. Po prvý raz si musel otvorene priznať, čoho sa vlastne na dievčati dopúšťa. O pár dní bude celý svet hore nohami. Bola to nevyhnutnosť, no on to nijako nemôže ovplyvniť. Bude ju musieť opustiť, ponechať s celou bolesťou samu.
Zrazu ho obišli mdloby. Zúrivo kopol do debničky. „Och, ty pankhart,“ precedil. „Liam, si hnusný pankhart.“

Ruben Garvald otvoril okienko na hlavnej bráne, čo viedla do dielne Fogartyho garáže, a vykukol. Na dopukaný betónový dvor, kde smutne stáli dve hrdzavejúce benzínové čerpadlá, šľahal dážď. Rýchlo zatvoril okienko a odstúpil od brány.
Dielňa, pôvodne stodola, bola napodiv priestranná. Na senník viedli drevené schodíky, a napriek tomu, že v kúte stál vrak kedysi luxusnej limuzíny, pohodlne sa sem zmestila aj trojtonová bedfordka a

dodávkové auto, ktorým bratia Garvaldovci prišli z Birminghamu. Ben Garvald sa netrpezlivo prechodil po dielni a podchvíľou sa zahnal rukami. Hoci mal na sebe zimník a šál, bol celý uzimený.
„Kristapána, to je ale diera," zahundral zlostne. „A po tom hnusnom Írovi ani stopy."
„Veď je len tri štvrte na deväť, Ben," upokojoval ho Ruben.
„Čo ma po tom, koľko je hodín!" Garvald sa obrátil k vysokému, statnému mládencovi v baranej leteckej bunde, ktorý sa opieral o nákladné auto a čítal noviny. „Sammy, zajtra večer mi tu zakúriš, lebo ti zdvihnem mandle. Jasné?"
Sammy, mládenec s dlhými čiernymi bokombradami a chladným, nebezpečným výrazom v tvári, zachoval pokoj. „V poriadku, pán Garvald. Postarám sa o to."
„To ti aj radím, zlatúšik, inak ťa vyšikujem nazad do armády." Garvald ho potľapkal po líci. „A to by ti predsa nebolo príjemné, či hej?"
Vytiahol balíček cigariet, vybral si jednu a Sammy mu s upätým úsmevom pripálil. „Vy ste ale číslo, pán Garvald. Ozajstné číslo."
„Práve zabočí! na dvor," vzrušene zavolal od dverí Ruben.
Garvald štuchol Sammyho. „Bež otvoriť tomu pankhartovi."
Keď Devlin vkročil, šľahli za ním dážď a vietor. Mal na sebe gamaše a nepremokavý kabát, starú koženú kuklu a veľké okuliare, čo bol kúpil v starinárstve vo Fakenhame. Tvár mal zafŕkanú od blata, a keď vypol motor a posunul si okuliare na čelo, odkryli sa mu veľké biele kruhy okolo očí.
„Hnusná noc, pán Garvald," poťažkal si, keď odstavil motorku.
„Zavše to tak býva, chlapče," veselo odvetil Garvald. „Ale teším sa, že vás vidím." Srdečne mu potriasol ruku. „Rubena poznáte, a toto je jeden z mojich chlapcov, Sammy Jackson. Priviezol vám bedfordku," dodal, akoby chcel naznačiť, že Jackson preukázal Devlinovi nesmiernu láskavosť.
Devlin zareagoval primerane a ako zvyčajne nasadil írsky prízvuk. „To si naozaj cením. Ste náramne láskavý," povedal Sammymu a tuho mu stisol ruku.
Jackson si ho opovržlivo premeral, no vzápätí sa predsa len usmial. „Poďme teda k veci," ozval sa Garvald, „mám totiž ešte iné povinnosti, a ani vy sa tu akiste nechcete zbytočne zdržiavať. Tu je voz. Čo poviete?"
Bedfordka rozhodne zažila i lepšie časy. Farba bola vyblednutá a odlupovala sa, zato pneumatiky nevyzerali najhoršie a kryt na karosérii bol takmer nový. Devlin sa vyšvihol ponad zadnú bočnicu a všimol si, že na aute sú naložené kanvy s benzínom, kompresor a sud s farbou, ako si bol želal.
„Máte tam všetko, čo ste si nakázali." Garvald mu ponúkol cigaretu. „Ak chcete, skontrolujte si benzín."
„Netreba, verím vám."
Bol presvedčený, že Garvald sa rozhodne nepokúsi ošmeknúť ho. Záležalo mu predsa na tom, aby sa Devlin na druhý deň večer vrátil. Obišiel voz a zdvihol kryt. Motor vcelku vyzeral zachovane.
„Skúste si ho," navrhol Garvald.
Devlin naštartoval, pridal plyn, a ako očakával, motor vyrovnane zaburácal. Garvald má istotne náramný záujem vysnoriť, čo má za lubom, a preto si rozhodne neskomplikuje situáciu tým, že sa mu pokúsi v tomto štádiu podstrčiť čosi nekvalitné.
Devlin zoskočil, ešte raz obišiel auto a obzrel si vojenskú poznávaciu značku. „V poriadku?" spýtal sa Garvald.
„Hádam áno," prisvedčil Devlin. „Tá kára si podľa všetkého čosi preskákala pri Tobruku či voľakde inde."
„Je to veľmi pravdepodobné, chlapče," pripustil Garvald a kopol do pneumatiky. „Ale tieto mašiny čosi vydržia."
„Máte aj povolenie k jazde, o ktoré som vás požiadal?"
„Prirodzene." Garvald lupol prstami. „Daj sem ten formulár, Ruben."
Ruben Garvald vytiahol doklad z náprsnej tašky a namosúrene precedil: „A kedy uvidíme peniaze?"
„Mierni sa, Ruben," zavrátil ho Garvald. „Pán Murphy je spoľahlivý ako švajčiarske hodinky."
„Nie, má pravdu," namietol Devlin. „Z ruky do ruky." Vybral z náprsného vrecka tučnú žltú obálku a podal ju Rubenovi. „Tu je sedemstopäťdesiat v päťlibrových bankovkách, ako sme sa dohodli."
Letmo pozrel na formulár, ktorý mu Ruben dal, a strčil ho do vrecka. „Nevyplníte ho?" spýtal sa Ben

Garvald.
Devlin si prstom prešiel po nose a zatváril sa prefikane. „Aby ste vedeli, kam idem? To veru nie, pán Garvald.“ Garvald sa schuti zasmial a položil Devlinovi ruku na plece.
„Pomôže mi niekto naložiť motorku na auto? Hádam sa poberiem,“ povedal Ír.
Garvald kývol hlavou Jacksonovi, ktorý sklopil zadnú bočnicu bedfordky a kdesi vyhrabal starú dosku. Spolu s Devlinom vytisli motorku na auto a položili ju na bok. Devlin prichlopil bočnicu a obrátil sa ku Garvaldovi: „Tak to by sme mali, pán Garvald. Zajtra o tom istom čase.“
„S vami je radosť obchodovať, chlapče,“ pochvaľoval si Garvald a opäť stisol Devlinovi ruku. „Sammy, otvor bránu.“
Devlin si sadol za volant, naštartoval a vyklonil sa z okienka. „Ešte čosi, pán Garvald. Dúfam, že sa mi teraz neprilepí na päty vojenská polícia.“
„Čo si o mne myslíte, chlapče?“ spýtal sa rozžiarený Garvald. Pľasol dlaňou po bočnici auta. „Tak do videnia zajtra večer! Všetko ako dnes. O tom istom čase, na tom istom mieste. A prinesiem vám ďalšiu fľašu írskej whisky.“
Devlin zamieril s bedfordkou do noci a Sammy Jackson s Rubenom zatvorili bránu. Garvaldovi zamrel úsmev na perách. „Teraz záleží na Freddym.“
„A čo keď mu ujde?“ spýtal sa Ruben.
„Aj zajtra večer máme čas, no nie?“ Garvald ho pohladil po líci. „Kde je tá fľaška koňaku, čo si priviezol?“
„Ten že by ušiel Freddymu?“ uškrnul sa Jackson. „Taký pobehaj?“ Drsne sa zasmial. „Veď ten bez pomoci ani na záchod netrafí.“

Keď Devlin prešiel po hradskej asi štvrť míle, zbadal za sebou tlmené svetlá. Bolo to auto, čo sa pred chvíľou prihnalo z bočnej cesty, popri ktorej prešiel. Vôbec ho to neprekvapilo.
Po ľavej strane zazrel v tme spustnutý, starý veterný mlyn a pred ním voľné, rovné priestranstvo. Devlin zhasol všetky svetlá, poslepiačky zvrtol volant, zabočil na rovinku a zabrzdil. Druhé auto prefŕčalo ďalej, vodič dokonca pridal plyn. Devlin vyskočil z kabíny, obišiel auto a zo zadného svetla vyskrutkoval žiarovku. Potom si opäť sadol za volant a obrátil auto do protismeru. Svetlá zažal, až keď sa priblížil k Norman Crossu.
Štvrť míle pred Fogartyho garážou odbočil doprava na cestu B 660 a pustil sa k Holmu. O štvrť hodiny zastavil pred Doddingtonom a vsadil do zadného svetla žiarovku. Vrátil sa do kabíny, vybral povolenie k jazde a pri svetle baterky ho vyplnil. Dole na tlačive bola pečiatka jednotky Pomocného zboru umiestenej poblíž Birminghamu a podpis veliteľa, istého majora Thrusha. Garvald myslel na všetko. Vlastne nie na všetko. Devlin sa uškrnul a ako miesto určenia napísal radarovú stanicu anglického letectva v Sheringhame, ktorý ležal desať míľ za Chasníkovou špicou na ceste vedúcej pozdĺž pobrežia.
Opäť si sadol za volant a pohol sa. Prešiel Swaffhamom, potom Fakenhamom. Celú cestu si vopred pozorne preštudoval na mape. Pohodlne uvelebený na sedadle šiel pomaly, lebo zatemnené reflektory svietili poskromne, na rýchlu jazdu nestačili. Ale nerušilo ho to. Mal času, koľko len chcel. Pripálil si cigaretu, a pritom mu zišlo na um, čo asi robí Garvald.

Krátko po polnoci zabočil do dvora pred hájovňou. Cestou ho nič nepríjemné nestretlo, a hoci sa poväčšine smelo púšťal po hlavných hradských, za celý čas minul iba hŕstku áut. Zamieril k starej stodole na samom kraji močarísk, vyskočil do hustého dažďa a odomkol visaciu zámku. Otvoril vráta a zašiel s bedfordkou dnu.
Na stodole boli dva okrúhle oblôčiky nad senníkom. Bez ťažkostí ich zatemnil. Potom vytiahol dve liehové lampy, tuho ich napumpoval, aby svietili čo najjasnejšie, a vyšiel von skontrolovať, či nikde nič nepresvitá. Vrátil sa a vyzliekol si kabát.
V priebehu pol hodiny zložil z bedfordky všetok náklad, po starej doske zviezol motocykel a zošmykol aj kompresor. Kanvy s benzínom poukladal do kúta a prikryl ich starou celtovinou. Potom auto umyl. Keď bolo celkom čisté, vzal noviny a lepiacu pásku, čo si bol vopred pripravil, a začal preliepať okienka. Postupoval metodicky a sústredene. Keď skončil, zašiel do hájovne, zjedol kúsok zapekaného

sekaného mäsa od Molly a vypil pohár mlieka.
Potom prebehol nazad do stodoly. Ešte stále husto pršalo. Dážď tak zlovestne syčal na vodnej hladine močiara, až sa to rozliehalo nocou. Podmienky mal ozaj dokonalé. Nalial do nádrže kompresora benzín, napumpoval karburátor a naštartoval motor. Potom poskladal striekaciu pištoľ a namiešal si farbu. Začal zadnou časťou auta. Neponáhľal sa. Kompresor fungoval dobre, a tak ju v priebehu piatich minút nastriekal čerstvou, lesklou olivovozelenou vrstvou.
„Panebože," šepol, „ešte šťastie, že nemám zločinecké sklony: Vedel by som sa takto aj obživiť."
Podišiel k autu zľava a začal striekať bočnicu.

V piatok poobede, práve keď obťahoval bielou farbou číslice na tabuľkách bedfordky, začul auto. Utrel si ruky a chvatne vykĺzol zo stodoly. No keď vyšiel spoza rohu hájovne, zazrel Joannu Greyovú, ako sa pokúša otvoriť dvere. V zelenkastej uniforme Ženskej dobrovoľnej služby pôsobila jej postava útlo a prekvapujúco mladistvo.
„Táto uniforma vám pristane najlepšie," podotkol. „Stavím sa, že ak vás v nej starý sir Henry zazrie, v okamihu vzbĺkne."
Usmiala sa. „Ste vo forme, akiste sa vám darilo."
„Veď sa poďte pozrieť."
Otvoril stodolu a vpustil ju. Bedfordka vyzerala s čerstvým olivovozeleným náterom veľmi pekne.
„Pokiaľ viem, vozidlá Osobitných oddielov nemávajú označenie, ani symboly divízií, však?"
„Máte pravdu," prikývla. „Autá, ktoré som v poslednom čase videla vychádzať z Meltham House, nikomu nevešali na nos, komu patria." Voz jej očividne zaimponoval. „Liam, je naozaj dobrý. Mali ste voľajaké trampoty?"
„Chceli mi kohosi zavesiť na päty, no striasol som sa ho. K zrážke dôjde až dnes večer."
„Zvládnete to?"
„S týmto zvládnem všetko." Zdvihol akýsi predmet zavinutý do handry, ktorý ležal na debničke vedľa štetcov a plechovíc s farbami, a vybalil mauserovku s nezvyčajnou baňatou hlavňou. „Poznáte to?"
„Veru nie." Ľavou rukou odborne poťažkala zbraň a zacielila.
„Majú ich podaktorí pracovníci bezpečnosti. Esesáci," dodal. „No je ich málo, preto sú dosť vzácne. Je to jediná ručná zbraň so skutočne účinným tlmičom, akú som kedy videl."
„Budete odkázaný iba na seba," nadhodila pochybovačne.
„Aj dosiaľ som si poradil sám." Zabalil mauserovku do handry a odprevadil Joannu k vrátam. „Ak pôjde všetko podľa plánu, mal by som sa s džípom vrátiť asi o polnoci. Hneď ráno sa vám ohlásim."
„Neviem, či to tak dlho vydržím."
Tvár mala od úzkosti napätú. Nevdojak vystrela ruku a zaťala päsť. „Nebojte sa," upokojoval ju, „bude to fungovať. Ako vravievala moja stará mama, mám na také veci inštinkt. Vyznám sa v tom."
„Vy lapaj," vyhŕkla, naklonila sa k nemu a nežne ho pobozkala na líce. „Chvíľami sa čudujem, že ste ešte vôbec nažive."
„Je to celkom prosté," mykol plecami. „Nikdy som totiž na živote priveľmi nelipol."
„Vravíte to, akoby ste to mysleli vážne."
„Tak teda zajtra," pousmial sa. „Hneď sa vám ohlásim, uvidíte."
Keď vyštartovala, zahľadel sa za ňou. Napokon pribuchol za sebou vráta a vsunul si do úst cigaretu. „Už môžeš vyliezť," zavolal.
Chvíľu sa nič nehýbalo, no potom sa zo šachoriny na náprotivnom konci dvora vynorila Molly. Očividne bola tak ďaleko, že nemohla nič začuť. Devlin pripevnil na vráta visaciu zámku a podišiel k nej. Krok pred ňou zastal s rukami vo vreckách. „Molly, dievčatko moje," oslovil ju nežne. „Úprimne ťa ľúbim, no takéto žarty nerob, lebo si ťa hneď tu vezmem."
Hodila sa mu okolo hrdla. „Myslíš to vážne?"
„Si načisto nehanebná."
Ešte vždy zavesená na ňom pozrela mu do tváre. „Smiem večer prísť?"
„Nie," pokrútil hlavou, „lebo nebudem doma." A do istej miery pravdivo dodal: „Musím si totiž v Peterboroughu čosi vybaviť. Vrátim sa až nadránom." Brnkol jej prstom po nose. „A zostane to medzi

nami, nikomu ani muk.“
„Zasa dajaké hodvábne pančuchy?“ spýtala sa. „Alebo to tentoraz bude škótska whisky?“
„Američania vraj platia za fľašu päť libier.“
„Nemal by si to robiť.“ Zachmúrila sa; „Prečo nemôžeš žiť slušne ako iní?“
„Vari ma chceš už pochovať?“ Zvrtol ju. „Postav vodu na čaj, a ak budeš dobrá, dovolím ti, aby si mi pripravila večeru.“
Usmiala sa ponad plece - zrazu vyzerala veľmi pôvabne - a rozbehla sa k hájovni. Devlin si vopchal cigaretu do úst, no nepripálil si ju. Za obzorom zahrmelo, opäť sa chystalo na dážď. „Zasa pôjdem v pľušti,“ vzdychol si a vykročil cez dvor za Molly.

V dielni Fogartyho garáže bolo ešte chladnejšie ako predchádzajúceho večera aj napriek tomu, že sa ju Sammy Jackson pokúsil vyhnať za pomoci starého suda od benzínu, do ktorého vytĺkol otvory a zakúril v ňom koksom. Výpary neznesiteľne zapáchali.
Ben Garvald, stojaci pri sude s dopoly plnou fľašou koňaku v jednej a pohárikom v druhej ruke, odskočil. „Vari ma chceš otráviť?“
Jackson sedel na debničke z druhej strany suda, na kolenách mu ležala dvojhlavňová brokovnica s odpílenou hlavňou. Odložil zbraň a vstal. „Prepáčte, pán Garvald. To robí ten koks, je strašne vlhký.“
Zrazu Ruben, ktorý stál pri okienku na bráne, zvolal: „Tuším už ide.“
„Odlož tú búchačku,“ náhlivo prikázal Garvald Sammymu, „a nezabudni - kým ti nepoviem, ani sa nehneš.“ Nalial si koňaku a zaceril sa: „Chcem to náležite vychutnať, Sammy. Pamätaj na to.“
Sammy položil brokovnicu na debničku, zakryl ju vrecovinou a chvatne si pripálil cigaretu. Vyčkávali. Rapotanie približujúceho sa motora znelo čoraz hlasnejšie, ba ozvalo sa aj celkom blízko, ale potom zaniklo v noci.
„Prekristapána,“ znechutene zavrčal Garvald. „Veď to nebol on. Koľko je hodín?“
Ruben pozrel na hodinky. „Čoskoro bude deväť. Každú chvíľu by mal prísť.“
Pravda, nemohli vedieť, že Devlin už prišiel a stojí v daždi pri zadnom okne, ktoré bolo rozbité a ledabolo zatarasené doskami. Štrbinou síce nebolo vidieť všetko, no Garvalda a Jacksona pri ohni zazrel. A zreteľne počul každé slovo, ktoré si v uplynulých piatich minútach povedali.
„Sammy, keď už musíme čakať, urob aspoň niečo užitočné. Doplň nádrž džípu, aby ti vystačilo na spiatočnú cestu do Brumu,“ prikázal Garvald.
Devlin sa odkradol od okna, prešiel dvorom, opatrne sa vyhol vrakom áut a vyšiel na hradskú. Potom prebehol asi štvrť míle k ústiu vedľajšej cesty, kde nechal stáť motorku.
Rozopäl si kabát, vybral mauserovku a vo svetle reflektora ju skontroloval. Keď zistil, že je všetko v poriadku, opäť ju vopchal pod kabát, nechal ho však rozopätý, a sadol na motorku. Vôbec necítil strach. Bol síce trochu vzrušený, no nie natoľko, aby sa ho zmocnila nervozita. Naštartoval motorku a zabočil na hradskú.

Jackson práve doplnil nádrž džípu, keď sa Ruben opäť vzrušene obrátil od okienka: „Už ide. Teraz je to celkom iste on. Práve zabočil do dvora.“
„V poriadku. Otvor bránu a vpusť ho,“ nakázal Garvald.
Keď Devlin vošiel, vietor tak prudko zadul, že koks zaprašťal sťa raždie. Devlin vypol motor a postavil motocykel. Bol ešte väčšmi zafúľaný ako predchádzajúcej noci, na tvári mal vrstvu blata. Ale keď si posunul okuliare na čelo, veselo sa usmial.
„Dobrý večer, pán Garvald.“
„Teda tu ste.“ Garvald mu podal fľašu s koňakom. „Tak sa mi vidí, že sa vám zíde glg.“
„Nezabudli ste na tú írsku?“
„Samozrejme, že nie. Ruben, podaj pánu Murphymu tie fľaše írskej, čo sú v dodávke.“
Kým Ruben podišiel k dodávkovému autu a vrátil sa s dvoma fľašami írskej, Devlin si rýchlo uchlipol koňaku. Ben vzal od Rubena fľaše. „Tu máte, chlapče, veď som vám ich sľúbil.“ Pristúpil k džípu a položil fľaše na zadné sedadlo. „Včera večer šlo všetko hladko?“
„Bez najmenších ťažkostí,“ odvetil Devlin.

Podišiel k džípu. Podobne ako na bedfordke aj táto karoséria súrne potrebovala novú farbu, no inak voz nevyzeral zle. Mal plátennú striešku a podstavec na guľomet. Pravda, v porovnaní s ošúchaným vozidlom poznávacie tabuľky nápadne vynikali. Boli čerstvo natreté, a keď sa Devlin prizrel bližšie, zbadal stopy po iných číslach.
„Pán Garvald, azda nebude táto kára chýbať na dajakej americkej leteckej základni?“ podotkol.
„No, počujte, vy...“ vyhŕkol zlostne Ruben.
Devlin mu skočil do reči: „Pán Garvald, včera v noci som chvíľu mal pocit, že ma ktosi chce sledovať. Akiste to bola len nervozita. Nemal som nijaké mrzutosti.“
Obrátil sa k džípu a rýchlo si uhol z fľaše. Garvald naveľa potláčal zlosť, no nakoniec predsa vybuchol: „Viete, čo zasluhujete?“
„Čo také?“ potichu sa spýtal Devlin a obrátil sa. V ľavej ruke držal fľašu s koňakom, pravou si pritískal chlopňu kabáta.
„Lekciu o slušných móresoch, zlatúšik,“ odvetil Garvald. „Treba vám trochu pristrihnúť krídla a ja vám ich veru pristrihnem.“ Mykol plecom. „Mali ste zostať doma v rašeline.“ A začal si rozopínať kabát.
„Naozaj?“ poznamenal Devlin. „No kým začnete strihať, chcel by som sa spýtať tuto Sammyho, či má na tej brokovnici natiahnuté kohútiky. Lebo ak nemá, strašne si to odskáče.“
Ben Garvald si v jedinom mrazivom okamihu s neomylnou istotou uvedomil, že práve sa dopustil najväčšieho omylu v živote. „Sammy, po ňom!“ skríkol.
Jackson, ktorý na jeho pokyn ani nečakal, už sa načahoval za brokovnicou, no aj tak bolo neskoro. Mauserovka s tlmičom zakašlala. Strela trafila Jacksona do ľavej ruky a zvrtla ho. Druhá mu zasiahla chrbticu a odhodila ho na vrak auta, čo stál v kúte. V smrteľnom kŕči zaťal prsty do spúšti a broky z oboch hlavní sa zaryli do zeme.
Bratia Garvaldovci pomaly ustupovali k bráne. Ruben sa chvel od strachu, Garvald striehol na prvú príležitosť, ktorú by využil.
„Stojte!“ zavrčal Devlin. Hoci bol šťúply a mal na sebe starú kuklu, okuliare a premoknutý kabát, ako tam stál vedľa ohňa s mauserovkou v ruke, pôsobil hrozivo.
„Uznávam, že som urobil chybu,“ začal Garvald.
„Ba čo horšie, porušili ste dané slovo,“ odvrkol Devlin. „U nás máme pre takých, čo nás oklamú, skvelú medecínu.“
„Preboha živého, Murphy...“
Viac nestihol povedať. Devlinova mauserovka tlmene zadunela a strela roztrieštila Garvaldovi pravé koleno. Pridusene vykríkol, oprel sa o bránu a zviezol sa na zem. Prevalil sa, oboma rukami stískajúc koleno, pomedzi prsty mu striekala krv.
Ruben si čupol, sklonil hlavu a zdvihol ruky, akoby sa chcel brániť. V tej polohe prežil najhoršie chvíle svojho života. Keď sa napokon odvážil zdvihnúť hlavu, zbadal Devlina, ako zboku prisúva k džípu starú dosku. Ruben civel na Íra, pokým nevytisol motorku na zadné sedadlo džípu.
Devlin pokročil dopredu a otvoril si polovicu brány na garáži. Vzápätí lupol prstami na Rubena: „Povolenie k jazde.“
Ruben roztrasenými prstami vytiahol z náprsnej tašky doklad a podal mu ho. Devlin ho preletel pohľadom, potom vybral obálku a hodil ju Garvaldovi k nohám. „Sedemstopäťdesiat libier - a sme si kvit. Vravel som vám, že dodržiavam dané slovo. Aj vy by ste to mali zavše skúsiť.“ Naskočil do džípu, naštartoval a vyrútil sa do noci.
„Brána,“ zasipel cez zaťaté zuby Ben Garvald. „Zatvor tú mizernú bránu, lebo sa sem zbehnú všetci policajti z okolia a začnú snoriť, prečo sa tu svieti.“
Ruben poslúchol. Potom sa obrátil a zobzeral sa navôkol. V ovzduší sa vznášal modrastý dym.
Ruben sa zachvel. „Kto je vlastne ten pankhart, Ben?“
„Neviem a ani ma to nezaujíma.“ Garvald si strhol z krku biely hodvábny šál. „Obviaž mi to poondiate koleno.“
Keď Ruben pozrel na ranu, zhrozil sa. Strela vnikla do kolena spredu a vzadu vyletela. Z krvavého mäsa trčali úlomky bielej kosti.
„Kristepane, to vyzerá strašne. Ben, musíš do nemocnice.“

„Čerta starého! Len čo ma privezieš zo strelnou ranou na voľajakú úrazovku, v mihu prifrčia policajti, ani sa nezbadáš.“ Na tvár mu vyrazil pot. „Dofrasa, obviaž mi to, na čo čakáš?“
Ruben sa dal šálom obväzovať roztrieštené koleno. Bolo mu do plaču. „A čo urobíme so Sammym, Ben?“
„Necháme ho tu. Prikry ho zatiaľ celtovinou. Zajtra sem pošleš zopár chlapcov, tí ho odpracú.“ Keď Ruben pritiahol šál, Ben zahrešil. „Rob už, nech stadiaľto čím prv zdúchneme,“ súril ho.
„A kam?“
„Do Birminghamu. Odvezieš ma do sanatória v Astone, kde šéfuje ten Ind. Ako sa volá?“
„Myslíš Dasa?“ Ruben pokrútil hlavou. „Ten predsa robí potraty, Ben. Tebe nepomôže.“
„Veď je doktor, nie?“ zavrčal Ben. „Pomôž mi vstať a vypadnime.“
O pol jednej v noci zabočil Devlin s džípom do dvora na Chasníkovej špici. Bolo príšerné počasie. Víchor priam besnel, lialo sa ako z krhly. Keď odomkol vráta na stodole a vcúval s vozom dnu, mal čo robiť, aby ich za sebou zatvoril.
Zažal liehové lampy a zložil motorku z džípu. Bol unavený, premrznutý, no spať sa mu jednako nechcelo. Zapálil si cigaretu a prechádzal sa po stodole. Cítil sa čudne nesvoj.
V stodole bolo ticho, iba dážď bubnoval na strechu a lampy tlmene syčali. Zrazu sa vráta otvorili, zalomcoval nimi vietor, a vošla Molly. Mala na sebe starý nepremokavý plášť, gumené čižmy a na hlave šatku, načisto premoknutú. Chvela sa od zimy, no zjavne jej to bolo ľahostajné. Podišla k džípu s podmračným, zmäteným výrazom v tvári.
„Liam!“ vyhŕkla a tupo sa zahľadela na Devlina.
„Sľúbila si, že nebudeš snoriť,“ oboril sa na ňu. „Dobre vedieť, ako dodržiavaš sľuby.“
„Prepáč, no som taká vystrašená. A teraz ešte aj toto.“ Ukázala na autá. „Čo to značí?“
„Do toho ťa nič,“ osopil sa surovo. „Pre mňa za mňa, zmizni! Ak ma chceš udať, rob, ako uznáš za vhodné.“
Nehybne stála a vyjavene naňho civela. Pery sa jej chveli. „Tak choď, ak chceš,“ dodal. „Zmizni!“
Hodila sa mu do náruče a rozplakala sa. „Nie, Liam, neodháňaj ma. Už sa ťa na nič nespýtam, sľubujem. Už jakživ nebudem do ničoho pchať nos, len ma neodháňaj.“
Mal pocit, že je celkom na dne, a ako ju držal v náručí, sám sebe sa priam bridil. A jednako jej dal príučku. Vedel naisto, že Molly mu už nespôsobí nijaké mrzutosti.
Pobozkal ju na čelo. „Si celá vymrznutá. Bež dnu a zakúr. O chvíľu som tam.“
Spýtavo naňho pozrela, obrátila sa a vyšla. Devlin si vzdychol, pristúpil k džípu a vytiahol fľašu írskej whisky. Otvoril ju a výdatne si uhol.
„Na zdravie, Liam, syn môj,“ zazdravkal si smutne.

Ben Garvald ležal so zatvorenými očami na operačnom stole v malej operačnej sále sanatória v Astone. Ruben stál pri ňom a doktor Das, vysoký, chorľavo vyzerajúci Ind v bielučkom plášti, mu rozstrihával chirurgickými nožnicami nohavicu.
„Je to zlé?“ spýtal sa Ruben neistým hlasom.
„Áno, veľmi zlé,“ pokojne odvetil Das. „Ak nemá zostať dokaličený, potrebuje prvotriedneho chirurga. Navyše mu hrozí nebezpečenstvo sneti.“
„Počúvajte, vy, pankhart naničhodný,“ zavrčal Ben Garvald a otvoril oči. „Na tej parádnej mosadznej tabuľke pri dverách stojí, že ste chirurg, nie?“
„To je síce pravda, pán Garvald,“ pokojne prisvedčil Das, „mám diplomy z bombajskej aj londýnskej univerzity, no v takomto prípade to nestačí. Potrebujete špecialistu.“
Garvald sa oprel o lakeť. Mal prudké bolesti a po tvári mu stekal pot. „Dobre ma počúvajte. Pred troma mesiacmi tu zomrelo isté dievča, a to po operácii, ktorú by súd označil za nezákonnú. Viem ešte kadečo. Mohol by som vás dostať na dobrých sedem rokov za mreže. Ak nechcete, aby si po vás prišla polícia, tak sa už konečne pusťte do tej nohy.“
Das zostal pokojný. „Ako si želáte, pán Garvald. Na vašu zodpovednosť. Musím vás uspať, chápete?“
„Robte, čo chcete, len už začnite.“
Garvald zavrel oči. Das otvoril skrinku, vybral z nej gázovú masku a fľašu s chloroformom. „Musíte mi

pomôcť," vyzval Rubena. „Až vám poviem, začnete na gázu kvapkať chloroform. Dokážete to?"
Ruben iba prikývol, nevládal prehovoriť.

12

Keď Devlin na druhý deň ráno zamieril k Joanne Greyovej, ešte vždy pršalo. Odstavil motorku pri Joanninej garáži a podišiel k zadným dverám. V okamihu mu otvorila a vtiahla ho dnu. Bola v župane, tvár mala napätú a ustarostenú.
„Vďaka bohu, Liam!" Vzala mu hlavu do dlaní a potriasla ňou. „Takmer som oka nezažmúrila. Od piatej som hore a pijem striedavo whisky a čaj. Šialená kombinácia v túto rannú hodinu." Precítene ho pobozkala. „Vy lapaj, či sa teším, že vás vidím!"
Pes poskakoval na zadných labkách z boka na bok a dôrazne na seba upozorňoval. Joanna Greyová podišla k sporáku, Devlin si zastal pri kozube.
„Ako bolo?" spýtala sa.
„Všetko v poriadku."
Zámerne hovoril ledabolo. Jeho počínanie by jej asi nebolo veľmi po chuti.
Začudovane sa obrátila. „A nepokúsili sa o nič?"
„Ale hej," prikývol, „no odhovoril som ich."
„A strieľalo sa?"
„Nie," odvetil pokojne. „Len čo zazreli mauserovku, mali dosť. Anglické podsvetie nie je zvyknuté na strelné zbrane. Tu sú v móde skôr britvy."
Položila na stôl podnos s kanvicou čaju a šálkami. „Títo Angličania, občas ma z nich pochytáva zúfalstvo."
„Hoci je tak zavčasu, pripijeme si. Kde máte whisky?"
Podala mu fľašu a dva poháre. „Je síce hanba piť o tomto čase, no pridám sa k vám. A čo ďalej?"
„Treba čakať," odpovedal. „Musím dať do poriadku džíp. To je všetko. Vy musíte do poslednej chvíľky vyťahovať zo sira Henryho, čo sa dá. Inak si budeme najbližších šesť dní obhrýzať nechty."
„Och, ktovie," pokrčila plecami. „Ale napriek tomu si zaželajme šťastie." Zdvihla pohár. „Nech vás boh ešte dlhé roky živí, Liam."
„Aj vás, moja milá."
Joanna si odpila. V Devlinovi sa zrazu čosi pohlo, akoby ho nožom bodol do vnútorností. V tom okamihu si nezvratne uvedomil, že celá akcia sa skončí nepredstaviteľným fiaskom.

V ten víkend Pamela Verekerová dostala tridsaťšesťhodinovú vychádzku. O siedmej ráno sa jej skončila služba a brat po ňu prišiel autom do Pangbournu. Doma na fare v mihu zo seba zhodila uniformu a obliekla si jazdecké nohavice a sveter.
Pravda, jej únik pred príšernými faktami každodenného života na základni ťažkých bombardovacích lietadiel bol iba symbolický a dočasný. Azda preto sa cítila podráždená a nesmierne unavená. Poobede sadla na bicykel a pustila sa k Meltham Vale, farme vzdialenej šesť míľ, kde mal gazda, Verekerov farník, trojročného žrebca, čo naliehavo potreboval pohyb.
Keď vyšla poza duny za farmou, povolila žrebcovi uzdu a on sa cvalom pustil po kľukatej cestičke lemovanej hustým porastom. Pamela zamierila k hrebeňu lesnatých kopčekov. Dážď jej šľahal do tváre, bola priam v extáze. Na chvíľu sa opäť vrátila do iného, bezpečného sveta, do sveta svojho detstva, ktoré sa skončilo o tri štvrte na päť ráno prvého septembra 1939, keď južná armáda generála Gerda von Rundstedt vtrhla do Poľska.
Pamela sa pustila pomedzi stromy po starej prti. Pod hrebeňom žrebec spomalil krok. Pár metrov pred sebou zazrela preliačinu, nad ňou čnela borovica. Preliačina bola iba meter široká a žrebec sa ponad ňu prehupol jediným skokom. Vtom sa v húštine vpravo vztýčila akási postava. Žrebec odskočil nabok, Pamele Verekeiovej vykĺzli nohy zo strmeňov a vyletela zo sedla. Bujný rododendron síce pád zmiernil, no na okamih jej predsa vyrazilo dych. Zostala ležať, a kým stihla vydýchnuť, uvedomila si, že navôkol

sa ozývajú hlasy.
„Krukowski, ty chumaj sprostý," zahromžil ktosi, „vari si ju chcel zabiť?"
Podľa prízvuku to boli Američania. Keď Pamela otvorila oči, zistila, že sa okolo nej zhŕkli vojaci v bojových rovnošatách a prilbách, s tvárami natretými maskovacím krémom, všetci po zuby ozbrojení. Pri nej kľačal statný, hranatý černoch, s dištinkciou rotného na rukáve. „Neublížili ste si, slečna?" spýtal sa ustráchane.
Pamela sa zamračila, potriasla hlavou, no zrazu sa cítila lepšie. „Kto ste?"
Černoch si ďobol do prilby, akoby zasalutoval. „Volám sa Garvey, rotný Garvey. Dvadsiaty prvý osobitný prepadový oddiel. Prišli sme na pár týždňov do Meltham House na terénny výcvik."
Vtom sa zjavil džíp. Tak prudko zabrzdil, až sa pokĺzol na blate. Za volantom sedel dôstojník. Pamela to hneď spoznala, hoci hodnosť nevedela naisto určiť. Počas služby málokedy prišla do styku s americkými jednotkami. Mal vychádzkovú uniformu a na hlave lodičku, na cvičenie rozhodne nebol vychystaný.
„Došľaka, čo sa tu robí?" spýtal sa.
„Dáma spadla z koňa, pán major," odvetil Garvey. „Krukowski v nevhodnej chvíli vyskočil z húštia."
Major, pomyslela si Pamela a prekvapilo ju, že taký mladý. Pozviechala sa. „Som celkom v poriadku, naozaj."
Vtom sa zaknísala a major ju pohotovo chytil pod pazuchu. „Tak sa mi vidí, že predsa nie ste celkom v poriadku. Bývate ďaleko, slečna?"
„V Studley Constable. Brat je tam farárom."
Američan ju odviedol k džípu. „Myslím, že bude dobre, ak pôjdete so mnou. V Meltham House máme lekára. Spoľahlivo zistí, či ste si neublížili."
Major mal na pleci pásik s označením Rangers. Pamela sa rozpamätala, že tieto jednotky sú vlastne to isté, čo komandá, britské prepadové oddiely. „Meltham House?"
„Prepáčte, zabudol som sa predstaviť. Major Harry Kane, Dvadsiaty prvý osobitný prepadový oddiel, ktorému velí plukovník Róbert E. Shafto. Sme tu na terénnom výcviku."
„Ach, áno," odvetila. „Brat mi spomínal, že v poslednom čase využívajú Meltham House na čosi podobné." Zatvorila oči. „Prepáčte, trochu sa mi krúti hlava."
Majorov hlas znel naozaj príjemne. Prichodilo jej to síce absurdné, no keď ho počúvala, pridúšalo ju. Pohodlne sa uvelebila na sedadle, ako jej bol prikázal.

Dvaapolhektárový park pri Meltham House obkolesoval typický norfolský kamenný múr, vysoký zo tri metre. Z bezpečnostných príčin naň natiahli aj ostnatý drôt. Sám kaštielik Meltham nebol veľký. Pochádzal zo začiatku sedemnásteho storočia a podobne ako múr aj niektoré jeho časti boli kamenné. Riešenie, najmä lomenice, prezrádzali holandský vplyv, čo bolo typické pre obdobie jeho vzniku.
Harry Kane a Pamela pomaly kráčali pomedzi kríky ku kaštieliku. Major ju takmer hodinu vodil po celom objekte a Pamele prechádzka nesmierne ulahodila. „Koľkí ste tu?" spýtala sa.
„Teraz približne deväťdesiati. Pravda, chlapci spia poväčšine pod stanmi na táborisku, čo som vám ukázal za lesíkom."
„A prečo ste ma ta nezaviedli? Azda tam prebieha dajaký tajný výcvik?"
„Ale kdeže," zasmial sa. „Nezaviedol som vás ta iba preto, lebo ste taká pôvabná."
Akýsi vojačik zbehol po schodoch z terasy a zamieril k nim. Rezko zasalutoval. „Pán major, pán plukovník sa vrátil. Je uňho rotný Garvey."
„Ďakujem, Appleby."
Mládenec opäť zasalutoval, urobil čelom vzad a odbehol.
„Mala som dojem, že Američania si vždy počínajú veľmi nenútene," poznamenala Pamela.
Kane sa uškrnul. „Nepoznáte Shafta. Je to pedant, ako zákon káže."
Keď vyšli na terasu, zastal v sklených dverách akýsi dôstojník a zahľadel sa na nich. Pritom sa šľahal jazdeckým bičíkom po kolene, priam z neho sršala neskrotná, živočíšna vitalita. Pamela si hneď domyslela, kto to je. Kane zasalutoval. „Pán plukovník, dovoľte, aby som vám predstavil slečnu Verekerovú."
Róbert Shafto mal v tom čase štyridsaťštyri rokov. Bol to švárny muž a pôsobil dosť spupne. Vo

vyleštených čižmách a jazdeckých nohaviciach vyzeral teatrálne. Lodičku mal posotenú nad ľavé oko. Nad ľavým náprsným vreckom sa mu vynímali dva rady pestrých stužiek s vyznamenaniami. Azda najväčšmi udrel človeku do očí kolt kalibru štyridsaťpäť s perleťovou rukoväťou, ktorý mu sedel v otvorenom puzdre na ľavom boku.
Plukovník si bičíkom ďobol do čela a vážne nadhodil: „Vaša nehoda ma znepokojila, slečna Verekerová. Ak smiem voľajako napraviť, čo moji vojaci zapríčinili svojou nešikovnostou...“
„Ste nesmierne láskavý,“ poďakovala sa Pamela. „Ale major Kane mi už ponúkol, že ma odvezie do Studley Constable. Totiž, ak ho môžete uvoľniť. Brat mi je tam farárom.“
„Ale to je ozaj maličkosť.“
Bola by sa rada opäť stretla s Kanom, a na to sa naskytala iba jediná možnosť. „Zajtra večer budeme mať na fare hostí,“ pokračovala Pamela. „Nič mimoriadne. Príde zopár priateľov na pohárik a obložený chlebík. Nechceli by ste s majorom Kanom prísť?“ Shafto zaváhal. Očividne už mal na jazyku nejakú výhovorku, no Pamela rýchlo dodala: „Príde aj sir Henry Willoughby, tunajší veľkostatkár. Už ste sa s ním zoznámili?“
Shaftovi zažiarili oči. „Nie, ešte som nemal to potešenie.“
„Brat slečny Verekerovej bol vojenským kňazom Prvej výsadkárskej brigády,“ poznamenal Kane. „Vlani sa zúčastnil na zoskoku pri Oudne v Tunisku. Pamätáte sa na to, pán plukovník?“
„Pravdaže,“ prisvedčil Shafto. „Bola to čertovská vec. Váš brat musí byť chlapík, slečna, keď stadiaľ vyviazol živý.“
„Dostal vojenský kríž,“ povedala Pamela. „Som naňho veľmi hrdá.“
„A právom. S radosťou prídem zajtra večer medzi vás a bude mi cťou zoznámiť sa s ním. Harry, vybavte, čo treba.“ Opäť zasalutoval bičíkom. „Ale teraz ma musíte ospravedlniť. Mám povinnosti.“

„Imponuje vám?“ spýtal sa Kane Pamely, keď ju viezol džípom po ceste pozdĺž pobrežia.
„Nie som si taká istá,“ odvetila. „Musíte priznať, že je dosť teatrálny.“
„Nesmierne ohľaduplne povedané,“ prikývol. „V našej terminológii označujú Shafta za bitkára. Je z rodu tých, čo kedysi viedli svojich vojakov do útoku pomedzi zákopy kdesi vo Flandersku len s paličkou v ruke. Ako bol poznamenal počas krymskej vojny istý francúzsky generál pri Balaklave, je to síce úžasné, no tak sa vojna nevedie.“
„Inými slovami, počína si bezhlavo?“
„Z hľadiska armády má šľakovito nepríjemnú vlastnosť. Nevie totiž prijímať rozkazy - od nikoho. Bobby Shafto, pýcha pechoty. Keď Japonci v apríli lanského roku prepadli Bataan, Shafto sa stadiaľ vysekal. Mrzuté bolo iba to, že tam nechal celý peší pluk. Pánom v Pentagone sa to neveľmi páčilo. A keďže ho nik nechcel, poslali ho do Londýna a pridelili štábu spoločných operácií.“
„Čo mu, pravda, nevoňalo.“
„Prirodzene. Ale využil to ako odrazový mostík k ďalšej sláve. Zistil totiž, že Angličania majú malé prepadové jednotky, ktoré sa za noci zakrádajú Lamanšským prieplavom a na druhej strane sa hrajú na skautov. Zaumienil si, že aj americká armáda musí mať také jednotky. Žiaľ, akýsi hlupák v štábe spoločných operácií usúdil, že je to znamenitý nápad.“
„A vy nie ste tej mienky?“ spýtala sa.
Očividne uhol jej otázke. „Chlapci z Dvadsiateho prvého oddielu podnikli za posledných deväť mesiacov štrnásť výpadov na druhú stranu Lamanšského prieplavu.“
„Je to priam neuveriteľné.“
„V rámci týchto akcií,“ pokračoval, „zničili v Normandii opustený maják a niekoľko ráz pristáli na neobývaných francúzskych ostrovčekoch.“
„Zjavne o ňom nemáte veľmi lichotivú mienku.“
„Ale široká americká verejnosť ju má. Akýsi vojnový korešpondent v Londýne, ktorý nemal o čom písať, sa pred troma mesiacmi dopočul, ako Shafto zajal pri belgickom pobreží posádku majákovej lode. Posádka bola šesťčlenná, a keďže to náhodou boli nemeckí vojaci, vyzeralo to náramne efektne. Najmä fotografie nášho vyloďovacieho člna, ktorým sa za ranného šera vracali do Doveru Shafto a jeho chlapci, plukovník s odopätým remienkom na prilbe, zajatci náležite vyplašení. Ako z hollywoodskeho

filmu.“ Kane potriasol hlavou. „A ľudia doma to doslova žrali. Schaftov prepadový oddiel. Všetky obrázkové časopisy to uverejnili. Ľudový hrdina. Dostal dva Kríže za vynikajúce služby a Striebornú hviezdu s dubovými ratolesťami. Už len Čestná medaila Kongresu mu chýba. No kým sa vojna skončí, dostane aj tú, čo by sme my ostatní mali zakapať.“
„A prečo ste sa prihlásili do tej jednotky vy, pán major?“ spýtala sa odmerane.
„Uvrzol som za písací stôl,“ odvelil „To je hádam najvýstižnejšie vysvetlenie. Bol by som urobil hocičo, len aby som stade vypadol - a aj som to urobil.“
„Teda ste sa nezúčastnili na tých prepadoch, čo ste spomínali?“
„Nie, prosím.“
„Potom si radšej dva razy rozmyslite, kým začnete tak ľahkovážne zhadzovať počiny udatných ľudí. Najmä spod zorného uhla písacieho stola.“
Major odbočil s džípom na krajnicu, zabrzdil a s veselým úsmevom sa k nej obrátil: „To ste ohromne povedali. Smiem si to zapísať a použiť vo svojom veľkolepom románe, ktorý sa chystá napísať každý novinár?“
„Nech vás čert berie, Harry Kane!“
Zahnala sa, akoby ho chcela udrieť, no Kane vytiahol škatuľku cameliek a ponúkol ju. „Radšej si zapáľte,“ podotkol. „Cigareta upokojuje.“
Vzala si cigaretu, dala si ju pripáliť, zhlboka vdýchla dym a zahľadela sa ponad soľné močiare na more.
„Prepáčte, zjavne som sa dala strhnúť, ale som na tejto vojne osobne zaangažovaná.“
„Kvôli bratovi?“
„Aj svojimi povinnosťami. Včera popoludní som počas služby zachytila v prijímači akéhosi stíhača. Dostrieľali ho v súboji nad Severným morom. Hurikán mu horel a kabína sa nedala otvoriť. Celý čas, čo padal, neľudsky reval.“
„Dnešný deň sa začal tak sľubne,“ potriasol Kane hlavou, „a zrazu sa všetko zvrtlo celkom inak.“
Chytil volant a Pamela mu impulzívne položila ruku na jeho. „Mrzí ma to - naozaj.“
„To nič.“
Zrazu sa zatvárila nechápavo a zdvihla mu ruku. „Čo máte s prstami? Niektoré sú dokaličené. A nechty... Preboha, Harry, čo sa vám porobilo s nechtami?“
„Vytrhali mi ich,“ odvetil.
Zhrozená sa naňho zahľadela. „Azda - azda Nemci, Harry?“ zašepkala.
„Nie.“ Naštartoval. „Francúzi. Pravda, nemeckí prisluhovači. Na mňa zapôsobilo strašne trápne, keď som zistil, že ľudia sú vskutku všelijakí.“
Neveselo sa usmial a pohol sa.

Toho istého večera sa zdravotný stav Bena Garvalda, ktorý ležal v osobitnej izbe astonského sanatória, podstatne zhoršil. O šiestej upadol do bezvedomia, ale až o hodinu zistili, v akom je rozpoložení. A doktor Das na ošetrovateľkin súrny telefonát prišiel až o ôsmej. O desať minút po ňom vstúpil do izby Ruben a zistil, aká je situácia.
Podľa Benových inštrukcií bol zašiel do Fogartyho garáže s pohrebným vozom a rakvou z istého pohrebného ústavu, ktorý patril k početným obchodným podnikom bratov Garvaldovcov. Nešťastného Jacksona odstránili zo sveta v miestnom súkromnom krematóriu, na ktorom sa Ben s Rubenom takisto finančne zúčastnili. Nie po prvý raz sa takto zbavili nepohodlnej mŕtvoly.
Ben, tvár zaliatu potom, stenal a prehadzoval sa z boka na bok. Vo vzduchu sa vznášal nepríjemný zápach hnijúceho mäsa. Keď Das sňal obväz, Ruben zazrel bratovo koleno. Odvrátil sa, lebo ho premkol strach.
„Ben,“ oslovil brata.
Ben Garvald otvoril oči. Chvíľu ho vôbec nevnímal, no potom sa usmial. „Vybavil si to, Ruben? Odpratal si ho?“
„Prach bol a v prach sa obrátil, Ben.“
Garvald zatvoril oči a Ruben sa obrátil k Dasovi: „Je to zlé?“
„Veľmi zlé. Hrozí nebezpečenstvo sneti, ako som ho vystríhal.“

„Och, bože môj," vzdychol Ruben. „Predsa mal ísť do nemocnice."
Ben Garvald otvoril oči, horúčkovito na brata zagánil a chytil ho za zápästie. „Nijaká nemocnica, počuješ? Ako si to predstavuješ? Vari dáme tým poondiatym policajtom zámienku, na ktorú už roky striehnu?"
Hlava mu klesla na vankúš a opäť zatvoril oči. „Zostáva iba jediná nádej," zamiešal sa Das. „Existuje nový liek, penicilín. Počuli ste už o ňom?"
„Prirodzene. Údajne vylieči všetko. Na čiernom trhu stojí hotový majetok."
„Áno, v podobných prípadoch pôsobí zázračne. Ste schopný ho zohnať? Hneď - ešte dnes večer?"
„Ak ho niekto v Birminghame má, o hodinu ho dostanete." Ruben podišiel k dverám a obrátil sa. „Ale ak zomrie, pôjdete s ním, bratku. To vám sľubujem."
Vyšiel a dvere za ním zapadli.

V tom istom čase sa v Landsvoorte odlepila od štartovacej plochy dakota a zabočila nad more. Gericke nemárnil čas. Čo najrýchlejšie vystúpil do výšky tristo metrov, naklonil sa doprava a spustil sa k pobrežiu. Medzitým sa Steiner a jeho ľudia pripravovali na zoskok. Všetci boli v kompletnom anglickom výsadkárskom výstroji. Zbrane a ostatnú výzbroj mali podľa vzoru Angličanov v prívesných vreciach.
„Hotovo!" zvolal Steiner.
Všetci vstali a pripevnili sa lankami o hlavné lano. Každý skontroloval toho, čo stál pred ním. Steiner si vzal na starosť Harveyho Prestona, ktorý bol v rade posledný. Keď Steiner priťahoval Angličanovi popruhy, zacítil, že sa chveje.
„Pätnásť sekúnd," pripomenul. „Veľa času teda nemáte, jasné? A každý nech si uvedomí - ak si chce zlomiť nohu, nech si ju zlomí tu, nie v Norfolku."
Všetci sa zasmiali. Steiner zašiel dopredu a von Neumann mu skontroloval popruhy. Keď Steinerovi bliklo nad hlavou červené svetielko, odsunul dvere a v útrobách lietadla zaburácal vietor.
V pilotovej kabíne Gericke ubral plyn a spustil sa nižšie. Bol odliv. Šíre, pusté, vlhké pláže sa beleli v mesačnom svite a tiahli sa donekonečna. Bohmler, ktorý sedel vedľa kapitána, sústredene pozoroval výškomer. „Teraz!" skríkol Gericke a Bohmler v okamihu zareagoval.
Steiner pľasol Neumanna po pleci. Nadporučík vyskočil a za ním zaradom bleskovo skákali ostatní. Posledný skočil Brandt. Preston stál s rozďavenými ústami a civel do noci.
„Tak poďme!" zrúkol Steiner a schmatol ho za plece.
Preston sa mu vytrhol a držal sa oceľovej vzpery, aby nespadol. Potriasol hlavou, perami mu šklbalo.
„Nemôžem!" vydýchol napokon. „Nedokážem to!"
Steiner ho spakruky tresol po tvári, zdrapil ho za pravú ruku a posotil ho k otvoreným dverám. Preston sa oboma rukami vzoprel a zostal v nich stáť. Steiner ho vykopol do vzduchoprázdna. Potom sa odopäl od hlavného lana a vyskočil za ním.

Keď človek skáče z výšky stotridsať metrov, na strach naozaj nemá kedy. Preston si uvedomil, že urobil kotrmelec, že zrazu ním myklo, že padák sa zatrepotal a nadul, a zrazu sa hojdal pod tmavým olivovým dáždnikom.
Bolo to nádherné - bledý mesiac na obzore, vlhká, piesočnatá rovina, spenený lem príboja. Pri piesčitom móle celkom zreteľne zazrel protiponorkový čln s posádkou pozorujúcou zoskok a ďalej na pláži rad spľasnutých padákov, ktoré si už druhovia skladali. Pozrel nahor. Vľavo nad sebou zočil Steinera a zrazu mal pocit, že veľmi rýchlo klesá.
Vrece s výstrojom, pripevnené k pásu, ktoré sa hompáľalo na konci lana o sedem metrov nižšie, s dutým úderom dopadlo na piesok a upozornilo ho, aby sa pripravil. Preston dopadol tvrdo, mal dojem, že dokonca pritvrdo, prevalil sa a akoby zázrakom opäť stál na nohách. Padák sa v mesačnom svite nadúval sťa bledý kvet.
Rýchlo z neho vytlačil vzduch, ako ho naučili, a tak, ako bol, na rukách a na kolenách, zrazu znehybnel. Pocítil neskrotnú radosť, ani čoby sa v ňom vzopäla nezvyčajná sila, akú v živote nepoznal.
„Dokázal som to!" zvolal. „Vykýval som s tými pankhartmi. Dokázal som to! Dokázal! Dokázal!"

Ben Garvald nehybne ležal na posteli v astonskom sanatóriu. Ruben stál bratovi pri nohách a čakal, pokým mu doktor Das skontroluje pulz.
„Ako to vyzerá?“ spýtal sa Ruben.
„Ešte žije, no má namále.“
Ruben sa bleskove rozhodol a začal konať. Schmatol Dasa za plece a posotil ho k dverám. „Ihneď zožeňte záchranku! Preveziem ho do nemocnice.“
„Ale potom budete mať na krku políciu, pán Garvald,“ pripomenul Das.
„Myslíte, že mi na tom záleží?“ chrapľavo odvrkol Ruben. „Chcem, aby žil, rozumiete? Je to môj brat. Tak sa pohnite!“
Otvoril dvere a vytisol Dasa na chodbu. Keď sa vrátil k lôžku, oči mal zaslzené. „Jedno ti sľubujem, Ben,“ vydýchol zlomene. „Toho poondiateho Íra dostanem, aj keby ma to stálo život.“

13

Jack Rogan mal štyridsaťpäť rokov a bezmála štvrť storočia bol policajtom. Prichodilo mu to dlho vzhľadom na to, že pracoval na tri smeny a netešil sa veľkej láske susedov. Lež ako často pripomínal manželke, taký je údel policajta, nič iné nemôže očakávať.
V utorok druhého novembra o pol desiatej vkročil do svojej pracovne v Scotland Yarde. Nemal tam vlastne čo hľadať. Dlho do noci vypočúval v Muswell Hille členov istého írskeho klubu, a preto mal nárok trochu si pospať. Chcel si však vybaviť zopár administratívnych vecí.
Len čo sa usadil za písací stôl, ktosi zaklopal na dvere. Vošiel jeho asistent inšpektor Fergus Grant. Bol mladším synom bývalého plukovníka indickej armády, absolvoval chýrnu strednú školu vo Winchestri a policajné kolégium v Hendone. Patril k novej generácii, od ktorej sa očakávalo, že prevratne zmení policajnú prácu. Rogan s ním napriek tomu znamenite vychádzal.
Keď Grant vstúpil, Rogan chlácholivo zdvihol ruku. „Fergus, podpíšem iba zopár listov, vypijem si šálku čaju a už aj pobežím domov ľahnúť si. Mal som všivavú noc.“
„Viem,“ prikývol Grant. „Ale dostali sme od birminghamskej polície dosť nezvyčajné hlásenie. Nazdal som sa, že vás bude zaujímať.“
„Myslíte mňa osobne, alebo írske oddelenie?“
„Jedno aj druhé.“
„Tak dobre.“ Rogan odtisol stoličku a začal si napchávať fajku z ošúchaného koženého vrecúška.
„Nechce sa mi čítať, povedzte mi, čo je v ňom.“
„Počuli ste už o istom Garvaldovi?“
Rogan sa odmlčal. „Myslíte Bena Garvalda? Už roky nám strpčuje život. Najväčší darebák v celom strednom Anglicku.“
„Dnes nadránom zomrel. Sneť. Zapríčinila ju strelná rana. Neskoro ho previezli do nemocnice.“
Rogan škrtol zápalkou. „Poznám ľudí, ktorí to budú pokladať za mimoriadne radostnú správu. Ale ako sa to dotýka nás?“
„Akýsi Ír ho postrelil do kolena.“
Rogan sa zahľadel naňho. „To je teda naozaj zaujímavé. Tak totiž zvyčajne trestá írska republikánska armáda každého, kto sa jej pokúsi voľajako uškodiť.“ Zahrešil, lebo zápalka v ľavej ruke mu dohorela až po prsty, a rýchlo ju odhodil. „Ako sa volal ten Ír?“
„Murphy.“
„To som si myslel. Je tam ešte niečo?“
„Veru je,“ prikývol Grant. „Garvaldovho brata to úmrtie tak vyviedlo z miery, že spieva ako vtáčik. Chce milého Murphyho stoj čo stoj dostať za mreže.“
Rogan prikývol. „Pokúsime sa mu vyhovieť. A o čo vlastne šlo?“
Grant mu zreferoval zopár podrobností, a keď dohovoril, Rogan sa zachmúril. „Vojenské nákladné auto, džíp, olivová farba? Na čo to asi chcel?“
„Možno chcú prepadnúť nejaký vojenský tábor a zmocniť sa zbraní.“

Rogan vstal a podišiel k obloku. „Nie, to sa mi nepozdáva. Na to by museli byť nezvratné dôkazy. V poslednom čase nie sú totiž Íri takí aktívni. Viete predsa, že na taký ťah by nestačili.“ Vrátil sa k písaciemu stolu. „Tu v Anglicku sme írsku republikánsku armádu v podstate zneškodnili a v írsku ich de Valera poväčšine pichol do chládku.“ Pokrútil hlavou. „V tomto štádiu by podobná operácia nemala vonkoncom nijaký zmysel. Ako si to vysvetľuje Garvaldov brat?“
„Podľa všetkého si myslí, že Murphy organizoval prepad voľajakého skladu vojenskej zásobovacej služby či čosi podobné. Viete predsa, ako sa to robieva. Preoblečú sa za vojakov a jednoducho prídu s vojenským nákladným autom.“
„A odvezú si škótsku a cigarety v hodnote päťdesiattisíc libier. Nebolo by to po prvý raz,“ prikývol Rogan.
„Že by sa Murphy chystal na podobnú krádež? Máte taký dojem?“
„Pokladal by som to za pravdepodobné, nebyť toho postreleného kolena. Je to rýdza metóda írskej republikánskej armády. Nie, Fergus, akosi sa mi to nevidí. Myslím, že sa nám tu čosi črtá.“
„Čo teda podnikneme?“
Rogan sa zamyslel. Vonku bol typický jesenný deň. Od Temže sa valila ponad strechy hmla a z platanov kvapkala voda.
Zrazu sa zvrtol. „Jedno je isté. Rozhodne nepripustím, aby to Birminghamčania vybavovali namiesto nás. Vezmete si to osobne na starosť. Vyžiadajte si voz a ešte dnes ta zájdite. Pozbierajte spisy, fotografie, všetko, čo máme o známych príslušníkoch írskej republikánskej armády, ktorí nie sú vo väzení. Môžbyť nám ho Garvald pomôže identifikovať.“
„A ak nie?“
„Potom sa začneme vypytovať. Všetkými zvyčajnými spôsobmi. Osobitné oddelenie v Dubline nám dozaista pomôže, pokiaľ bude vládať. Od lanského roku, keď im chlapci z írskej republikánskej armády zastrelili detektíva O’Briena, sú na nich Dublinčania náramne nasrdení. Človek je vždy citlivejší, keď ide o niekoho z vlastných radov.“
„Isteže,“ prisvedčil Grant. „Tak sa do toho pustím.“

V utorok o ôsmej večer generálmajor Karol Steiner dojedol večeru, ktorú mu priniesli do izby na druhom poschodí v ulici princa Albrechta. Dostal kuracie stehno, zemiakové hranolky, upražené na oleji presne tak, ako ich mal rád, hlávkový šalát a polovicu fľaše vychladeného rizlingu. Prichodilo mu to priam neuveriteľné. A ešte mal dostať ozajstnú kávu.
Po príšernej noci, keď sa po elektrickej procedúre definitívne zrútil, sa všetko prenikavo zmenilo. Na druhý deň ráno sa zobudil na čistej plachte v pohodlnej posteli. Po galganovi Rossmanovi a jeho gestapákoch nebolo ani stopy. Bol pri ňom iba Obersturmbannführer Zeidler, síce esesák, no veľmi slušný človek. Dokonca gavalier.
Horlivo sa Steinerovi ospravedlňoval. Došlo k strašnému omylu. Ktosi zlomyseľne podhodil falošné informácie. Sám reichsführer nariadil celý prípad čo najpodrobnejšie prešetriť. Vinníkov nepochybne dolapia a potrescú. S poľutovaním dodal, že pána generála musia predbežne ešte mať pod dozorom, no pôjde iba o niekoľko dní. Istotne pochopí situáciu.
Steiner pochopil situáciu dokonale. Nič konkrétne proti nemu nemajú, opierajú sa o dohady. A napriek tomu, že Rossman na ňom vyskúšal všetko, nič nepovedal. Celá vec sa bude teda zdať, akoby ktosi čosi nemilobohu pomotal. Teraz sa oňho starajú, aby vyzeral dobre, až ho prepustia. Sinky sa mu už takmer stratili. Okrem kruhov pod očami vyzeral celkom sviežo. Dokonca mu dali aj novú uniformu.
Káva bola naozaj znamenitá. Práve si nalieval ďalšiu šálku, keď v zámke zarachotil kľúč a dvere za ním sa otvorili. Zavládlo nepríjemné ticho. Mal pocit, že sa mu na tyle ježia vlasy.
Pomaly sa obrátil a vo dverách zočil Rossmana. Na hlave mal mäkký plstený klobúk, cez plecia prehodený kožený kabát, v kútiku úst sa mu hompáľala cigareta: Sprevádzali ho dvaja gestapáci v uniformách.
„Ako sa máte, pán generál?“ ozval sa Rossman. „Mysleli ste si, že sme na vás zabudli?“
Akoby sa v Steinerovi čosi zlomilo. Všetko sa mu príšerne objasnilo. „Pankhart!“ vyhŕkol a šmaril šálku s kávou Rossmanovi do hlavy.

„To je veľmi nezdvorilé," precedil cez zuby Rossman. „Nemali ste to urobiť."
Jeden z gestapákov priskočil k Steinerovi a rukoväťou obuška ho udrel do rozkroku. Generál zmučene zreval a klesol na kolená. Ďalší úder ho zasiahol zboku po hlave. V tom okamihu odpadol.
„Do pivnice!" prikázal Rossman a vyšiel.
Gestapáci chytili generála za členky a vliekli ho za sebou dolu tvárou. Jednostaj kráčali vyrovnaným vojenským krokom, dokonca aj keď zostupovali po schodoch.

Max Radl zaklopal na dvere reichsführerovej pracovne a vošiel. Himmler stál pri kozube a popíjal kávu. Odložil šálku a pokročil k písaciemu stolu. „Predpokladal som, že ste už na ceste."
„Odletím do Paríža v noci," odvetil Radl. „Ako ráčite vedieť, pán reichsführer, admirál Canaris odletel do Talianska iba dnes predpoludním."
„Žiaľ," prikývol Himmler. „Jednako vám ešte zvýši dosť času." Sňal cviker a punktičkársky ako vždy si ho preleštil. „Prečítal som si hlásenie, čo ste dnes ráno odovzdali Rossmanovi. Ako si vysvetľujete, že sa v tej oblasti zjavili Američania? Ukážte mi to."
Rozložil pred sebou generálku a Radl mu prstom ukázal Meltham House. „Ako ráčite vidieť, pán reichsführer, Meltham House leží pri pobreží. Osem míľ severne od Studley Constable, dvanásť či trinásť míľ od Chasníkovej špice. Ako uviedla pani Greyová v poslednej depeši, neočakáva v tomto smere nijaké komplikácie."
Himmler prikývol. „Tak sa zdá, že ten váš Ír vykonal dobrú prácu. Ostatné už závisí od Steinera."
„Myslím, že nás nesklame."
„Áno, máte pravdu," sucho poznamenal Himmler. „Koniec koncov, je na veci osobne zaangažovaný."
Radl sa osmelil. „Smiem sa spýtať, ako sa vodí generálmajorovi Steinerovi?"
„Videl som ho včera večer," odvetil podľa pravdy Himmler, „no musím sa priznať, že generál ma nevidel. Práve bol pohrúžený do jedenia. Mal pred sebou opekané zemiaky, miešanú zeleninu a pomerne veľký kus hovädziny." Vzdychol si. „Keby si len ľudia uvedomili, ako zhubne pôsobí mäso na organizmus. Jete mäso, pán podplukovník?"
„Žiaľ, áno."
„A denne vyfajčíte šesťdesiat až sedemdesiat hnusných ruských cigariet. A navyše pijete. Koľko koňaku vypijete za deň?" Pokyvkal hlavou a uložil listiny, ktoré mal pred sebou, na úhľadnú kôpku. „Ale vo vašom prípade na tom akiste nezáleží."
Jestvuje niečo, čo tá sviňa nevie? pomyslel si Radl. „Nie, pán reichsführer."
„V piatok teda odletia. O koľkej?"
„Krátko pred polnocou. Ak počasie dovolí, bude to iba hodinový let."
Himmler naňho uprel mrazivý pohľad. „Podplukovník Radl, jedno vám musí byť úplne jasné. Steiner so svojou skupinou odletí podľa plánu, bez ohľadu na počasie. Akciu nemožno odsunúť, je to jedinečná príležitosť. Na tunajšom hlavnom stane bude ustavične voľná linka. Od piatka rána sa mi budete hlásiť každú hodinu, a to až do úspešného zavŕšenia operácie."
„Áno, pán reichsführer."
Radl sa zvrtol. Už sa chystal vykročiť k dverám, keď ho Himmler pristavil. „A ešte čosi. Z viacerých príčin som neinformoval führera o tom, ako celá vec pokračuje. Prežívame ťažké časy, Radl, na jeho pleciach spočíva osud Nemecka. Chcel by som mu to predložiť - ako by som to povedal - ako prekvapenie."
Radlovi bleslo hlavou, že sa Himmler zbláznil. Potom si však uvedomil, že to myslí vážne. „Nesmieme ho sklamať," pokračoval reichsführer. „Všetci sme teraz závislí od Steinera. Pripomeňte mu to láskavo."
„Pripomeniem, pán reichsführer." Radl pocítil pochabú túžbu zasmiať sa, no potlačil ju.
Himmler mykol pravou rukou. „Heil Hitler!"
Ako Radl neskôr prisahal manželke, zmohol sa na najudatnejší počin vo svojom živote - vzorne po vojensky odzdravil, zvrtol sa a čo najrýchlejšie vyšiel.

Keď vstúpil do svojej pracovne na Tirpitzovom nábreží, Hofer mu práve balil kufrík. Radl vytiahol fľašu courvoisieru a štedro si nalial. „Ako sa cítite, pán podplukovník?" ustarostené sa spýtal Hofer.

„Vieš, čo mi práve prezradil náš vážený pán reichsführer, Karol? Nepovedal führerovi ani slova o tom, ako ďaleko sme pokročili. Chce ho prekvapiť. Nie je to rozkošné?“
„Preboha živého, pán podplukovník!“
Radl zdvihol pohár. „Na našich kamarátov, Karol, na tých tristodesiatich chlapcov z nášho pluku, ktorí zahynuli za zimnej výpravy, hoci neviem naisto, za čo. Ak to zistíš, daj mi vedieť.“ Hofer sa naňho uprene zahľadel. Radl sa usmial. „Veď dobre, Karol, už budem rozumný. Skontroloval si, kedy mám odletieť do Paríža?“
„O pol jedenástej z Tempelhofského letiska. Auto som objednal na štvrť na desať. Máte hŕbu času.“
„A ďalej - do Amsterdamu?“
„Zajtra ráno. Pravdepodobne o jedenástej. Ale nevedeli mi to povedať naisto.“
„To je dosť vyrátané. Stačí, aby sa počasie zhoršilo, a dostanem sa do Landsvoortu až vo štvrtok. Čo vraví meteorologická predpoveď?“
„Nič dobré. Z Ruska sa približuje studený front.“
„Ako zvyčajne,“ pochmúrne odvetil Radl. Otvoril zásuvku na písacom stole a vytiahol zapečatenú obálku. „Toto je pre moju manželku. Postaraj sa o to, aby ju dostala. Škoda, že nemôžeš ísť so mnou, no musíš brániť pevnosť, rozumieš?“
Hofer pozrel na list. V očiach sa mu zračila úzkosť. „Pán podplukovník, hádam si nemyslíte...“
„Milý Karol,“ nedal mu dokončiť Radl, „nemyslím si nič. Jednoducho sa pripravujem na všetky nepríjemné možnosti. Som presvedčený, že ak naša akcia zlyhá, ani jedného s tých, čo sa na nej zúčastnili, nebude vrchnosť pokladať - ako by som to povedal - za personu gratu. V takom prípade by si mal dôsledne popierať, že o veci niečo vieš. Všetko som konal na vlastnú päsť.“
„Prosím vás, pán podplukovník...“ chrapľavo začal Hofer a do očí mu vhŕkli slzy.
Radl vybral ďalší pohár, nalial doň koňaku a podal ho Hoferovi. „A teraz si pripijeme. Na čo?“
„Bohvie, pán podplukovník.“
„Tak ti poviem. Na život, Karol, na lásku, na priateľstvo a nádej.“ Kyslo sa usmial. „Vieš, práve mi zišlo na um, že reichsführer asi o čomsi takom nemá ani potuchy. Nuž tak...“
Zvrátil hlavu a na dúšok vypil pohár.
Podobne ako väčšina vyšších úradníkov Scotland Yardu aj Jack Rogan mal v pracovni poľné lôžko, kde spával, keď nálety sťažovali cestu domov. V stredu krátko predpoludním sa vrátil z pravidelnej týždennej koordinačnej porady vedúcich oddelení u zástupcu komisára osobitného oddelenia a na lôžku našiel tuho spiaceho Granta.
Rogan vykukol z dverí a požiadal službu o šálku čaju. Potom priateľsky kopol do Granta, podišiel k obloku, zastal si pri ňom a dal sa napchávať fajku. Hmla bola nezvyčajne hustá. Ozajstná londýnska špecialita, ako bol kedysi výstižne povedal Dickens.
Grant vstal a napravil si viazanku. Oblek mal dokrkvaný, tvár zarastenú. „Bola to pekelná cesta. Tá hmla mi veru dala zabrať.“
„Zistili ste niečo?“
Grant otvoril aktovku, vybral obal na spisy, vytiahol z neho lístok a položil ho na písací stôl. K lístku bola pripojená fotografia Liama Devlina. Napodiv, vyzeral na nej starší. Na fotografii bolo strojom naklepaných niekoľko mien. „To je, prosím, Murphy.“
Rogan zahvizdol. „Tak? Viete to naisto?“
„Ruben Garvald to vie naisto.“
„Ale to predsa nemá ani hlavy, ani päty,“ zavrčal Rogan. „Pokiaľ viem, mal akési vytriasačky v Španielsku, bojoval na nesprávnej strane. A teraz si odpykáva doživotný trest na ktoromsi trestaneckom veľkostatku.“
„Zjavne tam už nie je.“
Rogan vyskočil, podišiel k obloku a chvíľu tam postál s rukami vo vreckách. „Ten chlapík totiž patrí k hŕstke špičkových členov hnutia, s ktorými som jakživ neprišiel do styku. Večne zostával záhadou. Už len to, že má toľko mien.“
„Ako sa uvádza v zázname, študoval na Kolégiu sv. Trojice, čo je u katolíkov zriedkavé,“ poznamenal Grant. „Mal dobrý prospech z anglickej literatúry. Je to vlastne irónia, ak vezmeme do úvahy, že ide o

člena írskej republikánskej armády.“
„Tu vidíte, akí sú tí poondiati Íri.“ Rogan sa obrátil a priložil si prst na čelo. „Od narodenia je pomútený. A riadne. Strýka má farára, sám absolvoval univerzitu, a čo robí? Od čias Collinsovho Vražedného oddielu nemalo to hnutie takého chladnokrvného kata ako on.“
„Tak čo podnikneme ďalej?“ spýtal sa Grant.
„V prvom rade sa spojte s osobitným oddelením v Dubline. Zistite, čo tam majú.“
„A potom?“
„Ak je tu ten chlap legálne, musel sa prihlásiť niekde na miestnej polícii. Máme predsa registráciu cudzincov, aj s fotografiou.“
„A prihlášky potom dostáva nadriadený orgán príslušnej miestnej polície.“
„Presne tak.“ Rogan kopol do stola. „Už dva roky kdekoho presviedčam, že by sme mali mať všetkých Írov zachytených v ústrednej kartotéke, no nik o tom nechce ani počuť, lebo ich je tu takmer tri štvrte milióna.“
„To značí, že kópie tejto fotografie treba rozposlať na všetky policajné stanice v mestách a okresoch a požiadať, aby niekto prezrel všetky registrácie.“ Grant zdvihol lístoček. „To chvíľu potrvá.“
„Čo iné nám zostáva? Azda máme dať fotografiu do novín a spýtať sa: Videl niekto tohto človeka? Nemienim ho vystrašiť, Fergus, lež dozvedieť sa, čo má za lubom, a dolapiť ho pri čine.“
„Prirodzene.“
„Tak sa do toho pusťte. Označte to ako vec národnej bezpečnosti. Nanajvýš súrne. Potom sa všetci istotne rozhýbu.“
Grant vyšiel. Rogan si vzal Devlinove spisy, uvelebil sa v kresle a pohrúžil sa do čítania.

V tom istom čase hrali v obývacej izbe u Joanny Greyovej v Studley Constable sir Henry Willoughby a páter Vereker s hostiteľkou mariáš. Akiste si sir Henry vypil viac, ako mal, lebo bol nesmierne rozjarený.
„Nože pomaly, mal som štyridsiatku a teraz ešte tromfy.“
„Koľko je to dovedna?“ spýtal sa Vereker.
„Dvestopäťdesiat,“ odpovedala Joanna Greyová. „S tou štyridsiatkou dvestodeväťdesiat.“
Filip Vereker znechutene potriasol hlavou. „Darmo je, ja tú nemožnú hru jakživ nepochopím.“
Sir Henry sa blažene zasmial. „Je to gavalierska hra, chlapče. Šľachtičná medzi kartovými hrami.“
Vyskočil, až prevrhol stoličku, no hneď ju zdvihol. „Dovolíte, aby som sa obslúžil, Joanna?“
„Samozrejme, môj milý,“ odvetila Joanna Greyová veselo.
„Tak sa mi vidí, že dnes máte výbornú náladu,“ poznamenal Vereker.
Sir Henry sa pritisol chrbtom ku kozubu, aby si zohrial zadok, a naširoko sa zazubil. „Veru mám, Filip, a právom.“ Zrazu sa mu rozviazal jazyk. „Vlastne, prečo by som vám to nepovedal. Skôr či neskôr sa to aj tak dozviete.“
Bože môj, ten starý blázon! Joanna Greyová, úprimne znepokojená, náhlivo podotkla: „Myslíte, že je to správne, Henry?“
„A prečo nie?“ začudoval sa. „Komu by som už len mal dôverovať, ak nie vám a Filipovi?“ Obrátil sa k Verekerovi. „V sobotu k nám totiž príde na víkend ministerský predseda.“
„Prepánajána! Pravda, počul som, že bude mať v King’s Lynne prejav,“ užasnuto vyhŕkol Vereker.
„Úprimne povedané, nevedel som, že poznáte pána Churchilla, sir Henry.“
„Nepoznám ho,“ odvetil sir Henry. „Vymyslel si totiž, že prv ako sa vráti do Londýna, dožičí si pokojný víkend a voľačo namaľuje. Prirodzene, počul o parkoch v Studley Grange. Vlastne, kto o nich nepočul? Založili ich v sedemnástom storočí. Nesmierne som sa potešil, keď sa ma kancelária ministerského predsedu spýtala, či by tu mohol pobudnúť.“
„To je prirodzené,“ súhlasil Vereker.
„Ale musíte si to naozaj nechať pre seba,“ pripomenul sir Henry. „V dedine sa to smú dozvedieť, až keď odíde. Veľmi na tom nástojili. Viete, pokiaľ ide o bezpečnosť, nikdy jej nie je nazvyš.“
Bol už natoľko podpitý, že komolil slová. „Zrejme bude mať okolo seba húf strážcov,“ poznamenal Vereker.
„Vôbec nie,“ odvetil sir Henry. „Neželá si nijaký rozruch. Budú s ním iba traja či štyria ľudia. Ale vybavil

som si, že nastúpi rota domobrany, a pokým bude v kaštieli, chlapci sa rozostavia dookola ako stráže. Ani oni nevedia, o čo ide. Myslia si, že to bude cvičenie.“
„Naozaj?“ spýtala sa Joanna.
„Áno. V sobotu poňho zájdem do King’s Lynnu. Stadiaľ sa dovezieme autom.“ Odgrgol si a postavil pohár. „Ospravedlňte ma láskavo, je mi trochu nevoľno.“
„Prosím,“ prikývla Joanna Greyová.
Podišiel k dverám, obrátil sa a priložil si prst na nos. „Ale nikomu ani muk.“
Keď vyšiel, Vereker nadhodil: „To je priam ako v románe.“
„Ale sir Henry je náramný nezbedník,“ pokrútila hlavou Joanna. „Mal by mlčať ako hrob, a jednako mi to porozprával presne za takých istých okolností, totiž, keď mal vypité. Pravda, pokladala som si za povinnosť pomlčať o tom.“
„Samozrejme,“ prisvedčil Vereker. „Počínali ste si správne.“ Vstal a zdvihol palicu. „Mal by som ho odviezť domov. Sám predsa nemôže za volant.“
„Nezmysel.“ Vzala ho pod pazuchu a odprevadila k dverám. „Museli by ste ísť pešo na faru po auto. Je to celkom zbytočné. Ja ho odveziem.“
Pomohla mu do kabáta. „Skutočne?“ spýtal sa ešte.
„Prirodzene.“ Pobozkala ho na líce. „Teším sa, že v sobotu uvidím Pamelu.“
Vereker odkrivkal do noci. Joanna postala pri dverách. Načúvala, pokým kroky nezanikli. Všetko bolo tiché a pokojné, priam ako v starej domovine, keď bola ešte dievča. Zrazu jej prišlo čudné, že sa na to toľké roky nerozpamätala.
Vrátila sa dnu a zatvorila dvere. Sir Henry vyšiel z toalety a habkavo kráčal ku kreslu pri kozube. „Už musím ísť, moja.“
„Ale hlúposti,“ namietla. „Na pohárik je ešte času dosť.“ Naliala do pohára na dva prsty whisky, sadla si na operadlo kresla a nežne ho pohladila po krku. „Viete, Henry, strašne rada by som sa zoznámila s ministerským predsedom. Hádam na ničom na svete mi tak nezáleží.“
„Naozaj, moja?“ Hlúpo na ňu pozrel.
Usmiala sa naňho a jemne sa mu perami obtrela o čelo. „Nuž, takmer na ničom.“

Keď Himmler zišiel po schodoch do pivnice v ulici princa Albrechta, privítalo ho hrobové ticho. Na konci schodiska ho čakal Rossman. Rukávy mal vysúkané ponad lakte a bol bledý ani stena.
„Tak čo?“ spýtal sa Himmler.
„Žiaľ, je mŕtvy, pán reichsführer.“
Himmlera správa nepríjemne prekvapila a dal to na sebe aj znať. „Tak sa mi vidí, že ste si počínali mimoriadne nedbajsky, Rossman. Upozornil som vás, aby ste postupovali obozretne.“
„Ráčte láskavo odpustiť, pán reichsführer, no zlyhalo mu srdce. Doktor Prager vám to potvrdí. Ihneď som poňho poslal. Ešte je tam.“
Otvoril najbližšie dvere. Dvaja gestapáci, Rossmanovi pomocníci, stáli bokom. Ešte mali na sebe zástery a gumené rukavice. Nad telom, vystretým na železnej posteli v kúte, sa skláňal šťúply, čiperný muž v tweedovom obleku. Na nahú hruď pritískal stetoskop.
Keď Himmler vošiel, zvrtol sa a pozdravil nacistickým pozdravom. „Pán reichsführer.“
Himmler chvíľu postál a zahľadel sa na Steinera. Generál bol po pás nahý a bosý. Oči mal pootvorené, nehybné, uprené do večnosti.
„Tak čo?“ spýtal sa Himmler.
„Srdce, pán reichsführer. Nepochybne.“
Himmler si zložil cviker a opatrne si pretrel kútiky očí. Celé popoludnie ho bolela hlava a bolesti nepoľavovali. „Tak dobre, Rossman,“ prikývol. „Dopustil sa vlastizrady, osnoval úklady o život samého führera. Ako viete, na také delikty führer nariadil štatutárny trest. A generálmajor Steiner mu neunikne ani po smrti.“
„Rozkaz, pán reichsführer.“
„Postarajte sa o to, aby trest vykonali. Ja sa pri tom nezúčastním, musím odcestovať do Rastenburgu. No nechajte všetko vyfotografovať a mŕtvolu zlikvidujte ako zvyčajne.“

Všetci zrazili podpätky, pozdravili nacistickým pozdravom a odišli.

„Kde ho zaistili?“ vyhŕkol Rogan. Nebolo ešte päť hodín, no už sa tak zotmelo, že museli zatiahnuť zatemňovacie záclony.
„Na akejsi sedliackej usadlosti poblíž jazera Caragh v Kerrskom grófstve v júni lanského roku. Pri prestrelke poranil dvoch policajtov, a aj jeho postrelili. Na druhý deň ušiel z miestnej nemocnice a zmizol.“
„Panebože, a to sú vraj policajti,“ zronene vzdychol Rogan.
„Dublinské osobitné oddelenie totiž nebolo na tom vôbec zaangažované. Identifikovali ho iba dodatočne podľa odtlačkov prstov na revolveri. Zaistila ho hliadka miestnej polície, keď pátrala po čiernej pálenia. A ešte čosi. Dublinčania vravia, že požiadali o informácie aj španielske ministerstvo zahraničných vecí. Vraj náš priateľ tam mal byť vo väzení. Ťažko to z nich liezlo, veď viete, že v podobných prípadoch je s nimi ťažká reč, no napokon priznali, že na jeseň roku 1940 ušiel z trestaneckého veľkostatku v Granade. Podľa ich informácií sa prešmykol do Lisabonu a stadiaľ odišiel loďou do Spojených štátov.“
„A teraz sa vrátil,“ dokončil Rogan. „Ale čo tu pohľadáva, to by som rád vedieť. Ozvali sa vám už nejaké policajné stanice z vidieka?“
„Sedem. Žiaľ, všetky správy sú záporné.“
„Dobre. Nateraz nám nezostáva nič iné, iba dúfať. Len čo sa voľačo dozviete, hneď ma zavolajte. Vo dne či v noci, bez ohľadu na to, kde budem.“
„Ako si želáte.“

14

V piatok predpoludním, presne o štvrť na dvanásť, priniesli Harrymu Kanovi, ktorý dozeral na prepadovom cvičisku v Meltham Grange na výcvik čaty, súrny odkaz, aby sa ihneď hlásil u Shafta. Keď vošiel do kancelárie pred veliteľovou pracovňou, všimol si, že všetko je mierne hore nohami. Vojaci sa tvárili vylákané, rotný Garvey sa prechádzal po miestnosti a nervózne fajčil cigaretu.
„Čo sa porobilo?“ spýtal sa Kane.
„Bohvie, pán major. Viem iba to, že asi pred hodinou dostal z hlavného veliteľstva súrnu depešu a vzápätí začal soptiť. Mladého Jonesa vykopol z pracovne, doslova vykopol.“
Kane zaklopal na dvere a vstúpil. Shafto stál pri obloku, v jednej ruke jazdecký bičík, v druhej pohár. Zlostne sa zvrtol, no vtom sa mu výraz tváre zmenil. „Och, to ste vy, Harry.“
„O čo ide, pán plukovník?“
„O maličkosť. Tým pankhartom na veliteľstve spoločných operácií, čo ma už dávno chcú odpratať z cesty, sa to konečne podarilo. Až tu budúci týždeň skončíme, odovzdám velenie Samovi Williamsovi.“
„A vy, pán plukovník?“
„Vrátim sa do Spojených štátov. Budem hlavným inštruktorom poľného výcviku vo Fort Benningu.“
Odkopol kôš na papier do náprotivného kúta. Kane sa spýtal: „Nedá sa proti tomu nič podniknúť, pán plukovník?“
Shafto naňho nepríčetne pozrel. „Čo sa tu už dá podniknúť?“ Schmatol rozkaz a podstrčil ho Kanovi pod nos. „A viete čo, Kane? Ten človek jakživ nebol v akcii. Jakživ, za celej svojej kariéry.“

V hájovni na Chasníkovej špici ležal Devlin v posteli a čosi písal do zápisníka. Vonku husto pršalo, hmla halila močariská do vlhkého, lepkavého hávu. Vtom sa otvorili dvere a vošla Molly. Mala na sebe Devlinov kabát a v rukách podnos, ktorý položila na stolík pri posteli.
„Nech sa páči, môj pán a veliteľ. Čaj s hriankou, dve vajcia, varili sa štyri a pol minúty, ako ste si želali, a chlebíky so syrom.“ Devlin prestal písať a uznanlivo sa zahľadel na podnos. „Len tak ďalej, a naostatok neodolám a vezmem si ťa.“
Molly zhodila zo seba kabát. Bola iba v nohavičkách a podprsenke. Vzala z postele sveter a navliekla si ho. „Už musím ísť. Sľúbila som mamke, že prídem na večeru.“

Devlin si nalial čaju a Molly zdvihla zápisník. „Čo v ňom máš?“ Otvorila ho. „Básne?“
„Aj tak to možno nazvať,“ uškrnul sa.
„Tvoje vlastné?“ spýtala sa úprimne začudovaná. Roztvorila zápisník na stránke, kde bol predpoludním písal. „Nevedno naisto, kadiaľ som kráčal za súmraku lesom.“ Pozrela naňho. „Liam, to je prekrásne.“
„Viem,“ prikývol. „Veď mi jednostaj vravíš, že som úžasný chlapec.“
„Aj ja čosi viem - vedela by som ťa zjesť.“ Hodila sa naňho a náruživo ho pobozkala. „Vieš, čo je dnes? Piaty november, Fawkesovo výročie. Dnes sa pália vatry. Lenže my si ju nemôžeme zapáliť pre toho mizerného Adolfa.“
„To je naozaj škandál,“ zazubil sa.
„Ale to nič.“ Zahniezdila sa a uvelebila sa na ňom. „Večer prídem. Uvarím večeru a zapálime si vatričku len sami pre seba.“
„Nie, neprídeš,“ pokrútil hlavou. „Nebudem totiž doma.“
„Obchody?“ Zachmúrila sa.
Letmo ju pobozkal. „Vieš, čo si mi sľúbila?“
„Áno,“ prikývla. „Budem dobrá. Uvidím ťa teda ráno.“
„Nie, pravdepodobne sa vrátim až zajtra popoludní. Bude lepšie, ak sa ti ohlásim ja, súhlasíš?“
Neochotne prikývla. „Ako myslíš.“
Pobozkal ju. Vonku zatrúbil klaksón. Molly sa rozbehla k oknu, no hneď sa vrátila a schmatla svoje cajgové nohavice. „Bože môj, pani Greyová!“
„O takejto situácii sa vraví, že človeka pristihli in flagranti,“ zasmial sa Devlin.
Obliekol si sveter. Molly sa načiahla po kabát. „Už bežím. Do videnia zajtra, krásavec môj. Smiem si to vziať? Rada by som si prečítala všetko.“
Zdvihla zápisník s básňami. „Bože môj, ty ale rada trpíš,“ vzdychol si.
Vášnivo ho pobozkala. Devlin vyšiel za ňou, otvoril jej zadný vchod a postál pri ňom. Díval sa za ňou, ako prebehla pomedzi šachorinu na hrádzu, a uvedomil si, že teraz sa asi všetko skončí. „Ale čo,“ zavrčal polohlasne. „Bude to pre ňu lepšie.“
Zvrtol sa a šiel otvoriť dvere, na ktoré Joanna Greyová vytrvalo klopala. Keď si zastrčil košeľu do nohavíc, podmračne si ho premerala. „Zazrela som na hrádzi Molly.“ Prekĺzla popri ňom dnu. „Mali by ste sa hanbiť.“
„Viem,“ prikývol a kráčal za ňou do obývacej izby. „Som strašný chlap. Tak teda na náš veľký deň. To je vari dôvod chlipnúť si. Vypijete si so mnou?“
„Iba kvapku, nie viac,“ odvetila prísne.
Vybral fľašu írskej whisky s dvoma pohármi a nalial. „Nech žije republika!“ zazdravkal. „Írska aj Juhoafrická. Tak čo je nové?“
„Včera som podľa rozkazu prepla na novú vlnovú dĺžku, vysielam priamo do Landsvoortu. Radl je tam.“
„Tak sa to predsa uskutoční?“ spýtal sa Devlin. „Napriek počasiu?“
Joanne sa rozžiarili oči. „Aj keby prišla potopa. Steinera a jeho skupinu tu máme asi o jednej.“

Steiner zvolal prepadovú skupinu do svojej miestnosti. Z prítomných sa na zoskoku nezúčastnil iba Max Radl. Dokonca ani Gerickeho nepozval. Všetci stáli okolo stola s mapami. Keď sa Steiner obrátil od obloka, kde sa tlmene zhováral s Radlom, a zastal pred svojou skupinou, ovzdušie bolo nabité nepokojom a vzrušením. Ukázal prstom na maketu, ktorú zhotovil Gerhard Klugl, na fotografie a mapy.
„Tak teda všetci už viete, kam idete. Poznáte každý kôl, každý kameň. A to bol vlastne cieľ výcviku, ktorý ste v posledných týždňoch absolvovali. Neviete iba to, čo máte vykonať, až ta prídeme.“
Odmlčal sa a zaradom pozrel chlapom do tvárí. Boli napäté, dychtivé. Dramatická situácia strhla dokonca aj Prestona, hoci už dávnejšie vedel, o čo pôjde.
A potom im Steiner povedal, aká úloha ich čaká.

Peter Gericke začul auto až do hangára.
„Prepánajána, čo sa robí?“ spýtal sa Bohmler.
„Mňa sa nepýtaj,“ kyslo odvrkol Gericke. „Mne tu nikto nič nepovie.“ Zrazu v ňom vzkypela

roztrpčenosť. „Ak sme dosť dobrí na to, aby sme nasadzovali vlastné krky, keď ta s tými chytrákmi poletíme, mohli by nám aspoň povedať, o čo vlastne ide.“
„Keď je to také strašne dôležité,“ odvetil Bohmler, „ani nechcem nič vedieť. Idem skontrolovať lichtensteina.“
A vliezol do lietadla. Gericke si pripálil cigaretu, kúsok odstúpil a opäť si obzrel dakotu. Čatár Witt na ňu prekrásne namaľoval kruhy britského kráľovského letectva. Keď sa Gericke obrátil, zazrel, že po štartovacej ploche mieri k nemu vojenské auto. Za volantom sedel von Neumann, vedľa neho Steiner a na zadnom sedadle Radl. Kúsok pred ním voz zabrzdil, no nik nevystúpil.
„Nevidno na vás, že by ste sa veľmi tešili zo života, Peter,“ poznamenal Steiner.
„A prečo by som sa mal tešiť?“ odvrkol Gericke. „Celý mesiac trčím v tejto diere, hodiny a hodiny sa morím s lietadlom, a načo?“ Hodil rukou, akoby chcel jediným gestom zachytiť hmlu, dážď i celú oblohu. „V takomto nečase sa aj tak nedá štartovať.“
„Och, sme pevne presvedčení, že človek vášho formátu to dokáže.“
Vystúpili z auta a von Neumann musel zatínať zuby, aby sa nerozosmial „Čo sa vlastne robí?“ utrhol sa na nich Gericke. „Čo to všetko značí?“
„Vlastne maličkosť, vy úbožiatko,“ odvetil Radl. „Mám česť oznámiť vám, že práve vás vyznamenali rytierskym krížom.“
Gericke vyvalil naňho oči, brada mu odkvácla. A Steiner prívetivo dodal: „Tak vidíte, milý Peter, naostatok predsa len pôjdete na víkend do Karinhallu.“

Koenig, Steiner a Radl sa skláňali nad stôl s mapami. Poddôstojník Müller stál síce úctivo obďaleč, ale nič mu neušlo.
Poručík Koenig sa ozval: „Ponorka, na ktorej velí môj starý kamarát Horst Wengel, torpédovala pred štyrmi mesiacmi neďaleko Hebríd britskú ozbrojenú rybársku loď. Posádka bola iba pätnásťčlenná. Celú ju zajali. Angličania však mali smolu, nestihli zničiť listiny. A medzi nimi bolo aj zopár zaujímavých máp, kde boli zakreslené mínové pásma pri anglickom pobreží.“
„Niekomu prídu vhod,“ podotkol Steiner.
„Všetkým nám prídu vhod, pán podplukovník. Zistíte to aj na týchto najnovších mapách z Wilhelmshavenu. Pozrite tu, východne od Wašského zálivu sa tiahne mínové pásmo súbežne s pobrežím. Má chrániť príbrežnú lodnú trasu, čo vedie týmto pásmom. Je tu celkom jasne vyznačená. Britské vojnové loďstvo si ju zakreslilo pre vlastné potreby, no už dávnejšie celkom spoľahlivo slúži jednotkám našej ôsmej protiponorkovej flotily, ktoré operujú z Rotterdamu. Ak je navigácia dostatočne presná, možno pásmo prejsť plnou rýchlosťou.“
„Za týchto okolností vás mínové pásmo vlastne bude do značnej miery chrániť,“ poznamenal Radl.
„Presne tak, pán podplukovník.“
„A ako sa vám vidí prístup k ústiu za výbežkom pri Chasníkovej špici?“
„Tam rozhodne rátame s ťažkosťami. No tak podrobne sme si s Müllerom preštudovali mapy britskej admirality, že ich poznáme naspamäť. Každú hĺbku, každú piesčinu. Nezabúdajme, že ak skupinu máme vyzdvihnúť o desiatej, prídeme ta za prílivu.“
„Podľa vášho odhadu cesta ta potrvá osem hodín. To teda značí, že stadiaľto vyplávate o jednej?“
„Áno, ak máme mať na druhej strane istú časovú rezervu na manévrovanie. Pravda, ako viete, naše plavidlo je celkom výnimočné. Ak treba, urazí tú cestu aj za sedem hodín. Ale chcem mať úplnú istotu.“
„To je veľmi rozumné,“ prikývol Radl, „lebo sme sa s podplukovníkom Steinerom rozhodli, že vaše rozkazy pozmeníme. Chcem totiž, aby ste doplávali k výbežku tak, že budete môcť skupinu vyzdvihnúť hocikedy medzi deviatou a desiatou. Posledné pokyny, kedy sa máte priblížiť, vám dá Devlin vysielačkou. Navodí vás.“
„Rozkaz, pán podplukovník.“
„Za tmy vám vlastne nebude hroziť nijaké mimoriadne nebezpečenstvo,“ s úsmevom dodal Steiner. „Veď je to napokon anglický čln.“
Koenig sa uškrnul, otvoril skrinku pod stolom s mapami a vybral bielu zástavu britského vojnového loďstva. „A nezabúdajte, že si vyvesíme toto.“

Radl prikývol. „Len čo vyplávate, prestanete vysielať. Musíte za každých okolností mlčať dovtedy, pokým sa vám neozve Devlin. Heslo poznáte."
„Prirodzene, pán podplukovník."
Koenig zachovával zdvorilý tón, no Radl ho pľasol po pleci. „Viem, že ma pokladáte za nervózneho starca. Zajtra pred odchodom sa ešte uvidíme. Ale s podplukovníkom Steinerom sa radšej rozlúčte už teraz."
Steiner obom podal ruku. „Vlastne neviem, čo povedať. Azda len toľko -preboha, príďte načas."
Koenig ho pozdravil, ako sa na námorníka patrilo. „Do videnia na brehu, pán podplukovník. Sľubujem vám to."
Steiner sa kyslo usmial. „Veď dúfam." Zvrtol sa a vyšiel za Radlom.
Keď kráčali pozdĺž piesčitého móla k autu, Radl nadhodil: „Tak čo, Kurt, vyjde nám to?"
Vtom sa z dún vynorili Werner Briegel a Gerhard Klugl. Mali na sebe stanové dielce a Briegelovi visel na krku Zeissov poľný ďalekohľad.
„Spýtajme sa ich, čo o tom súdia," navrhol Steiner a po anglicky zavolal: „Vojak Kunicki! Vojak Moczar! Ku mne!"
Briegel s Kluglom sa bez zaváhania rozbehli k nim. Steiner si ich pokojne premeral a po anglicky pokračoval: „Kto som?"
„Podplukovník Howard Carter, veliteľ samostatného poľského výsadkárskeho oddielu Osobitnej leteckej služby," v okamihu odvetil Briegel slušnou angličtinou.
Radl sa s úsmevom obrátil k Steinerovi: „Úžasné."
„Čo tu robíte?" spýtal sa Steiner.
„Rotný Brandt," vyhŕkol Briegel, no hneď sa opravil: „Rotný Kruczek nás poslal oddýchnuť si." Odmlčal sa, potom po nemecky dodal: „Pozorujeme pobrežné škovránky, pán podplukovník."
„Pobrežné škovránky?" začudoval sa Steiner.
„Áno, ľahko ich rozpoznať. Sú výrazne čierne, na hlave a na hrdle majú žlté pásiky."
Steiner sa rozrehotal. „Vidíte, Max? Pobrežné škovránky. To predsa musí vyjsť!"

Ale živly si akiste zaumienili, že to nevyjde. Keď sa zotmelo, prevažnú časť západnej Európy zahalila hmla. V Landsvoorte Gericke od šiestej pravidelne kontroloval štartovaciu plochu, no napriek tomu, že lialo ako z krhly, hmla zostávala hustá.
„Viete, je bezvetrie," vysvetľoval o ôsmej Steinerovi a Radlovi. „Teraz by sme potrebovali riadny vietor, aby rozohnal tú hnusnú hmlu."

V Norfolku, na druhej strane Severného mora, to nevyzeralo o nič lepšie. Joanna Greyová sedela pri vysielačke v tajnej podkrovnej kutici v svojej vilke, slúchadlá na ušiach, a krátila si čas knihou, ktorú si bola vypožičala od Verekera. Winston Churchill v nej popisoval, ako za búrskej vojny ušiel zo zajateckého tábora. Bolo to celkom vzrušujúce čítanie a Joanna si naostatok priznala, že toho človeka nevdojak obdivuje.
Na Chasníkovej špici kontroloval Devlin počasie práve tak často ako Gericke. Nič sa však nemenilo, hmla zostávala rovnako nepreniknuteľná. O desiatej po štvrtý raz v ten večer zašiel po hrádzi na pobrežie, no podmienky sa nezmenili.
Posvietil baterkou do tmy, potriasol hlavou a pošepol si: „Znamenitá noc na podlé kúsky, ale inak nanič."

Všetko naznačovalo, že celé podujatie zlyháva, a tomuto záveru nemohli uniknúť ani v Landsvoorte. „Vy teda tvrdíte, že nemôžete vyštartovať?" spýtal sa Radl, keď sa kapitán vrátil z ďalšej obchôdzky do hangára.
„Tu to nie je nijaký problém," odvetil Gericke. „Odštartujem aj poslepiačky. Na takejto rovine to nie je riskantné. Ale ťažkosti budú na druhej strane. Nemôžem chlapcov len tak naverímboha kdesi zhodiť. Čo ak budeme nad morom, míľu od pobrežia? Musím vidieť cieľ, hoci letmo."
Bohmler otvoril dvierka na veľkej bráne hangára a nazrel dnu. „Pán kapitán."
„Čo je?" Gericke podišiel k nemu.

„Poď sa podívať.“
Gericke vyšiel, a keď Bohmler zažal vonku svetlo, Gericke aj v šere zazrel, že hmla sa zvíja v čudných krútňavách. Čosi ho chladne ovanulo po líci. „Vietor!“ skríkol. „Panebože, vietor!“
Zrazu sa opona hmly roztrhla a na okamih Gericke zazrel, i keď nejasne, sedliacke stavisko. „Tak pôjdeme?“ spýtal sa Bohmler.
„Áno,“ prikývol Gericke. „Ale hneď.“ Zvrtol sa a odbehol upovedomiť Steinera a Radla.

O dvadsať minút, presne o jedenástej hodine, sa Joanna Greyová strhla. V slúchadlách jej začalo bzučať. Odložila knihu, vzala ceruzu a dala sa písať do poznámkového bloku. Bola to veľmi krátka správa, o pár sekúnd ju mala rozšifrovanú. Najprv zostala sedieť a civela na papier ako očarená. Potom potvrdila príjem.
Zbehla dolu a spoza dverí schmatla baraní kožuštek. Pes jej oňuchával opätky. „Nie, Fľak, teraz nie,“ zahriakla ho.
V hmle musela jazdiť opatrne, no o dvadsať minút zabočila do dvora hájovne na Chasníkovej špici. Keď Devlin začul auto, práve si na kuchynskom stole pripravoval výzbroj. Schytil mauserovku a vyšiel na chodbu.
„To som ja, Liam,“ zvolala.
Keď otvoril dvere, Joanna vkĺzla do chodby. „Čo sa robí?“ spýtal sa.
„Práve som dostala depešu z Landsvoortu, prišla presne o jedenástej,“ vyhŕkla. „Orol vyletel.“
„Zrejme zošaleli. Pri brehu je hmla hustá ako hrachová polievka.“
„Keď som šla po hrádzi, videlo sa mi, že sa trochu čistí.“
Devlin chvatne vyšiel na chodbu a otvoril vchodové dvere. Vzápätí sa vrátil, celý bledý od vzrušenia.
„Od mora sa dvíha vietor. Nie je ktovieaký, no hádam zosilnie.“
„Myslíte, že vydrží?“ spýtala sa.
„Bohvie.“ Podal jej samopal, ktorý ležal poskladaný na stole. „Viete s tým zaobchádzať?“
„Samozrejme.“
Zdvihol nadžganý plecniak a hodil si ho na chrbát. „Tak poďme na to. Máme kopu roboty. Ak vám spoľahlivo udali čas, budú o štyridsať minút nad pobrežím.“ Keď vošli do chodby, chrapľavo sa zasmial. „Prisámbohu, myslia to vážne. To im rozhodne treba uznať.“
Otvoril dvere a vyšli do hmly.

„Na tvojom mieste by som zatvoril oči,“ veselo radil Gericke Bohmlerovi, prekríkajúc burácajúce motory. Zahrieval ich a naposledy kontroloval pred štartom. „Bude to dosť krkolomné.“
Navádzacie svetlá pri štartovacej ploche sa zažali, no rozoznať sa dali iba najbližšie z nich. Ešte vždy bolo vidno sotva na štyridsať metrov. Zrazu sa dvere za nimi otvorili. Do kabíny nazrel Steiner.
„Je všetko priviazané?“ spýtal sa Gericke.
„Všetko. Sme pripravení.“
„Dobre. Nechcem vás plašiť, no musím vás upozorniť, že sa môže hocičo prihodiť a pravdepodobne sa aj prihodí,“
Zvýšil obrátky motorov. Steiner sa usmial a prekríkol hukot: „Dôverujeme vám.“
A zatvoril dvere. Gericke pridal plyn a dakota sa rozbehla. Azda v živote nevykonal taký husársky kúsok ako teraz, keď sa strmhlav vyrútil proti sivej hmle. Na odpichnutie potreboval niekoľko sto metrov a približne stotridsaťkilometrovú rýchlosť.
Panebože, pomyslel si. Tak predsa ideme? Konečne ideme?
Opäť pridal plyn. Chvenie lietadla mu prichodilo neznesiteľné. Potisol riadiacu páku a chvost sa zdvihol. No iba o kúsok. Vietor vychýlil lietadlo trochu doprava a Gericke ho musel bleskovo vyrovnať.
Rachot motorov akoby zapĺňal hlbočiznú jamu. Keď lietadlo dosiahlo stotridsiatku, Gericke mierne znížil obrátky, pričom rýchlosť neklesla. A potom ho už premkol známy pocit, ani čo by sa zrazu prebudil čudný šiesty zmysel, ktorý si vypestoval počas tisícov nalietaných hodín, a ubezpečil ho, že všetko je v poriadku. Pritiahol riadiacu páku k sebe.
„Teraz!“ zvolal.

Bohmler, ktorý napäto čakal s rukou na páke podvozka, v mihu zareagoval a vtiahol kolesá. Boli vo vzduchu. Gericke sa rútil rovno oproti sivému múru, nechcel márniť rýchlosť stúpaním. Do poslednej chvíle sa držal v rovnakej výške a len potom stočil páku doprava. Vo výške stosedemdesiat metrov sa vynorili z hmly a zabočili nad more.
Max Radl sedel na zadnom sedadle vojenského auta pred hangárom a užasnuto civel do hmly.
„Panebože!“ šepol. „Dokázal to!“
Ešte chvíľu zostal sedieť a načúval, pokým rachot motorov nedoznel v tme. Potom pokývol Wittovi, ktorý sedel za volantom. „Rýchlo do staviska, čatár. Mám tam povinnosti.“

V dakote nik nepocítil, že napätie povoľuje. Nijaké tam totiž nevládlo. Chlapi sa polohlasne zhovárali. Boli pokojní ako všetci veteráni, ktorí prežili čosi podobné už toľko ráz, že sa im to stalo druhou prirodzenosťou. Keďže nesmeli mať pri sebe nemecké cigarety, von Neumann so Steinerom prešli pomedzi nich a vydelili im.
„Tento kapitán naozaj vie lietať, to mu treba uznať. Je eso, keď bol schopný odštartovať v takejto hmle,“ ozval sa Altmann.
Steiner sa obrátil k Prestonovi, ktorý sedel na konci radu. „Cigaretu, pán poručík?“ spýtal sa po anglicky.
„Veľmi pekne ďakujem, pán podplukovník. Myslím, že áno.“ Preston skvostne zaintonoval odpoveď, akiste sa opäť vžil do postavy kapitána v hre Koniec cesty.
„Ako sa cítite?“ potichu sa spýtal Steiner.
„Skvele, pán podplukovník,“ pokojne odvetil Preston. „Už sa nemôžem dočkať zoskoku.“
Steiner kapituloval a vrátil sa do pilotovej kabíny. Bohmler práve podával Gerickemu kávu z termosky. Leteli vo výške sedemsto metrov. Občas zazreli pomedzi mraky hviezdy a bledý kosáčik mesiaca. More pod nimi prikrývala hmla, ako keď dym zaľahne na údolie. Bol to jedinečný pohľad.
„Ako to ide?“ spýtal sa Steiner.
„Výborne. Ešte tridsať minút. Vietor nestojí za reč, hádam takých päť uzlov.“
Steiner kývol hlavou na prikrývku hmly. „Čo myslíte, bude dosť vidieť, keď sa spustíte?“
„Ktovie? Možno skončím na tom pobreží s vami,“ uškrnul sa Gericke.
Vtom sa Bohmler schúlil nad lichtensteina a vzrušene vydýchol: „Peter, čosi tu mám.“
Vhupli do krátkej hradby mrakov. „Čo to môže byť?“ nadhodil Steiner.
„Najskôr dajaký nočný stíhač. Je sám,“ odvetil Gericke. „Modlite sa, aby to nebol náš. Rozstrieľal by nás na franforce.“
Keď sa vynorili z mrakov, zrazu sa okolo nich vyjasnilo. Bohmler poklepkal Gerickeho po pleci. „Rúti sa ako netopier sprava.“
Steiner sa otočil a vtom už po pravej strane zreteľne zazrel dvojmotorové lietadlo. Práve prešlo do vodorovnej polohy.
„Moskyto,“ poznamenal Gericke a pokojne dodal: „Dúfajme, že pozná priateľov.“
Lietadlo sa ich chvíľu držalo, potom zakývalo krídlami, zvýšilo rýchlosť, zabočilo doprava a zmizlo v hustých mrakoch.
„Vidíte,“ usmial sa Gericke na Steinera, „treba sa správať zdvorilo. Mali by ste sa vrátiť k svojim chlapcom a skontrolovať, či sú pripravení. Ak bude všetko dobre fungovať, zachytíme Devlinovu vysielačku už takých dvadsať míľ od pobrežia. Až sa ozve, zavolám vás. A teraz hybajte dočerta, Bohmler má čo robiť s navigáciou.“
Steiner vyšiel z kabíny a sadol si vedľa von Neumanna. „Čochvíľa sme tam,“ poznamenal nadporučík a ponúkol mu cigaretu.
„Ďakujem. Presne po tom mi duša piští,“ povedal Steiner.

Na pláži bola zima, príliv už stúpol asi do dvoch tretín. Devlin sa nepokojne prechádzal, aby sa zahrial. V pravej ruke držal zapnutú vysielačku. Bolo asi desať minút pred dvanástou. Joanna Greyová, ktorá sa uchýlila pred drobným dažďom pod stromy, podišla k nemu.
„Už musia byť celkom blízko.“

Vysielačka akoby jej odpovedala. Zaprašťalo v nej a napodiv jasne sa ozval hlas Petra Gerickeho: „Tu Orol, počujete ma, Tulák?“
Joanna Greyová schmatla Devlina za plece. Striasol jej ruku a odvetil do mikrofónu: „Zreteľne a jasne.“
„Oznámte, prosím, aké podmienky sú v hniezde.“
„Viditeľnosť zlá,“ zahlásil Devlin, „sto až stopäťdesiat metrov, vietor silnie.“
„Ďakujem, Tulák. Prílet asi o šesť minút.“
Devlin podal vysielačku Joanne. „Udržiavajte spojenie, ja zatiaľ rozložím svetlá.“
V plecniaku mal zo dvanásť bicyklových lámp. Rýchlo prešiel po pláži a kládol ich zaradom v pätnásťmetrových odstupoch v smere vetra. Všetky zažal. Potom sa obrátil a vo vzdialenosti dvadsiatich metrov sa vrátil po súbežnej čiare.
Keď zastal pri Joanne Greyovej, bol trochu zadychčaný. Vytiahol veľkú, silnú baterku a dlaňou si zotrel z čela a z očí pot.
„Prekliata hmla,“ precedila Joanna. „Neuvidia nás. Rozhodne nás neuvidia.“
Devlin bol po prvý raz svedkom, že Joanne povolili nervy. Položil jej ruku na plece a chlácholivo dodal: „Mlčte, dievča.“
V diaľke sa ozval tlmený rachot motorov.

Dakota sa spustila do výšky tristo metrov a klesala ďalej. Hmla sa trhala. „Iba jeden okruh, viac si nemôžem dovoliť. Tak sa pousilujte,“ upozornil ponad plece Gericke.
„Spoľahnite sa,“ ubezpečil ho Steiner.
„Veľa šťastia, pán podplukovník. Nezabudnite, že v Landsvoorte sa chladí fľaša perignonu. V nedeľu ráno ju spolu vypijeme.“
Steiner ho pľasol po pleci a vyšiel. Pokývol von Neumannovi, ktorý vzápätí vydal povel. Všetci vstali a pripevnili sa lankami o hlavné lano. Brandt odtisol posuvné dvere, a keď do kabíny zadulo chladný vzduch a hmlu, Steiner prešiel popri chlapoch a každého osobne skontroloval.
Gericke sa už zniesol tak nízko, že Bohmler zazrel v tme belavé chrbty vĺn. Pred nimi však bola iba hmla a tma. „Tak poďme!“ pošepol Bohmler a päsťou sa udrel po kolene. „Tak poďme, doparoma!“
Zrazu akoby na zásah vyššej moci zadul vietor, roztrhol sivý záves a kúsok vpravo odhalil rovnobežné čiary svetiel, ktoré jasne žiarili do noci.
Gericke kývol hlavou, Bohmler stlačil gombík a v hlavnej kabíne zasvietilo Steinerovi nad hlavou červené svetielko. „Pripraviť sa!“ zvolal.
Gericke zabočil doprava a znižoval obrátky, pokým ručička na tachometri neklesla na stošesťdesiat kilometrov. Vo výške stodvadsať metrov preletel nad pobrežím. Len čo bliklo zelené svetielko, von Neumann vyskočil do tmy, za ním Brandt a potom všetci ostatní. Steiner zacítil na tvári vietor a zavoňal slaný morský vzduch. Bol pripravený na to, že Prestonovi vypovedia nervy, lež Angličan vykročil do vzduchoprázdna bez najmenšieho zaváhania. Bolo to dobré znamenie. Steiner mykol hlavným lanom a vyskočil za ním.
Bohmler vyzrel otvorenými dverami z pilotovej kabíny a poklepkal Gerickeho po pleci: „Sú preč, Peter. Idem zatvoriť.“
Gericke prikývol a zabočil nad more. O necelých päť minút zachrapčalo vo vysielačke a Devlin zreteľne oznámil: „Všetky vtáčatá bezpečne doleteli do hniezda.“
Gericke vzal mikrofón. „Ďakujem, Tulák. Veľa šťastia.“
„Ihneď to oznám do Landsvoortu. Radl je iste ako na ihlách,“ súril Bohmlera.

V ulici princa Albrechta pracoval pri svetle stolnej lampy vo svojej kancelárii Himmler. Oheň v kozube pomaly dohára, v miestnosti sa ochladilo, no reichsführer vytrvalo písal, akoby okolie vôbec nebral na vedomie. Ktosi diskrétne zaklopal na dvere a vošiel Rossman.
Himmler zdvihol hlavu. „Čo je?“
„Práve sa nám z Landsvoortu ozval Radl, pán reichsführer. Orol pristál.“
Himmlerova tvár neprezradila najmenšie pohnutie. „Ďakujem, Rossman,“ odvetil. „Priebežne ma informujte.“

„Rozkaz, pán reichsführer."
Rossman vyšiel a Himmler sa vrátil k práci. Miestnosť stíchla, bolo počuť iba pravidelný škripot pera.

Devlin, Steiner a Joanna Greyová stáli pri stole a študovali špeciálku oblasti. „Vidíte, tu, za cintorínom Panny Márie," vysvetľoval Devlin, „je Starenina lúka. Je to cirkevný majetok. Stojí tam stodola, prázdna."
„Zajtra sa ta presuniete," dodala Joanna Greyová. „Vyhľadáte pátra Verekera a poviete mu, že ste tu na cvičení a chcete v stodole prenocovať."
„A viete naisto, že nám to dovolí?" spýtal sa Steiner.
Joanna Greyová prikývla. „Určite. Tu sú podobné veci na dennom poriadku. Vojaci, čo sú tu na cvičení, na výcviku či na pochodovom cvičení, jednoducho prídu a zasa zmiznú. Nik nemá ani tušenia, o koho vlastne ide. Pred deviatimi mesiacmi tu bola československá jednotka. Dokonca aj dôstojníci vedeli po anglicky iba zopár slov."
„A Vereker bol navyše vojenským kňazom u výsadkárov v Tunisku," dodal Devlin. „Keď uvidí červené barety, od samej ochoty sa potrhá."
„Pokiaľ ide o Verekera, máme ešte ďalšiu výhodu," pokračovala Joanna Greyová. „Vie totiž, že ministerský predseda zostane na víkend v Studley Grange, a to sa dá znamenite využiť. Keď bol sir Henry naposledy u mňa, trochu viac si vypil a všetko Verekerovi vytáral. Samozrejme, Vereker mu musel sľúbiť, že nič nevyzradí. Ani vlastnej sestre to nesmie povedať, pokým významná osobnosť neodíde."
„A v čom spočíva tá výhoda?" spýtal sa Steiner.
„To je celkom jednoduché," odvetil Devlin. „Poviete Verekerovi, že ste sem prišli na víkend na cvičenie. Inokedy by to pokladal za bežné, lenže teraz je informovaný, že Churchill sem príde inkognito. Ako si teda vysvetlí prítomnosť elitnej jednotky Osobitnej leteckej služby?"
„Prirodzene, ako mimoriadne bezpečnostné opatrenie," odpovedal Steiner.
„Správne," prikývla Joanna Greyová. „A je tu ďalšia výhodná okolnosť. Sir Henry totiž usporiada zajtra večer," s úsmevom sa opravila, „prepáčte, dnes večer, na počesť ministerského predsedu večeru. Medzi pol ôsmou a ôsmou. Pozval aj mňa. Zájdem sa ta len ospravedlniť. Poviem, že mám nočnú pohotovostnú službu. Nebude to po prvý raz. Sir Henry aj lady Willoughbyová tomu uveria. Značí to teda, že ak nadviažeme kontakt v blízkosti Studley Grange, presne vám popíšem najnovšiu situáciu."
„Skvelé," prikývol Steiner. „Mám dojem, že celá vec vyzerá čoraz reálnejšie."
„Už musím ísť," vyhlásila Joanna Greyová.
Devlin jej priniesol kabát, no Steiner mu ho vzal a zdvorilo jej ho podržal. „Nehrozí vám nijaké nebezpečenstvo, ak pôjdete sama autom v túto nočnú hodinu?"
„Ale kdeže," usmiala sa. „Som členkou autoparku Ženskej dobrovoľnej služby. Preto som dostala aj oprávnenie chodiť vlastným vozom. No z toho zároveň vyplýva, že slúžievam pohotovostnú službu v dedine a na okolí. Často sa stáva, že musím nadránom niekoho odviezť do nemocnice. Moji susedia sú na to zvyknutí."
Dvere sa otvorili a vstúpil von Neumann. Mal oblečenú maskovaciu výsadkársku uniformu a na červenom barete okrídlenú dýku, odznak Osobitnej leteckej služby.
„Všetko v poriadku?" spýtal sa Steiner.
Nadporučík prikývol. „Všetci sa už uhniezdili. Iba na jedno sa ponosujú, nemajú čo fajčiť."
„Vedela som, že som na niečo zabudla. Nechala som ich vo voze." Joanna vybehla.
Vzápätí sa vrátila a položila na stôl dva kartóny playersiek. V každom bolo po päťsto kusov.
„Panebože," vydýchol prekvapený Devlin. „Videl to svet? To je priam zlatý poklad. Skadiaľ ich máte?"
„Zo skladu Ženskej dobrovoľnej služby. Vidíte, už aj v krádežiach som sa zdokonalila." Usmiala sa. „A teraz, páni, musím ísť. Zajtra sa uvidíme. Pravda, náhodou, keď prídete do dediny."
Steiner a von Neumann zasalutovali. Devlin ju odprevadil k autu. Keď sa vrátil, obaja Nemci už mali kartón otvorený a fajčili pri kozube.
„Aj ja si vezmem zopár škatuliek," poznamenal Devlin.
Steiner mu pripálil. „Pani Greyová je obdivuhodná žena. Komu ste zverili mužstvo, Neumann?

Prestonovi, či Brandtovi?“
„Viem predsa, čo si o sebe namýšľa.“
Ktosi zľahka zaklopal a vošiel Preston. V maskovacej výsadkárskej blúze, s pištoľou za pásom a v červenom barete, švihácky posotenom nad ľavé oko, vyzeral ešte peknejší ako inokedy.
„Namojveru,“ nadhodil Devlin, „takto sa mi páčite. Ste ohromný fešák. Tak akože sa cítite, chlapče? Istotne sa tešíte, že opäť kráčate po rodnej pôde, však?“
Z Prestonovej tváre sa dalo vyčítať, že mu Devlin pripomína čosi, čo by si mal zoškriabať z topánok.
„Ani v Berlíne ste neboli veľmi zábavný, pán Devlin. A teraz ste ešte menej. Zavďačili by ste sa mi, keby ste svoju pozornosť upriamili iným smerom.“
„Fíha!“ užasnuto vydýchol Devlin. „Na koho sa ten mládenec zasa hrá?“
„Ďalšie rozkazy, pán podplukovník?“ oslovil Preston Steinera.
Steiner vzal dva kartóny cigariet a podal mu ich. „Budem vám vďačný, ak ich rozdáte chlapcom,“ odvetil vážne.
„Za to vás vybozkávajú,“ vložil sa do reči Devlin.
Preston ho ignoroval. Vsunul si cigarety pod ľavý lakeť a pôvabne zasalutoval. „Rozkaz, pán podplukovník.“

V dakote zavládla priam rozmarná nálada. Spiatočná cesta uplynula bez incidentu. Boli už necelých päťdesiat kilometrov pred holandským pobrežím. Bohmler otvoril termosku a podal Gerickemu ďalšiu šálku kávy. „Tak sme šťastne doma,“ poznamenal.
Gericke veselo prikývol, no vtom mu úsmev zamrel na perách. V slúchadlách začul známy hlas. Bol to Hans Berger, kontrolór Siedmej nočnej stíhacej skupiny, jeho materskej jednotky.
Bohmler mu položil ruku na plece. „To je Berger, nie?“
„Kto iný?“ odvrkol Gericke. „Veď si ho dosť často počul.“
„Smer nula osem tri stupňov,“ zachrčal pomedzi poruchy Bergerov hlas.
„Akoby navádzal dajakého nočného stíhača na zostrel,“ poznamenal Bohmler. „Naším smerom.“
„Cieľ päť kilometrov.“
Zrazu im Bergerov hlas znel, ako keď kladivo dopadá na posledný klinec v rakve. Bol zvučný, jasný a konečný. Gerickemu sa zovrel žalúdok, no nebál sa. Akoby bol roky vyhľadával smrť, teraz jej takmer blažené pozrel do tváre.
Bohmler ho prudko schytil za lakeť. „Peter, to sme my!“ zreval. „Ten cieľ sme my!“
Delový granát prerazil dlážku pilotovej kabíny, rozčesol palubnú dosku a roztrieštil sklo. Dakota sa prudko zaknísala z boka na bok. Črepina granátu sa zaryla Gerickemu do pravého stehna, v ľavom pleci pocítil tvrdý úder. Časť mozgu mu presne ohlásila, čo sa robí. Kosá hudba, ktorýsi z vlastných kamarátov zdola vystrelil, no tentoraz patril granát jemu.
Zápasil s ovládacou pákou, a keď sa dakota začala rútiť nadol, celou silou ju strhol naspäť. Bohmler sa habkavo pokúšal vstať. Tvár mal zakrvavenú.
„Vyskoč!“ zreval Gericke, prekríkajúc vietor, čo fičal rozbitým sklom. „Dlho ju neudržím.“
Bohmler vstal, pokúšal sa čosi povedať. Gericke sa prudko zahnal ľavou rukou a tresol ho po tvári. Pocítil príšernú bolesť, no ešte raz zrúkol: „Vypadni! Rozkazujem ti to.“
Bohmler sa obrátil a prešiel dozadu, k dverám dakoty. Lietadlo bolo strašne doráňané. Trup malo dosekaný, pri každom nápore vetra v ňom zadrnčali kusy odtrhnutého plechu. Zacítil dym a horiaci olej. Keď sa zaprel do kľučiek na posuvných dverách, panika v ňom vybičovala novú silu.
Panebože, nedopusť, aby som zhorel, pomyslel si. Hocičo, len to nie. Potom sa dvere odsunuli, Bohmler na okamih zastal v nich a potom sa prekoprcol do noci.
Dakota sa zvrtla okolo vlastnej osi, ľavé krídlo sa jej zdvihlo. Bohmler urobil kotrmelec a práve keď pravou rukou kŕčovite zovrel kovový krúžok, prudko narazil hlavou o chvost. Presne v okamihu smrti potiahol uvoľňovaciu šnúru. Padák sa otvoril a zvoľna ho unášal do temnôt.
Dakota letela ďalej. Klesala, ľavý motor horel, iskry sršali na krídlo a preskakovali na trup lietadla. Gericke sedel za palubnou doskou a usiloval sa udržať lietadlo. Vôbec nevnímal, že ľavú ruku má na dvoch miestach zlomenú.

Do očí mu stekala krv. Úporne civel do mračna dymu. Zrazu sa vysilene zasmial. Takto odísť zo sveta! Už nepôjde do Karinhallu, nijaký rytiersky kríž už nedostane. Otca to zarmúti. Ale aspoň vyznamenanie mu odovzdajú posmrtne.
Zrazu sa dym vyčistil a cez hmlu zazrel more. Holandské pobrežie už nemôže byť ďaleko. Pod sebou videl lode, mal dojem, že boli dve. Vyšľahli k nemu zameriavacie strely. Voľajaký poondiaty protiponorkový čln cerí zuby. Všetko bolo nesmierne smiešne.
Keď sa pokúsil presadnúť, zistil, že ľavá noha mu uviazla pod kusom dokrúteného trupu. Ani ho to nezronilo, vyskočiť už aj tak nemohol. Bol prinízko - sotva sto metrov nad morom. Uvedomil si, že z pravej strany ho ako chrt prenasleduje protiponorkový čln, že naňho páli zo všetkých zbraní a že delové granáty kmášu dakotu.
„Pankharti!“ skríkol Gericke. „Pankharti sprostí!“ Opäť sa mdlo zasmial, a akoby vľavo od neho ešte stále sedel Bohmler, potichu nadhodil: „Došľaka, proti komu vlastne bojujem?“
Zrazu prudko zadul vietor, a keď rozohnal dym, zazrel tridsať metrov pod sebou more, ktoré sa mu rútilo v ústrety.
V tom okamihu, jediný raz v živote, no v rozhodujúcej chvíli, dokázal, že je znamenitý pilot. Vzopäl sa v ňom všetok pud sebazáchovy a vlial mu novú silu. Potiahol ovládaciu páku a napriek mučivej bolesti v ľavej ruke znížil obrátky a sklopil výškové klapky.
Dakota takmer zastala vo vzduchu, chvost obrátený nadol. Keď padala na vlny, ešte raz zvýšil obrátky, vyrovnal ju a opäť prudko pritiahol páku. Tri razy nadskočila ako obrovský plavák, zvírila vodu a zastala. Keď sa cez lietadlo prevalila vlna, horiace motory zlostne zasyčali.
Gericke zostal chvíľu sedieť. Všetko vyšlo naopak. Nič nerobil tak, ako mal, a jednako zvládol všetky predpokladané riziká. Členky mu zaliala voda. Pokúsil sa vstať, no ľavú nohu mal zaseknutú. Z držiaka vpravo vytrhol protipožiarnu sekerku, zaťal do dokrúteného trupu, a pritom si zlomil členok. Lenže vtedy už vôbec nerozmýšľal.
Vonkoncom ho neprekvapilo, keď zistil, že stojí a nohu má voľnú. Otvoril striešku na kabíne - šlo to celkom hladko - prevalil sa do vody, a keď nemotorne narazil na krídlo, vytiahol krúžok na záchrannej veste. Vo chvíli sa nafúkla. Nohou sa odrazil od krídla a dakota sa začala ponárať.
Keď sa za ním zjavil protiponorkový čln, ani sa neobrátil. Dal sa unášať vodou a pozoroval, ako dakota mizne pod hladinou.
„Dobre si slúžila, starká, dobre,“ povedal.
Vedia neho pľaslo do vody lano a ktosi po anglicky, s tvrdým nemeckým prízvukom zavolal: „Chyť sa, Tommy, vytiahneme ťa. Už si v bezpečí.“
Gericke sa obrátil a pozrel na mladého Nemca, námorného poručíka, a na húf námorníkov, ktorí sa nakláňali nad ním ponad zábradlie.
„Tak, v bezpečí?“ odvrkol po nemecky. „Pankharti sprostí, ja predsa patrím k vám.“

15

V sobotu predpoludním, krátko po desiatej, si Molly vyšla na koni pomedzi polia k Chasníkovej špici. Celú noc sa lialo, a hoci teraz už iba mrholilo, močiare zahaľovala hmla.
Vstala zavčasu a celé predpoludnie usilovne pracovala. Nakŕmila dobytok, sama podojila kravy, lebo Laker Armsby musel kopať hrob. Z ničoho nič ju posadla myšlienka, že zájde za Devlinom, hoci mu sľúbila, že vyčká, pokým ju nezavolá. Zrazu pocítila obavy, či sa mu niečo neprihodilo. Čierny obchod sa totiž prísne trestal väzením.
Zašla s koňom do močariská, a keď zozadu zamierila pomedzi šachorinu k hájovni, zviera si už samo hľadalo cestu. Kalná voda mu siahala až po brucho a nabrala sa Molly do gumených čižiem. Nedbala na to. Nakláňala sa ponad konskú šiju a úporné hľadela do hmly. Bola by prisahala, že cíti dym. Potom sa z hmly pomaly vynorila stodola a hájovňa. Z komína naozaj stúpal dym.
Zaváhala. Zrazu zostala nerozhodná. Liam je teda doma, očividne sa vrátil prv, ako zamýšľal. No keby teraz vošla dnu, myslel by si, že ho zasa špehuje. Zaťala päty koňovi do slabín a zvrtla ho.

Chlapi v stodole si balili výstroj a chystali sa na odchod. Brandt s Altmannorn dozerali na montáž ťažkého guľometu Browning M2 na džíp. Preston sa díval na nich s rukami založenými za chrbtom a tváril sa, akoby celej akcii velil.
Werner Briegel a Klugl pootvorili okenicu na zadnom obloku a Werner, pokiaľ dovidel, pozoroval Zeissovým poľným ďalekohľadom močarisko. V húštine objavil potápky, vodné sliepky, krivonosy, divé kačky a husi. Potešil sa.
„Tamto je fešácka sluka," upozornil Klugla. „Sťahovavý vták. Zvyčajne tiahne na jeseň, no občas tu prezimúva." Zrazu zočil Molly. „Doparoma, ktosi nás pozoruje."
Brandt s Prestonom priskočili k nemu. „Ja si ju vezmem na starosť," vyhlásil Preston, zvrtol sa a odbehol k vrátam.
Brandt ho chcel zadržať, ale nestihol. Preston prebehol dvor a zmizol v šachorine. Molly zvrtla koňa a pritiahla mu uzdu. V prvej chvíli jej zišlo na um, že je to Devlin. Ale keď Preston schmatol uzdu, Molly naňho užasnuto vytreštila oči.
„Zostúpte z koňa!"
Keď k nej načiahol ruku, Molly sa pokúsila cúvnuť. „Nechajte ma na pokoji, veď som nič neurobila."
Preston ju zdrapil za pravé zápästie a stiahol zo sedla, no pri páde ju stihol ešte zachytiť. „To sa ešte ukáže."
Keď sa Molly začala brániť, tuho ju stisol, prehodil si ju cez plece a vykročil pomedzi šachorinu k stodole. Molly kopala a vrieskala.
Hneď za úsvitu Devlin zašiel na pláž presvedčiť sa, či príliv zmyl všetky stopy predchádzajúcej noci. Po raňajkách ta znovu zašiel so Steinerom. Pokiaľ sa dalo v hmle dovidieť, ukázal mu oblasť - záliv aj výbežok, kam ich prídu vyzdvihnúť. Práve sa vracali. Boli sotva tridsať krokov od hájovne, keď sa z močiara vynoril Preston s dievčaťom na pleci.
„Čo sa robí?" spýtal sa Steiner.
„To je Molly Priorová, spomínal som vám ju."
Devlin sa rozbehol a vrútil sa do dvora práve vo chvíli, keď sa Preston chystal otvoriť dvere. „Dočerta, pusťte ju!" zreval naňho Devlin.
Preston sa obrátil. „Vy mi nemáte čo rozkazovať."
Ale vtom už zasiahol Steiner, ktorý sa prihnal na dvor Devlinovi v pätách. „Poručík Preston," zvolal oceľovým hlasom, „zaraz pusťte tu dámu!"
Preston zaváhal, potom neochotne postavil Molly na zem. V okamihu mu vyťala zaucho. „A vy sa ma už nedotknite, vy ohava!" skríkla naňho.
V stodole zahlaholil smiech. Molly sa obrátila a otvorenými vrátami zazrela vyškierajúce sa tváre, za nimi nákladné auto a džíp, na ktorom už bol namontovaný guľomet.
Devlin odsotil Prestona a priskočil k nej. „Nič sa ti nestalo, Molly?"
„Liam," vydýchla užasnutá. „Čo sa tu robí?"
Steiner sa pohotovo zamiešal. „Poručík Preston," chladne oslovil podriadeného, „hneď sa tejto dáme ospravedlníte." Preston zaváhal, no Steiner mu dôrazne pripomenul: „Hneď teraz, pán poručík!"
Preston zrazil podpätky. „Úctivo sa ospravedlňujem, slečna. Chybil som," dodal mierne ironicky, zvrtol sa a vošiel do stodoly.
Steiner vážne zasalutoval. „Ani neviem vypovedať, ako ma ten nešťastný incident mrzí."
„Molly, toto je podplukovník Carter," vysvetlil Devlin.
„Z poľského výsadkárskeho oddielu," dodal Steiner. „Sme tu na poľnom cvičení, a žiaľ, keď ide o bezpečnosť, poručík Preston sa dá ľahko strhnúť."
Molly sa zatvárila ešte zmätenejšie. „Ale, Liam..." začala.
Devlin ju vzal pod pazuchu. „Pod, chytíme koňa, a hup do sedla." Tisol ju k okraju močariska, kde zviera pokojne obhrýzalo chumáčik trávy. „Vidíš, čo si vykonala," pokračoval vyčítavo. „Nepovedal som ti, aby si počkala, že popoludní prídem za tebou? Kedy už prestaneš pchať nos do toho, do čoho ťa nič?"
„Ale ja to nechápem," namietla. „Výsadkári - tu, a to nákladné auto a džíp, čo si natieral?"
Zúrivo ju schmatol za lakeť. „Preboha, Molly, to všetko je kvôli bezpečnosti. Nerozumela si, čo vravel

podplukovník? Čo myslíš, prečo ten poručík tak zareagoval? Majú tu osobitnú úlohu. Pochopíš to, až odídu. No zatiaľ je všetko prísne tajné, a živej duši nesmieš spomenúť, že si ich tu videla. Ak ma ľúbiš, musíš mi to sľúbiť."
Uprene sa naňho zahľadela a v očiach sa jej zračilo pochopenie. „Už rozumiem," prikývla. „Všetko chápem - nočné výlety i ostatné. Nazdala som sa, že súvisia s čiernym obchodom, a ty si ma v tom nechal. Ale mýlila som sa. Ty si ešte stále v armáde, však?"
„Áno," prisvedčil do istej miery pravdivo. „Žiaľ, som."
Oči sa jej rozžiarili. „Och, Liam, môžeš mi odpustiť, že som ťa pokladala za obyčajného šmelinára, čo kupčí po krčmách s hodvábnymi pančuchami a s whisky?"
Devlin sa zhlboka nadýchol a zmohol sa na úsmev. „Porozmýšľam o tom. Teraz choď pekne domov a vyčkaj, kým sa ti ozvem, nech by si čo ako dlho čakala."
„Už idem, Liam. Už idem."
Hodila sa mu okolo hrdla, pobozkala ho a vyšvihla sa do sedla. „A zapamätaj si, nikomu ani muk," pripomenul jej Devlin.
„Môžeš sa na mňa spoľahnúť." Popchla koňa a zamierila do šachoriny.
Devlin sa rozbehol cez dvor. Z hájovne vyšiel Neumann a zastal pri Steinerovi. Podplukovník sa spýtal: „Všetko v poriadku?"
Devlin sa prehnal popri ňom a vpálil do stodoly. Chlapi posedávali v hlúčikoch, zhovárali sa. Preston si práve pripaľoval cigaretu, dlaňami si chránil horiacu zápalku. Pozrel na Devlina a výsmešné sa pousmial. „Aspoň vieme, ako ste si tu v posledných týždňoch užívali. Dobre vám to padlo, Devlin?"
Ír sa elegantne zahnal pravou rukou a zasiahol Prestona päsťou do lícnej kosti. Angličan sa potkol o čiusi nohu a rozpleštil sa na zemi. No vtom už schmatol Devlina za plece Steiner.
„Ja toho pankharta zabijem!" zavrčal Devlin.
Steiner si zastal pred neho a položil mu ruky na plecia. Devlina prekvapilo, aký je silný. „Choďte do hájovne," pokojne povedal Steiner. „Ja to vybavím."
Devlin naňho zagánil, tvár smrteľne bledú, oči mútne. Zvrtol sa, vyšiel zo stodoly a prebehol dvorom.
Preston vstal, dlaň si pridŕžal na tvári. Nik ani nehlesol.
„Preston," oslovil ho Steiner, „len čo sa tomu chlapovi naskytne príležitosť, zabije vás. Dávajte si pozor a držte sa na uzde, lebo ak vás nezabije on, vlastnoručne vás odstrelím." Pokývol Neumannovi. „Prevezmite velenie."
Keď vstúpil do hájovne, Devlin držal v ruke fľašu írskej whisky. S neistým úsmevom pozrel na Steinera. „Bože môj, veď by som ho bol zabil. Už som zrejme hotový."
„A čo bude s tým dievčaťom?"
„S tým si nelámte hlavu. Je presvedčená, že som ešte vždy v armáde a až po uši zavalený úradnými tajomstvami." Z tváre sa mu dalo vyčítať, že sa sám sebe bridí. „Vraj som jej milovaný chlapec. A veruže som." Chcel si znovu naliať whisky, no zháčil sa a pevne zazátkoval fľašu. „Už je to v poriadku," ubezpečil Steinera. „A čo ďalej?"
„Približne napoludnie sa podľa plánu presunieme do dediny. Nateraz sa držte v ústraní. Večer sa môžeme stretnúť. Za tmy, krátko pred výpadom."
„Dobre," prisvedčil Devlin. „Joanna Greyová sa s vami popoludní v dedine istotne dajako spojí. Povedzte jej, že o pol siedmej k nej prídem. Váš čln by tu mal byť medzi deviatou a desiatou. Prinesiem vysielačku, aby ste mohli nadviazať spojenie s Koenigom priamo z miesta operácie a podľa okolností spresniť čas, kedy vás má vyzdvihnúť."
„Výborne," odvetil Steiner, no vzápätí sa zháčil. „Ešte čosi."
„Čo?"
„Moje rozkazy ohľadne Churchilla sú jednoznačné. Chcú ho dostať živého, no ak to nepôjde..."
„Tak ho musíte prevŕtať. V čom je problém?"
„Nebol som si istý, či v tom vy neuvidíte problém."
„Vôbec nie," pokrútil hlavou Devlin. „Teraz sme všetci vojaci a ako vojaci riskujeme. To platí aj pre starého Churchilla."

V Londýne si Rogan robil poriadok v stole, v myšlienkach bol už na obede, keď sa bez zaklopania otvorili dvere a vstúpil Grant. Tvár mal od vzrušenia napätú. „Toto práve prišlo ďalekopisom," vyhŕkol a položil Roganovi na stôl hlásenie. Už ho máme."
„Norfolské policajné oddelenie v Norwichi," pokýval hlavou Rogan.
„Tam sa našla jeho registračná karta. Býva však o kus ďalej - na severonorfolskom pobreží neďaleko Studley Constable a Blakeney. Je to pánubohu za chrbtom."
„Poznáte tie končiny?" spýtal sa Rogan a opäť pozrel na hlásenie.
„Ako chlapčisko som bol zo dva razy na prázdninách v Sheringhame."
„Tak najnovšie sa volá Devlin a je hájnikom u miestneho statkára sira Henryho Willoughbyho. Čaká ho teda náramné prekvapenie. Ako ďaleko to je?"
„Pekných pár sto míľ," kyslo odvetil Grant. „Dočerta, čo len má za lubom?"
„Čoskoro sa dozvieme," upokojil ho Rogan a zdvihol pohľad z hlásenia.
„Tak čo podnikneme ďalej? Mám požiadať norfolskú políciu, aby ho zatkla?"
„Zošaleli ste?" zhrozil sa Rogan. „Poznáte predsa vidieckych policajtov, sú to kapustné hlavy. Nie, Fergus, vybavíme to sami. Vy a ja. Koniec koncov, už dávno som sa nedostal cez víkend na vidiek. Bude to celkom príjemná zmena."
„Poobede máte schôdzku u generálneho prokurátora," pripomenul mu Grant. „Ohľadne dôkazov proti Halloranovi."
„O tretej stadiaľ vypadnem, najneskôr o pol štvrtej. Vyžiadajte si v našom autoparku voz a počkajte ma. Hneď vyštartujeme."
„Nemal by nám to schváliť zástupca komisára?"
„Prekristapána, Fergus," podráždene vybuchol Rogan, „čo sa s vami porobilo? Veď je v Portsmouthe, nie? Tak sa pohnite."
Grant si nevedel vysvetliť vlastnú váhavosť, a tak iba silene odvetil: „Stane sa, prosím."
Už mal ruku na kľučke, keď ho Rogan zadržal. „Fergus."
„Áno, pane?"
„Zavolajte do skladu zbraní a vyžiadajte si dva rýchlopalné brovningy. Ten chlapík totiž najprv strieľa a len potom sa pýta, čo od neho chcete."
Grant preglgol. „Vybavím to," odvetil trochu rozochveným hlasom a vyšiel.
Rogan vstal, odsunul stoličku a pristúpil k oknu. Premklo ho také vzrušenie, že podvedome zaťal päste. „Nuž tak, ty pankhart," precedil potichu. „Uvidíme, či si taký sekáč."

Krátko predpoludním otvoril Filip Vereker na fare dvere na konci chodby pod zadným schodišťom a zišiel do pivnice. V nohe mal také prudké bolesti, že predchádzajúcej noci takmer oka nezažmúril. Sám si bol na vine. Lekár mu bol ponúkol morfiové pilulky, koľko bude potrebovať, no Vereker sa chorobne bál, aby si na ne neprivykol.
A tak trpel. Ešte šťastie, že Pamela príde na víkend. Včasráno mu zatelefonovala, a nielenže príchod potvrdila, no zároveň mu oznámila, že po ňu príde do Pangbournu Harry Kane. Aspoň Vereker ušetrí päť litrov benzínu. A to rozhodne nebola maličkosť. Kane mu bol sympatický. Nevdojak si ho obľúbil, čo sa mu nestávalo často. Dobre mu padlo, že konečne Pamela o niekoho prejavuje záujem.
Na klinci pri konci schodišťa visela veľká baterka. Vereker ju vzal, otvoril starú čiernu dubovú skriňu, čo stála naproti schodom, vstúpil do nej a zatvoril za sebou dvere. Zažal baterku a nahmatal skrytú páčku. Zadná stena skrine sa otvorila a Vereker vošiel do dlhého, tmavého tunela. Zarosené kamenné múry sa vlhko leskli
Chodba patrila medzi posledné skvostné diela anglickej architektúry svojho druhu. V minulosti také tunely spájali fary s kostolmi. Bol to pozostatok z čias Alžbety Tudorovej, keď katolíkov perzekvovali. Tajomstvo chodby sa dedilo z farára na farára. Vereker ju pokladal iba za veľmi praktickú vec.
Keď vkročil na schody na konci tunela, užasnutý sa zháčil a pozorne načúval. Istotne sa nemýlil. Ktosi hral na organe a ozaj veľmi dobre. Vyšiel po schodoch, otvoril dvere - ktoré v skutočnosti tvorili súčasť dubového obloženia v sakristii - zatvoril ich za sebou, otvoril ďalšie dvere a vošiel do kostola.
Keď vykročil uličkou pomedzi lavice, s úžasom zistil, že pri organe sedí čatár výsadkárskej jednotky v

maskovacej blúze, s červeným baretom položeným vedľa seba. Hral Bachovo prelúdium, veľmi primerané ročnému obdobiu, lebo na ten istý nápev sa zvyčajne spievala stará adventná pieseň Gottes Sohn ist gekommen.
Hans Altmann sa priam vyžíval v hre. Organ bol znamenitý a kostol utešený. Keď zdvihol pohľad, v zrkadielku, ktoré mal na organe umiestené pred sebou, zazrel na konci schodov vedúcich na chór Verekera. Prestal hrať a obzrel sa.
„Prepáčte, páter, ale neodolal som.“ Rozhodil rukami. „V mojom terajšom zamestnaní sa mi málokedy naskytne takáto príležitosť.“ Hovoril znamenite po anglicky, no s výrazným prízvukom.
„Kto ste?“ spýtal sa Vereker.
„Čatár Emil Janowski.“
„Poliak?“
„Áno,“ prikývol Altmann. „Prišli sme za vami - môj veliteľ a ja. Keď sme vás tu nenašli, prikázal mi, aby som tu počkal. Šiel za vami na faru.“
„Hráte naozaj výborne,“ poznamenal Vereker. „Bacha musí hrať ozajstný majster. Zakaždým si to skrúšene uvedomujem, keď si sadám za organ.“
„Aj vy hráte?“ spýtal sa Altmann.
„Áno,“ odvetil Vereker. „Skladbu, čo ste hrali, mám veľmi rád“
Altmann prikývol. „Aj ja.“ Opäť začal hrať a tentoraz aj spievať.
Vtom zaškrípali ťažké dubové dvere a vošiel Steiner, v jednej ruke jazdecký bičík, v druhej baret, a zamieril uličkou pomedzi lavice. Jeho kroky sa rozliehali po kamennej dlážke. Keď podišiel k nim, plavé vlasy mu pohladili lúče predierajúce sa prítmím oblokov nad chrámovou loďou.
„Páter Vereker?“
„Áno.“
„Howard Carter, veliteľ samostatného poľského výsadkárskeho oddielu Osobitnej leteckej služby.“
Obrátil sa k Altmannovi: „Správali ste sa slušne, Janowski?“
„Veď viete, pán podplukovník, že organ je moja najväčšia slabosť.“
Steiner sa zasmial. „Tak odchod - a počkajte vonku s ostatnými.“ Altmann sa vzdialil a Steiner sa zahľadel na chrámovú loď. „Je naozaj prekrásna.“
Vereker si ho zvedavo premeral. Všimol si hodnosť podplukovníka na náplecníkoch výsadkárskej blúzy.
„Áno, sme na náš kostol hrdí. Osobitná letecká služba... Nevzdialil! ste sa trochu priďaleko od svojich zvyčajných lovísk? Nazdal som sa, že sa ponevierate najmä po gréckych ostrovoch a Juhoslávii.“
„Áno, ale asi pred mesiacom si naša múdra vrchnosť zmyslela, že nás povolá domov na špeciálny výcvik. Lenže všetci moji chlapci sú Poliaci, takže sa vlastne nedá povedať, že sú doma.“
„Ako Janowski?“
„Ale kdeže. Janowski hovorí po anglicky veľmi dobre. Poväčšine vedia nanajvýš povedať: ‚Slečna, nechceli by ste sa so mnou večer prejsť?‘ a dosť. A s tým nevystačia.“ Steiner sa usmial. „Výsadkári sa vedia správať dosť spupne, páter. S elitnými jednotkami sú vždy mrzutosti.“
„Viem,“ prikývol Vereker. „Aj ja som slúžil v takej jednotke. Bol som vojenským kňazom Prvej výsadkárskej brigády.“
„Naozaj?“ začudoval sa Steiner. „Slúžili ste v Tunisku?“
„Áno, v Oudne. Doniesol som si odtiaľ túto pamiatku.“ Vereker si poklepkal paličkou po protéze. „A teraz som tu.“
Steiner mu stisol ruku. „Teším sa, že vás poznávam. Na čosi podobné som nebol pripravený.“
Vereker sa zmohol na úsmev, čo sa stávalo zriedkakedy. „Čím vám môžem poslúžiť?“
„Buďte taký láskavý a dovoľte nám tu prenocovať. Neďaleko je stodola, tuším v nej už ktosi táboril.“
„Ste tu na cvičení?“
Steiner sa pousmial. „Áno, tak sa to dá nazvať. Mám tu iba zopár ľudí. Zvyšok je roztrúsený po celom severnom Norfolku. Zajtra všetci pobežia sťa diabli v určenú hodinu na určené miesto, aby sme si skontrolovali, ako rýchle sa vieme sústrediť.“
„Zostanete tu iba popoludní a cez noc?“
„Áno. Prirodzene, pousilujeme sa, aby sme vás ničím neobťažovali. Pravdepodobne vyženiem chlapcov

na menšie taktické cvičenie v okolí dediny, aby nehliveli. Čo myslíte, nebude mať nik proti tomu námietky?“
Ťah zabral znamenite. Presne tak, ako Devlin predvídal. Filip Vereker sa usmial. „Pán podplukovník, na okolí Studley Constable sú večne akési vojenské cvičenia. Ochotne vám pomôžeme, pokiaľ to bude v našich silách.“

Altmann vyšiel z kostola a pustil sa dole briežkom k bedfordke, čo stála pred masívnou bránou na ceste vedúcej k stodole na Stareninej lúke. Džíp čakal pri bráne cintorína. Za volantom sedel Klugl a za ťažkým guľometom Werner Briegel.
Werner pozoroval ďalekohľadom havranie hniezda v korunách bukov. „To je naozaj zaujímavé,“ povedal Kluglovi. „Hádam sa na ne pôjdem pozrieť zblízka. Ideš so mnou?“
Keďže široko-ďaleko nebolo živej duše, rozprával po nemecky. Klugl mu odpovedal rovnako: „Myslíš, že si to môžeme dovoliť?“
„A čo sa stane?“ mykol plecom Werner.
Vyskočil z džípu a vošiel do cintorína. Klugl váhavo vykročil za ním. Laker Armsby práve kopal hrob v západnom kúte cintorína. Keď ich zazrel kráčať pomedzi náhrobné kamene, prestal hĺbiť jamu a vytiahol si spoza ucha nedofajčenú cigaretu.
„Dobrý deň,“ pozdravil Werner.
Laker zažmurkal na návštevníkov. „Cudzinci? Podľa uniforiem som si myslel, že ste Angličania.“
„Poliaci,“ odvetil Werner. „Musíte ospravedlniť môjho kamaráta, vôbec nevie po anglicky.“
Laker vyzývavo žmolil medzi prstami ohorok. Nemec pochopil a vytiahol škatuľku playersiek. „Vezmite si.“
„Veľmi rád.“ Lakerovi zaiskrili oči.
„Vezmite si ešte.“
Lakera nebolo treba dva razy núkať. Jednu cigaretu si založil za ucho, druhú si pripálil. „A ako sa voláte?“
„Werner.“ Zavládlo nepríjemné ticho. Mládenec si uvedomil, že urobil chybu, a rýchlo dodal: „Kunicki.“
„Ach, tak,“ prikývol Laker. „Ja som žil v tom, že Werner je nemecké meno. V tisícdeväťstopätnástom som zajal Nemca, volal sa Werner - Werner Schmidt.“
„Moja matka bola Nemka,“ vysvetlil Werner.
„Za to predsa nemôžete,“ odvetil Laker. „Človek si nemôže vyberať, kto ho privedie na tento svet.“
„Tie havrany,“ poznamenal Werner, „smiem sa spýtať, ako dlho sú tu?“
Laker naňho nechápavo pozrel, potom sa zahľadel na stromy. „Vlastne odjakživa. Aspoň čo sa ja pamätám. Zaujímate sa o vtáky?“
„Áno,“ priznal sa Werner. „Sú to predsa úžasné tvory. Na rozdiel od ľudí sa málokedy medzi sebou bijú. Nepoznajú nijaké hranice, sú doma na celom svete.“
Laker pozrel naňho, akoby si myslel, že chlapcovi preskakuje, a zasmial sa. „Ale nevravte. Koho už len zaujíma zopár škrekotavých havranov?“
„A predsa sú zaujímavé,“ nedal sa odbiť Werner. „Pravda, havrany sú rozšírené aj v Norfolku, no mnohé sem prilietajú koncom jesene a v zime až z Ruska.“
„Ale nevravte,“ pokrútil hlavou Laker.
„Naozaj. Pred vojnou tu našli veľa havranov s krúžkami, čo im založili v okolí Leningradu.“
„Chcete vari povedať, že podaktoré z týchto strašiakov prileteli až stadiaľ?“ spýtal sa Laker.
„Celkom iste.“
„Nuž, ja som takého nevidel.“
„V budúcnosti, bratku, sa musíte k leningradským havranom správať úctivo ako k scestovaným dámam a pánom,“ usmial sa Werner.
„Kunicki, Moczar!“ skríkol ktosi. Obaja sa zvrtli a pred kostolom zazreli Steinera s farárom.
„Odchádzame,“ zvolal Steiner a Werner s Kluglom sa rozbehli naprieč cintorínom k džípu.
Steiner s pátrom Verekerom vykročili po cestičke. Celkom blízko sa ozval klaksón. Vzápätí sa od dediny prirútil hore kopcom džíp a zastal na druhej strane cesty. Vyskočila z neho Pamela Verekerová v

uniforme Ženského leteckého pomocného zboru. Werner s Kluglom si ju uznanlivo premerali, no keď sa spoza džípu vynoril Harry Kane, obaja zmeraveli. Kane mal na sebe poľnú blúzu, výsadkárske baganče a na hlave lodičku.
Keď sa Steiner s Verekerom priblížili k bráne, Pamela podišla k nim, postavila sa na prsty a pobozkala brata na líce.
„Prepáč, že meškám. Harry sa chcel trochu obzrieť po Norfolku. Dosiaľ to totiž nestihol."
„A ty si ho povodila okľukami," nežne podotkol Vereker.
„Ale aspoň som vám ju priviezol, páter," pripomenul Kane.
„Zoznámte sa láskavo s podplukovníkom Carterom, veliteľom samostatného poľského výsadkárskeho oddielu," povedal Vereker. „Je tu s mužstvom na cvičení. Prenocujú v stodole na Stareninej lúke. Pán podplukovník, toto je moja sestra Pamela a major Harry Kane."
„Dvadsiaty prvý osobitný prepadový oddiel," dodal Kane a potriasol si so Steinerom ruku. „Sme vyššie, v Meltham House. Všimol som si vašich chlapcov na ceste, pán podplukovník. Tie pochabé červené barety im náramne pristanú. Stavím sa, že dievčatá sú za nimi celé divé."
„Tak to vyzerá," usmial sa Steiner.
„Poliaci? Aj u nás máme dvoch Poliakov. Jeden z nich, Krukowski, pochádza z Chicaga. Narodil sa tam, vyrástol tam, a jednako vie po poľsky práve tak dobre ako po anglicky. Hádam by sme sa mohli dať dokopy."
„To, žiaľ, nepôjde," odvetil Steiner. „Dostal som osobitné rozkazy. Popoludní a večer máme výcvik a zajtra sa ide na zraz s ďalšími jednotkami, ktorým velím. Veď viete, ako to chodí."
„To teda viem," prisvedčil Kane. „Som presne v takom istom položení." Pozrel na hodinky. „Ak sa totiž o dvadsať minút nevrátim do Meltham House, dá ma plukovník odstreliť."
Steiner milo prikývol. „Jednako sa teším, že sme sa zoznámili. Do videnia, slečna Verekerová, do videnia, páter." Nasadol do džípu, kývol Kluglovi a ten vyštartoval.
„Nezabúdajte, Klugl, tu sa chodí po ľavej strane," pokojne poznamenal Steiner.

Múry stodoly boli miestami takmer meter hrubé. V stredoveku vraj bola súčasťou hradu. Zámerom Steinerovej skupiny rozhodne vyhovovala. Páchlo tu zatuchnutým senom a myšinou. V kúte stál dolámaný voz. Stodolu osvetľovali okrúhle okienka s vybitým sklom nad priestranným senníkom. Bedfordku so strážou nechali stáť pred stodolou a s džípom zašli dnu. Steiner si zastal naň a oslovil skupinu:
„Dosiaľ nám všetko vyšlo. Odteraz sa musíme správať tak, aby celá akcia vyzerala čo najprirodzenejšie. Vytiahnite cestovné variče a pripravte si jedlo." Pozrel na hodinky. „Tým sa zabavíme asi do tretej. Potom si urobíme krátky výcvik na poliach, pri potoku a medzi domami. Na to sme tu a to sa od nás aj očakáva. Precvičíme si základnú pechotnú taktiku. A ešte čosi - ustavične dbajte, aby po nemecky nik ani nemukol. A rozprávajte polohlasne. Počas cvičenia sa, pokiaľ možno, dorozumievajte posunkami. Hlasné povely musia byť, samozrejme, anglické. Poľné telefóny použijete iba v krajnom prípade. Nadporučík Neumann určí veliteľom družstiev volacie heslá."
„A ak sa nám niekto prihovorí?" spýtal sa Brandt.
„Musíte predstierať, že nerozumiete. Vy, Brandt, síce viete po anglicky, no i vy radšej mlčte, aby ste sa do dačoho nezaplietli."
Steiner sa obrátil k Neumannovi. „Organizáciu cvičenia prenechávam vám. Pamätajte na to, že v každom družstve musí aspoň jeden človek vedieť dobre po anglicky. To sa hádam dá zariadiť." Opäť sa obrátil k mužstvu. „Nezabúdajte, že medzi šiestou a pol siedmou sa už stmieva. Len dovtedy musíme predstierať, že niečo robíme."
Zoskočil z džípu, vyšiel zo stodoly a zbehol po cestičke k bráne. Len čo sa oprel o ňu, zočil Joannu Greyovú. Šliapala na bicykli do kopca, na kormidle jej visel košík s veľkou kyticou kvetov. Fľak bežal za ňou.
„Dobrý deň, milostivá pani," zasalutoval Steiner.
Zoskočila z bicykla a podišla k bráne. „Ako vám to ide?"
„Znamenite."

Podala mu ruku, akoby sa s ním až teraz zoznamovala. Z diaľky to nepochybne vyzeralo celkom prirodzene. „A čo Filip Vereker?“
„Bol samá ochota. Devlin mal pravdu. Podľa všetkého sa nazdáva, že sme prišli strážiť významnú osobnosť.“
„A čo ďalej?“
„Uvidíte, ako sa budeme hrať na vojakov. Devlin vám odkazuje, že príde o pol siedmej.“
„Výborne.“ Znovu mu podala ruku. „Tak do videnia.“
Steiner zasalutoval, zvrtol sa a zamieril nazad k stodole. Joanna vyskočila na bicykel a pokračovala v ceste hore kopcom ku kostolu. Tam stál Vereker. Počkal, kým si oprela bicykel o stenu a podišla k nemu aj s kvetmi.
„Sú prekrásne,“ pochválil ich. „Skade ich máte?“
„Ach, od priateľky z Holtu. Sú to irisy, vypestovala ich v skleníku. Pravda, nepočína si priveľmi vlastenecky. Akiste by mala radšej pestovať zemiaky či kapustu.“
„Hlúposti. Človek nie je živý iba chlebom.“ Joannu prekvapil Verekerov patetický tón. „Boli ste ešte so sirom Henrym, pokým odišiel?“
„Áno, cestou sa u mňa zastavil. Prirodzene, v parádnej uniforme. Vyzeral naozaj majestátne.“
„A podvečer sa vráti s významnou osobnosťou,“ pokračoval Vereker. „V Churchillovom životopise sa raz stručne spomenie: ‚Prenocoval v Studley Grange.‘ Dedinčania ani netušia, že sa tu odohráva kus histórie.“
„Áno, máte pravdu.“ Pôvabne sa usmiala. „Ale hádam by sme mali dať tie kvety na oltár.“
Otvoril dvere a spolu vošli do kostola.

16

Keď v Londýne Big Ben odbíjal tri hodiny, vyšiel Rogan z justičného paláca a rozbehol sa k mohutnej limuzíne, čo stála pri chodníku. Za volantom sedel Fergus Grant. Napriek tomu, že husto pršalo, hlavný inšpektor bol v znamenitej nálade.
„Všetko v poriadku, pán inšpektor?“ spýtal sa Fergus.
Rogan sa lišiacky usmial. „Ak náš priateľ Halloran nevyfasuje aspoň desať rokov, som pápež. Máte ich?“
„V priečinku na rukavice.“
Rogan otvoril priečinok a vybral ťažký brovning. Skontroloval zásobník a vsunul ho nazad do pažby. Sám sa začudoval, ako príjemne sa zbraň drží v hrsti, priam do nej zapadla. Poťažkal pištoľ a vopchal ju do náprsného vrecka.
„Všetko v poriadku, Fergus. Už nám chýba iba priateľ Devlin.“

V tom istom čase klusala Molly na koni poľnými chodníčkami ku kostolu. Mrholilo, a preto mala oblečený starý nepremokavý kabát, na hlave šatku a na chrbte plecniak prikrytý kusom vrecoviny. Pod stromami za farou uviazala koňa a zadnou bránkou vkĺzla na cintorín. Keď zabočila ku kostolným dverám, začula dole z úbočia hlasný povel. Zastala a zadívala sa k dedine. Výsadkári postupovali v rojnici popri potoku k starému mlynu, červené barety svietili na zelenej lúke. Zbadala pátra Verekera, Wildovho syna Grahama a malú Zuzku Turnerovú, ktorí stáli na lávke nad splavom a prizerali sa. Ozval sa ďalší povel a výsadkári sa hodili na zem.
Keď vošla do kostola, zočila Pamelu Verekerovú, ktorá kľačiačky leštila mosadzné zábradlie pred oltárom. „Vitaj, Molly, ideš mi pomôcť?“ spýtala sa Pamela.
„Tento týždeň sa má starať o oltár mama,“ odvetila Molly a zložila si z chrbta plecniak, „ale je strašne prechladnutá, leží.“
Z dediny tlmene doľahol ďalší povel. „Ešte neskončili?“ spýtala sa Pamela. „Človek by si myslel, že je tej vojny už dosť, a oni sa jednostaj hrajú na vojakov. Je tam aj môj brat?“
„Áno, zazrela som ho.“

Pamele Verekerovej preletel po tvári tieň. „Občas mi to prichodí nepochopiteľné. Akoby sa zhrýzal, že je už z toho všetkého vonku.“ Potriasla hlavou. „Muži sú naozaj čudní.“

Okrem dymu, čo kde-tu stúpal z komínov, nejavila dedina nijaké známky života. Ľudia boli poväčšine v práci. Neumann rozdelil skupinu na tri päťčlenné družstvá, ktoré navzájom spájal poľný telefón. Dve družstvá, jeho a Prestonovo, sa rozptýlili pomedzi domce. Preston bol ako v extáze. Čupel s revolverom v hrsti pri múre vedľa Studleyského erbu a rukou pokývol svojmu družstvu, aby sa pohlo vpred. George Wilde sa nakláňal ponad múr a prizeral sa. Vo dverách krčmy sa zjavila jeho manželka Betty a utierala si ruky do zástery.
„Cnie sa ti po tom?“
Wilde mykol plecami. „Možno.“
„Ktože sa vo vás chlapoch vyzná,“ precedila znechutene.
Družstvo na lúke tvorili Brandt, čatár Sturm, desiatnik Becker a vojaci Jansen a Hagl. Rozostavili sa oproti starému mlynu, ktorý sa už vyše tridsať rokov nepoužíval a strechu mal miestami deravú. Mohutné mlynské koleso sa už dlho nekrútilo, no po vytrvalých a výdatných dažďoch potok natoľko stúpol, že tlak vody prelomil spráchnivené brvno, ktorým bolo koleso zahatané. A tak sa opäť krútilo, čerilo vodu a neznesiteľne škrípalo a prašťalo.
Steiner sedel v džípe a so záujmom pozoroval koleso. Podchvíľou pozrel na Brandta, ktorý vysvetľoval mladému Jansenovi správnu polohu ležiaceho strelca. Páter Vereker stál s oboma deťmi na lávke nad splavom a prizerali sa. Jedenásťročného Grahama Wilda počínanie výsadkárov nesmierne vzrušovalo.
„Čo to robia, pán farár?“ spýtal sa Verekera.
„Vieš, Graham, dôležité je, aby mal strelec správne opreté lakte,“ vysvetľoval Vereker. „Inak sa mu nepodarí pevne cieliť. A tamto, pozri, sa volá leopardie plazenie.“
Zuzku Turnerovú celý výjav strašne nudil. Päťročné dievčatko, prirodzene, väčšmi zaujímala drevená bábika, ktorú jej včera večer vystrúhal starý otec. Zuzku, pôvabné, plavovlasé dievčatko, sem evakuovali z Birminghamu. Jej starý otec Ted Turner bol v Studley Constable prednostom pošty a obsluhoval aj malú telefónnu ústredňu. Jeho žena mala obchodík s rozličným tovarom. Už vyše roka bolo vnúča u nich.
Zuzka prešla na druhý koniec lávky, prevliekla sa popod zábradlie a čupla si. Hnedastá, spenená voda sa valila sotva pol metra pod ňou. Dievčatko hompáľalo bábikou nad vodou, a keď začala hračke špliechať po nohách, dieťa sa zachichotalo. Zuzka sa druhou rúčkou chytila zábradlia nad hlavou, ešte väčšmi sa naklonila a ponorila bábike nohy do vody. Vtom zábradlie povolilo a dieťa spadlo do vody.
Vereker s Grahamom sa obzreli práve v okamihu, keď zmizlo pod hladinou. Kým sa kňaz stihol pohnúť, prúd strhol dievčatko pod lávku. Graham neváhal a odvážne skočil za ňou. V tých miestach zvyčajne bývala voda iba meter hlboká. Teraz sa však potok zmenil na nepoznanie. Jednako Graham schmatol dievčatko za kabátik a pevne ho držal. Habkavo hľadal nohami dno, no nedosiahol naň. Vtom už obidve deti strhol prúd a hnal ich k splavu povyše mostíka. Chlapec úzkostne skríkol.
Na Grahamov výkrik Vereker zmeravel od hrôzy, no Steiner a jeho mužstvo bleskovo zareagovali. Čatár Sturm vyskočil a rozbehol sa k rybníku. Cestou odhodil všetku výstroj, iba výsadkársku bundu si už nestihol zobliecť. Graham ešte vždy držal Zuzku, no prúd neúprosne vliekol deti rovno pod mlynské koleso.
Sturm sa hodil do vody, doplával k deťom a schmatol Grahama za ruku. Vo chvíli stál Brandt po pás vo vode za ním. Keď si Sturm pritiahol Grahama, chlapcovi sa na okamih ponorila hlava pod vodu. V panike začal kopať a metať sa, pričom pustil dievčatko. Sturm hodil chlapca Brandtovi a vrhol sa za Zuzkou.
Dievčatko zachránilo iba to, že dravý prúd ho niesol na.hladine. Vtom ho už Sturm schmatol za kabátik, strhol do náručia a pokúšal sa postaviť. Prúd mu však podrazil nohy. Keď sa zasa vynoril, cítil, že ho nezadržateľne ťahá k mlynskému kolesu.
Hukot vody preťal výkrik. Sturm sa obzrel a uvidel, že druhovia už vytiahli chlapca na breh, že Brandt opäť stojí vo vode a brodí sa k nemu. Karol Sturm vypäl všetky sily a doslova hodil dieťa do bezpečia - Brandtovi do náručia. Vtom ho znovu schmatol prúd a strhol so sebou. Keď sa ponáral, ešte začul

rachot kolesa.

George Wilde zašiel do krčmy po vedro vody, aby spláchol schody pred vchodom. Práve keď sa vracal, zazrel, ako dievčatko spadlo z lávky. Odhodil vedro, zavolal na manželku a prebehol cez cestu k lávke. Harvey Preston so svojím družstvom, ktorí takisto videli nehodu, sa rozbehli za ním.
Graham Wilde očividne vyviazol šťastne, ibaže bol do nitky mokrý. To isté sa dalo povedať o malej Zuzke, hoci hystericky vzlykala. Brandt ju hodil do náručia Wildovi a pustil sa po brehu za Steinerom a ostatnými, ktorí už medzitým hľadali za mlynským kolesom Sturma. Zrazu čatára vyhodilo na hladinu. Brandt skočil do vody a zdrapil ho.
Nebolo na ňom badať nijaké zranenie, iba čelo mal trochu oškrené. Oči mal však zatvorené a pery pootvorené. Keď ho Brandt vyniesol na breh, všetci sa zhŕkli okolo - Vereker, Harvey Preston so svojím družstvom a napokon aj pani Wildová, ktorá vzala manželovi Zuzku a sama ju držala na rukách.
„Stalo sa mu niečo?“ spýtal sa Vereker.
Brandt rozopol Sturmovi výsadkársku bundu a nahmatal, či mu bije srdce. Len čo sa dotkol odreného čela, vyvalila sa z rany krv. Mäso aj lebka mu prichodili mäkké sťa rôsol. Jednako sa Brandt ovládol a nedal na sebe nič znať.
Pozrel na Steinera a slušnou angličtinou povedal: „Má rozmliaždenú lebku, pán podplukovník.“
Chvíľu bolo počuť iba mátožný škripot mlynského kolesa. Zrazu preťal mlčanie malý Graham. „Ocko, pozri na tú uniformu. Takú nosia Poliaci?“ vyhŕkol hlasno.
Brandt sa v náhlivosti dopustil nenapraviteľnej chyby. Pod rozopätou výsadkárskou bundou bolo Sturmovi vidieť nemeckú leteckú blúzu s orlom na pravej strane. Vedľa neho svietila červeno-bielo-čierna stužka železného kríža druhej triedy. Na ľavej strane hrude mu viseli železný kríž prvej triedy, stužka za zimnú výpravu, výsadkársky kvalifikačný odznak a strieborný odznak za zranenie. Sturm mal pod výsadkárskou bundou úplnú nemeckú rovnošatu, ako na tom bol nástojil Himmler.
„Bože môj,“ zašepkal Vereker.
Nemci obstúpili zvedavcov. Steiner po nemecky prikázal Brandtovi: „Uložte ho do džípu.“ A lupol prstami na Jansena, ktorý mal na starosti poľný telefón. „Podajte mi to. Orol jedna, tu Orol dva,“ zvolal do telefónu. „Ohláste sa.“
Neumann so svojím družstvom zaľahli pri staviskách na opačnom konci, takže na mlyn nedovideli. Nadporučík sa bleskovo ohlásil: „Tu Orol dva, počujem vás.“
„Orol vybuchol,“ oznámil Steiner. „Ihneď príďte k mostu.“ A odovzdal telefón Jansenovi.
Betty Wildová sa nechápavo spýtala: „Čo to značí, George? Vôbec tomu nerozumiem.“
„Sú to Nemci,“ odvetil Wilde. „Videl som také uniformy v Nórsku.“
„Áno,“ prikývol Steiner. „Podaktorí sme tam boli.“
„Ale čo chcete tu?“ spýtal sa Wilde. „Je to predsa nezmysel. Nemáte tu čo hľadať.“
„Ty chumaj sprostý,“ uškrnul sa Preston, „nevieš, kto dnes prenocuje v Studley Grange? Všemohúci, veľkomožný pán Winston Churchill.“
Wilde naňho užasnuto vytreštil oči a potom sa rozosmial. „Asi vám preskakuje. V živote som nepočul takú somarinu. Je tak, páter?“
„Žiaľ, má pravdu,“ zadŕhavo odvetil Vereker. „Tak je to teda, pán podplukovník. Môžete mi láskavo povedať, čo mienite podniknúť ďalej? V prvom rade - deti sú na kosť premrznuté.“
Steiner sa obrátil k Betty Wildovej: „Pani Wildová, vezmite si láskavo syna aj dievčatko. Nech sa chlapec preoblečie. A potom odveďte Zuzku k starým rodičom. Bývajú na pošte, však?“
Betty zúrivo pozrela na manžela, ešte stále nič nechápala. „Áno,“ odvrkla.
Steiner sa obrátil k Prestonovi: „V celej dedine je iba šesť telefónov. Všetky hovory sprostredkúva pošta. Zapája ich buď Turner, alebo jeho žena.“
„Odpojíme ústredňu?“ spýtal sa Preston.
„Nie, tým by sme vzbudili zbytočnú pozornosť. Niekto by ta mohol poslať opravára. Až malú preoblečú, pošlite ju aj so starou matkou do kostola. Turner nech zostane v telefónnej ústredni. Ak niekto zavolá, musí povedať, že volaný nie je doma alebo čosi podobné. To zatiaľ postačí. Vezmite si to na starosť, no zbytočne nedramatizujte.“

Preston sa obrátil k Betty Wildovej. Dievčatko prestalo plakať. Angličan vystrel ruky a s očarujúcim úsmevom sa jej prihovoril: „Poď ku mne, krásavička, vezmem ťa na koňa.“ Dieťa sa blažene usmialo a počúvlo. „Tadiaľto, prosím, pani Wildová.“
Betty Wildová ešte raz zúfalo pozrela na muža, no potom vykročila za Prestonom. Syna viedla za ruku. Prestonovo družstvo - Dinter, Meyer, Riedel a Berg vykročili za ním.
„Ak sa mojej žene niečo stane...“ chrapľavo vyhŕkol Wilde.
Steiner ho ignoroval. „Odveďte pátra Verekera a pána Wilda do kostola, zostanú tam,“ prikázal Brandtovi. „Becker a Jansen pôjdu s vami. Vy, Hagl, pôjdete so mnou.“
Medzitým sa Neumann s družstvom zjavili pri moste, kde sa stretli s Prestonom. Ten nadporučíkovi vysvetlil, čo sa stalo.
„Pán podplukovník,“ ozval sa Filip Vereker, „mám tisíc chutí vyviesť vám husársky kúsok. Ak teraz odídem, nemôžete si dovoliť jednoducho ma odstreliť. Pobúrili by ste celú dedinu.“
Steiner mu pozrel do očí. „Páter, v Studley Constable je iba šestnásť domcov. Dovedna tu býva styridsaťsedem ľudí a poväčšine nie sú doma. Sú roztrúsení aspoň po desiatich farmách v okruhu piatich míľ. Okrem toho...“ Obrátil sa k Brandtovi: „Predveďte mu to.“
Brandt vzal od Beckera samopal Sten, zvrtol sa a vystrelil do rybníka. Voda vysoko vystrekla. Inakšie bolo počuť iba kovové cvakanie záveru.
„Uznávate, že je to pozoruhodná zbraň,“ poznamenal Steiner. „A navyše anglický vynález. Ale sú i spoľahlivejšie metódy, páter. Brandt vás bodne dýkou pod rebrá, a to tak dokonale, že zahyniete, ani nemuknete. Vie to, verte mi, a neraz to už vyskúšal. Potom vás odnesieme k džípu, usadíme na zadné sedadlo a odvezieme. Pokladáte to za dosť surové?“
„Akiste by ste to dokázali,“ pripustil Vereker.
„Výborne.“ Steiner pokývol Brandtovi. „Tak choďte, o chvíľu som za vami.“
Potom sa zvrtol a rozbehol sa k mostu. Hagl klusal za Steinerom. Neumann im vyšiel v ústrety. „Vyzerá to dosť zle. Čo teraz?“
„Obsadíme dedinu. Viete, aké rozkazy dostal Preston?“
„Áno, vravel mi. A čo urobíme my?“
„Pošlite niekoho po bedfordku, prejdite od domu do domu z jedného konca dediny na druhý. Robte, ako uznáte za vhodné, no najneskôr o dvadsať minút nech sú všetci v kostole.“
„A potom?“
„Na oboch koncoch dediny postavíme zátarasy. Musia vyzerať vierohodne, no kto sem príde, už stadiaľto neodíde.“
„Mám to oznámiť pani Greyovej?“
„Zatiaľ nie. Musí byť voľná, aby mohla obsluhovať vysielačku. Pokiaľ možno, treba utajiť, že je na našej strane. Neskôr za ňou zájdem.“ Zasmial sa. „Mali sme namále, Neumann.“
„Nie po prvý raz, pán podplukovník.“
„Veru.“ Steiner zasalutoval podľa predpisu. „Tak sa pohnite.“ Zvrtol sa a vykročil hore kopcom ku kostolu.

V obývacej izbe susediacej s poštovým úradom a obchodíkom preobliekala uplakaná Agnesa Turnerová vnučku. Betty Wildová sedela vedľa nej a tisla si na hruď Grahama. Dinter s Bergom stáli po oboch stranách dverí a čakali na nich.
„Betty, ja sa tak bojím,“ zabedákala pani Turnerová. „Čítala som o nich príšerné veci. Vraždia a zabíjajú. Čo s nami porobia?“
Ted Turner sedel v malej miestnosti za poštovým úradom, kde bola telefónna ústredňa. „Čo sa robí s mojou ženou?“ vyhŕkol poplašene.
„Nič,“ odvrkol Harvey Preston. „A ani sa jej nič nestane, no musíte poslúchať na slovo. Ak zazvoní telefón, nemali by ste sa napríklad pokúšať privolať pomoc. Podobné kúsky nestrpíme.“ Vytiahol z plátenného puzdra pištoľ. „Vás nezastrelím, no, namojveru, vašu ženu odbachnem.“
„Sviňa,“ zavrčal starec. „A vy ste Angličan?“
„Lepší ako vy, starký.“ Harvey mu spakruky vyťal zaucho. „Zapamätajte si to.“

Usalašil sa v kúte, pripálil si cigaretu a roztvoril obrázkový časopis.
Molly s Pamelou Verekerovou vyzdobili oltár a zvyšnú šachorinu a zeleň, ktorú Molly priniesla, naaranžovali pred krstiteľnicou. „Už viem, čo tomu chýba," poznamenala Pamela. „Zimozeleň. Pôjdem odtrhnúť."
Otvorila dvere, vyšla pod krytý vchod a zo zimozelene, čo sa pnula po veži, odtrhla zopár halúzok. Práve sa chystala vrátiť do kostola, keď zaškrípali brzdy. Obzrela sa a zočila pred kostolom zastať džíp. Videla, ako z neho vystúpil brat s Wildom, a sprvoti sa nazdala, že ich výsadkári len doviezli. Ale potom si všimla, že kolohnát rotný drží brata a Wilda v šachu samopalom opretým o bok. Pripadalo jej to také absurdné, že jej bolo do smiechu. No vtom vyšli z cintorínskej brány Becker a Jansen, ktorí niesli mŕtveho Sturma.
Pamela vkĺzla otvorenými dverami do kostola, a pritom sotila do Molly. „Čo sa robí?" spýtala sa Molly.
Pamela jej naznačila, aby mlčala. „Neviem, no čosi sa stalo - čosi vážne."
Keď prišla skupina do polcesty, pokúsil sa George Wilde ujsť. Brandt akiste čosi podobné šípil, lebo mu pohotovo podrazil nohy. Potom sa sklonil nad neho a pritisol mu ústie samopalu pod bradu. „Si udatný, Tommy, všetka česť. Ale ak sa ešte raz o dačo podobné pokúsiš, odstrelím ti hlavu."
Vereker pomohol Wildovi vstať a skupina vykročila ku kostolu. Zhrozená Molly pozrela na Pamelu. „Čo to značí?"
Pamela ju znovu umlčala. „Rýchlo sem," vyhŕkla a otvorila dvere do sakristie. Dievčatá vkĺzli dnu. Pamela zavrela dvere a zasunula haspru. O chvíľočku už začuli zreteľné hlasy.
„A čo ďalej?" spýtal sa Vereker.
„Počkáme na podplukovníka," odvetil Brandt. „Koniec koncov, aby ste sa nenudili, môžete sa ujať chudáka Sturma. Bol síce luterán, no teraz už na tom nezáleží. Katolík či protestant, Nemec či Angličan, červíkom je to fuk."
„Preneste ho do kaplnky," privolil Vereker.
Kroky sa vzdialili a Molly s Pamelou, pričupené pri dverách, na seba pozreli. „Čo to vravel? Že sú Nemci?" šepla Molly. „To je predsa šialenstvo."
Na kamennej dlážke pod krytým vchodom zaduneli kroky a vzápätí zaškrípali dvere. Pamela si pritisla prst na pery a dievčatá čakali.
Steiner zastal pri krstiteľnici a zobzeral sa po kostole, pričom sa jazdeckým bičíkom šľahal po stehne. Tentoraz sa už neunúval sňať baret z hlavy. „Páter Vereker," zavolal. „Poďte láskavo sem." Podišiel k dverám do sakristie a stlačil kľučku. Dievčatá za dverami vystrašene ustúpili. Kým Vereker krivkal uličkou pomedzi lavice, Steiner sa spýtal: „Prečo sú tie dvere zamknuté? Čo je tam?"
Vereker dobre vedel, že sa dvere nezamykajú. Kľúč sa totiž už dávnejšie stratil. To nevyhnutne značilo, že ktosi z druhej strany zasunul haspru. Vtom sa rozpamätal, že keď prechádzal kostolom, aby sa pozrel na výsadkárov, Pamela vyzdobovala oltár. Ľahko si domyslel, čo sa stalo.
Veľmi jasne odvetil: „To je sakristia, pán podplukovník. Sú tam matriky, omšové rúcha a podobne. Kľúč je, žiaľ, na fare. Ľutujem, ale sme strašní lajdáci. V Nemecku máte istotne väčší poriadok."
„Chcete azda povedať, že my Nemci sme posadnutí poriadkumilovnosťou, páter?" spýtal sa Steiner.
„Lenže moja matka bola Američanka a do školy som chodil v Londýne. Žil som tam vlastne dlhé roky. Ako si teda vysvetlíte takú zmiešaninu?"
„Že sa podľa všetkého nevoláte Carter."
„Máte pravdu. Volám sa Steiner, Kurt Steiner."
„Vy teda chcete dnes večer zastreliť Churchilla?" poznamenal Vereker.
„Iba ak to bude nevyhnutné," odvetil Steiner. „Najradšej by som ho dostal živého a zdravého."
„Ale teraz sa vám plány trochu skrížili. Veru tak, aj najdokonalejšie plány..."
„Vôbec nie. Moji chlapci práve zbierajú všetkých obyvateľov Studley Constable. Najneskoršie o dvadsať minút ich sem privezú. Vyradíme telefónnu sieť, obsadíme cesty a každého, kto do dediny vkročí, ihneď zadržíme."
„A jednako to nezvládnete," vyhlásil Vereker.
„Sir Henry Willoughby odišiel o jedenástej predpoludním do King's Lynnu, kde sa naobeduje s ministerským predsedom. O pol štvrtej sa stadiaľ pohnú dvoma autami v sprievode štvorčlennej

motorizovanej hliadky vojenskej polície.“ Steiner sa pozrel na hodinky. „Teda približne teraz. Mimochodom, ministerský predseda si výslovne želá ísť cez Walsingham. Ale, odpusťte, iste vás nudím.“
„Ste obdivuhodne presne informovaný.“
„Som. Chápete teda, že teraz nám iba stačí podľa plánu vyčkať do večera a úlovok je náš.“
„Aj tak sa vám to nepodarí,“ zanovité namietol Vereker.
„Och, azda predsa. Aj Skorzeny uniesol Mussoliniho, dokonca za horších okolností.“ Steiner načiahol ruku. „Prosím si kľúče od vášho voza. Možno sa nám zíde.“
„Nemám ich pri sebe...“ začal Vereker.
„Nezdržiavajte ma, páter. Ak to inak nepôjde, dám vás prehľadať.“
Vereker zdráhavo vytiahol kľúče a Steiner ich strčil do vrecka. „Mám ešte povinnosti.“ A zvolal: „Brandt, držte to tu v hrsti. Pošlem Prestona. aby vás vystriedal. Potom príďte za mnou do dediny.“

„Tak už viem, na čom sme,“ šepla Pamela Verekerová, keď sa za Steinerom zabuchli dvere.
„A čo si počneme?“ bezmocne sa spýtala Molly.
„V prvom rade odtiaľto zmizneme.“
„Ale ako?“
Pamela pristúpila k náprotivnej stene a nahmatala tajnú páčku. Dvere skryté v dubovom obložení sa otvorili a odkryli vchod do farského tunela. Potom vzala zo stola baterku, ktorú tam bol nechal Vereker. Molly sa iba užasnuto prizerala. „Tak poď,“ netrpezlivo ju súrila Pamela. „Musíme sa poponáhľať.“
Keď dievčatá vošli do chodby, Pamela zatvorila dvere a rázne vykročila. Starou dubovou skriňou sa dostali do farskej pivnice a po schodoch vyšli na chodbu. Pamela položila baterku na stolík vedľa telefónu, a keď sa obrátila, zbadala, že Molly usedavo plače.
„Čo ti je, Molly?“ spýtala sa a chytila dievča za ruky.
„Liam Devlin,“ vzlykala Molly, „patrí k nim. Celkom iste. Boli uňho, videla som ich.“
„Kedy?“
„Dnes predpoludním. Nahovoril mi, že ešte stále slúži v armáde, že má akési tajné poslanie.“ Molly si vymanila ruky a zaťala päste. „Zneužil ma, celý čas ma zneužíval. Nech ma boh netresce, no dúfam, že ho obesia.“
„Chúďa Molly,“ povedala Pamela. „Úprimne ťa ľutujem. Ale ak je to pravda, potom sa už niekto oňho postará. Teraz musíme urýchlene zmiznúť.“ Pozrela na telefón. „Políciu by som darmo volala, majú v rukách ústredňu. Ani kľúče od bratovho auta nemám.“
„Pani Greyová má auto,“ pripomenula Molly.
Pamele sa od vzrušenia zablysli oči. „Ale ako sa k nej dostať.“
„A čo chceš podniknúť? Široko-ďaleko niet telefónu.“
„Zašla by som rovno do Meltham House,“ odvetila Pamela. „Sú tam americkí rangeri. Elitná jednotka. Tí by si so Steinerom a jeho bandou ľahko poradili. Ako si sem prišla?“
„Na koni. Uviazala som ho v lese za farou.“
„Tak ho nechaj tam. Prejdeme chodníkom poza Jastrabí lesík a pokúsime sa nepozorovane dostať k pani Greyovej.“
Molly neprotirečila. Pamela ju zaťahala za rukáv, dievčatá sa rozbehli cez cestu a skryli sa v Jastrabom lesíku.
Bol tam prastarý chodník, vlastne úvoz, kde sa človek načisto stratil. Pamela bežala popredu a zastavila sa až pod stromami pri potoku, za ktorým stála vilka Joanny Greyovej. Ponad potok viedla úzka lávka. Na ceste sa nič nehýbalo.
„Teraz! Rovno na druhú stranu,“ vyhŕkla Pamela.
Molly ju schmatla za plece. „Ja nejdem, rozmyslela som si to.“
„A prečo?“
„Ty choď, ja sa vrátim po koňa a pôjdem inou cestou. Istota je istota.“
Pamela prikývla. „To je rozumné. Dobre, Molly.“ Pobozkala ju na líce. „Ale dávaj pozor! Tá banda to myslí vážne.“
Pamela prebehla cez cestu a zmizla za rohom záhradného múrika. Molly sa zvrtla a pustila sa nazad

Jastrabím lesíkom. Ó, Devlin, ty pankhart, pomyslela si, bodaj ťa ukrižovali.
Keď vyšla na kopček, z očí jej kanuli smutné, bolestné slzy. Ani sa nepoobzerala navôkol a rozbehla sa popri záhradnom múriku nazad do lesa. Kôň sa trpezlivo popásal. Rýchlo ho odviazala, vyštverala sa do sedla a odcválala.

Keď Pamela vošla do dvora za vilkou, stál malý morris pred garážou. Otvorila dvierka na aute a zbadala, že kľúč trčí v štartéri. Už si sadala za volant, keď začula pohoršený hlas: „Prepánajána, Pamela, čo to stvárate?“
Pri zadných dverách stála Joanna Greyová. Pamela sa rozbehla k nej. „Prepáčte, pani Greyová, ale stalo sa čosi strašné. Podplukovník Carter a jeho chlapi, čo prišli do dediny údajne na cvičenie, nie sú naši výsadkári. Volá sa Steiner. Sú to Nemci a prišli uniesť ministerského predsedu.“
Joanna Greyová ju vtiahla do kuchyne a zatvorila dvere. Fľak sa jej obtrel o kolená. „Upokojte sa,“ odvetila Joanna. „To je vylúčené. Veď ministerský predseda tu predsa nie je.“
Obrátila sa ku kabátu, čo visel za dverami, a siahla do vrecka. „Ale dnes večer príde,“ odvetila Pamela. „Sir Henry ho privezie z King’s Lynnu.“
Keď sa Joanna obrátila, držala v ruke automatickú pištoľ. „Ste náramne zvedavá, nemyslíte?“ Načiahla sa za seba a otvorila dvere do pivnice. „Zíďte dolu,“ prikázala.
Pamela zostala ohúrená. „Ale, pani Greyová, ja vám vôbec nerozumiem.“
„A ja zasa nemám na vysvetľovanie čas. Povedzme si teda jednoducho, že stojíme na opačných stranách, a dosť. Tak hybajte dolu, lebo ak to nepôjde inak, vystrelím.“
Pamela vykročila dolu schodami. Fľak poskakoval pred ňou a Joanna Greyová jej šla v pätách. V pivnici zažala svetlo a otvorila dvere naproti schodom. Viedli do kutice bez okna zapratanej haraburdami.
„Ta dnu,“ prikázala Pamele.
Fľak obskakoval paniu. Akosi sa jej zamotal pomedzi nohy, Joanna sa zatackala a musela sa oprieť o stenu. Vtom ju Pamela prudko sotila do dverí. Joanna spadla a naslepo vystrelila. Pamelu výbuch takmer oslepil, vlna horúceho vzduchu ju šľahla po sluche, no ešte stihla zabuchnúť dvere Joanne pred nosom a zasunúť závoru.
Strelná rana vyvolala u Pamely taký prudký šok, že na okamih jej ochromila celý nervový systém. Keď sa vytackala hore schodami do kuchyne, prichodilo jej všetko neskutočné. Musela sa oprieť o príborník, aby nespadla. Pritom sa nevdojak zazrela v zrkadle. Na ľavej sluche mala rozťatú pokožku, v rane sa belela kosť. Krvácala napodiv málo, a keď sa zľahka dotkla rany, nepocítila nijakú bolesť. To ešte príde, pomyslela si.
„Musím za Harrym,“ povedala nahlas. „Musím za Harrym.“
Zrazu sa ani vo sne ocitla za volantom a pomaly vyšla s morrisom zo dvora.

Dole na ceste zazrel auto Steiner, no, prirodzene, predpokladal, že za volantom sedí Joanna Greyová. Tlmene zahrešil, zvrtol sa a vrátil sa k mostu, kde nechal stáť džíp. Za volantom sedel Klugl, za guľometom Werner Briegel. Keď prišiel k džípu, vyrútila sa spoza kostola dole kopcom bedfordka. Na stúpadle stál von Neumann a držal sa dverí. Pri Steinerovi zoskočil.
„Pán podplukovník, v kostole je vrátane tých dvoch detí dvadsaťšesť ľudí. Päť mužov, devätnásť žien.“
„Desať detí je v jesennom tábore,“ dodal Steiner. „Podľa Devlinovho odhadu tu žije štyridsaťsedem ľudí. Ak odpočítame Turnera v telefónnej ústredni a pani Greyovú, zostáva ešte deväť ľudí, ktorí sa skôr či neskôr istotne zjavia. Poväčšine to určite budú muži. Našli ste Verekerovu sestru?“
„Na fare po nej nebolo ani stopy, a keď som sa Verekera spýtal, kde je, poslal ma dočerta. Ale podaktoré ženy boli zhovorčivejšie. Keď je v sobotu popoludní doma, chodieva jazdiť na koni.“
„Musíte na ňu striehnuť,“ pripomenul mu Steiner.
„Boli ste s pani Greyovou?“
„Žiaľ, nie.“ Steiner dodal, že zazrel iba jej auto. „Urobil som nenapraviteľnú chybu. Keď ste navrhli, že za ňou zájdete, mal som vás nechať ísť. Dúfam, že sa skoro vráti.“
„A nešla za Devlinom?“
„Máte pravdu. Oddalo by sa ta zaskočiť. Aj tak mu musíme oznámiť, čo sa robí.“ Steiner sa šľahol

bičíkom po dlani.
Pri Turnerovie obchodíku zarinčalo sklo a z výkladnej skrine vyletela stolička. Steiner s Neumannom vytrhli pištole z puzdier a rozbehli sa cez cestu.

Artúr Seymour celý deň vytínal stromy na farme východne od Studley Constable. Polená rozpredával v dedine a na jej okolí. Pani Turnerová ho ta poslala iba v ten deň ráno. Keď narúbal polená, nadžgal ich do vriec a nahádzal na fúrik. Potom sa pustil poľnými cestičkami k dedine a vyšiel na dvor za Turnerovie obchodíkom.
Ani neklopal, iba nohou odtisol kuchynské dvere a s vrecom polien na pleci vošiel do kuchyne. Zastal rovno pred Dinterom a Bergom, ktorí sedeli na stole a popíjali kávu. Boli azda väčšmi prekvapení ako Seymour.
„Hej, čo sa tu robí?“ spýtal sa.
Dinter, samopal prehodený cez prsia, naňho bleskove namieril, Berg siahol po svojom samopale. Vtom sa zjavil vo dverách Harvey Preston, zastal s rukami v bok a premeral si Seymoura. „Panebože, živá opica,“ zvolal.
Seymourove nepríčetné tmavé oči sa čudne zajagali. „Dávaj si pozor na zobák, vojačik.“
„A aj rozprávať vie,“ uškľabil sa Preston. „Život je plný prekvapení. Zaveďte ho k ostatným.“
Zvrtol sa a chcel sa vrátiť do ústredne, no vtom Seymour šmaril vrece do Dintera a Berga a skočil na Prestona. Jednou rukou ho chytil pod hrdlo, kolenom sa mu zaprel do chrbta. Vrčal ako zver. Medzitým sa Berg pozviechal a pažbou samopalu ovalil Seymoura po obličkách. Kolohnát bolestne zavyl, pustil Prestona a s takou silou sa vrhol na Berga, že obaja vleteli otvorenými dverami do obchodíka a zvalili policu.
Berg, bez samopalu, sa habkavo postavil na nohy a dal sa na ústup. Seymour sa pustil za ním. Berg schmatol spoza pultu stoličku a hodil ju na Seymoura, no kolohnát ju odrazil, takže vyletela výkladnou skriňou. Berg vytiahol bajonet a Seymour sa prikrčil.
Vtom zasiahol Preston. Vrútil sa do obchodíka s Bergovym samopalom v rukách, zahnal sa a pažbou ovalil Seymoura po hlave. Chlap zreval a zvrtol sa. „Ty opičiak hnusný,“ skríkol Preston, „veď my ťa naučíme móresu!“
Udrel Seymoura pažbou do žalúdka, a keď sa kolohnát zlomil vo dvoje, tresol ho ešte zboku po hrdle. Seymour sa zatackal, chytil sa police, odkiaľ sa naňho zosypali škatule a plechovice, a zviezol sa na zem.
Vtom už vbehli do obchodíka Steiner a Neumann s pištoľami v rukách. Harvey Preston podal Bergovi samopal. Vo dverách sa zjavil Dinter. Ledva stál na nohách, z čela mu stekal pramienok krvi.
„Pohľadajte dajaký povraz a zviažte ho,“ prikázal Preston. „Po druhý raz by ste môžbyť tak šťastne nevyviazli.“
Vo dverách ústredne zastal starý Turner. Celý uslzený si obzeral spustošený obchod. „A kto to zaplatí?“
„Pošlite účet Winstonovi Churchillovi. Ktovie, hádam budete mať šťastie,“ surovo odsekol Preston. „Ak chcete, prihovorím sa uňho za vás.“
Starec sa zviezol na stoličku ani kôpka nešťastia. Steiner sa ozval: „Preston, už vás tu nebudem potrebovať. Zájdite do kostola a vezmite so sebou to indivíduum spoza pultu. Vystriedate Brandta. A povedzte mu, aby sa hlásil u nadporučíka Neumanna.“
„A čo bude s ústredňou?“
„Pošlem sem Altmanna. Vie dobre po anglicky. Dovtedy to tu postrážia Dinter s Bergom.“
Seymour sa zamrvil, kľakol si a zistil, že má ruky sputnané za chrbtom. „Pohodlné, však?“ uškrnul sa Preston, kopol ho do zadku a pomohol mu vstať. „Poď, ty opičiak.“

V kostole si dedinčania posadali do lavíc, ako im vojaci boli prikázali, polohlasne sa zhovárali a očakávali, čo bude ďalej. Ženy boli poväčšine vystrašené. Vereker ich utešoval, ako vedel. Desiatnik Becker so samopalom v rukách stál na stráži poblíž schodíkov na kazateľnicu, Jansen si zastal pri dverách. Ani jeden nevedel po anglicky.
Keď Brandt odišiel, Harvey Preston si pohľadal v zvonici kus lana, poviazal Seymourovi členky, prevrátil ho na brucho a dole tvárou ho dotiahol do kostola. Tam ho šmaril vedľa mŕtveho Sturma. Seymour mal

oškrené líce a zakrvavenú tvár. Všetci zhrozene zhíkli, najmä ženy.
Preston si ich nevšímal a kopol Seymoura do rebier. „Veď ťa ja schladím, to mi ver!“
Vereker sa dokrivkal k nemu, schmatol ho za plece a zvrtol k sebe. „Nechajte toho človeka na pokoji.“
„To že je človek?“ vysmial sa mu Preston do tváre. „Veď je to živočích.“ Vereker sa zohol k Seymourovi. Preston ho odsotil a vytiahol revolver. „Vy si myslíte, že pre vás to neplatí?“
Ktorási žena pridusene vykríkla. Keď Preston natiahol kohútik, zavládlo hrobové ticho, akoby ten okamih trval večnosť. Vereker sa prežehnal. Preston sa zasmial a sklonil hlaveň revolvera. „To vám náramne pomôže.“
„Čo ste to len za človeka?“ vyhŕkol Vereker. „Prečo sa tak správate?“
„Čo som za človeka?“ usmial sa Preston. „Som jednoducho iný. Patrím k najušľachtilejším bojovníkom, akí chodili po tejto zemi. Je mi cťou, že mám hodnosť untersturmführera SS.“
Prešiel uličkou pomedzi lavice, pri schodíkoch na kazateľnicu sa obrátil a zobliekol si výsadkársku bundu. Na blúze pod ňou mal výložky s troma leopardmi, na ľavom rukáve orla s anglickou zástavou v štíte a na manžetách čierne pásky so strieborným označením.
Laker Armsby, ktorý sedel vedľa Georgea Wilda, poznamenal: „Na rukáve má anglickú zástavu.“
Vereker pokročil dopredu a zadíval sa Prestonovi na ľavý rukáv. „Áno, má pravdu,“ prisvedčil Preston. „A teraz si pozrite, čo mám na manžetách.“
„Britisches Freikorps,“ prečítal nahlas Vereker a prenikavo sa zahľadel naňho. „Slobodný britský zbor?“
„Áno, vy blázon. Nechápete? Nik to nechápe? Som Angličan tak ako vy, lenže stojím na správnej strane. Na jedinej správnej strane.“
Zuzka Turnerová sa rozplakala. George Wilde vystúpil z lavice, pomaly, rozvážne prešiel uličkou, zastal pred Prestonom a premeral si ho. „Fricovia musia byť v náramnej tvŕdzi, keď im je dobrá aj taká háveď.“
Preston po ňom naslepo vystrelil. Wilda odhodilo a so zakrvavenou tvárou odkvácol na schodíky. Vzápätí prepuklo hotové peklo, ženy sa hysterický rozškrečali. Preston ešte raz vystrelil do vzduchu. „Nik sa ani nepohne!“ zreval.
Zrazu zavládlo mrazivé ticho, všetkých premkol úľak. Vereker si ťarbavo prikľakol k Wildovi a z oboch strán mu prezrel hlavu. Wilde zaskučal. Betty prebehla uličkou a kľakla si vedľa muža. Malý Graham sa rozbehol za ňou.
„Nič vážne to nie je, Betty. Mal šťastie,“ upokojoval ju Vereker. „Pozrite, strela ho škrabla iba po líci.“
Vtom sa rozleteli dvere a do kostola vbehol von Neumann s pištoľou v ruke. Zastal v strede uličky. „Čo sa tu robí?“
„Spýtajte sa svojho kolegu esesáka,“ odvrkol Vereker.
Neumann premeral očami Prestona, potom prikľakol k Wildovi a obzrel si jeho zranenie. „Nedotýkaj sa ho, ty - ty sviňa nemecká,“ zavrčala Betty.
Nadporučík vytiahol z vrecka obväz a podal jej ho. „Obviažte mu to. Veď sa z toho vystrábi.“ Vstal a oslovil Verekera: „Aby bolo jasné, páter, my sme výsadkári, ale tento pán...“ Ledabolo sa obrátil a udrel Prestona revolverom po tvári. Angličan zastenal a odpadol.
Dvere sa znovu rozleteli a do kostola vbehla Joanna Greyová. „Pán nadporučík,“ zvolala po nemecky, „kde je podplukovník Steiner? Musím s ním hovoriť.“
Tvár mala zafúľanú, ruky špinavé. Neumann prešiel uličkou k nej. „Nie je tu, šiel za Devlinom. Prečo?“
„Joanna?“ vydýchol Vereker. Neznelo to ako otázka. V hlase mu zvučala obava, akoby tušil, že sa mu potvrdí, čoho sa obával.
Joanna si ho nevšímala a odvetila Neumannovi: „Neviem, čo sa tu zomlelo, no pred tri štvrte hodinou prikvitla Pamela Verekerová a vedela o všetkom. Chcela si požičať môj voz a zájsť do Meltham House po Američanov.“
„A čo vy?“
„Pokúsila som sa ju zadržať, no zamkla ma v pivnici. Iba pred chvíľou sa mi podarilo vylomiť dvere. Čo teraz?“
Vereker jej položil ruku na plece, zvrtol ju k sebe a pozrel jej do tváre. „Aj vy patríte k nim?“
„Áno,“ odvrkla. „A nechajte ma láskavo na pokoji. Mám povinnosti.“ Opäť sa obrátila k Neumannovi.

„Ale prečo?“ spýtal sa Vereker. „Ako je to možné? Veď ste Angličanka...“
Otočila sa k nemu. „Angličanka?“ vyštekla. „Ja že som Angličanka? Neurážajte ma. Búrka som! Búrka!“
Na všetkých tvárach sa zjavil údes. Všetci postrehli zmučený pohľad Verekerových očí. „Och, bože môj,“ zašepkal.
Neumann ju vzal pod pazuchu. „Ihneď sa vráťte domov a spojte sa s Landsvoortom. Vysvetlite Radlovi situáciu a udržiavajte spojenie.“
Prikývla a vybehla z kostola. Neumann zostal stáť. Po prvý raz v svojej vojenskej kariére sa cítil naskrze bezradný. Dočerta, čo teraz? pomyslel si. Ale odpoveď nenachádzal. Bez Steinera ju ani nemohol nájsť.
„Zostaňte s Jansenom tu,“ prikázal desiatnikovi Beckerovi a odbehol.

17

Harry Kane práve dozeral v lesíku za farmou Meltham Vale na taktické cvičenie, keď dostal Shaftov súrny odkaz, aby sa ihneď hlásil uňho aj so svojou čatou. Kane prikázal čatárovi Hustlerovi, Texasanovi z Fort Worthu, aby odviedol mužstvo, a pustil sa popredu.
Došiel do Meltham House, práve keď sa schádzali jednotky, čo cvičili v rozličných častiach kaštieľa. V autoparku, ktorý bol umiestený v stajniach za kaštieľom, začul hrčať motory. Na chodník pred kaštieľom, vysypaný štrkom, zabočilo niekoľko džípov a zastalo.
Osádky sa zaraz dali kontrolovať guľomety a výzbroj. Z prvého auta zoskočil kapitán Mallory.
„Čo to, prepánajána, značí?“ zvolal Kane.
„Nemám tušenia,“ mykol plecami Mallory. „Ja len plním rozkazy. Viem iba to, že sa uňho máte urýchlene hlásiť. Možno otvorili druhý front,“ zazubil sa.
Kane vybehol schodami. V kancelárii pred plukovníkovou pracovňou bolo ani v úli. Rotný Garvey sa nervózne prechádzal pred Shaftovymi dverami a fajčil. Keď vošiel Kane, tvár sa mu rozjasnila.
„Dočerta, čo sa tu robí?“ spýtal sa Kane. „Dostali sme rozkaz na odsun, či čo?“
„Mňa sa nespytujte, pán major. Viem iba toľko, že asi pred štvrťhodinou prifrčala tá vaša známa, náramne rozčúlená, a odvtedy je všetko hore nohami.“
Kane otvoril dvere a vstúpil. Shafto, v jazdeckých nohaviciach a čižmách, stál pri písacom stole chrbtom obrátený k dverám. Keď sa zvrtol, Kane zbadal, že si nabíja kolt s perleťovou rukoväťou. Plukovník bol ako vymenený. Priam sršal energiou, oči mu horúčkovite iskrili, tvár mal od vzrušenia bledú.
„Blesková akcia, major, to sa mi páči.“
Načiahol sa po opasok s puzdrom a Kane sa spýtal: „O čo ide, pán plukovník? Kde je slečna Verekerová?“
„V mojej spálni. Prežila strašný šok. Dostala čosi na utíšenie.“
„Ale čo sa stalo?“
„Strela ju škrabla na sluche.“ Shafto si pripäl opasok, puzdro mu sedelo celkom nízko na ľavom boku.
„A postrelila ju známa jej brata, tá Greyová. Veď sa jej spýtajte, povoľujem vám tri minúty.“
Kane otvoril dvere do spálne. Shafto vošiel za ním. Záclony boli napoly zatiahnuté. Pamela ležala v posteli, prikrývku si pridržala až pri brade. Bola bledá, strhaná, cez obväz na hlave presiaklo trochu krvi. Keď Kane podišiel k nej, otvorila oči a uprene sa naňho zahľadela. „Harry?“
„Áno, ja.“ Sadol si na peľasť postele.
„Dobre počúvaj.“ Aj Pamela si sadla a zaťahala ho za rukáv. Jej hlas znel neprítomne a mdlo. „O pol štvrtej odíde ministerský predseda so sirom Henrym Willoughbym z King’s Lynnu do Studley Grange. Pôjdu cez Walsingham. Musíš ich zadržať.“
„A prečo?“ nežne sa spýtal Kane.
„Lebo ak ich nezadržíš, podplukovník Steiner a jeho ľudia ho unesú. Čakajú v dedine. Všetkých dedinčanov zahnali do kostola.“
„Steiner?“
„Nám sa predstavil ako podplukovník Carter. A jeho vojaci nemajú s Poliakmi nič spoločné, Harry. Sú to nemeckí výsadkári.“

„Ale, Pamela," pokrútil Kane hlavou. „Veď som sa s Carterom zhováral. Je presne taký Angličan ako ty."
„Nie je. Matku mal Američanku a v Londýne chodil do školy. Nechápeš? To je predsa jasné." Podráždene pokračovala: „Vypočula som si ich, keď sa zhovárali v kostole — Steiner a môj brat. Skryli sme sa ta s Molly Priorovou. Potom sme ušli a rozdelili sa. Ja som bežala k Joanne, lenže ona patrí k nim. Postrelila ma - a ja som ju zamkla do pivnice." Zamračila sa, úporne rozmýšľala. „Potom som nasadla do jej auta a prišla sem."
Zrazu ochabla, sily ju opustili. Akoby sa dosiaľ držala len vypätím vôle. No teraz jej už na ničom nezáležalo. Hlava jej klesla na vankúš, oči sa zatvorili. „Ale ako si ušla z kostola, Pamela?" spýtal sa Harry Kane.
Otvorila oči a omámené, nechápavo sa naňho zahľadela. „Z kostola? Och, normálne," šepla ledva počuteľne. „A potom som šla k Joanne a ona ma postrehla." Opäť zavrela oči. „Harry, som taká ustatá."
Kane vstal a vyšiel so Shaftom do vedľajšej miestnosti. Shafto si pred zrkadlom napravil čiapku. „Tak čo na to poviete? A tá Greyová - to je ale neslýchaná beštia."
„Musíme to ohlásiť. Najprv ministerstvu vojny, veliteľstvu východoanglického vojenského okruhu a..."
Shafto mu skočil do reči: „Viete, koľko času by som premárnil pri telefóne, kým by si tí pankharti na štábe rozmysleli, či mi nepreskakuje?" Buchol päsťou na stôl. „Ani za svet! Sám si vezmem tých Fricov na paškál, a to hneď. Moji mládenci na to celkom iste stačia. Ihneď do akcie!" Chrapľavo sa zasmial. „To je predsa Churchillovo heslo, nie? A v tejto chvíli je veľmi aktuálne."
Kane v mihu jasne pochopil, o čo Shaftovi ide. Celá situácia zrejme prišla ako na zavolanie. Nielenže si zachráni kariéru, lež ešte sa vyšvihne. Muž, ktorý zachránil Churchilla. Jeho akciu budú spomínať v učebniciach histórie. Ak mu za to Pentagon nedá generálsku hviezdu, verejnosť sa vzbúri.
„Ale, pán plukovník," nedal sa odbiť Kane, „ak je to naozaj tak, ako vraví Pamela, potom je to mimoriadne chúlostivá vec. Dovolím si upozorniť, že britskému ministerstvu vojny to nebude veľmi po chuti..."
Shafto opäť tresol päsťou o stôl. „Čo vás to posadlo? Vari vám gestapáci nahnali strach?" Nepokojne sa zvrtol k obloku, no keď sa zasa obrátil, usmieval sa ako samopašný školák. „Prepáčte, Harry, bola to nemiestna poznámka. Samozrejme, máte pravdu."
„V poriadku, pán plukovník. A čo ďalej?"
Shafto pozrel na hodinky. „Štyri pätnásť. To značí, že ministerský predseda je asi už dosť blízko. Vieme, po ktorej ceste príde. Myslím, že by bolo dobre, keby ste si vzali džíp a zadržali ho. Podľa toho, čo vravelo to dievča, malo by sa tak stať za Walsinghamom."
„Máte pravdu, pán plukovník. Tu mu aspoň môžeme poskytnúť stopercentnú bezpečnosť."
„Správne." Shafto si sadol za písací stôl a zdvihol slúchadlo. „Tak sa pohnite a vezmite si Garveyho."
„Rozkaz, pán plukovník."
Keď Kane otvoril dvere, začul, ako Shafto hovorí do telefónu: „Dajte mi veliteľstvo východoanglického vojenského okruhu, veliteľa osobne. Iného nie."
Keď dvere za ním zapadli, Shafto zdvihol ľavý ukazovák z telefónu. V uchu mu zachrčal hlas spojovateľa: „Želáte si, pán plukovník?"
„Áno. Pošlite mi kapitána Malloryho, a behom."
O necelú minútu vstúpil Mallory. „Volali ste ma, pán plukovník?"
„Áno. Vezmete si štyridsať ľudí, nástup o päť minút. Osem džípov postačí. Musia sa voľajako natisnúť."
„Rozkaz, pán plukovník." Mallory sa zháčil, no napokon si v rozpore so svojimi prísnymi zásadami predsa len dovolil otázku: „Smiem sa spýtať, o čo ide?"
„Poviem vám to takto," odvetil Shafto. „Buď budete do večera major, alebo nebožtík."
Keď Mallory s búšiacim srdcom vybehol, Shafto podišiel ku skrini v kúte, vytiahol fľašu bourbonskej whisky a nalial si pol pohára. Zastal si pred oblok, na ktorý bubnoval dážď, a zvoľna popíjal. O dvadsaťštyri hodín bude asi najchýrnejším človekom v Amerike. Bol pevne presvedčený, že toto je jeho veľký deň.
Keď o tri minúty vyšiel, džípy aj s posádkami stáli v rade. Vpredu zazrel Malloryho, ako sa zhovára s najmladším dôstojníkom jednotky podporučíkom Chalmersom. Keď Shafto zastal hore na schodoch,

obaja skočili do pozoru.
„Určite ste zvedaví, o čo ide. Poviem vám to. Asi osem míľ odtiaľto leží dedina Studley Constable. Nájdete ju na mape. Podaktorí asi viete, že Winston Churchill dnes navštívi základňu anglického letectva neďaleko King's Lynnu. Ale sotva viete, že prenocuje v Studley Grange. A teraz to začína byť zaujímavé. V Studley Constable je na cvičení šestnásťčlenná jednotka samostatného poľského výsadkárskeho oddielu, ktorý je zložkou britskej Osobitnej leteckej služby. Poznať ich podľa fešáckych červených baretov a maskovacích uniforiem." Ktosi sa zasmial. Shafto sa odmlčal, a keď opäť zavládlo ticho, pokračoval: „A teraz dobre počúvajte. Tí chlapíci sú Fricovia, nemeckí výsadkári, a prišli uniesť Churchilla. Ale my im klepneme po prstoch." Nik ani nemukol. Shafto pokývol hlavou. „Chlapci, jedno vám sľubujem. Ak to riadne chytíte do rúk, zajtra bude o vás rozprávať celá Amerika. Pripravte sa, odchádzame."
Motory naskočili, všetkých premklo vzrušenie. Keď Shafto zišiel po schodoch, pripomenul Mallorymu: „Postarajte sa, aby si cestou všetci pozreli mapy. Keď ta prídeme, na nijaké porady nám už nezvýši čas."
Mallory odbehol a Shafto sa obrátil k Chalmersovi: „Zatiaľ to tu strážte, chlapče, pokým sa nevráti major Kane." Pľasol ho po pleci. „A netvárte sa tak skormútene. Privezie Winstona Churchilla. Postarajte sa mu o náležité pohostinstvo." Naskočil na prvý džíp a kývol vodičovi. „Okay, poďme, synak."
Autá sa rozbehli po cestičke. Stráže ozlomkrky otvárali masívnu hlavnú bránu. Kolóna zamierila na cestu. Len čo prešli pár sto metrov, Shafto pokývol rukou a kolóna áut zastala. Prikázal svojmu vodičovi, aby zatiahol džíp k najbližšiemu telefónnemu stĺpu. Potom sa obrátil k čatárovi Hustlerovi, ktorý sedel na zadnom sedadle. „Požičajte mi samopal."
Hustler mu podal zbraň. Shafto natiahol záver, namieril a pustil dávku do vrchovca stĺpu, až z priečnych latiek lietali triesky. Telefónne drôty pukli a len tak švihli vzduchom.
Shafto vrátil samopal Hustlerovi. „Tak, teraz aspoň chvíľu nebude nik zbytočne telefonovať."
Plesol dlaňou bok džípu. „Okay, poďme, poďme, poďme!"

Garvey vystrájal ani posadnutý. Rútil sa s džípom úzkymi poľnými cestami takou rýchlosťou, akoby naisto vedel, že z protismeru nič neprichádza. A tak keď sa hnali posledným úsekom k walsinghamskej ceste, mali namále, lebo po nej prefŕčala krátka kolóna. Vpredu išli na motocykloch dvaja príslušníci vojenskej polície, potom dve limuzíny a za nimi opäť dvaja vojenskí policajti na motocykloch.
„To je on!" skríkol Kane.
Džíp šibol na hradskú a Garvey prudko pridal plyn. O chvíľu dostihli kolónu. Keď sa pustili za ňou, obaja zadní príslušníci vojenskej polície sa obzreli. Jeden im pokývol, aby sa držali obďaleč.
„Čatár, pridajte, predbehnite ich," vyhŕkol Kane. „A ak nezastavia, dovoľujem vám nabúrať predný voz."
Dexter Garvey sa zaceril. „Počúvajte, pán major, ak nám to nevyjde, pichnú nás do basy, ani sa nenazdáme."
Zabočil doprava, obišiel motocykle a držal sa vedľa zadnej limuzíny. Kane nevládal zistiť, kto sedí na zadnom sedadle, keďže záclonky na okienku boli zatiahnuté. Šofér v tmavomodrej uniforme vystrašene pozrel bokom a muž v sivom obleku, ktorý sedel vedľa neho, vytiahol revolver.
„Skúste ďalší," prikázal Kane. Garvey stisol tlačidlo klaksóna a vyrútil sa k prednej limuzíne.
Sedeli v nej štyria muži, dvaja z nich v plukovníckych uniformách. Jeden mal červené výložky, prezrádzajúce, že je štábny dôstojník. Druhý sa vystrašene obrátil. Kane si uvedomil, že je to sir Henry Willoughby. V okamihu sa spoznali. Kane zreval na Garveyho: „Predbehnite ho! Myslím, že teraz už zastavia."
Garvey pridal plyn a predišiel motocykle na čele kolóny. Za ním tri razy zatrúbil klaksón, zjavne dohovorené znamenie. Keď sa Kane obzrel, všetko už zastávalo pri okraji cesty. Garvey zabrzdil, Kane vyskočil a rozbehol sa ku kolóne.
Kým sa stihol priblížiť, príslušníci vojenskej polície naňho mierili samopalmi a muž v sivom obleku, podľa všetkého osobný strážca ministerského predsedu, vystúpil zo zadného auta s revolverom v ruke.
Z prvého voza vystúpil plukovník s červenými výložkami a za ním sir Henry v uniforme domobrany.
„Major Kane," oslovil ho nechápavo sir Henry, „čo tu, preboha, robíte?"

Štábny plukovník sa úsečne predstavil: „Som Corcoran, hlavný spravodajský dôstojník na veliteľstve východoanglického vojenského okruhu. Prezradíte mi láskavo, o čo ide, pán major?“
„Pán ministerský predseda rozhodne nesmie do Studley Grange,“ vyhŕkol Kane. „Dedinu obsadili nemeckí výsadkári a...“
„Bože dobrý,“ skočil mu do reči sir Henry, „čo to tárate za nezmysly?“
Corcoran mu naznačil, aby mlčal. „Môžete svoje tvrdenie nejako doložiť, pán major?“
„Chcú uniesť Churchilla, ako Skorzeny uniesol Mussoliniho, nechápete?“ skríkol Kane. „Došľaka, ako vás mám presvedčiť? Nedáte si povedať?“
Za chrbtom sa mu ozval známy hlas: „Ja si dám povedať, priateľ môj. Vravte, o čo ide?“
Harry Kane sa pomaly obrátil, naklonil sa k zadnému okienku a pozrel do tváre Winstonovi Churchillovi.

Steiner stisol kľučku na dverách hájovne v Chasníkovej špici, no zistil, že je zamknuté. Zašiel do stodoly, ale ani tam nebolo po Írovi stopy. Vtom Briegel zvolal: „Tam ide, pán podplukovník.“
Devlin sa zvŕtal na motocykli v spleti úzkych hrádzí. Zabočil na dvor, postavil motorku a posunul si okuliare na čelo. „Počínate si trochu nápadne, pán podplukovník.“
Steiner ho vzal pod pazuchu, zaviedol k múriku a niekoľkými stručnými vetami mu vysvetlil situáciu. „Tak čo poviete?“ spýtal sa naostatok. „Čo si o tom myslíte?“
„Viete naisto, že vaša matka nebola Írka?“
„Ale stará mať bola Írka.“
Devlin prikývol. „Mohol som si to myslieť. Ale ktovie? Možno nám to predsa vyjde.“ Usmial sa. „Jedno je však isté. Do deviatej večer si poobhrýzam všetky nechty.“
Steiner skočil do džípu a kývol hlavou Kluglovi. „Ohlásim sa vám,“ rozlúčil sa s Devlinom.
Na kopčeku pri ceste stála medzi stromami Molly. Koňa držala za uzdu a pozorovala Devlina, ktorý vybral z vrecka kľúč a odomkol si. Zaumienila si, že si s ním pohovorí zoči-voči. Až dosiaľ si zúfalo nahovárala, že hádam sa predsa len mýli, no keď zazrela džíp so Steinerom a jeho dvoma mužmi, musela si konečne priznať pravdu.

Pol míle pred Studley Constable Shafto zakýval, kolóna zastala a plukovník vydal rozkazy. „Na somariny teraz niet času. Musíme na nich tvrdo udrieť, aby sa ani nestihli spamätať. Kapitán Mallory, vezmete si tri džípy a pätnásť mužov. Poľnými cestami vyznačenými na mape prejdete krížom cez polia na východný koniec dediny. Obídete ju a zastanete na ceste do Studley Grange, severne od mlyna. Len čo my dôjdeme na kraj dediny, čatár Hustler s dvanástimi chlapmi prejdú pešo úvozom cez Jastrabí lesík ku kostolu. Ostatní zostanú so mnou. Zablokujeme cestu pri dome Joanny Greyovej.“
„Tak ich úplne uzavrieme, pán plukovník,“ dodal Mallory.
„Šľaka uzavrieme. Keď budeme všetci na miestach, dám znamenie poľným telefónom a celú akciu bleskové zlikvidujeme.“
Zavládlo ticho. Prerušil ho čatár Hustler: „Ak dovolíte, pán plukovník, nebolo by dobre urobiť menší prieskum?“ Pousmial sa. „Pokiaľ totiž počúvame, tí nemeckí výsadkári nie sú nijaké cintľavky.“
„Hustler,“ mrazivo ho zahriakol Shafto, „ak ešte raz zapochybujete o mojom rozkaze, dám vás degradovať na vojaka, ani sa nespamätáte.“ V pravom líci mu šklblo. Zaradom pozrel do tvárí všetkým poddôstojníkom. „Nemáte štipky odvahy, chlapi?“
„Máme, pán plukovník,“ odvetil Mallory. „Môžete sa na nás spoľahnúť.“
„To by som aj prosil,“ zavrčal Shafto, „lebo teraz ta zájdem osobne -s bielou zástavou.“
„Azda im nechcete navrhnúť, aby sa vzdali, pán plukovník?“
„Čerta starého, pán kapitán. Kým s nimi budem besedovať, vy sa rozmiestite. Máte na to presne desať minút, tak sa láskavo pohnite.“

Devlin bol hladný. Zohrial si trochu polievky, upražil vajce a vložil si ho medzi dva krajce chleba, ktorý mu upiekla Molly. Sadol si do kresla pri kozube a pustil sa do jedenia. Len čo zacítil na ľavom líci chladný závan, uvedomil si, že sa dvere otvorili. Zdvihol pohľad a zazrel v nich stáť Molly.
„Tu si?“ privítal ju veselo. „Chcel som si voľačo zajesť a potom som sa chystal ísť za tebou.“

„Ty pankhart!“ vykríkla. „Ty sviňa! Zneužil si ma.“
Vyrútila sa proti nemu a zaťala mu prsty do tváre. Devlin ju schmatol za zápästia. „Čo sa ti robí?“ spýtal sa, no dobre vedel, o čo ide.
„Viem všetko. Nevolá sa Carter, ale Steiner. Sú to hnusní Nemci a prišli uniesť Churchilla. A ako sa vlastne voláš ty? Istotne nie Devlin.“
Odsotil ju, podišiel k príborníku a vybral fľašu írskej whisky s pohárom. „Nie, Molly, nevolám sa Devlin.“ Potriasol hlavou. „Nechcel som ťa do toho zatiahnuť, láska moja. Jednoducho to prišlo.“
„Ty hnusný zradca!“
„Molly, som Ír,“ odvetil nadurdené. „A to značí, že sa od teba líšim asi tak, ako sa Nemec líši od Francúza. Som tu cudzinec. Obaja síce hovoríme po anglicky - pravda, s odlišným prízvukom - no zato ešte nie sme jednej národnosti. Ľudia boží, kedy to konečne pochopíte?“
V pohľade sa jej zablysla neistota, jednako však zopakovala: „Si zradca!“
Tvár sa mu zachmúrila, oči modrasto zasvietili. Vysunul bradu. „Nie som zradca, Molly. Som vojak írskej republikánskej armády. Slúžim svojej vlasti, ktorá mi je práve taká drahá ako tebe tvoja vlasť.“
Zažiadalo sa jej spôsobiť mu bolesť, raniť ho. Vedela, čím ho bodne najcitlivejšie. „Lenže to ti nepomôže, ani tvojmu kumpánovi Steinerovi. Je hotový alebo čoskoro bude. A teba čaká taký istý koniec.“
„Čo to táraš?“
„Boli sme s Pamelou Verekerovou v kostole, keď ta Steiner so svojimi chlapmi priviedli pátra Verekera a Georgea Wilda. Vypočuli sme práve dosť. Pamela bežala do Meltham House po Američanov.“
Schmatol ju za plecia. „Kedy?“
„Hybaj dočerta!“
„Došľaka, povedz kedy!“ Surovo ňou zalomcoval.
„Už tam určite je. Keby dul vietor iným smerom, asi by si už počul streľbu. Nezostáva ti nič iné, iba zdupkať, pokým sa ešte dá.“
Pustil ju a vyhŕkol: „To by síce bolo rozumné, no ja som jakživ neutekal.“
Nasadil si čiapku a okuliare, vhupol do nepremokavého kabáta a pritiahol si opasok. Podišiel ku kozubu a siahol pod kôpku starých novín, čo ležali za košom na drevo. Odložil si ta dva ručné granáty, ktoré mu dal von Neumann. Opatrne si ich vsunul za chlopňu kabáta. Mauserovku vopchal do pravého vrecka. Potom predĺžil remeň na samopale, a keď si ho prehodil poza hlavu, siahal mu takmer po pás, takže v nevyhnutnom prípade mohol strieľať jednou rukou.
„Čo urobíš?“ spýtala sa Molly.
„Pôjdem do údolia smrti, láska moja.“ Nalial si pohár whisky a zahľadel sa na Mollinu užasnutú tvár. „Vari si myslíš, že vezmem nohy na plecia a nechám Steinera v kaši?“ Potriasol hlavou. „Bože, dievča! A ja som sa nazdal, že mi aspoň trochu rozumieš.“
„Nesmieš ta ísť,“ vydýchla zhrozene. „Liam, nemáš najmenšiu šancu.“ Privinula sa k nemu!
„Ba áno, musím ta ísť, zlato.“ Pobozkal ju na ústa a rázne ju odsotil. Pri dverách sa ešte obrátil. „Neviem, či to má dajaký význam, ale napísal som ti list. Nič nezvyčajné, no ak ťa zaujíma, leží na kozube.“
Dvere za ním sa zabuchli. Molly zostala meravá, zmrazená. Kdesi v inom svete, zahrčal motocykel a vzdialil sa. Našla list a roztrasenými prstami ho otvorila. Stálo v ňom:

Molly, láska moja jediná, ako bol kedysi povedal istý slávny človek, prekonal som priepastnú zmenu a jakživ už nič nebude také, aké bývalo. Prišiel som do Norfolku s istým poslaním, nie preto, aby som sa po prvý raz a naposledy v živote zaľúbil do nepeknej sedliačky, ktorá mala byť opatrnejšia. Teraz už o mne vieš všetko zlé, no nesúď ma.
Liam

Do očí jej vhŕkli slzy, písmená sa jej rozplynuli. Vopchala list do vrecka a vytackala sa von. Rýchlo odviazala koňa, vyteperila sa do sedla a popchla ho do cvalu. Päsťou ho ustavične mlátila po šiji. Na konci hrádze sa prehnala cez cestu, preskočila živý plot a pustila sa pomedzi polia najkratšou cestou k

dedine.

Otto Brandt sedel na zábradlí mosta a bezstarostne si pripálil cigaretu. „Tak čo teraz, zdúchneme?“
„A kam?“ uškrnul sa Neumann a pozrel na hodinky. „O päť minút tri štvrte na päť. Najneskôr o pol siedmej je tma. Ak dovtedy vydržíme, môžeme sa po skupinkách vytratiť do Chasníkovej špice. Hádam sa niekomu predsa len podarí dostať na čln.“
„Možno má podplukovník niečo iné za lubom,“ pripomenul čatár Altmann.
Brandt prikývol. „Správne, lenže Steiner tu nie je, a preto bude azda múdrejšie, ak sa pripravíme na šarvátku.“
„A tu sa vynára závažná otázka,“ zamiešal sa do reči Neumann. „Ak budeme bojovať, tak iba ako nemeckí vojaci. To bolo od začiatku jasné. Myslím, že je načase, aby sme zhodili preoblečenie.“
Sňal červený baret a zobliekol maskovaciu bundu, pod ktorou mal nemeckú leteckú blúzu. Zo zadného vrecka vytiahol nemeckú lodičku a nasadil si ju na hlavu.
„Tak, prosím,“ pripomenul Brandtovi a Altmannovi, „to platí aj pre vás, tak sa milostivo pohnite.“
Joanna Greyová pozorovala celý výjav z obloka spálne. Keď zazrela Neumanna v nemeckej uniforme, prebehol jej mráz po chrbte. Potom uvidela, ako Altmann zamieril k pošte. O chvíľu sa zjavil Turner, prešiel cez most a vykročil hore kopcom ku kostolu.
Neumann sa cítil čudne nerozhodný. Inokedy by bol za podobných okolností prikázal ihneď ustúpiť, no ako už bol pripomenul Brandtovi, kam? Dvanásť mužov, vrátane jeho, malo strážiť zajatcov a udržať dedinu. Priam katastrofálna situácia. „Ale tak to bolo aj pri Albertovom kanáli,“ povedal by Steiner.
Neumannovi zišlo na um, že vlastne všetky tie roky bol do značnej miery závislý od Steinera.
Pokúsil sa ho zavolať poľným telefónom. „Orol jedna, ohláste sa,“ povedal po anglicky. „Tu Orol dva.“
Nik sa mu neozval. Podal telefón Haglovi, ktorý ležal skrytý za tehlovým múrikom. Hlaveň ľahkého guľometu vysunul z odtokového otvoru, čo mu umožňovalo dobré palebné postavenie. Pri ruke mal na kôpke poukladané zásobníky. Aj Hagl zhodil červený baret a bundu, nechal si iba maskovacie nohavice. Mal na sebe nemeckú leteckú blúzu a na hlave lodičku.
„Nehlási sa, pán nadporučík?“ spýtal sa a vtom stŕpol. „Počujem džíp.“
„Áno, ale z opačného smeru,“ zachmúrene prisvedčil Neumann.
Preskočil cez múrik k Haglovi, a keď sa obrátil, zazrel spoza rohu pri vilke Joanny Greyovej vychádzať džíp. Na konci antény povievala biela látka. Vo voze sedel jediný človek. Neumann sa odlepil od múrika, založil si ruky v bok a čakal.
Shafto sa neunúval nasadiť prilbu, na hlave mal obyčajnú čiapku. Z vrecka na košeli vybral cigaru a z efektu do nej zahryzol. Pomaly si ju pripálil, zoskočil z džípu a vykročil k mostu. Pár krokov pred Neumannom rozkročený zastal a premeral si nadporučíka.
Neumann si všimol hodnosť na výložkách a odmerane zasalutoval. „Pán plukovník.“
Shafto odzdravil. Zbadal dva železné kríže, stužku za zimnú výpravu, strieborný odznak za zranenie, odznak za vynikajúce služby v pozemnom boji a výsadkársky kvalifikačný odznak. Uvedomil si, že mládenec pred ním je vlastne ostrieľaný veterán.
„Tak sa už nehráte na skrývačku, pán nadporučík? Kde je Steiner? Povedzte mu, že sa s ním chce zhovárať plukovník Róbert Shafto, veliteľ Dvadsiateho prvého osobitného prepadového oddielu.“
„Tu velím ja, pán plukovník. Musíte rokovať so mnou.“
Shafto si všimol hlaveň ľahkého guľometu, ktorá trčala z odtokového otvoru v ohrade mosta. Potom pozrel na poštový úrad a na dva otvorené obloky na poschodí Studleyského erbu. Neumann sa uhladene spýtal: „Želáte si ešte niečo, pán plukovník, alebo ste si už zistili všetko, čo vás zaujíma?“
„Kam sa podel Steiner? Ušiel vám, či čo?“ Neumann neodvetil a Shafto pokračoval: „Okay, chlapče. Viem, koľko ľudí máte. Keď sa do vás moji chlapci pustia, za desať minút vás roznesú na kopytách.“
„Ľutujem,“ pokrútil hlavou Neumann.
Shafto odklepol z cigary popol. „Dávam vám desať minút, potom sa do vás pustíme.“
„A ja vám dávam dve minúty, pán plukovník,“ odvetil Neumann. „Practe sa dočerta, lebo sa moji chlapci pustia do vás.“
Vtom cvakli závery zbraní. Shafto pozrel na okná a nazlostene odvrkol: „Okay, chlapče, ako si želáte.“

Odhodil cigaru, pomaly ju zašliapol a vrátil sa k džípu. Sadol za volant a vyštartoval. Vzápätí schmatol mikrofón vysielačky. „Tu Cukor jedna. Odrátam dvadsať sekúnd. Devätnásť, osemnásť, sedemnásť...“
Keď odrátal dvanásť, prešiel popri vilke Joanny Greyovej a pri desiatich zmizol za zákrutou.
Joanna ho pozorovala z okna spálne. Potom sa zvrtla a vošla do pracovne. Otvorila tajné dvere, čo viedli do kutice v podkroví, a zamkla za sebou. Vyšla hore, vytiahla z priečinka bubienkový revolver, položila si ho na stôl a sadla si k vysielačke. Napriek tomu, že sa podujatie skomplikovalo, na počudovanie necítila strach. Načiahla sa za fľašou, a práve keď si štedro naliala škótskej, zarachotila vonku streľba.

Prvý džíp Shaftovho družstva sa vyrútil spoza rohu na rovný úsek. Boli v ňom štyria muži. Dvaja zadní obsluhovali ťažký guľomet. Keď prechádzali popri záhrade susediacej s vilkou Joanny Greyovej, Dinter s Bergom vstali. Dinter podoprel plecom hlaveň ľahkého guľometu a Berg začal strieľať. Dlhou dávkou skosil oboch mužov pri guľomete. Džíp sa prevrhol, začal sa kotúľať dole brehom. Zastavil sa, hore kolesami, až pri potoku.
Ďalší džíp prudko odbočil, vodič sa pustil širokým oblúkom po trávnatom brehu a bezmála vbehol do potoka. Berg zvrtol hlaveň guľometu za džípom. Strieľal krátkymi dávkami. Zasiahol jedného z dvoch guľometníkov, roztrieštil predné sklo, no voz sa jednako odterigal za roh do bezpečia.
Dinter s Bergom prebehli kovanou bránkou a pod ochranou živých plotov za vilkami sa odkradli nazad k pošte.
Shafto, ktorý celé fiasko pozoroval spod stromov na pahorku pri ceste, zlostne zaškrípal zubami. Zrazu si jasne uvedomil, že nadporučík mu ukázal iba to, čo chcel ukázať. „Ten pankhart mi prešiel cez rozum,“ precedil.
Dostrieľaný džíp sa vrátil na cestu a zastal pred tretím. Vodič mal nepekne dorezanú tvár. Čatár Thomas ho začal ošetrovať. „Prekristapána, čatár, čo sa tam bavkáte?“ zrúkol Shafto. „V záhrade pri druhej vilke je guľomet. Vezmite si troch mužov a vyraďte ho.“
Krukowski, ktorý stál za plukovníkom s poľným telefónom v ruke, zmraštil tvár. Ešte pred piatimi minútami nás bolo trinásť. Už je nás len deväť. Dočerta, čo vlastne zamýšľa? uvažoval.
Na druhej strane dediny zarachotila prudká paľba. Shafto zdvihol ďalekohľad, zazrel však iba kus cesty vinúcej sa za mostom a strechu mlyna, čo stál za poslednými domami. Lupol prstami a Krukowski mu podal telefón. „Mallory, počujete ma?“
„Počujem, pán plukovník,“ bleskove sa ohlásil kapitán.
„Dočerta, čo sa tam robí? Myslel som, že ste ich už vyradili.“
„Opevnili sa v mlyne na poschodí. Majú znamenité palebné postavenie. Vyradili prvý džíp. Vrak blokuje cestu. Stratil som už štyroch ľudí.“
„Tak obetujte ďalších,“ zreval Shafto do telefónu. „Musíte sa ta dostať, Mallory. Musíte ich vykúriť. Za každú cenu.“
Keď sa Shafto pokúšal dovolať ďalšieho družstva, streľba zosilnela. „Ste tam, Hustler?“
„Áno, pán plukovník.“ Hustlerov hlas znel nejasne.
„Nazdal som sa, že ste už na kopci pri kostole.“
„Narazili sme na prudký odpor, pán plukovník. Pustili sme sa cez polia, ako ste prikázali, a zaviazli sme v močiari. Práve sa približujeme k južnému koncu Jastrabieho lesíka.“
„Prekristapána, tak sa už pohnite!“
Vrátil telefón Krukowskému. „Na nikoho sa nemožno spoľahnúť. Ak sa má čosi riadne vykonať, musím to urobiť sám,“ utrúsil roztrpčene.
Spustil sa po brehu do jarku, no práve vtedy sa vrátil čatár Thomas s troma mužmi. „Nemám čo hlásiť, pán plukovník.“
„Ako to myslíte?“
„Nik tam nebol, pán plukovník. Našli sme iba toto.“ Thomas otrčil dlaň s niekoľkými vystrieľanými nábojnicami kalibru tridsaťtri milimetrov.
Shafto ho udrel po ruke. Nábojnice sa rozsypali po zemi. „Okay. Oba džípy dopredu, po dvaja chlapi ku každému guľometu. Ten most treba vziať pod paľbu. Budete tak páliť, že ani steblo trávy nezvýši.“
„Ale, pán plukovník...“ začal Thomas.

„A vy si vezmete štyroch chlapov, prejdete poza vilky a zozadu, od mosta napadnete poštu. Krukowski zostane so mnou. Tak poďme!“

Otto Brandt bol s Waltherom, Meyerom a Riedelom v mlyne. Z hľadiska obrany mali dokonalé stanovište. Prastaré kamenné múry boli takmer meter hrubé a dubové dvere na prízemí zatarasili. Z oblokov na poschodí mali znamenité palebné pole. Tam Brandt postavil ľahký guľomet.
Horiaci džíp pod nimi blokoval cestu. Ležal v ňom Američan, ďalší dvaja boli vystretí v jarku. Džíp vyradil Brandt. Vyčkal, pokým Mallory so svojím družstvom neprifŕčal celkom blízo, a vtedy hodil z dverí senníka dva ručné granáty. Účinok bol desivý. Američania síce spustili spoza živých plotov vyššie pri ceste prudkú paľbu, no bezvýsledne. Kamenné múry hravo odolali strelám.
„Neviem, čo je to za veliteľa, ale v svojom remesle sa nevyzná,“ podotkol Walther, kým nabíjal samopal.
„A čo by si bol urobil ty?“ spýtal sa Brandt, prižmúril oko nad hlavňou ľahkého guľometu a vystrelil krátku dávku.
„Je tu predsa potok, nie? A z tej strany nie sú obloky. Mali sa priblížiť zozadu...“
Brandt zdvihol ruku. „Zastaviť paľbu.“
„Prečo?“ spýtal sa Walther.
„Nezbadal si, že prestali strieľať?“
Brandt pomaly prerušil hrobové ticho: „Zdá sa to neuveriteľné, no pripravte sa.“
Vtom sa už s ohlušujúcim rykom vyrútil z krytu Mallory s ôsmimi či deviatimi chlapmi. Rozbehli sa k najbližšiemu jarku a pálili zboku. Hoci ich spoza živého plota kryli paľbou ťažké guľomety na dvoch zvyšných džípoch, počínali si neslýchane pochabo.
„Bože môj!“ zhíkol Brandt. „Ako si to predstavujú? Vari si myslia, že sú pri Somme?“
Nenútene pustil do Malloryho plnú dávku. Kapitán bol v okamihu mŕtvy. Nemci začali páliť odrazu a ďalší traja Američania padli. Tí, čo výpad prežili, dali sa na ústup. Aj jeden z ležiacich sa pozviechal a odtackal sa za najbližší živý plot.
Keď opäť zavládlo ticho, Brandt vytiahol cigaretu. „Dovedna som ich teda dostal siedmich. S tým, čo sa odkrivkal, ôsmich.“
„Sú šialení,“ vyhlásil Walther. „Hotová samovražda. Prečo sa tak ponáhľajú? Stačí, keď si počkajú.“

Kane s plukovníkom Corcoranom zastali s džípom na ceste, dvesto metrov pred hlavnou bránou Meltham House, a zízali na rozstrieľaný telefónny stĺp. „Bože dobrý,“ pokrútil hlavou Corcoran. „Naozaj neuveriteľné. Čo tým sledoval?“
Kane by mu bol vedel presne povedať, no zdržal sa. Iba mykol plecami a odvetil: „Neviem, pán plukovník. Možno z bezpečnostných dôvodov. Veľmi mu záležalo na tom, aby tých výsadkárov dostal.“
Z hlavnej brány sa vyrútil džíp a zamieril k nim. Za volantom sedel Garvey, tváril sa ustarostene. Zabrzdil pri nich. „Práve sme dostali hlásenie.“
„Od Shafta?“
Garvey potriasol hlavou. „Od Krukowského. Chce s vami hovoriť, pán major. Je tam strašný zmätok. Plukovník sa vraj do toho vrhol hlava-nehlava. Máme kopu mŕtvych.“
„A Shafto?“
„Krukowski bol takmer hysterický. Ustavične mlel, že plukovník si počína ako šialenec. Chvíľami sa mu vôbec nedalo rozumieť.“
Bože dobrý, pomyslel si Kane, vrhol sa do boja s vlajúcimi zástavami. „Myslím, že ta musím zájsť, pán plukovník,“ povedal Corcoranovi.
„Aj ja si to myslím,“ prisvedčil Corcoran. „Ale ministerskému predsedovi, samozrejme, zabezpečíte náležitú ochranu.“
Kane sa obrátil ku Garveymu: „Čo nám ešte zvýšilo v autoparku?“
„Obrnený transportér a tri džípy.“
„Dobre. Vezmeme všetko a navyše dvadsať chlapov. Prosím vás, aby bolo o päť minút všetko pripravené.“
Garvey prudko zvrtol džíp a hnal sa nazad. „Zostane vám dvadsaťpäť mužov, pán plukovník,“ obrátil sa

Kane ku Corcoranovi. „Postačí to?“
„Dvadsaťšesť. Aj so mnou,“ opravil ho Corcoran. „To úplne postačí. Velenie prevezmem ja.“

18

Steiner bol vyše pol druha míle od dediny, keď začul neodbytne bzučať poľný telefón. Ktosi sa ho dovolával, bol však priďaleko, a tak sa nedalo nič počuť. „Pridaj plyn,“ prikázal Kluglovi. „Čosi sa skomplikovalo.“
Keď sa priblížili asi na míľu k dedine, začuli v diaľke rapotať ručné zbrane. To Steinerovi potvrdilo najhoršie obavy. Natiahol záver samopalu a pozrel na Wernera. „Možno ho budeš potrebovať.“
Klugl hnal džíp najvyššou možnou rýchlosťou, plynový pedál mal celkom stlačený. „Došľaka, švihaj! Švihaj!“ súril ho Steiner.
Keď sa priblížili k dedine, v telefóne prestalo bzučať a Steiner sa ohlásil: „Tu Orol jedna, ozvite sa, Orol dva.“
Nik neodpovedal. Steiner pokus zopakoval, no zasa bezvýsledne. „Asi majú plné ruky práce, pán podplukovník,“ poznamenal Klugl.
Vtom už vyšli na úbočie nad Garrowbyho vresoviskom, zo tristo metrov na západ od kostola, skadiaľ videli všetko ako na dlani. Steiner zdvihol ďalekohľad a zadíval sa na mlyn. Na lúke zazrel Malloryho družstvo. Pozrel ďalej a za živým plotom pri pošte aj pri Studleyskom erbe objavil Američanov. Na Neumanna a Hagla, ktorí ležali za mostom, pálili ťažké guľomety z dvoch Shaftových zvyšných džípov. Jeden z nich bol pritisnutý pri záhradnom múriku Joanny Greyovej. Osádka mohla strieľať ponad múrik, a pritom bola dobre krytá. Aj ďalší džíp stál v podobnej polohe pri múriku susednej vilky.
Steiner sa opäť pokúsil nadviazať telefónne spojenie. „Tu Orol jedna. Počujete ma?“
V mlyne začul Steinerov hlas Riedel, ktorý počas prestávky v streľbe zapojil telefón. „Volá nás podplukovník,“ zakričal na Brandta a ohlásil sa do telefónu: „Tu Orol tri, sme v mlyne. Kde ste?“
„Na vŕšku nad kostolom,“ odvetil Steiner. „Aká je situácia?“
Zopár striel prefičalo oblokmi, na ktorých boli vybité sklá, a odrazilo sa od steny. „Daj to sem!“ zvolal Brandt, ktorý ležal na dlážke za guľometom.
„Je na vŕšku,“ oznámil Riedel. „Na Steinera sa dá spoľahnúť. Vytiahne nás z kaše.“ Preplazil sa k dverám na senník, umiestený nad mlynským kolesom, a kopol do nich.
„Hybaj nazad!“ skríkol Brandt.
Riedel sa pričupil a vyzrel von. Vzrušene sa zasmial a priložil si telefón k ústam. „Vidím vás, pán podplukovník, sme...“
Vonku zarapotal samopal. Strely roztrieštili Riedelovi temeno. Krv a mozog sa rozprskli po stene. Riedel vypadol dole hlavou na mlynské koleso, ktoré ho unášalo do rozbúrenej vody. Keď sa koleso obrátilo, nebolo po Riedelovi ani stopy.

Na kopci Werner poklepkal Steinera po pleci. „Tam dole, pán podplukovník, v lesíku vpravo. Vojaci.“
Steiner ta zvrtol ďalekohľad. Z pahorka mal výhľad takmer na polovicu úvozu, čo viedol Jastrabím lesíkom. Práve tadiaľ prechádzal čatár Hustler so svojím družstvom.
Steiner hneď začal konať. „Chlapci, zasa sme nemeckí výsadkári.“ Strhol z hlavy baret, odopäl opasok s pištoľou a zobliekol maskovaciu bundu. Pod ňou mal leteckú blúzu. Na krku mu visel rytiersky kríž s dubovými listami. Z vrecka vytiahol lodičku a nasadil si ju na hlavu. Klugl s Wernerom urobili to isté.
„Chlapci, ide sa do toho,“ povedal Steiner. „Rovno po cestičke, čo vedie lesíkom, cez lávku a tam si vezmeme na mušku tie džípy. Klugl, ak riadne poženiete, hádam to dokážeme. A potom za nadporučíkom Neumannom.“ Pozrel na Wernera. „A vy ustavične páľte. V jednom kuse.“

Dole úbočím, na poslednom úseku cesty vedúcej ku kostolu, rútil sa džíp osemdesiatkou. Desiatnik Becker, ktorý stál pred vchodom, sa prekvapený prikrčil. Steiner mu pokývol a vtom už Klugl zvrtol volant a zabočil do úvozu v Jastrabom lesíku.

Prehupli sa cez nízky hrbol, preleteli zákrutou medzi stenami úvozu a necelých dvadsať metrov pred sebou zazreli Hustlera a jeho družstvo. Američania kráčali husím pochodom po oboch stranách cestičky. Werner začal strieľať naverímboha, na cielenie mu zvýšilo sotva pár sekúnd, lebo džíp sa už rútil proti Američanom. Rangeri ozlomkrky odskakovali, driapali sa na strmé steny úvozu. Predné koleso džípu sa prehuplo cez akési telo, a potom už zostali Američania za nimi. Čatár Hustler a jeho sedem mužov buď zahynulo hneď, alebo umieralo.
Džíp sa vyrútil z úvozu ako blesk. Klugl sa hnal presne podľa príkazu ďalej. Prefrngol po úzkej lávke ponad potok, drevené zábradlie pukalo ako zápalky, a tak prudko vyletel po krátkom svahu na cestu, že voz len tak nadskočil. Dvaja Američania pri guľomete na džípe, čo chránil záhradný múrik Joanny Greyovej, prudko zvrtli hlaveň, no nestihli vystreliť, lebo Werner, vytrvalo páliaci do múrika, ich oboch skosil.
Zato osádka druhého džípu, ktorý stál pri múriku susednej záhrady, získala niekoľkosekundový náskok a bleskovo zareagovala. Američania skrútli guľomet, a keď Klugl obrátil voz a vyrútil sa k lávke, spustili paľbu.
Teraz sa ujali slova rangeri. Werner ich síce počastoval krátkou dávkou, jedného z Američanov aj zasiahol, no druhý pálil ďalej. Strely prevŕtali Nemcom džíp, predné sklo sa roztrieštilo. Vtom Klugl prenikavo vykríkol a zvalil sa na volant. Džíp sa zvrtol a narazil na zábradlie na konci mosta. Okamih zostal stáť, potom sa pomaly prevalil nabok.
Klugl ležal schúlený pod džípom. Keď sa Werner sklonil k nemu, všimol si, že má tvár dosekanú sklom a zakrvavenú. Pozrel na Steinera. „Je mŕtvy, pán podplukovník," oznámil a oči sa mu nepríčetne zajagali. Schmatol samopal a chystal sa vstať, no Steiner ho stiahol na zem. „Spamätaj sa, chlapče. On je mŕtvy, ale ty ešte žiješ."
Werner tupo prikývol. „Áno, pán podplukovník."
„Naprav si guľomet a pusť sa do nich."
Keď sa Steiner obrátil, zazrel Neumanna, ako sa s ľahkým guľometom plazí spoza zábradlia. „Riadne ste im podkúrili."
„Postupovali lesíkom ku kostolu," odvetil Steiner. „Ďaleko nezašli. Čo je s Haglom?"
„Žiaľ, je mŕtvy." Neumann kývol hlavou k zábradliu, spoza ktorého vytŕčali Haglove baganče.
Werner si podoprel ťažký guľomet o bok džípu a začal páliť krátkymi dávkami. „Ako podľa vás vyzerá situácia, pán nadporučík?" spýtal sa Steiner.
„O hodinu by už mala byť tma," odpovedal Neumann. „Ak dovtedy vydržíme, hádam sa nám podarí po skupinkách vytratiť. Potom by sme vyčkali v močiari na Chasníkovej špici. Ak Koenig príde podľa plánu, azda čln predsa chytíme. Teraz sa už k starému Churchillovi aj tak nedostaneme." Zháčil sa a rozpačito dodal: „To je vari aká-taká šanca."
„Je to jediná šanca," prisvedčil Steiner. „Ale zatiaľ sme tu. Myslím, že je najvyšší čas, aby sme sa preskupili. Kde sú ostatní?"
Neumann mu stručne načrtol celkovú situáciu. Steiner prikývol. „Cestou sem sa mi podarilo nadviazať kontakt s mlynom. Ohlásil sa mi Riedel. Inak bolo počuť iba prudkú guľometnú paľbu. Vy si vezmete na starosť Altmanna a jeho chlapcov, ja sa pokúsim dostať k Brandtovi."
Nadporučík prebehol cez cestu, Werner ho kryl streľbou. Steiner sa zatiaľ pokúšal zavolať poľným telefónom Brandta, no daromné. Keď z dverí pošty vyšli Neumann, Altmann, Winter a Berg, zarachotila pri mlyne prudká paľba.
Všetci sa prikrčili za tehlovým zábradlím mosta. Steiner sa posťažoval: „Nemôžem sa Brandta dovolať. Bohvie, čo sa tam robí. Musíte prebehnúť do kostola. Držte sa tamtoho živého plota, bude vás takmer celú cestu dobre kryť. Neumann, prevezmite velenie."
„A vy?"
„Ja ich chvíľu zabavím guľometom a prídem za vami."
„Ale, pán podplukovník..." vyhŕkol Neumann.
„Nijaké ale," skočil mu do reči Steiner, „dnes sa hrám na hrdinu. Tak už hybajte dočerta."
Neumann zaváhal, no potom pokývol Altmannovi. Prešmykli sa popri džípe a pričupení za zábradlím bežali cez most. Steiner si ľahol za guľomet a spustil paľbu.

Most pokračoval približne osemmetrovou nekrytou cestou, až za ňou sa začínal živý plot. Neumann si kľakol na koleno a vysvetľoval: „Nemá význam, aby sme utekali zaradom, lebo ak ten chlapík pri guľomete zočí prvého, na ďalších si už len počká. Keď dám znamenie, vybehneme všetci odrazu.“
Vzápätí vyskočil z krytu, preletel cez cestu, prešvihol sa ponad plôtik a hodil sa pod kríky. Altmann s ostatnými prebehli takmer zároveň s ním. Američan pri guľomete síce zazrel na ceste Nemcov, aj zvrtol guľomet tým smerom, no neskoro. Nasrdený pustil dávku aspoň do živého plota.
Berg za živým plotom sa potkol a spadol. Winter sa obrátil. „Podaj mi ruku, ty nemehlo,“ zavrčal. „Zasa máš dve ľavé nohy.“
Berg vstal, a keď strely začali kosiť živý plot, skočil im aj s Winterom rovno do cesty. Paľba ich odhodila na lúku, akoby sa zvrtli v poslednom šialenom tanci. Werner sa obzrel, vykríkol, no Altmann ho schmatol za plece a posotil za Neumannom.

Brandt s Meyerom sledovali zo senníka nad mlynským kolesom, čo sa odohráva na lúke. „Teraz aspoň vieme, na čom sme,“ ozval sa Meyer. „Tuším tu zostaneme trčať.“
Brandt pozoroval Neumanna, Altmanna a Briegela, ktorí sa horko-ťažko preplazili pozdĺž živého plota a vzápätí sa predriapali cez múr cintorína. „Predsa sa im to podarilo,“ zaradoval sa. „Ešte sa dejú zázraky.“
Podišiel k Meyerovi, ktorý sedel uprostred senníka opretý o debnu. Ranilo ho do brucha. Blúzu mal rozopätú a tesne pod pupkom mu zíval ohyzdný otvor lemovaný spuchnutým purpurovým mäsom. Tvár mu zalieval pot. „Videl si už čosi také?“ vydýchol. „Ešteže nekrvácam. Mama vždy vravievala, že mám z pekla šťastie.“
„Badám,“ precedil cez zuby Brandt a vložil Meyerovi do úst cigaretu. Kým mu ju však stihol pripáliť, vonku sa opäť rozľahla paľba.

Shafto čupel za záhradným múrikom pred vilkou Joanny Greyovej, načisto ohúrený správou, ktorú mu priniesol zachránený vojak Hustlerovho družstva. Katastrofa sa očividne zavŕšila. Za pol hodiny stratil aspoň dvadsiatich dvoch ľudí a ranených bola vyše polovica oddielu. Zapríčinil také ďalekosiahle dôsledky, že ich v tejto chvíli ani nevládal domyslieť.
Krukowski, ktorý sa chúlil za ním s poľným telefónom v rukách, sa spýtal: „Čo podniknete, pán plukovník?“
„Čo podniknem?“ zlostne zavrčal Shafto. „Všetko vždy zostane mne na krku. Ale tak to býva, keď sa človek spolieha na ľudí, čo nemajú štipky zmyslu pre disciplínu a povinnosť.“
Vstal a nazrel ponad múrik. Práve v tom okamihu vykukla spoza záclony v spálni aj Joanna Greyová. Hneď síce odskočila od okna, no Shafto ju predsa zočil. „Doboha, Krukowski, tá prekliata beštia je v dome,“ zahundral nasrdene.
Vstal a ukázal na oblok. „Ja nikoho nevidím, pán plukovník,“ namietol Krukowski.
„Hneď uvidíte!“ odvrkol Shafto a vytrhol z puzdra kolt s perleťovou rukoväťou. „Za mnou!“ zvolal a rozbehol sa po chodníku k domovému vchodu.

Joanna Greyová zamkla tajné dvere a pustila sa hore schodami do podkrovnej kutice. Sadla si k vysielačke a začala vysielať do Landsvoortu. Vtom k nej doľahol hrmot z prízemia. Shafto zúrivo prehľadával dom, otváral dvere a zhadzoval kusy nábytku. Jeho kroky zneli celkom blízko, zjavne chodil po pracovni. Vzápätí začula zo schodov jeho zlostný výkrik: „Musí voľakde byť!“
Na schodoch sa rozľahol ďalší hlas: „Pán plukovník, v pivnici bol zamknutý pes. Beží k vám.“
Joanna Greyová schytila revolver a natiahla kohútik, no pritom stále vysielala. Shafto, ktorý stál na hornom konci schodišťa, ustúpil Fľakovi z cesty. Pes sa vrútil do izby. Keď ta plukovník vošiel za ním, všimol si, že zviera škriabe na drevené obloženie v kúte.
Shafto sa dal pozorne prezerať obloženie a čoskoro objavil nenápadnú kľúčovú dierku. „Tu je, Krukowski!“ V hlase mu zazvučala dravá, priam nepríčetná radosť. „Už ju mám!“
Tri razy vystrelil do kľúčovej dierky, až odletúvali triesky. Zámka povolila, dvere sa samy otvorili. Do miestnosti vkročil Krukowski s odisteným samopalom.
„Len opatrne, pán plukovník.“

„Máš ho vidieť.“ Shafto sa s koltom v ruke rozbehol hore schodami. Fľak sa prešmykol popri ňom. „Hybaj dolu, ty mrcha!“
Len čo sa plukovníkova hlava vynorila nad dlážkou, strelila ho Joanna Greyová rovno medzi oči. Shafto sa pospiatky zgúľal do pracovne. Krukowski namieril hlaveň samopalu poza roh a vypálil celú dávku. Zaburácala ako jediný, súvislý, dlhý výstrel. Pes zavyl a súčasne sa ozval dutý pád, akoby žuchlo telo. Potom sa rozhostilo mŕtve ticho.

Devlin sa dorútil ku kostolu, práve keď Neumann, Altmann a Briegel bežali pomedzi náhrobné kamene ku krytému, vchodu pred kostolom. Keď zabrzdil pri bráne cintorína, zvrtli sa k nemu. „Poondialo sa to,“ vyhŕkol Neumann. „A podplukovník je ešte vždy dole pri moste.“
Devlin pozrel k dedine, kde Steiner dosiaľ ležal za havarovaným džípom a vytrvalo strieľal z ťažkého guľometu. Vtom Neumann schmatol Devlina za plece a ukázal opačným smerom. „Doparoma, pozrite, čo tam ide!“
Devlin sa obrátil a na druhom konci zákruty za vilkou Joanny Greyovej zazrel obrnený transportér s troma džípmi. Naštartoval motorku a zaceril sa. „Ak nepôjdem hneď, ešte si to stihnem rozmyslieť. A to by bolo zlé.“
Spustil sa dole úbočím, okľukou sa prešmykol na Stareninu lúku, zišiel z cesty a dal sa rovno poľom k lávke nad splavom. Motocykel nadskakoval na hrboľatej tráve a Devlina vysoko nadhadzovalo na sedadle. Neumann, ktorý ho pozoroval od cintorínskej brány, nie a nie pochopiť, ako sa vôbec ešte na motorke udrží.
Zrazu sa strhol. Vedľa hlavy sa mu vryla do dreva strela. Odskočili s Briegelom a Altmannom za múr a všetci traja paľbu opätovali. Ostreľoval ich zvyšok Hustlerovho družstva, ktoré sa preskupilo a rozmiestilo na okraji lesíka oproti kostolu.

Devlin prefŕčal po lávke a odbočil na chodník vedúci lesom. Bol presvedčený, že pri ceste sú Američania. Vytiahol spoza kabáta ručný granát a zubami ho odistil. Keď vyšiel spomedzi stromov, zazrel na okraji lúčky džíp. Vojaci sa poplašene obrátili.
Hodil granát jednoducho za seba a vybral ďalší. Za živým plotom po ľavej strane zazrel ďalšiu skupinu Američanov, a práve keď vybuchol prvý granát, hodil do nich druhý. Hnal sa ďalej. Prefŕčal popri mlyne, zabočil za roh a za mostom, kde sa chúlil za guľometom Steiner, prudko zabrzdil.
Steiner nepovedal ani slova. Jednoducho vstal, zdvihol guľomet a jedinou dlhou dávkou vystrieľal všetky zvyšné náboje. Bola to taká divá paľba, že desiatnik Bleeker na druhej strane sa v mihu učupil za múrik. Steiner odhodil guľomet a preskočil zábradlie. Devlin naštartoval motorku, preletel cez most a hnal sa hore úbočím. Vtom sa vyrútil spoza rohu pri vilke Joanny Greyovej obrnený transportér. Sedel v ňom Harry Kane. Vstal a zahľadel sa za motocyklom.
„Došľaka, čo sa tu porobilo?“ spýtal sa Garvey.
Desiatnik Bleeker sa vytackal z džípu, a keď zamieril k nim, zbadali, že má tvár celú zakrvavenú. „Je tu dakde lekár, pán major? Tuším mám pravé oko v pekle. Vôbec nič nevidím.“
Ktosi priskočil k nemu a podoprel ho. Kane si obzeral dostrieľanú dedinu. „Pankhart spochabený,“ zamumlal.
Z bránky vyšiel Krukowski a zasalutoval. „Kde je plukovník?“ spýtal sa Kane.
„Je mŕtvy, pán major. Leží hore v dome. Tá pani - odstrelila ho.“
Kane zoskočil z transportéra. „Kde je?“
„Ja - ja som ju odbachol, pán major,“ odvetil Krukowski a do očí mu vhŕkli slzy.
Kane nevedel, čo povedať. Potľapkal Krukowského po pleci a vykročil k vilke.

Keď Steiner s Devlinom prifŕčali na kopec, Neumann s dvoma druhmi ešte strieľali spoza múru na rangerov v lese. Ír prehodil rýchlosť, pribrzdil nohou a v poslednom okamihu zvrtol motorku, takže stihol hladko prejsť bránou cintorína ku kostolu. Neumann, Altmann a Briegel ustupovali, kryjúc sa za náhrobnými kameňmi, až sa nakoniec bezpečne dostali ku vchodu do kostola.
Tam na nich čakal desiatnik Becker, a ked vošli, zabuchol za nimi dvere a zasunul závoru. Paľba vonku

zosilnela. Prestrašení dedinčania sedeli schúlení v hlúčiku. Filip Vereker, bledý a rozhorčený, dokrivkal uličkou pomedzi lavice a zastal zoči-voči Devlinovi. „Ďalší prekliaty zradca!“
Devlin sa zaškeril. „Nuž čo,“ mykol plecami, „človeku dobre padne, keď sa vráti medzi priateľov.“

V mlyne panovalo hrobové ticho. „Voľajako sa mi to nepozdáva,“ poznamenal Walther.
„Tebe sa nič nepozdáva,“ odvrkol Brandt a zamračil sa. „Čo je to?“
Zvonku bolo počuť, že sa k mlynu približuje akési vozidlo. Brandt sa pokúsil vykuknúť na cestu dverami zo senníka, no vtom okolo neho zasvišťali strely. Odskočil. „Ako sa má Meyer?“
„Tuším už dokonal.“
Brandt vytiahol cigaretu, hukot približujúceho sa vozidla silnel. „Len si predstav,“ pokrútil hlavou. „Albertov kanál, Kréta, Stalingrad - a kde napokon čaká človeka koniec cesty? V Studley Constable.“ Pripálil si cigaretu.
Garvey sedel za volantom obrneného transportéra. Vyše šesťdesiatkilometrovou rýchlosťou vrazil do dverí mlyna a vyvalil ich. Kane stál vzadu pri protilietadlovom guľomete a zdola strieľal obrovskými projektilmi kalibru päťdesiat milimetrov do drevenej povaly. Strely prevŕtavali dosky ako papier, triesky len tak odletúvali. Začul zmučené výkriky, no strieľal ďalej. Zvŕtal guľomet z boka na bok a prestal až vtedy, keď v doskách zívali obrovské diery.
Jednou z nich odkvácla zakrvavená ruka. V mlyne sa rozhostilo hlboké ticho. Garvey vzal ktorémusi vojakovi samopal, zoskočil z transportéru a vyšiel po drevených schodoch v kúte nahor. No hneď sa vrátil.
„Vybavené, pán major.“
Harry Kane bol bledý, no dokonale sa ovládal. „V poriadku,“ prikývol. „Ideme do kostola.“

Molly došla na Garrowbyho vresovisko, práve keď sa hore úbočím hnal džíp s bielou vreckovkou na anténe. Džíp zastal pred bránou cintorína a vystúpil z neho Kane s Garveym. Keď kráčali cestičkou naprieč cintorínom, Kane pošepol Garveymu: „Dobre sa dívajte, rotný, a všetko si zapamätajte.“
„Jasné, pán major.“
Dvere kostola sa otvorili a pod krytý vchod vyšiel Steiner, za ním Devlin. Ír sa oprel o stenu, v ústach sa mu hompáľala cigareta. Harry Kane zasalutoval. „My sa už poznáme, pán podplukovník.“
Kým Steiner stačil odvetiť, vykĺzol popri Beckerovi z dverí Filip Vereker a pokročil dopredu. „Kde je Pamela, Kane? Nestalo sa jej nič?“
„Je úplne v poriadku, páter,“ odpovedal Kane. „Nechal som ju v Meltham House.“
Vereker sa obrátil k Steinerovi, tvár napätú a bledú. Oči sa mu víťazoslávne zaleskli. „Znamenite vás prekabátila, Steiner, však? Nebyť jej, azda by sa vám to naozaj bolo podarilo.“
Steiner neodvetil a obrátil sa ku Kanovi. „Čo si želáte?“
„To je predsa jasné. Musíte sa vzdať. Ďalšie krviprelievanie je zbytočné. Vaše družstvo v mlyne sme zlikvidovali. Aj pani Greyová je mŕtva.“
Vereker ho schmatol za plece. „Pani Greyová je mŕtva? Ako sa to stalo?“
„Zastrelila plukovníka Shafta, keď ju chcel zaistiť. Potom sa strhla prestrelka, pri ktorej zahynula.“
Vereker sa odvrátil. Bolo na ňom vidno, že je hlboko zronený. Kane pripomenul Steinerovi: „Nič iné vám nezostáva. Ministerský predseda je v bezpečí v Meltham House. Strážime ho tak, ako ho dosiaľ nik nestrážil. Dohrali ste.“
Steiner si spomenul na Brandta, Walthera, Meyera, Klugla, Dintera a Berga. Zbledol ako stena a prikývol. „Za čestných podmienok?“
„Bezpodmienečne!“ skríkol Vereker, akoby sa dovolával nebies. „Uvedomujete si, pán major, že títo ľudia sem prišli v anglických uniformách?“
„Ale nebojovali sme v nich,“ odvrkol Steiner. „Bojovali sme ako nemeckí vojaci, v nemeckých uniformách. Ostatné bola iba oprávnená vojnová lesť.“
„Ale jednoznačne ste porušili ženevskú konvenciu,“ rozhorlil sa Vereker. „Konvencia nielen výslovne zakazuje nosiť v čase vojny nepriateľskú uniformu, lež za takýto priestupok určuje trest smrti.“
Steiner zbadal výraz na Kanovej tvári a pousmial sa. „Netrápte sa, pán major, vy za to predsa nemôžete.

To sú jednoducho pravidlá hry.“ Obrátil sa k Verekerovi: „Páter, vy akiste vyznávate hrozivého boha. Tak sa mi vidí, že by ste vedeli tancovať na mojom hrobe.“
„Bodaj vás čert vzal, Steiner!“ Vereker sa rozbehol, zahnal sa palicou, no potkol sa na dlhej reverende a spadol, pričom narazil hlavou na hranu náhrobného kameňa.
Garvey prikľakol k nemu. „Zamdlel.“ Pozrel sa na Kana. „Ale niekto by ho predsa mal ošetriť. V dedine je náš lekár.“
„Len si ho berte,“ prikývol Steiner. „Všetkých si odveďte.“
Garvey zdvihol Verekera a odniesol ho do džípu. „Teda prepustíte dedinčanov?“ spýtal sa Kane.
„Očividne musím. Zrejme čoskoro dôjde k boju.“ Obrátil sa. „Becker, pošlite všetkých domov.“
Dvere zaškrípali, rozleteli sa, a dedinčania na čele s Lakerom Armsbym sa vyvalili z kostola. Ženy sa poväčšine hysterický rozplakali. Posledná šla Betty so synom. Spolu podopierali omámeného, bledého Wilda.
Vtom sa z úvozu v Jastrabom lesíku vynoril obrnený transportér, zastal a namieril protilietadlové delo i ťažký guľomet na dvere kostola.
Steiner neveselo prikývol. „Posledné dejstvo, pán major. Tak sa pusťme do boja.“ Zasalutoval a pristúpil k Devlinovi. Ír celý čas neprehovoril ani slova.
„Pokiaľ vás poznám, nikdy ste tak dlho nemlčali,“ poznamenal Steiner.
Devlin sa zaceril. „Ak mám byť úprimný, nezišlo mi na um nič, čo by stálo za reč.“

Keď Molly z vresoviska zazrela, že Devlin a Steiner vošli do kostola, akoby jej na srdce zaľahol kameň. Bože môj, pomyslela si, musím predsa niečo urobiť. Vstala a vtom zazrela zo desiatich rangerov, na čele s rotným, statným černochom. Vykĺzli z lesíka, prebehli cez cestu a pustili sa ku kostolu, takže ich stadiaľ nebolo vidieť. Prefrngli popri múriku do farskej záhrady.
Do domu však nevošli. Preliezli cintorínsky múr, od veže sa priplazili ku kostolu a pomaly postupovali k schodom. Rotný mal cez plece prehodené lano. Molly zazrela, ako vyskočil, chytil sa odkvapovej rúry a vytiahol sa na striešku krytého vchodu. Potom sa vydriapal po zimozeleni o päť metrov vyššie, k okraju strechy. Upevnil tam lano, druhý koniec hodil dolu a ostatní rangeri sa začali šplhať nahor.
Molly ožila. Vyskočila do sedla, popchla koňa naprieč vresoviskom a pustila sa pomedzi stromy k zadnému múru fary.

V kostole bolo chladno a pochmúrne. Plamienky sviec sa mihotali, večné svetlo žiarilo ako rubín. S Devlinom zvýšili ôsmi. Ani si neuvedomili, že v kostole zostal aj Artúr Seymour, na ktorého dedinčania pri náhlivom odchode načisto zabudli. Ležal v tmavej bočnej kaplnke, ruky aj nohy sputnané. Ale nakoniec sa mu predsa len podarilo sadnúť si. Opieral sa o stenu, mykal zápästiami a nespúšťal z Prestona nepríčetný pohľad.
Steiner skúsil kľučku na dverách do veže aj do sakristie, lež ani jedny sa nedali otvoriť. Potom nakukol za záves, kde zazrel ovísať laná zvonov. Od roku 1939 sa nimi nezvonilo.
Zvrtol sa, prešiel uličkou pomedzi lavice a zastal pred svojou skupinkou. „Môžem vám ponúknuť iba jedno - ďalší boj.“
„To je predsa smiešna situácia,“ vyhŕkol Preston. „Dá sa tu vôbec bojovať? Sú v presile. Keď sa do nás pustia, neudržíme sa ani desať minút.“
„Je to totiž celkom jednoduché,“ odvetil Steiner. „Nemáme na výber. Ako ste počuli, boli sme oblečení v anglických uniformách. Podľa ženevskej konvencie sme sa už tým činom vystavili najvážnejšiemu riziku.“
„Ale bojovali sme ako nemeckí vojaci,“ nástojil Preston. „V nemeckých uniformách. Vy sám ste to povedali.“
„To je síce argument,“ pripustil Steiner, „ale asi by mi veľmi nepomohol, aj keby som mal najlepšieho obhajcu na svete. Ak mám dostať guľku, tak radšej hneď. Nerád by som čakal na popravčiu čatu.“
„Prečo sa tak rozčuľujete, Preston?“ uškrnul sa Neumann. „Vás predsa budú súdiť ako Angličana. Lenže, pokiaľ viem, tí jakživ nemali zradcov v láske. Postavia vám takú vysokú šibenicu, že k vám ani vrany nedoletia.“
Preston sa spustil do lavice, dlaňami si zakryl tvár.

Zrazu zaburácal organ. „Prelúdium Johanna Sebastiana Bacha, veľmi aktuálne v našej situácii. Volá sa Za umierajúcich," zavolal z chóru Altmann.
Do tónov organu zazvučal jeho hlas:

Ach wie nichtig, ach wie flüchtig... Ach, aké ničotné, ach, aké prchavé sú naše dni...

Vtom z okna nad chrámovou loďou zarinčalo sklo. Dávka zo samopalu skosila Altmanna zo stoličky. Zvalil sa na dlážku chóru. Werner Briegel sa bleskove zvrtol, pričupil sa a stisol spúšť samopalu. Ktorýsi ranger vletel dolu hlavou oblokom do kostola a dopadol medzi lavice. Vzápätí zarinčali nad chrámovou loďou ďalšie okná. Kostolom sa rozľahla prudká paľba. Werner sa rozbehol popri laviciach, no strela ho zasiahla rovno do hlavy. Bez muknutia padol dolu tvárou. Ktosi zhora vytrvalo strieľal zo samopalu. Steiner sa preplazil k Wernerovi a prevrátil ho na chrbát. Potom pričupený vybehol po schodoch na chór zistiť, čo je s Altmannom. Paľba neutíchala, jednako sa mu však podarilo zbehnúť nazad dolu a prekĺznuť popri laviciach.
Devlin priliezol k nemu. „Ako to vyzerá na chóre?"
„Altmann aj Briegel sú hotoví."
„Ozajstná masakra," zavrčal Ír. „Nemáme najmenšiu šancu. Neumann má postrelené obidve nohy a Jansen je mŕtvy."
Steiner s Devlinom sa plazili do zadnej časti kostola. Neumann ležal za lavicami a obväzoval si stehno. Preston s Beckerom čupeli pri ňom.
„Je to zlé, Neumann?" spýtal sa Steiner.
„Tuším nevystačím s obväzmi, pán podplukovník," zasmial sa Neumann, no očividne mal prudké bolesti.
Rangeri neprestávali strieľať. Steiner kývol hlavou k dverám, čo viedli do sakristie, a prikázal Beckerovi: „Bež sa pozrieť, či sa na nich nedá odstreliť zámka. Dlho tu nevydržíme."
Becker prikývol a odkradol sa poza krstiteľnicu. Zatým vystrelil zo samopalu s tlmičom. Ozval sa čudný kovový cvakot, a keď kopol do dverí sakristie, vchod bol voľný.
Zrazu streľba utíchla a Garvey zhora skríkol: „Ešte nemáte dosť? Nerád by som vás pohlušil, no ak to inak nepôjde, vynesú vás stadiaľ iba na márach."
Prestonovi vypovedali nervy. Vyskočil a rozbehol sa ku krstiteľnici. „Vzdávam sa! Mám toho dosť!"
„Pankhart!" skríkol Becker, vybehol spoza dverí do sakristie a pažbou samopalu ovalil Prestona po hlave. Hore zarapotal samopal. Beckera zasiahlo do chrbta a posotilo ho k lanám, čo viseli z veže. Poslednými silami schmatol jedno z nich, akoby chytal unikajúci život, a nad hlavou sa mu po dlhých rokoch rozozvučal sýty hlas zvona.
Po chvíľke opäť zavládlo ticho a Garvey zavolal: „Dávam vám päť minút."
„Poďme stadiaľto," pošepol Steiner Devlinovi. „V sakristii to azda nebude také zlé."
„Ako dlho vydržíme tam?" spýtal sa Devlin.
Za chrbtom im čosi vrzlo. Keď sa Devlin obrátil, zazrel, že sa dvere do sakristie odchýlili a ktosi v nich stojí. „Si to ty, Liam?" spýtal sa známy hlas.
„Bože môj," obrátil sa k Steinerovi, „to je Molly. Kde sa tu berie?" Preplazil sa k dievčaťu, a hneď sa vrátil. „Poďte!" zašepkal a schytil Neumanna pod pazuchu. „Holubica nám pomôže ujsť. Využime, že prestali strieľať. Pomôžte mi s Neumannom," povedal Steinerovi.
Vzali Neumanna medzi seba a odkradli sa do sakristie. Molly čakala pri tajných dverách. Keď vošli do tunela, zatvorila ich.
„A čo teraz?" spýtal sa Devlin. „S Neumannom ďaleko nezájdeme."
„Páter Vereker má na dvore voz," ozvala sa Molly.
Steiner siahol do vrecka. „A ja mám od neho kľúče."
„Nebláznite," zavrátil ho Neumann. „Len čo naštartujete, pustia sa rangeri do vás."
„Za farou je bránka," pripomenula Molly. „Cesta vedie popri živom plote do polí. Odtisneme auto pár sto metrov."
Keď zašli asi stopäťdesiat krokov za bránku, na okraj prvej lúky, v kostole opäť zarapotali samopaly. Steiner naštartoval voz a podľa Molliných pokynov zamieril poľnými cestami na hradskú vedúcu popri

pobreží.

Keď tajné dvere v sakristii zapadli, v kaplnke sa čosi pohlo. Artúr Seymour vstal. Konečne sa mu podarilo uvoľniť si ruky. Potichu prešiel kostolom. V ľavej stískal zvinuté lano, ktorým mu Preston poviazal nohy.
V kostole bola takmer úplná tma, iba na oltári sa ešte vždy mihotali plamienky sviec a večné svetlo rozlievalo červenú žiaru. Seymour sa naklonil nad Prestona. Keď zistil, že dosiaľ dýcha, hodil si ho na plece a prešiel uličkou pomedzi lavice k oltáru.
Zrazu Garveyho, ktorý kvočal na streche, premkol nepríjemný pocit. V kostole sa nič nehýbalo. Zavolal poľným telefónom Kana, sedel v transportéri pri bráne. „Nič sa tam nehýbe, pán major. Nepozdáva sa mi to.“
„Vypáľte ta dávku. A vyčkajte, čo bude,“ poradil mu Kane.
Garvey vsunul hlaveň samopalu do okna a vystrelil. Nič sa neozvalo. Vtom ho schmatol za plece jeden z jeho ľudí. „Pozrite dolu, rotný, na kazateľnici sa tuším čosi hýbe.“
Garvey sa odhodlal a posvietil baterkou do chrámovej lode. Vojak pri jeho pravici zhrozene zhíkol. Garvey preletel kužeľom svetla po južnej strane kostola a potom zahlásil do telefónu: „Neviem, čo sa tu stalo, pán major. Hádam by ste sem mali prísť.“
O chvíľočku zarachotil samopal a vyrazil zámku na hlavnom vchode. Dvere sa rozleteli, a Harry Kane vbehol so skupinou rangerov do kostola. Po Steinerovi a Devlinovi však nebolo ani stopy. Pred kazateľnicou kľačal v temravom svetle sviec Artúr Seymour a civel na odporne spuchnutú tvár Harveyho Prestona, ktorý sa hompáľal na prostrednom stĺpe kazateľnice.

19

Ministerský predseda sa utiahol do knižnice susediacej so zadnou terasou Meltham House. Keď o pol ôsmej Harry Kane vyšiel z knižnice, Corcoran už naňho čakal. „Čo bolo?“ spýtal sa.
„Veľmi ho to zaujalo,“ odvetil Kane. „Musel som mu všetko podrobne vyrozprávať. Steiner ho priam fascinuje.“
„A koho nie? Len by som rád vedieť, kam sa s tým Írom vyparili.“
„V blízkosti Devlinovej hájovne celkom iste nie je. Pred chvíľou sa mi ohlásil vysielačkou Garvey. Keď ta vošli, našli tam len dvoch detektívov, ktorí na Devlina čakajú.“
„Ako to vysnorili?“ začudoval sa Corcoran.
„Zjavne po ňom pátra polícia. Myslím, že teraz sa tam už neukáže. Garvey zostal pri hájovni. Na ceste popri pobreží postavili zátarasy, no darmo by sme sa do niečoho púšťali, pokým nedostaneme posilu.“
„Nebojte sa, chlapče, posily prídu,“ ubezpečil ho Corcoran. „Len čo vaši chlapci opravili telefóny, mal som niekoľko dlhších rozhovorov s Londýnom. O pár hodín hermeticky uzavrieme celý severný Norfolk. Ráno vyhlásime v celej oblasti stanné právo. A neodvoláme ho, pokým Steinera nechytíme.“
Kane prikývol. „Do blízkosti ministerského predsedu sa rozhodne nedostane. Postavil som stráže k dverám aj na terasu a v parku hliadkuje vyše dvadsať ľudí. Majú celkom jasný pokyn - hneď strieľať. Keby došlo k nehode, dodatočne si ju zodpovieme.“
Vtom sa otvorili dvere a vstúpil mladý desiatnik s listinami v ruke. „Tu sú konečné zoznamy, pán major, ak si ich chcete pozrieť.“
Keď vyšiel, Kane sa zahľadel na prvý zoznam. „Páter Vereker a niekoľkí dedinčania sa ujali pobitých Nemcov.“
„Ako sa má?“ spýtal sa Corcoran.
„Utŕžil zopár siniek. Zdá sa, že inak je v poriadku. Máme tu všetkých okrem Steinera, jeho zástupcu Neumanna, a pravdaže, toho Íra. Štrnásti sú mŕtvi.“
„Ale rád by som vedel, ako sa im podarilo ujsť.“
„Vyrazili dvere do sakristie a utiahli sa ta, lebo zo strechy ich ostreľoval Garvey so svojimi ľuďmi. Pravdepodobne, keď Pamela s tým dievčaťom ušli farským tunelom, v náhlivosti zabudli riadne zatvoriť

tajné dvere.“
„To je možné,“ prikývol Corcoran. „Aké straty máte?“
Kane pozrel na druhý zoznam. „Dvadsaťjeden mŕtvych, medzi nimi aj Shafto a kapitán Mallory. Ôsmi sú ranení.“ Potriasol hlavou. „A boli štyridsiati. Až to vyjde najavo, vypukne hotové peklo.“
„Ak to vôbec vyjde najavo.“
„Ako to myslíte?“
„V Londýne si výslovne želajú, aby sa postupovalo čo najdiskrétnejšie. V prvom rade nechcú plašiť ľudí. Veď uvážte, nemeckí výsadkári zoskočia v Norfolku s úmyslom uniesť ministerského predsedu a bezmála sa im to podarí. Navyše ten Slobodný britský zbor! Angličania v SS! Viete si predstaviť, čo by sa robilo, keby sa to dostalo do novín?“ Striaslo ho. „Vedel by som toho chlapa vlastnoručne obesiť.“
„Chápem.“
„A pamätajte aj na Pentagon. Elitná americká jednotka utrpí v zrážke s hŕstkou nemeckých výsadkárov sedemdesiatpercentnú stratu.“
Dvere sa otvorili. Nazrel nimi mladý desiatnik. „Pán plukovník, zasa máte na linke Londýn.“
Corcoran vybehol. Kane vyšiel za ním. Pripálil si cigaretu, a keď vykročil hlavným vchodom a schádzal popri strážach po schodoch, chránil si ju dlaňou. Husto pršalo, noc bola tmavá. Keď prechádzal po dolnej terase, zacítil vo vzduchu hmlu.
Zišiel po schodoch z terasy a vtom mu na hrdlo dopadla ruka, do chrbta sa zaprelo koleno. „Kto ste?“ pošepol ktosi.
„Major Kane.“
Baterka krátko blikla. „Prepáčte, pán major. Som desiatnik Bleeker.“
„Mali by ste ležať, Bleeker. Ako to vyzerá s vašim okom?“
„Päť stehov, pán major. No oko mi zachránili. Ak dovolíte, pôjdem ďalej.“
Keď zmizol v tme, Kane potriasol hlavou. „Čo budem žiť,“ zašepkal sám pre seba, „jakživ nepochopím svojich blížnych.“

Podľa správy o počasí boli nad celým Severným morom občasné prehánky. Vietor dul rýchlosťou troch až štyroch míľ a hmla sa mala udržať až do rána. Protiponorkový čln vcelku postupoval podľa plánu a o ôsmej preplával zamínovaným pásmom na hlavnú pobrežnú trasu.
Müller stál pri kormidle. Koenig zdvihol pohľad od mapy, podľa ktorej nesmierne starostlivo určoval kurz na poslednom úseku. „Mali by sme byť desať míľ na východ od Blakeneyského mysu, Erich.“
Müller prikývol a uprene sa zahľadel do súmraku. „Tá hmla je vskutku otravná.“
„Ktovie,“ hodil plecami Koenig, „možno nám príde vhod.“
Dvere sa rozleteli. Vstúpil hlavný telegrafista Teusen a podal Koenigovi depešu. „Práve to prišlo z Landsvoortu, pán poručík.“
Koenig vzal depešu a pod lampou na stolíku s mapami si ju prečítal. Dlho z nej neodtŕhal pohľad, no zrazu ju zhúžval.
„O čo ide?“ opýtal sa Müller.
„Orol vybuchol. Ostatné sú len taľafatky.“
Chvíľu všetci mlčali. Na okienko bubnoval dážď. Potom sa Müller spýtal: „A aké rozkazy sme dostali?“
„Postupovať tak, ako uznám za vhodné.“ Koenig potriasol hlavou. „Len si predstav, Steiner, Neumann - takí skvelí chlapci.“
Odkedy vyrástol z detských topánok, azda po prvý raz mu bolo do plaču. Otvoril dvere a zahľadel sa do tmy. Dážď mu šľahal do tváre. Müller obozretne poznamenal: „Ale aj tak, môžbyť sa niekto zachránil. Viete, ako to býva.“
Koenig zabuchol dvere. „Inými slovami, jednako ste ochotný zájsť ta?“ Müller mlčal. Koenig sa obrátil k Teusenovi. „A vy?“
„Tak dlho to spolu ťaháme, pán poručík, a nikdy som sa nepýtal, kam pôjdeme,“ vyhŕkol Teusen.
Koenig akoby zrazu ožil, pľasol ho po chrbte. „Výborne, tak odošlite túto depešu.“

Radlov zdravotný stav sa v priebehu popoludnia a večera ustavične zhoršoval, a hoci mu Witt nástojčivo

dohováral, nedal sa prinútiť, aby zostal v posteli. Odkedy prišla posledná depeša od Joanny Greyovej, nasilu chcel zostať pri vysielačke. Vystrel sa v starom kresle, ktoré mu ta priniesol Witt, a čakal, kým sa radistovi podarí nadviazať spojenie s Koenigom. Bolesti v hrudi sa stupňovali, ba dokonca ho rozbolelo aj ľavé plece. Radl vedel, o čo ide, no všetko prijímal odovzdane. Na ničom mu už nezáležalo.
Päť minút pred ôsmou sa radista obrátil s víťazoslávnym úsmevom na tvári. „Mám ich, pán podplukovník. Dostali depešu a potvrdili ju.“
„Chvalabohu,“ vydýchol Radl. Pokúsil sa otvoriť tabatierku, prsty mu však zrazu prichodili také meravé, že mu ju musel otvoriť Witt.
„Už máte poslednú, pán podplukovník,“ poznamenal, keď vybral ruskú cigaretu a vsunul ju Radlovi do úst.
Radista začal horúčkovito písať. Potom vytrhol list z bloku a podával ho Radlovi. „Tu je odpoveď, pán podplukovník.“
Radla obchádzali mrákoty, zrak sa mu kalil. „Prečítajte mi to,“ požiadal Witta.
„Jednako navštívime hniezdo. Niektoré vtáčatá možno potrebujú pomoc. Veľa šťastia.“ Witt nechápavo pozrel na Radla. „Prečo vám želá šťastie, pán podplukovník?“
„Lebo je veľmi chápavý a tuší, že ho budem potrebovať takisto ako on.“ Pomaly pokrútil hlavou.
„Skadiaľ sa len berú títo chlapci? Toľko riskujú, všetko obetujú, a prečo, za čo?“
Witt sa naňho ustarostene zahľadel. „Pán podplukovník, prosím vás.“
Radl sa usmial. „Všetko dobré sa prv či neskôr minie, priateľ môj. Ako mne tie ruské cigarety.“ Obrátil sa k radistovi a konečne vyslovil to, čo mal vysloviť už pred dvoma hodinami. „A teraz mi zavolajte Berlín.“

Na východnom konci Priorovie farmy, na okraji lesa, z druhej strany hlavnej hradskej nad Chasníkovou špicou stál napoly zrúcaný domec. Ako-tak v ňom ukryli Verekerovo auto.
Bolo štvrť na osem. Devlin so Steinerom opatrne prešli pomedzi stromy. Chceli si preskúmať terén. Molly sa zatiaľ starala o Neumanna. Vtom zazreli na ceste pri hrádzi Garveyho a jeho skupinu. Rangeri sa blížili k hájovni. Devlin so Steinerom sa stiahli pod stromy a učupili sa za múrikom, aby pouvažovali o situácii.
„Nevyzerá to dobre,“ podotkol Devlin.
„Veď do hájovne sa nemusíte vracať. Ak sa hneď dáte pešo cez močariská, ešte stihnete dôjsť na pobrežie včas,“ zdôraznil Steiner.
„A načo?“ vzdychol si Devlin. „Musím sa vám zdôveriť s niečím strašným, pán podplukovník. Keď som šiel z hájovne, v tom chvate som zabudol vysielačku v nákupnej taške so zemiakmi. Visí za kuchynskými dverami.“
Steiner sa potichu zasmial. „Kamarát, to sa na vás ponáša. Vy ste teda zázrak.“
„Viem,“ prikývol Devlin. „Do smrti si to neodpustím. Ale v tejto situácii sa bez vysielačky s Koenigom nedohovorím.“
„Myslíte, že bez vášho signálu nepríde?“
„Tak sme sa predsa dohodli. Medzi deviatou a desiatou, tak znie rozkaz. A ešte čosi. Nech sa už s Joannou Greyovou stalo čokoľvek, pravdepodobne vyslala do Landsvoortu depešu. Ak ju Radl postúpil Koenigovi, možno sú už na spiatočnej ceste.“
„Nie,“ pokrútil hlavou Steiner. „Koenig príde. Aj keď váš signál nedostane, rozhodne pripláva k brehu.“
„A prečo?“
„Lebo mi to sľúbil,“ odvetil prosto Steiner. „Zaobídete sa i bez vysielačky. Aj keď rangeri začnú prehľadávať okolie, s pobrežím sa nebudú unúvať, lebo podľa tabuľky je zamínované. Ak sa ta dostanete včas, za odlivu môžete prejsť ústím aspoň štvrť míle.“
„Aj s dokatovaným Neumannom?“
„Potrebuje iba palicu a niekoho, o koho by sa oprel. V Rusku prešiel v snehu a s guľkou v pravej nohe za tri dni stotridsať kilometrov. Keď človek vie, že ak zostane trčať na mieste, naisto zahynie, priam zázračne sa upne na to, že sa musí pohnúť. Ušetríte veľa času. Keď sa Koenig priblíži, vyjdite mu v ústrety.“

„Vy s nami nepôjdete?“ Vonkoncom to neznelo ako otázka. Devlin iba konštatoval holú skutočnosť.
„Predsa viete, kam musím ísť, kamarát.“
Devlin si vzdychol. „Vždy som bol toho názoru, aby sa každý pobral do pekla tak, ako sám uzná za vhodné. Ale vo vašom prípade som ochotný urobiť výnimku. Veď sa k nemu nebudete môcť ani priblížiť. Stráže sa budú okolo neho hmýriť ako muchy na pohári medu.“
„Jednako sa o to musím aspoň pokúsiť.“
„Prečo? Vari si myslíte, že tým pomôžete otcovi? To je predsa nezmysel. Priznajte si pravdu. Ak ten šibeničník v ulici princa Albrechta rozhodol o jeho osude, aj keď sa potrháte, nepomôžete mu.“
„Áno, asi máte pravdu. Bolo to vlastne od samého začiatku jasné.“
„Tak prečo?“
„Lebo inak nemôžem.“
„Nechápem.“
„Myslím, že chápete. Veď hráte rovnakú hru. Poľnice spievajú, v rannom úsvite hrdo vlaje zástava. Nech žije republika! Ale, povedzte úprimne, kamarát, máte tú hru v hrsti, alebo tá hra drží vás? Vládzete prestať hrať, keď si zmyslíte, alebo jednoducho musíte pokračovať? Samopaly, život za Írsko, pokým nespadnete do kanála s prevŕtaným chrbtom?“
„To vie sám pánboh,“ chrapľavo odvetil Devlin.
„Ale aj ja to viem, kamarát. Mali by sme už ísť. O mojich plánoch, samozrejme, ani nemuknite. Neumannovi by asi nevoňali.“
„Ako chcete,“ neochotne prikývol Devlin.
Keď vyšli pri ošarpanom domci z tmy, Molly práve preväzovala Neumannovi stehno. „Ako sa máte?“ spýtal sa ho Steiner.
„Výborne,“ odvetil Neumann, no keď mu Steiner položil ruku na čelo, ucítil, že ho má zarosené potom. Molly podišla k Devlinovi, ktorý sa s cigaretou utiahol do kúta, kde nepršalo. „Nevyzerá to dobre,“ poznamenala. „Súrne potrebuje lekára.“
„To už môžeš rovno poslať po hrobára,“ odvrkol Devlin. „Ale oňho teraz nejde. Ty mi robíš väčšie starosti. Môžeš mať kvôli tejto noci poriadne vytriasačky.“
Molly, napodiv, zostala pokojná. „Nik nevidel, že som vás vyviedla z kostola, a nik mi to nedokáže. Jednoducho poviem, že som sedela v daždi na vresovisku a šla si oči vyplakať, lebo som konečne pochopila, čo mám za milenca.“
„Preboha živého, Molly.“
„Povedia si, koza sprostá, popálila sa, tak jej treba. Nemala naletieť cudzincovi.“
„Ešte som sa ti nepoďakoval,“ ozval sa stiesnene.
„To nič. Neurobila som to kvôli tebe, lež kvôli sebe.“ Molly bola vlastne prosté dievča a vcelku sa s tým aj vyrovnala, no azda jediný raz v živote pocítila potrebu vyjadriť sa jednoznačne. „Ľúbim ťa. To neznačí, že schvaľujem to, aký si a čo si vykonal, alebo že tomu rozumiem. To je čosi iné. Láska je celkom iná vec, vôbec s tým nesúvisí. Preto som ťa vyviedla z toho kostola. Nie preto, že to bol správny či chybný krok, ale preto, že by som si jakživ neodpustila, keby som ťa nechala zahynúť.“ Vymanila sa mu z náručia. „Idem pozrieť, ako sa má nadporučík.“
Podišla k autu a Devlin iba preglgol.

O štvrť na deväť zašli Devlin so Steinerom opäť na okraj lesíka. V hájovni bola tma, zato na hlavnej hradskej začuli tlmené hlasy a zazreli nejasné obrysy auta. „Poďme trochu bližšie,“ pošepol Steiner. Podišli k múru medzi lesom a hradskou a nazreli do dvora. Husto sa lialo. Zbadali dva džípy, stáli po oboch stranách hradskej, a pod stromami zopár rangerov. Garvey škrtol medzi dlaňami zápalku. Osvietila mu tvár.
Steiner s Devlinom ustúpili. „To je ten černoch,“ zašepkal Steiner. „Ten rotný, čo bol s Kanom. Akiste čaká, či sa tu zjavíte.“
„A prečo nie je v hájovni?“
„Pravdepodobne tam niekoho nechal. Takto má pod kontrolou aj hradskú.“
„To je fuk,“ odvetil Devlin. „Prejdeme cez cestu o kus ďalej. A potom sa pustíme rovno k pobrežiu, ako

ste navrhli.“
„Oddalo by sa voľajako odpútať ich pozornosť.“
„Ako?“
„Keby som napríklad prešiel Verekerovým autom tou zátarasou. Mimochodom, ten váš kabát by sa mi zišiel. Pravda, asi vám ho nebudem môcť vrátiť.“
Devlin mu v tme nevidel do tváre. A zrazu si uvedomil, že je to tak lepšie. „Došľaka, Steiner, hybajte si do pekla, ako uznáte za vhodné!“ odvrkol unavene. Odložil samopal, vyzliekol nepremokavý kabát a podal mu ho. „V pravom vrecku nájdete mauserovku s tlmičom a dva rezervné zásobníky.“
„Ďakujem,“ odvetil Steiner, sňal z hlavy nemeckú lodičku a strčil ju pod blúzu. Obliekol si nepremokavý kabát a pritiahol opasok. „Tak toto už je definitívny koniec. Mali by sme sa rozlúčiť.“
„Povedzte,“ ozval sa Devlin, „stálo to za to? Stálo to vôbec za to?“
„Nie,“ usmial sa Steiner. „Ale, prosím vás, prestaňme už filozofovať.“ Podal Devlinovi ruku. „Želám vám, aby ste našli to, čo hľadáte, kamarát.“
„Len čo som to našiel, hneď som to aj stratil,“ precedil Devlin.
„Tak teraz vám už vlastne na ničom nezáleží,“ konštatoval Steiner. „Ste v nebezpečnom rozpoložení. Musíte byť opatrný,“ dodal, zvrtol sa a vykročil k ošarpanému domcu.
Vyložili Neumanna z auta a odtisli ho na cestičku, čo sa zvažovala k masívnej bráne a nakoniec ústila na hradskú. Steiner zbehol k bráne a otvoril ju. Potom vytrhol z plota dlhý drúk, a keď sa vrátil nahor, podal ho Neumannovi.
„Pomôže vám?“ spýtal sa.
„Skvelý,“ udatne pochválil Neumann. „Tak ideme?“
„Vy pôjdete, ja nie. Na hradskej sú rangeri. Trochu ich zabavím a vy zatiaľ prebehnete cez cestu. Potom prídem za vami.“
Neumann ho schmatol pod pazuchu a podráždene vyhŕkol: „Nie, Kurt, to nepripustím.“
Steiner odvetil: „Nadporučík Neumann, ste najstatočnejší vojak, akého poznám. Od Narviku po Stalingrad ste ani raz necúvli pred povinnosťou a splnili ste každý môj rozkaz. A tak to bude aj teraz.“
Neumann sa horko-ťažko vzpriamil a oprel sa o drúk. „Rozkaz, pán podplukovník.“
„Výborne,“ prikývol Steiner. „A teraz už, prosím, choďte, pán Devlin. A veľa šťastia.“
Keď otváral dvierka na voze, Neumann potichu zavolal: „Pán podplukovník.“
„Prosím?“
„Pokladám si za česť, že s vami smiem slúžiť.“
„Ďakujem, pán nadporučík.“
Steiner nasadol do auta, uvoľnil brzdu a voz sa pomaly rozbehol po cestičke.

Devlin s Molly prešli na okraj lesíka. Neumanna viedli medzi sebou. Pri múriku zastali. „Mala by si už ísť,“ pošepol Devlin.
„Odprevadím vás až na breh, Liam,“ namietla rozhodne.
Nestihol jej protirečiť, lebo na hradskej zahrčal motor auta a zatemnené reflektory sa zažali. Ktorýsi ranger vytiahol spod plášťa červené svetlo a zamával ním. Devlin predpokladal, že Steiner sa vyrúti rovno vpred. Na jeho veľké prekvapenie, naopak, spomalil. Zámerne, chladnokrvne riskoval. Za každú cenu chcel upútať pozornosť všetkých, čo stáli na hradskej. Mal iba jedinú možnosť. Vyčkať, kým Garvey podíde k nemu. Ľavou rukou držal volant, v pravej zvieral mauserovku.
„Prepáčte, no musíte sa legitimovať,“ oslovil ho Garvey, keď pristúpil k nemu.
Zažal baterku, ktorú držal v ľavej ruke, a lúč svetla osvetlil Steinerovi tvár. Mauserovka zakašlala. Steiner vystrelil naverímboha, no neveľmi ďaleko od cieľa. Vtom pridal plyn, kolesá auta prekĺzli, a už bol preč.
„Doparoma, veď to bol Steiner!“ skríkol Garvey. „Za ním!“
Všetci zmätene naskákali na autá. Garvey vyštartoval prvý. Druhý džíp sa pustil za ním. Hukot motorov pohltila tma.
„Tak poďme teda,“ ozval sa Devlin. S Molly pomohli Neumannovi preliezť múrik a prebehli cez cestu.

Verekerovo auto bolo desať rokov staré a slúžilo už iba preto, že za vojny sa nové ťažko zháňali. Motor malo pravdepodobne zničený, a hoci Verekerovým potrebám vcelku vyhovovalo, Steinerovi tej noci nestačilo. Šiel síce na plný plyn, no voz sa zmohol nanajvýš na štyridsaťmíľovú rýchlosť.
Mal náskok iba niekoľko minút, ba ani taký, lebo keď začal uvažovať o tom, že prudko zabrzdí a zdúchne do lesa, Garvey naňho začal strieľať z ťažkého guľometu. Steiner sa prikrčil nad volantom. Strely prevŕtavali karosériu, predné sklo sa roztrieštilo na milión snehových vločiek.
Steiner prudko zabočil doprava, prerazil akýsi drevený plot a terigal sa dole svahom pomedzi smrekový porast. Húštiny auto trochu pribrzdili. Steiner otvoril dvierka a vyskočil. V okamihu sa však pozviechal a rozbehol sa tmou pomedzi stromy. Voz čľapol do močiara a začal sa ponárať.
Džípy kĺzavo zastali na ceste. Garvey vyskočil prvý a s baterkou v ruke sa rozbehol dole svahom. Práve keď zastal na brehu, kalné vody močiara sa zatvorili nad strechou auta.
Sňal prilbu a dal sa rozopínať opasok. Krukowski, ktorý zbehol za ním, ho schmatol za plece. „Zošaleli ste? Toto nie je normálna voda. Miestami tu býva blata povyše hlavy."
Garvey pomaly prikývol. „Áno, máš pravdu." Zasvietil baterkou na kalnú hladinu, z ktorej stúpali bubliny, potom sa obrátil a vyšiel hore brehom odvysielať hlásenie.

Kane s Corcoranom práve večerali v pompéznom salóne, keď vbehol radista s depešou v ruke. Kane ju preletel pohľadom a prisunul ju po vyleštenom stole plukovníkovi.
„Bože môj, uvedomujete si, že mal namierené sem?" Corcoran sa znechutene zamračil. „A takto musel zísť zo sveta."
Kane prikývol. Správa ho mala upokojiť, v skutočnosti sa však cítil čudne sklesnutý. „Povedzte Garveymu, aby zostal namieste. Potom zavolajte do autoparku, nech mu pošlú vyprosťovacie vozidlo. Mŕtvolu podplukovníka Steinera treba vytiahnuť," prikázal radistovi.
Keď mládenec vyšiel, Corcoran poznamenal: „Čo sa asi stalo s tým nadporučíkom a s Írom?"
„Myslím, že pre tých si netreba lámať hlavu. Voľakde sa už vynoria, no zrejme nie tu." Kane si vzdychol. „Tuším sa Steiner naostatok pustil na vlastnú päsť. Patrí k tým, čo jakživ nevedia, kedy prestať."
Corcoran podišiel k príborníku a do dvoch pohárov štedro nalial whisky. Podal Kanovi pohár. „Viem, ako sa cítite. Akoby ste utrpeli osobnú stratu."
„Áno."
„Vidí sa mi, že už pridlho hráme túto hru." Corcoran na dúšok vypil whisky a striasol sa. „Kto to povie ministerskému predsedovi, vy, či ja?"
„Ak sa nemýlim, je to vaša výsada, pán plukovník." Kane sa zmohol na úsmev. „Ja to pôjdem oznámiť svojim ľuďom."
Keď vyšiel pred hlavný vchod, husto pršalo. Na hornom konci schodov vedúcich na verandu zastal a zvolal: „Desiatnik Bleeker!"
Bleeker sa vynoril z tmy a vybehol po schodoch. Blúzu mal premoknutú, vlhká prilba sa mu leskla, z tmavého maskovacieho krému mu zvýšili na tvári iba šmuhy.
„Garvey so svojimi chlapcami zlikvidovali Steinera na ceste pri pobreží," oznámil Kane. „Dajte to ďalej."
Bleeker prikývol. „Tak je po všetkom. Dáme si pohov, pán major?"
„Nie. Ale časť strážnych môžete uvoľniť, nech si odpočinú. Zadeľte ich tak, aby každému zvýšil čas na teplé jedlo."
Bleeker zišiel zo schodov a zmizol v tme. Major dlhú chvíľu civel do dažďa. Potom sa obrátil a vošiel dnu.

Keď sa Devlin, Molly a Neumann doterigali do Chasníkovej špice, v hájovni bola tma. Zastali pri múriku a Devlin zašepkal: „Tak sa zdá, že vzduch je čistý."
„Radšej nič neriskujte," namietol Neumann.
Ale Devlin myslel na vysielačku, a tak zanovite odvrkol: „Boli by sme hlúpi, keď tu nikoho niet. Vy dvaja zatiaľ choďte ďalej po hrádzi. Doženiem vás."
Kým stačili protestovať, odkradol sa do tmy, opatrne prešiel dvorom a chvíľu načúval pri okne. Všade bolo ticho, nikde ani svetelný lúč, iba dážď bubnoval navôkol. Chytil kľučku. Dvere zaškrípali a otvorili

sa. Devlin s odisteným samopalom vošiel do chodby.
Dvere do obývacej izby boli dokorán otvorené, v kozube sa červenela dohasínajúca pahreba. Len čo vkročil do izby, uvedomil si, že vážne schybil. Dvere sa za ním zabuchli, ktosi mu pritisol hlaveň revolvera na krk a vytrhol z ruky samopal.
„Ani sa nepohnite," zavrčal Jack Rogan. „Fergus, mali by sme si trochu posvietiť na situáciu."
Fergus Grant škrtol zápalku, priložil ju ku knôtu petrolejovej lampy a nasadil cylinder. Rogan drgol Devlina kolenom do chrbta, až sa vtackal do izby. „Nože sa ukážte."
Devlin sa obrátil, oprel sa o kozub a položil si ruky na rímsu. „S kým mám tú česť?"
„Som hlavný inšpektor Rogan. Toto je inšpektor Grant. Obaja z osobitného oddelenia."
„Azda z írskeho oddelenia?"
„Správne, synak, a nechcite, aby som vám ukázal zatykač, lebo vás zmlátim ako hada." Rogan si sadol na okraj stola, pištoľ si podoprel o stehno. „Pokiaľ viem, ste náramný nespratník."
„Ale nevravte," odvetil Devlin a trochu sa naklonil nad kozub. Uvedomil si však, že aj keď sa mu podarí vytiahnuť waltherovku, má chabé šance. Nech Rogan urobí čokoľvek, Grant neriskoval a ustavične naňho mieril.
„Vy ste naozaj strašná háveď," pokračoval Rogan. „Prečo netrčíte tam, kde patríte?"
„To naozaj stojí za úvahu," prikývol Devlin.
Rogan vytiahol z vrecka kabáta putá. „Poďte sem."
Za zatemňovacím závesom zarinčalo sklo. Obaja policajti sa prekvapene obrátili. Devlin sa načiahol za waltherovkou, ktorá visela na klinci na zadnej strane brvna podopierajúceho kozubovú rímsu. Zasiahol Rogana do hlavy, až ho odhodilo zo stola. Vtom sa už Grant zvrtol, naslepo vystrelil a trafil Íra do pravého pleca. Devlin odkväcol do kresla, no opäť vystrelil a zasiahol inšpektora do ľavého predlaktia a pleca.
Grant sa oprel o stenu a skĺzol na dlážku. Vyjavene, nechápavo vytreštil oči na Rogana, ktorý ležal vedľa stola. Devlin zdvihol pištoľ a zasunul si ju za opasok. Potom podišiel k dverám, zvesil nákupnú tašku a vysypal zemiaky na dlážku. Na dne tašky mal v plátennom obale vysielačku a zopár drobností. Prehodil si ju cez plece.
„Prečo ma nezabijete?" spýtal sa mdlo Fergus Grant.
„Lebo ste slušnejší ako on," odvetil Devlin. „Na vašom mieste by som si našiel počestnejšiu robotu, chlapče."
Chvatne vyšiel. Keď otvoril dvere, Molly stála pritisnutá k stene. „Chvalabohu!" vydýchla, no Devlin jej priložil dlaň na ústa a rýchlo ju odtiahol. Podišli k múriku, kde čakal Neumann. Až potom sa Molly spýtala: „Čo sa stalo?"
„Jedného som odbachol, druhého poranil," odvetil Devlin. „Boli to detektívi z osobitného oddelenia."
„Pomohla som ti?"
„Áno," prikývol. „A teraz už choď, Molly, kým ešte môžeš."
Zrazu sa zvrtla a rozbehla sa po hrádzi. Devlin sa zháčil, potom sa predsa pustil za ňou. Po niekoľkých krokoch ju dohnal, a keď ju strhol do náručia, hodila sa mu okolo hrdla a náruživo ho pobozkala. Devlin ju odsotil. „Choď už, dievča, a boh ťa opatruj."
Bez slova sa obrátila a odbehla do noci. Devlin sa vrátil k Neumannovi. „Jedinečné dievča," poznamenal nadporučík.
„Áno, máte pravdu," prisvedčil Devlin. „A to je ešte slabý výraz." Vytiahol z tašky vysielačku a zapol ju. „Orol volá Tuláka, Orol volá Tuláka. Ohláste sa, prosím."
Jeho hlas zaznel v prijímači na kapitánskom mostíku protiponorkového člna tak zreteľne, akoby stál vo dverách. Koenigovi poskočilo srdce. Bleskove siahol po mikrofóne. „Orol, tu Tulák. Aká je situácia?"
„Dve mláďatá sú ešte v hniezde," odvetil Devlin. „Môžete urýchlene prísť?"
„Hneď ideme," odpovedal Koenig. „Koniec." Zavesil mikrofón na háčik a obrátil sa k Müllerovi: „Erich, zapnite tlmiče a vztýčte britskú zástavu. Ideme ta."

Devlin s Neumannom vyšli na okraj lesíka, a keď sa Ír obzrel, zbadal reflektory auta. Odbočilo z hradskej a pustilo sa cestičkou po hrádzi. „Čo myslíte, kto je to?" spýtal sa Neumann.

„Bohvie," mykol plecami Devlin.
Pokým Garvey čakal pár míľ ďalej na hradskej na vyprosťovacie vozidlo, rozhodol sa, že pošle druhý džíp do hájovne pozrieť detektívov.
Devlin chytil Neumanna pod pazuchu. „Poďme, bratku. Radšej čím prv zmiznime." Zrazu zahrešil. V pleci pocítil bodavú bolesť. Šok po zranení zjavne prechádzal.
„Čo vám je?" spýtal sa Neumann.
„Krvácam ako postrelené prasa. V hájovni som totiž dostal guľku do pleca. Ale to je teraz vedľajšie. Najlepší liek na všetky bolesti bude výlet po mori."
Prešli popri stĺpe s výstražnou tabuľkou, opatrne preliezli pomedzi ostnaté drôty a pustili sa naprieč plážou. Neumann pri každom kroku zasipel od bolesti. Sťažka sa opieral o drúk, no húževnato kráčal ďalej. Vietor prehášal hmlu nad piesočinou, čo sa rozprestierala pred nimi. Potom vkročili do vody. Sprvoti bola celkom plytká, siahala im po členky.
Zastali a zorientovali sa. Devlin zazrel medzi stromami svetlá. „Kristepane," zavrčal, „ešte nedajú pokoj?"
Tackali sa po piesku k zátočine. Príliv stúpal. Voda im postupne siahala po kolená, neskôr dopoly stehien. Konečne sa doterigali do zátočiny. Zrazu Neumann zaskučal, kolená sa mu podlomili, pustil drúk. „Je to zbytočné, Devlin. Už nevládzem. V živote som nemal také bolesti."
Devlin si čupol k nemu a priložil k ústam vysielačku. „Tulák, tu Orol. Čakáme na vás v zátočine, štvrť míle od pobrežia. Dávame signál."
Z plátennej tašky vytiahol fosforeskujúcu signalizačnú guľu, ktorú abwehr ukoristil z dodávok britskej tajnej služby určených odbojovým hnutiam v Európe. Položil si ju na dlaň a obzrel sa na breh. Za sebou však uvidel len hustú hmlu. Zakrývala všetko.

O dvadsať minút voda siahala Devlinovi až po hruď. V živote tak nemrzol. Stál rozkročený na piesčitom dne, ľavou rukou podopieral Neumanna, v pravej držal nad hlavou signalizačnú guľu. Príliv stúpal.
„Je to daromné," zašepkal Neumann. „Vôbec nič necítim. Som hotový. Už nevládzem."
„Čo by povedal Steiner?" podpichol ho Devlin.
„Steiner?" vydýchol Neumann. „Steiner by ta preplával."
Devlin sa silene uchechtol. „Správne, bratku, vždy s úsmevom." Na plné hrdlo začal spievať: „A dole údolím jazdci sa ženú, kabátce majú zelené."
Cez hlavu sa mu prevalila vlna, prúd im podlomil nohy. Dofrasa, pomyslel si Devlin, je koniec. Ale keď vlna opadla, zistil, že ešte vždy stojí a v pravici zviera signalizačnú guľu. Voda mu však siahala až po bradu.
Keď Teusen zazrel z člna svetelný signál, vybehol na kapitánsky mostík. O tri minúty vykĺzol protiponorkový čln z hmly a ktosi posvietil na dvojicu baterkou. Zhodili im sieť. Štyria námorníci sa zošplhali z člna, ochotné ruky sa načiahli za Neumannom.
„Opatrne," pripomenul im Devlin. „Je to s ním zlé."
Keď o chvíľočku preliezol zábradlie, odpadol. Koenig prikľakol k nemu s prikrývkou v ruke a podal mu fľašu. „Vypite si, pán Devlin."
„Cead mile Failte," vydýchol Devlin.
Koenig sa naklonil k nemu. „Prepáčte, nerozumel som."
„Ako by ste mohli? To je írčina, jazyk kráľov. Povedal som iba: ‚Stotisíc ráz ďakujem.'"
Koenig sa v tme usmial. „Teším sa, že vás poznávam, pán Devlin. Je to naozaj zázrak."
„Dnešnej noci už viacej zázrakov nezažijete."
„Ste si tým istý?"
„Môžete na to vziať jed."
O chvíľočku sa protiponorkový čln obrátil a zamieril vpred. Devlin odzátkoval fľašu a privoňal k nej. Rum. Neobľuboval ho, no jednako sa výdatne napil. Potom sa zababušil do prikrývky, oprel sa o zábradlie na korme a zahľadel sa na pevninu.

Molly ležala v spálni. Zrazu vstala, podišla k oknu a roztiahla záclony. Otvorila ho a vyklonila sa do dažďa. Pocítila nevýslovné vzrušenie aj úľavu. V tom istom okamihu zmizol protiponorkový čln za

výbežkom a pustil sa na šíre more.

Himmler, obložený spismi, pracoval pri svetle stolnej lampy vo svojej kancelárii v ulici princa Albrechta. Ktosi zaklopal a vzápätí vstúpil Rossman. „Tak čo?“ spýtal sa Himmler.
„Ľutujem, že vás musím vyrušiť, pán reichsführer, ale dostali sme depešu z Landsvoortu. Orol vybuchol.“
Himmler nedal na sebe znať najmenšie vzrušenie. Opatrne položil pero a načiahol ruku. „Ukážte.“
Rossman mu podal depešu. Himmler si ju prečítal a zdvihol pohľad. „Mám pre vás úlohu.“
„Rozkaz, pán reichsführer.“
„Vezmete si dvoch najspoľahlivejších ľudí a ihneď odletíte do Landsvoortu. Zaistíte podplukovníka Radla. Postarám sa o to, aby ste pred odchodom dostali patričné splnomocnenie.“
„Ako si želáte, pán reichsführer. A obvinenie?“
„Vlastizrada. To hádam spočiatku postačí. Len čo sa vrátite, ohláste sa mi.“ Himmler vzal pero a opäť sa dal písať. Rossman vyšiel.

Krátko pred deviatou zabočil pár míľ južne od Meltham House príslušník americkej vojenskej polície desiatnik George Watson s motocyklom na krajnicu a odstavil ho. Celú cestu z Norwicha šiel v hustom daždi, a hoci mal na sebe dlhý kuriérsky plášť, bol načisto premoknutý. Navyše zablúdil.
Pri svetle reflektora otvoril puzdro s mapami a sklonil sa k nemu. Keď sa napravo od neho čosi pohlo, zdvihol hlavu. Stál pri ňom akýsi muž v nepremokavom plášti. „Zablúdili ste?“
„Hľadám Meltham House,“ odvetil Watson. „Trepem sa vtom poondiatom daždi až z Norwicha. Cesty vôbec nie sú označené. A všetky vyzerajú rovnako.“
„Dovoľte, ukážem vám to,“ ponúkol sa Steiner.
Watson sa opäť sklonil nad mapu osvetlenú reflektorom. Vtom mu na tyl dopadla pažba mauserovky. Bez slova sa zvalil do mláky. Steiner stiahol z neho tašku s depešami a rýchlo do nej nazrel. Našiel v nej iba jediný zapečatený list s poznámkou Súrne. Bol adresovaný plukovníkovi Williamovi Corcoranovi v Meltham House.
Steiner chytil Watsona pod pazuchy a odvliekol ho za húštinu. Keď o chvíľu vyšiel, mal na sebe dlhý kuriérsky plášť, prilbu, motocyklistické okuliare a kožené rukavice. Prehodil si remienok kuriérskej tašky cez hlavu, naštartoval motorku a pohol sa.

Pri ceste stál reflektor. Keď sa navijak vyprosťovacieho vozidla začal krútiť, Verekerovo auto pomaly vykĺzlo z močiara na breh. Garvey stál na ceste a čakal.
Desiatnik otvoril dvere, nakukol do auta a pozrel na Garveyho. „Prázdne.“
„Došľaka, čo to tárate?“ zavrčal Garvey a zbehol na breh.
Nazrel do auta. Desiatnik mal pravdu. Stálo v ňom blato, všetko bolo premoknuté, no po Steinerovi ani stopy. „Dočerta,“ uľavil si Garvey. Zrazu všetko pochopil. Zvrtol sa, vyštveral sa hore brehom k svojmu džípu a schmatol mikrofón vysielačky.

Steiner zastal pred zatvorenou bránou Meltham House. Ranger si spoza brány posvietil naňho baterkou a zavolal: „Čatár!“
Vo dverách strážnice sa zjavil čatár Thomas a podišiel k bráne. Steiner vyzeral v prilbe a okuliaroch vskutku vierohodne. „Čo je?“ spýtal sa Thomas.
Steiner otvoril tašku s depešou, vytiahol ju a podstrčil k mrežiam. „Depeša z Norwicha, plukovníkovi Corcoranovi.“
Thomas prikývol a strážny otvoril bránu. „Rovno vpred. Pri vchode do kaštieľa sa vás ujme stráž.“
Steiner sa pustil po cestičke, no pri vchode do kaštieľa odbočil a zašiel až do autoparku za budovou. Zastal pri akomsi nákladnom aute, vypol motor, odstavil motorku a vrátil sa cestičkou do parku. Po niekoľkých krokoch zahol medzi rododendrony.
Sňal prilbu, vyzliekol si plášť a stiahol rukavice. Z vnútorného vrecka leteckej blúzy vybral lodičku a nasadil si ju. Napravil si na krku rytiersky kríž, odistil mauserovku a vykročil.
Na okraji trávnika pod terasou zastal a zorientoval sa. Obloky boli zatemnené dosť nedbajsky, kde-tu

presvitalo škárami svetlo. Vykročil, no vtom sa ozval akýsi hlas: „To si ty, Bleeker?“
Steiner iba čosi zahundral. Nejasná postava vykročila k nemu. Mauserovka zakašlala, ranger prekvapene vydýchol a zvalil sa. Vtom sa roztiahli záclony a terasu nad ním zalialo svetlo.
Keď Steiner vzhliadol, zazrel pri zábradlí ministerského predsedu. Fajčil cigaru.

Corcoran vyšiel z miestnosti ministerského predsedu. „Ako sa cíti?“ spýtal sa major Kane.
„Skvele. Šiel si ešte na terasu vyfajčiť cigaru a potom si pôjde ľahnúť.“
Prešli do haly. „Asi by dobre nespal, keby som mu povedal, čo som sa práve dozvedel. Radšej si to nechám na ráno,“ pokračoval Kane. „Keď totiž vytiahli auto z močiara, Steiner v ňom nebol.“
Corcoran spozornel. „Chcete azda povedať, že ušiel? Ako viete, že nie je v močiari? Čo ak z voza vypadol?“
„Možné to je“ pripustil Kane, „no jednako zosilníme stráže.“
Vtom sa otvorili dvere a vstúpil čatár Thomas. Rozopol si plášť a striasol z neho dážď. „Volali ste ma, pán major?“
„Áno,“ prisvedčil Kane. „Keď vytiahli voz, Steiner v ňom nebol. Nesmieme nič riskovať, preto treba zosilniť stráže. Pri bráne nič nové?“
„Nič, odkedy odišlo vyprosťovacie vozidlo. A ešte ten kuriér z Norwicha s depešou pre plukovníka Corcorana.“
Corcoran sa zahľadel naňho, potom sa zamračil. „To iba teraz počujem. Kedy prišiel?“
„Asi pred desiatimi minútami, pán plukovník.“
„Preboha!“ zhíkol Kane. „Je tu! Ten pankhart je tu!“ Zvrtol sa, vytrhol z puzdra na opasku automatickú pištoľ a rozbehol sa k dverám knižnice.

Steiner pomaly vystupoval po schodoch na terasu. Nocou rozvoniavala ušľachtilá havanská cigara. Keď stúpil na posledný schod, zaškrípal mu pod nohou kamienok. Ministerský predseda sa otočil a pozrel naňho.
Vytiahol cigaru z úst, tvár mal ako z kameňa. „Podplukovník Kurt Steiner, ak sa nemýlim?“ poznamenal.
Steiner prikývol a zháčil sa. „Pán Churchill, ľutujem, ale musím konať svoju povinnosť.“
„Tak na čo čakáte?“ pokojne sa spýtal ministerský predseda.
Steiner napriamil mauserovku, no vtom sa záves na sklených dverách rozhrnul, vybehol z nich Harry Kane a začal strieľať. Prvou strelou zasiahol Steinera do pravého pleca, až podplukovníka zvrtlo. Druhou ho zasiahol do srdca. Steiner preletel cez zábradlie.
Vtom už vbehol na terasu Corcoran s pištoľou v ruke a na trávniku sa z tmy vynorili rangeri. Zhŕkli sa okolo Steinera, ktorý ležal v obdĺžniku svetla dopadajúceho z otvorených dverí a v pravej ruke pevne zvieral mauserovku.

20

Takmer presne o rok po svojom prekvapivom objave na cintoríne Panny Márie a všetkých svätých som opäť zašiel do Studley Constable, no tentoraz na výslovné pozvanie pátra Filipa Verekera. Vpustil ma mladý kňaz, ktorý hovoril s írskym prízvukom.
Vereker sedel v pracovni, kreslo mal pritiahnuté ku kozubu, v ktorom horel mohutný oheň, nohy mu zakrývala prikrývka. Na prvý pohľad bolo očividné, že umiera. Pleť na tvári mal napätú, výrazne sa pod ňou črtala každá kostička, v očiach sa mu zračila mučivá bolesť. „Som rád, že ste prišli,“ privítal ma.
„Ale mrzí ma, že vás vidím takého chorého,“ odvetil som.
„Mám rakovinu žalúdka. Už niet pomoci. Biskup bol taký láskavý a dovolil mi, aby som dokonal tu. Navyše mi poslal na výpomoc pátra Damiána. Ale preto som vás nepozval. Prežili ste údajne veľmi rušný rok.“
„Nechápem,“ začudoval som sa. „Keď som tu bol po prvý raz, nechceli ste mi povedať ani slova. Vlastne ste ma vyhnali.“

„To je celkom jednoduché. Celé roky som totiž poznal iba polovicu príbehu. Zrazu sa vo mne prebudila nesmierna zvedavosť. Chcel by som sa dozvedieť zvyšok, pokým sa ešte dá.“
Všetko som mu teda vyrozprával, lebo som si uvedomil, že nemá význam niečo tajiť. Keď som skončil, tiene na trávniku pod oknom sa predĺžili, v miestnosti sa zošerilo.
„To je naozaj zaujímavé,“ poznamenal. „Ako ste to všetko pozisťovali?“
„Nijaké oficiálne pramene som nenašiel. Ale zhováral som sa s ľuďmi, ktorí zostali nažive a boli ochotní rozprávať. Nevýslovne mi pomohlo, že som si smel prečítať veľmi podrobný denník človeka, ktorý celú vec organizoval - podplukovníka Maxa Radla. Jeho vdova dodnes žije v Bavorsku. Ale zaujímalo by ma, čo sa tu odohralo po tej epizóde.“
„Z bezpečnostných dôvodov sa všetko muselo utajiť. Pracovníci spravodajskej a bezpečnostnej služby sa pozhovárali s každým obyvateľom obce. Všetkým pohrozili zákonom o utajovaní úradných tajomstiev. Mimochodom, vôbec to nebolo treba. Tunajší ľudia sú čudní. Vo chvíľach skúšok sú nesmierne solidárni, a ako ste videli, k cudzincom sa správajú nepriateľsky. Pochopili to tak, že je to ich vec a nikoho do toho nič.“
„A bol tu ešte Seymour.“
„Správne. Viete, že sa vo februári zabil?“
„Nie.“
„Vracal sa v noci opitý z Holtu. Vybočil s nákladným autom z cesty, vletel do močariska a utopil sa.“
„A po tej udalosti?“
„V tichosti ho vyhlásili za duševne chorého. Osemnásť mesiacov pobudol v ústave, no keď časom zmiernili zákony o duševne chorých, vymohol si prepustenie.“
„A tunajší ľudia ho strpeli medzi sebou?“
„Bol spríbuznený aspoň s polovicou rodín v okrese. Napríklad Betty Wildová je jeho sestra.“
„Bože dobrý!“ zhíkol som. „To som si vôbec neuvedomil.“
„Dlhoročné mlčanie istým spôsobom chránilo aj Seymoura.“
„Je tu ešte jedna možnosť,“ podotkol som. „Jeho príšerný čin vrhol vlastne tieň na všetkých. Podobné veci sa skôr taja, ako odhaľujú.“
„Aj to.“
„A ten náhrobný kameň?“
„Ženisti, ktorí prišli vyčistiť dedinu a opraviť škody, uložili všetky mŕtvoly do masového hrobu na cintoríne. Hrob, prirodzene, neoznačili a prikázali nám, že to tak musí zostať.“
„Ale vy ste to nepokladali za správne.“
„Nielen ja - všetci.“
„Rozhodli ste sa teda, že položíte náhrobný kameň tajne?“
„Áno. Dalo sa to zariadiť celkom hladko. Starý Turner je bývalý kamenár. Odbavil som tichú pobožnosť, a ako viete, kameň sme zamaskovali pred náhodnými zvedavcami. Aj Preston tam leží, hoci na kameni sa nespomína.“
„A všetci s tým súhlasili?“
Na perách mu zaihral slabý úsmev. „Ak chcete, bolo to akési pokánie. Steiner vtedy povedal, že budem tancovať na jeho hrobe. A mal pravdu. Vtedy som ho nenávidel. Sám by som ho bol vedel zabiť.“
„Prečo? Že vás dokaličila nemecká strela?“
„To som si namýšľal dovtedy, kým som nenašiel odvahu priznať si pravdu.“
„Joanna Greyová?“ spýtal som sa potichu.
Tvár mu zahaľoval tieň, vôbec mu do nej nebolo vidieť. „Poväčšine sa ľudia spovedajú mne, nie ja im. Ale máte pravdu. Zbožňoval som Joannu Greyovú. Nie pochabo, povrchne, telesne. Pokladal som ju za najskvelejšiu ženu, akú som v živote poznal. Prežil som ťažký otras, keď som zistil, akú úlohu v skutočnosti hrala.“
„A v istom zmysle ste pripisovali vinu Steinerovi.“
„Zrejme.“ Vzdychol si. „Ale stalo sa to tak dávno. Koľko rokov ste vtedy mali? Dvanásť, trinásť? Pamätáte sa ešte na to?“
„Vlastne nie. Aspoň nie tak, ako to vy myslíte.“

„Viete si predstaviť, ako by ľudí demoralizovalo, keby sa dozvedeli, že sa Steiner so svojou skupinou dostal až sem a čo všetko sa tu odohralo? Že nemeckí výsadkári mohli pristáť v Anglicku a bezmála uniesť ministerského predsedu?“
„Dokonca stačilo stisnúť spúšť, a bol by ho zastrelil.“
Prikývol. „A naozaj to uverejníte?“
„Neviem, prečo by som nemal.“
„Vlastne sa vôbec nič neodohralo. Nijaký náhrobný kameň už nejestvuje, a kto dokáže, že dakedy jestvoval? A našli ste jediný oficiálny doklad, ktorým by sa prípad dal doložiť?“
„Vlastne nie,“ prisvedčil som s úsmevom. „Ale hovoril som s mnohými ľuďmi, a keď sa to pospája, vyznieva príbeh vcelku vierohodne.“
„Možno.“ Opäť sa unavene usmial. „Ale nepostrehli ste veľmi dôležitú okolnosť.“
„Akú?“
„Prelistujte si hociktoré dejiny druhej svetovej vojny a zistite si, čo robil Churchill v ten deň. Lenže to akiste bolo priveľmi jednoduché, priveľmi očividné.“
„Tak mi to povedzte,“ požiadal som ho.
„Chystal sa na cestu. Mal odísť loďou Renown na teheránsku konferenciu. Cestou sa zastavil v Alžíri, kde odovzdal generálovi Eisenhowerovi a generálovi Alexandrovi osobitnú stuhu za severoafrickú výpravu, a pokiaľ sa pamätám, sedemnásteho novembra bol na Malte.“
Chvíľu sme mlčali. Potom som sa spýtal: „Kto to teda bol?“
„Volal sa George Howard Foster. Divadelníci ho volali Veľký Foster.“
„Čím bol?“
„Hercom, pán Higgins. Foster bol kabaretný komik, špecializoval sa na napodobovanie. Vojna mu zabezpečila konjunktúru.“
„Ako to?“
„Nielenže vedel znamenite napodobiť ministerského predsedu, dokonca sa naňho nesmierne ponášal.“
„A spravodajská služba ho nasadzovala?“
„Pri osobitných príležitostiach. Ak mal ministerský predseda cestovať loďou v čase najnebezpečnejšej ponorkovej vojny, bolo nanajvýš osožné nechať ho verejne vystúpiť niekde inde.“ Usmial sa. „Tej noci podal Foster vrcholný výkon. Všetci boli presvedčení, že je to Churchill. Iba Corcoran poznal pravdu.“
„A kde je Foster teraz?“
„Zahynul spolu so stoôsmimi ľuďmi, keď vo februári 1944 padla bomba na divadlo v Islingtone. Chápete teda, že ste sa daromne namáhali? Taký príbeh sa vôbec neodohral.“

Vyšiel som na cintorín, oprel som sa o kamenný múr pri bráne a pripálil si cigaretu. Prirodzene, treba si ešte overiť fakty, no Vereker istotne vravel pravdu. Bol som o tom skalopevne presvedčený. A jednako - menilo sa tým niečo? Pozrel som na krytý vchod do kostola, kde pred toľkými rokmi stál Steiner zoči-voči Harrymu Kanovi, predstavil som si ho na terase v Meltham House, keď v osudovej chvíli zaváhal. A keby aj bol stisol spúšť, nič by nebol dosiahol.
Irónia osudu, povedal by Devlin. Zamarilo sa mi, že počujem jeho smiech.
Obrátil som sa a vykročil. Rozpršalo sa.

© Jack Higgins: The Eagle Has Landed, Holt, Rinehart and Winston,
New York 1975
Translation © Karol Dlouhý
Illustrations © Zoltán Salamon
Digitalizoval Lusiko 2004